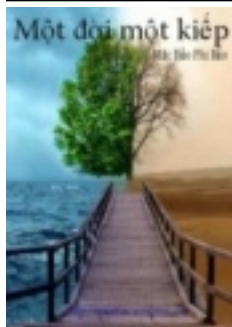

Một Đời Một Kiếp

Contents

Một Đời Một Kiếp	2
1. Chương 1 - 2	2
2. Chương 3 - 4	9
3. Chương 5 - 6	16
4. Chương 7 - 8	24
5. Chương 9 - 10	32
6. Chương 11 - 12	39
7. Chương 13	46
8. Chương 14	50
9. Chương 15	54
10. Chương 16	58
11. Chương 17	63
12. Chương 18	67
13. Chương 19	72
14. Chương 20	75
15. Chương 21	79
16. Chương 22	84
17. Chương 23	90
18. Chương 24	94
19. Chương 25	99
20. Chương 26	102
21. Chương 27	107
22. Chương 28	110
23. Chương 29	115
24. Chương 30	119
25. Chương 31	123
26. Chương 32	128
27. Chương 33	132
28. Chương 34	136
29. Chương 35	139
30. Chương 36	143
31. Chương 37	146
32. Chương 38	150
33. Chương 39	155
34. Chương 40	158
35. Chương 41	162
36. Chương 42	166
37. Chương 43	170
38. Chương 44	173
39. Chương 45	177
40. Chương 46	181
41. Chương 47 - End	184

Một Đời Một Kiếp

Giới thiệu

Mexico: 6 đại gia tộc hắc bang cùng khổng chế 3200 km đường biên giới giáp với Mỹ. Mà tại Trung C

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-doi-mot-kiem>

1. Chương 1 - 2

Chương 01: Trình thị Trình Mục Dương (1)

Edit: Nguyệt Sắc

Đài Châu, Trung Quốc.

Sau khi thôi học từ Bỉ trở về, đã bốn năm rồi cô không rời khỏi Vân Nam.

Nếu không phải ông Thẩm – người nuôi cô từ nhỏ trở về quê tổ, cô cũng sẽ không cùng ông trở về quê cũ Đài Châu.

Theo ông Thẩm trở về tổ tiên lần này có chừng 170 người thuộc Thẩm gia từ khắp mọi nơi như châu Mỹ, Châu Âu, Mexico, Indonesia cùng với các tỉnh thành khác trong nước....nhưng chỉ có ông Thẩm cùng hai người con trai được ở tại nhà tổ tiên. Nam Bắc cũng ở nơi này. Ngày nào cũng như nhau, không chào hỏi các trưởng bối và tiểu bối thì cũng là đi thăm các cửa hàng ngọc quý ở gần đó.

Cửa hàng ngọc thuộc sở hữu của tư nhân. Chính phủ dùng nơi này để triển lãm, chiêu đãi khách quý, mọi người đều rất bận rộn.

Vào một buổi trưa, không khí có chút ngột ngạt.

Ông Thẩm nhận lời phỏng vấn của một đài truyền hình. Cô không có việc gì làm, từ cửa sau ra ngoài, đi dọc con đường nhỏ đến cửa hàng ngọc.

Cô đẩy cửa vào liền ngửi được mùi đàn hương tràn ngập trộn lẫn và cảm giác hơi lạnh của máy điều hòa phả vào mặt. Phía sau bình phong bằng ngọc lưu ly đối diện với cửa vang lên một khúc ca kịch truyền thống của Đài Châu, nhịp điệu nghe thật thú vị và mang phong cách cổ xưa.

Thời tiết bên ngoài thật nóng.

Nam Bắc hưởng thụ hơi mát từ máy điều hòa, thích ý nheo mắt lại và thở dài từng hơi.

Cô muốn gọi một ly trà lạnh nhưng lập tức cả người sững sờ.

Trong hai, ba vị khách đang ở nơi này, có một người rất nổi bật.

Là Trình Mục.

Cô vẫn nhớ rõ hình dáng của hắn trước khi hai người tạm biệt nhau. Khi đó, hắn vẫn là một chàng trai cao gầy, mái tóc ngắn màu đen, đôi mắt màu nâu rất xinh đẹp, giống mèo Ba Tư. Mà người trước mặt cô lúc này đã không còn như xưa. Hắn đã trở thành một người đàn ông thực thụ.

Nam Bắc ra hiệu cho cô gái trong cửa hàng vừa nhìn thấy cô im lặng, lặng lẽ đến gần nhìn kĩ hắn.

Trình Mục mặt áo sơ mi màu đen và không mang trang sức gì trên người trừ một cái đồng hồ. Hắn ngồi một mình, tựa tay lên cạnh bàn, nhìn cô gái đang chọn vòng tay ở cách đó không xa. Hai người thỉnh thoảng cùng nhau nói chuyện, đều là dùng tiếng Quảng Đông [1]. Ngôn ngữ địa phương này thông qua âm thanh của cô gái quả thật rất dễ nghe.

Nơi này là cửa hàng ngọc quý tư nhân. Ngày đầu đến đây, ông Thẩm có nói với cô rằng người có thể đến đây thì chắc chắn là có quan hệ với Thẩm gia. Chẳng lẽ hắn cũng có quan hệ với Thẩm gia?

Nam Bắc thật không thể tin được.

“Cái này được không?” Cô gái nâng cánh tay nhìn hắn.

“Cũng không tệ lắm.” Hắn rất khiêm lời.

Trình Mục với cô đã từng quen biết, chỉ là quan hệ sơ giao qua sự giới thiệu của người bạn cùng khoa vật lí. Mà hắn đã chuyển đi giữa chừng trong quá trình học tập. Giờ đây, gặp lại tại Đài Châu, trong cửa hàng ngọc của Thẩm gia này, nên làm sao?

Cô không ra cửa mà đi về phía họ. Thẩm dưới chân rất dày, đi ở trên có cảm giác thật mềm mại. Cô đến gần khiến cả người đều quay đầu nhìn.

Nam Bắc cười nói: “Nơi này vẫn còn nhiều loại tốt hơn.”

“Thật sao?” Ánh mắt cô gái lộ vẻ sung sướng.

“Còn thì lấy hết ra đây đi.” Trình Mục nhìn mặt cô, cẩn thận xem xét người bạn đã lâu không gặp này.

“Đợi chút.”

Nam Bắc quay đầu nói nhỏ với nhân viên cửa hàng vài câu. Không lâu sau liền có người mang đến những loại ngọc tốt.

Cô gái kia chắc cũng là người hiểu biết rõ về ngọc, ánh mắt vui mừng, cúi đầu nhìn những thứ vừa được mang đến.

Nam Bắc đứng bên trái cô gái lặng lẽ lướt tầm mắt qua, không tiếng động mà hỏi hắn: bạn gái?

Trình Mục chống tay trên cái bàn gỗ liềm. Hắn nhìn cô, trong mắt có ý cười nhưng lại không thể hiện trên khuôn mặt: “Những thứ này cũng không tệ, còn có cái gì đáng giá hơn không?”

Đối với câu hỏi của cô hắn hoàn toàn không để ý.

“Có.” Khóe miệng cô khẽ nhếch, nói với nhân viên cửa hàng lấy chìa khóa mở tủ trưng bày bằng thủy tinh ở phía trước.

Tủ to như thế, nhưng chỉ có hai chiếc vòng ngọc, như vậy đã có thể đánh giá được giá trị của chúng.

Cô không do dự lấy cả hai chiếc vòng ra, chọn chiếc nhỏ hơn mang vào tay cô gái. Nam Bắc nắm nhẹ tay cô gái kia, cẩn thận xuyên vòng ngọc qua bốn ngón tay rồi ép chặt eo bàn tay. “Cái vòng này rất đáng giá, cũng vừa vặn với cô đây.”

“Tại sao không trực tiếp mang vào?” Trình Mục hứng thú nhìn cô.

“Vòng tay này nhỏ, nếu mang vào sẽ rất khó lấy ra. Hơn nữa, vòng ngọc đã mang vào thì chính là đã lựa chọn chủ nhân, cứng rắn tháo ra là điều không tốt.” Nam Bắc nói như có như không, “Đây là bảo bối của cửa hàng, có lẽ anh cùng cô đây hãy suy nghĩ thật kĩ rồi trực tiếp mang vào.”

Hai cô gái bán hàng sau lưng cô cố nén tiếng cười.

Lời nói này tuy rất hù dọa người khác, nhưng không chuyên nghiệp, cứ như là lời của người đi lừa gạt. Nếu không phải trước đây ông Thẩm có nói để cô gái này có thể làm gì tùy thích, các cô thật không dám để Nam Bắc trực tiếp chạm vào đôi vòng này.

Nhưng mà lời cô nói lại có chút đúng. Tuy trong cửa hàng có người chuyên mang và tháo vòng ra cho khách hàng, nhưng chiếc vòng này nhỏ như vậy, nếu mang vào thì lấy ra sẽ rất đau đớn.

Cô vốn chỉ muốn hù dọa hần.

Không nghĩ tới Trình Mục thật sự lấy đôi vòng tay, để cho cô gái kia trực tiếp mang vào.

Nam Bắc thấy đôi vòng ngọc tốt như vậy cuối cùng có thể bán thì thở dài một hơi. Cô bảo nhân viên cửa hàng tính tiền, chỉ thấy cô nhân viên tươi cười, không đến quầy mà khom người tiễn hai người họ ra khỏi cửa hàng.

“Là khách quen sao?”

“Không phải, người của chính phủ dẫn anh ta tới đã nói, cho dù anh ta chọn cái gì thì xem như là quà tặng.” Nhân viên cửa hàng sục sục, thật vất vả các cô mới giúp ông chủ tiết kiệm tiền, cất giấu đôi vòng tay phỉ thúy đó, không ngờ lại bị Nam Bắc mang ra. (phỉ thúy là tên gọi khác của cẩm thạch khi đạt những tiêu chuẩn nhất định.)

Hôm sau, mọi người đều biết, chuyện này trở thành chuyện cười về Nam Bắc, đưa tặng vòng ngọc trị giá bảy trăm ngàn. Nhưng mà cửa hàng ngọc này của Thẩm gia cũng là nơi trưng bày triển lãm của chính phủ, xem như Thẩm gia góp chút thành tích cho quê hương vậy, không có so đo điều gì.

“Không sao, vòng ngọc kia là một vị thái giám ăn trộm rồi lưu lạc ra khỏi hoàng cung. Đưa cho anh ta ít nhất không lo nó sẽ bị bán ra nước ngoài.” Thẩm Gia Minh, người lớn lên cùng cô, nói chuyện có chút chua, “Cùng lắm thì mang món nợ này ghi vào sổ của anh. Nhưng Bắc Bắc, sao em có thể rộng rãi với Trình Mục Dương như vậy?”

Cô sợ run, chớp mắt một cái: “Anh nói là Trình Mục Dương?”

“Đúng vậy, cháu thứ tư của ông chủ Trình, Trình Mục Dương.” Thẩm Gia Minh đứng lên, cẩn thận nhìn con vệt trong cái lồng sắt, “Trình gia đến bây giờ chỉ nhìn tài năng mà không nhìn thân thích. Trình Mục Dương này từ khi ông Trình bảy mươi tuổi thì xuất hiện càng nhiều, có khả năng sẽ trở thành người thừa kế Trình thị.”

Cô lớn tiếng: “Em không biết hần là người của Trình gia.”

Thẩm Gia Minh không cẩn thận suýt nữa bị con vệt mổ vào ngón tay. Con vệt điên cuồng va chạm vào cái lồng, Thẩm Gia Minh như không có cảm giác gì mà nhìn cô: “Thật trùng hợp.”

“Đúng vậy... Thật trùng hợp.”

Trình Mục Dương, thì ra hần chính là Trình Mục Dương.

Nhiệt độ từ tách hồng trà trong tay dần tản ra.

Chiết Giang (một tỉnh của Trung Quốc) lúc này vừa đến mùa mưa dầm. Thời tiết nhiều mưa cũng như Vân Nam, khí hậu quen thuộc khiến cô không có cảm giác xa nhà.

Bây giờ nghĩ lại thấy bản thân mình đã ở rất nhiều nơi. Vài năm trước ở Bỉ, cũng là đất nước nhiều mưa, khí hậu rất thoải mái. Nhiệt độ cao nhất vào mùa hè chỉ là 28 độ, mùa đông nhiệt độ thấp nhất vào ban đêm cũng chỉ 0 độ.

Tuy là có nhiều trận tuyết rơi, nhưng cũng chỉ là những hạt mưa dính vào nhau, rơi xuống thì thành tuyết.

Trận tuyết lớn khiến xe cộ xếp thành hàng hơn 900 km kia cũng là mười năm khó gặp.

Khi đó cô được đưa vào bệnh viện. Vị bác sĩ người Bỉ không ngừng dùng tiếng Pháp hỏi cô ai đã lấy viên đạn ra? Trình Mục cuối cùng cũng thừa nhận là anh, cô thật kinh ngạc vì anh gan lớn như thế. Chẳng qua trong tay anh không có dụng cụ nào nên miệng vết thương trông rất khó coi.

Sau đó lại chữa trị, nhưng trên sườn tay phải của cô để lại một vết sẹo.

Những bạn học đi cùng bị dọa không ít, nhưng người trúng đạn là cô lại rất bình tĩnh. Trước đây cô ở Vân Nam cũng đã thấy qua cuộc đấu súng thật sự, cho nên trừ cảm giác đau đớn thì không còn cảm xúc gì đặc biệt. Từ khi lấy lời khai với cảnh sát đến khi đưa cô vào bệnh viện, Trình Mục cũng như cô, rất bình tĩnh, không có dấu hiệu hoảng sợ nào khiến cô rất kinh ngạc.

Khi đó cô chỉ nghĩ đầu óc mỗi người cấu tạo không giống nhau.

Bây giờ ngẫm lại, cô cuối cùng cũng hiểu rõ. Trình gia là gia tộc buôn bán vũ khí, hẳn sợ mới là lạ.

Khó trách, hẳn mới từ đầu đến cuối chỉ biết hỏi cô: “Cô có sao không?”

Thật sự là... Quá đáng.

Khi đó thời tiết rất ẩm ướt, miệng vết thương cũng rất khó phục hồi.

Sau khi trở lại trường học, mọi người phát hiện bên cạnh cô có thêm một người đàn ông xinh đẹp hỗn huyết, kiêm nhiệm bảo mẫu. Lúc ấy Nam Bắc ở cùng phòng với một cô gái người Nga, nghĩ rằng hẳn ra vào phòng cô sẽ gặp không ít không ít khó khăn. Không ngờ cô bạn cùng phòng lại tốt bụng mà phối hợp với hẳn.

Một buổi tối, cô vui đùa vào bài vở, cô bạn cùng phòng liền hỏi được một người đàn ông như hẳn thăm mền lâu như vậy thì có cảm giác gì? Cô mờ mịt không hiểu, cô gái Nga mặc quần đùi lác lư trước mắt cô nói, Trình Mục đã bắt đầu chú ý tới cô ngay từ khi cô vào học.

Chuyện này Nam Bắc thật sự không biết. Giờ đây biết điều này, cô bắt đầu chút cảm xúc kì lạ.

Nhưng gia đình đặc biệt khiến cô không dám có ý nghĩ gì sâu xa. Hơn nữa, cô lại kém hẳn xa như vậy.

Trình Mục là tài năng của khoa vật lý, đáng lẽ nên học đến cuối cùng rồi thuận lợi vào phòng thí nghiệm mới đúng.

Căn bản sẽ không có gì ngăn trở đường đi của hẳn.

Chỉ có một lần, chỉ có một lần đó, cô thử hỏi hẳn.

“Anh có ý kiến gì đối với việc buôn bán vũ khí không? Anh muốn sống cuộc sống này không?” Cô tựa đầu vào ghế, lặng lẽ ngắm hẳn.

Cô rất thích cùng hẳn nói chuyện bằng tiếng Trung.

Giọng nói của hẳn thật sự là rất chuẩn.

Trình Mục liếc cô một cái, dùng bút gõ nhẹ trên mặt bàn. Một lát sau nở nụ cười như con cáo giảo hoạt: “Nghe như vậy, có vẻ cô rất muốn sống cuộc sống này?”

“Làm sao có thể.” Cô rung đùi đắc ý, cười nhạt.

Buổi chiều kia, bên ngoài mưa dầm rả rích. Bên trong hẳn ngồi rất gần cô. Quần áo trên người có mùi thơm nhàn nhạt, hương vị ấm áp.

Không thể không nói, sau này cô không thể tìm được một bảo mẫu tri kỉ như vậy.

—Hết chương 1—

Chú thích:

[1]: Tiếng Quảng Đông là một nhóm ngữ âm chính trong tiếng Trung Quốc được nói chủ yếu ở các vùng Đông Nam của Trung Quốc, Hồng Kông, Ma Cao; nó cũng được dùng bởi một số Hoa Kiều sống ở Đông Nam Á và các nơi khác trên thế giới. Tại Trung Quốc, tiếng Quảng Đông còn được gọi là “Việt ngữ” vì hai tỉnh Quảng Đông và Quảng Tây nguyên trước là đất của dân tộc Bách Việt (vùng đất mà ngày nay thuộc lãnh thổ phía Nam Trung Quốc cùng một phần ở thượng du, trung và đồng bằng châu thổ miền Bắc Việt Nam), nên họ gọi hai tỉnh ấy là tỉnh Việt.

Chương 02: Trình thị Trình Mục Dương (2)

Edit: Nguyệt Sắc

Nam Bắc không phải là con cháu Thắm gia cho nên đến ngày tế tổ, cô đương nhiên trở thành người nhàn rỗi nhất.

Thắm thị tại Giang Nam đã truyền thừa (truyền lại và kế thừa) được hai mươi sáu thế hệ, mấy trăm năm qua vẫn vững chắc, tất nhiên sẽ được mọi người quan tâm chú ý. Lần này là lần đầu tiên sau hai mươi mấy năm ông Thắm mới trở về quê hương tế tổ, đương nhiên không thể thiếu báo chí phóng viên.

Thời điểm ánh sáng mặt trời dần hé lên, tế tổ đã bắt đầu.

Nam Bắc xen lẫn trong đám phóng viên đi theo Thắm gia. Phóng viên đến đây hôm nay phần lớn là do chính phủ địa phương mời đến. Nhưng nhiều nhất chỉ cho chụp ảnh chứ không đồng ý phỏng vấn chính thức.

Mọi người một đường vào nhà thờ tộc, vào trong thắp hương. Cuối cùng là đến khu mộ tổ tiên dâng hương.

Một loạt bông cúc trắng đã được chuẩn bị sẵn, mỗi người khi dâng hương đều cầm lấy một bông.

Phía trước cô là hai phóng viên, không thể chụp được bên trong liền buông máy ảnh nói chuyện với nhau.

“Đang dâng hương là Thắm Khanh Thu, năm nay đã tranh cử trưởng phòng tài chính tại Mexico, không nghĩ tới vai vế của anh ta thấp như vậy.”

“Gia tộc lớn chính là thế này. Anh xem bé trai đứng trước hần thì biết, vị trí lớn hơn hần, cũng chỉ mười lăm mười sáu tuổi thôi, phải không?”

...

Những loại chuyện bát quái thế này, tất nhiên có đúng cũng có sai.

Cô nghe cũng thật vui, xem như là tiểu khiển.

Gần giờ cơm trưa, tế tổ cũng ngừng một lát. Thắm gia sắp xếp ọi người cùng với phóng viên dùng cơm ngay tại nhà tổ tiên, đặc biệt mời đầu bếp đến làm món chay. Một vài người Thắm gia sinh sống tại Đài Loan phụ trách tiếp chuyện cùng với lãnh đạo địa phương và phóng viên.

Nam Bắc đi theo bên cạnh Thắm Gia Minh, bị không ít máy ảnh ghi hình lại. Khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt khê nhếch, rất ít cười.

Chỉ có đôi khi cùng ông Thắm nói chuyện cô mới nở nụ cười. Người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ Thắm Gia Minh cùng cô là một đôi.

Nhưng nếu nghe cuộc nói chuyện của hai người thì mới biết được sai lầm của mình.

Chính là sai mười phần.

“Nào, cười cái coi.” Thắm Gia Minh nghiêng đầu cười một cách chuyên nghiệp, “Ngày mai khẳng định em sẽ có ảnh chụp trên báo.”

Cô đương nhiên biết ý đồ của hần nhưng vẫn phối hợp: “Gần đây có phải anh định hợp lại với Danh mỹ nữ hay không?”

“Danh mỹ nữ?” Thắm Gia Minh theo bản năng xoa ngón trỏ mà hôm qua bị con vẹt mổ đến rớt thịt, nhớ lại còn thấy đau, “Cũng là chuyện cũ ba đời rồi, sao bây giờ nhắc lại?”

Nam Bắc giơ lên ngón giữa với Thắm Gia Minh: “Ngại quá, em chính là quan tâm đến chuyện cũ ba đời.” Thắm Gia Minh không kiềm được nắm lấy ngón giữa của cô, nở nụ cười: “Có người nhìn em.”

“Thật sao?” Cô giả vờ sửa sang tóc tai, phối hợp diễn trò với Thắm công tử này: “Thế này đã được chưa? Vào ống kính sẽ ăn ảnh chứ? Sao phóng viên lại có thể vào nơi này?”

“Có thể, hoàn toàn có thể.”

Thẩm Gia Minh tươi cười nắm lấy vai Nam Bắc xoay cô nhìn về hướng Đông Nam.

Có người đang đi tới.

Cô có chút ngạc nhiên khi thấy hắn. So với hôm trước gặp gỡ, hắn vẫn cao gầy như vậy, dáng đi không hề thay đổi. Lúc hai người bọn họ chạm mắt nhau, trên khuôn mặt Trình Mục Dương nở nụ cười khó có thể nắm bắt.

Cô nghĩ hắn sẽ đến nơi này, nhưng không ngờ Trình Mục Dương lại đi dọc theo con đường nhỏ bên hòn núi giả rồi đi thẳng qua chỗ khác.

“Rốt cuộc làm sao em lại quen biết hắn,” Thẩm Gia Minh ngồi trên lan can bằng gỗ tại một hành lang ở góc khuất, “Vân Nam? Tứ Xuyên? Hay tại miền Nam?”

“Bỉ, lúc em học tại Bỉ đã biết hắn.”

“Về sau cũng không gặp lại sao?”

Cô gật đầu.

“Đại khái là hai năm trước, phó thị trưởng mới của Moscow (thủ đô Liên bang Nga) nhậm chức, muốn phát triển thế lực hắc bang làm chỗ dựa của mình đã khiến việc buôn bán của Trình gia gặp không ít khó khăn. Lúc đó, người nổi tiếng nhất trong Trình gia không phải hắn mà là anh họ của hắn Trình Mục Vân. Người này cái gì cũng tốt, nhưng lại vì lợi ích trước mắt mà dùng thủ đoạn cực đoan, muốn trực tiếp ám sát phó thị trưởng.”

“Người ta có ý định ám sát mà anh cũng biết?”

“Sau này anh mới biết. Trình gia sở dĩ có thế lực ở biên giới Trung-Nga nhiều năm như vậy là do biết ẩn mình rất khôn khéo. Bất luận chính phủ có thay đổi thế nào thì các tổ chức bên ngoài vẫn không hề thay đổi. Em có biết một khi đã đánh vỡ thế cân bằng thì kết quả chính là hủy diệt. Trình gia dù gì cũng là người làm ăn, không phải loạn đảng, đương nhiên không thể làm vậy.”

Nam Bắc nghe có chỗ hiểu chỗ không.

Đối với tình hình tại biên giới Trung-Nga, người ta vẫn cảm thấy như đang xem các bộ phim điện ảnh cũ kĩ của Âu Mỹ.

Nơi đó so với Vân Nam tựa như hai thế giới.

Tại Bỉ, cô bạn người Nga cùng phòng với cô cũng từng oán giận, sau khi Xô Viết giải thể [1], Nga đã sớm trở thành quốc gia của hắc bang. Các bang phái khổng lồ đất nước, chiếm 20% thậm chí là 30% tổng giá trị kinh tế quốc gia.

Một đất nước như vậy thì quan viên chính phủ tất nhiên là không thoát khỏi liên quan. Nói cho cùng, đây là một quốc gia đen tối.

“Trình gia vì chuyện này đã có một trận rung chuyển lớn. Sau đó Trình Mục Dương xuất hiện.”

“Sau đó thế nào?”

“Không có sau đó.” Thẩm Gia Minh cười cười, chuyển đề tài, “Anh nhớ rõ sau khi từ Bỉ trở về em chưa đến biên giới lần nào. Hàng năm đều ở tại Vân Nam, em không thấy nhàm chán sao?”

Cô lắc đầu: “Cũng không hẳn là nhàm chán. Nếu anh có cơ hội đi Vân Nam, em sẽ dẫn anh đi xem phim trường 3D có cảnh bắn nhau.”

Thẩm Gia Minh nghiêm nghị nhìn cô: “Anh không đi, anh sợ nhất chính là anh trai Nam Hoài của em.”

Nam Bắc quăng cho anh một ánh mắt xem thường.

Vài ngày sau đó, Trình Mục Dương không xuất hiện lại.

Ngay khi cô nghĩ đến sẽ không gặp lại hân nữa thì ông Thắm bỗng nhiên báo cô biết hành trình có thay đổi, phải theo đường biển trở về Đài Châu. Câu nói của ông có hàm ý khác, không rõ ràng, chỉ muốn cô đi trước, ông sẽ ở Đài Châu chờ nghỉ thức quỳen tặng của Thắm gia kết thúc, sẽ một người bạn đi với cô.

Theo trực giác cô đoán được, người bạn kia có lẽ là Trình Mục Dương.

Trời tối, cô mang theo hành lí đứng trước cửa lớn chờ người đến đón.

Mưa quá lớn, dù Nam Bắc đã đứng dưới cửa tránh mưa nhưng vẫn bị ướt. Khu vực này nhà dân rất ít, xung quanh không có ai đi lại, càng không có xe cộ gì.

Chỉ có tiếng mưa rơi.

Khoảng mười phút sau có một chiếc xe màu trắng chiếu đèn về phía cô.

Tiếp theo một đoàn xe Mercedes S600 Pullman Guard [2] nối đuôi nhau chạy qua trước mặt, màu sắc xe hoàn toàn giống nhau, duy chỉ có biển số là khác. Ban đầu cô còn có hứng thú đếm số xe, về sau đếm không nổi là có mấy chiếc. Cuối cùng có một chiếc rời khỏi đoàn xe tiến tới dừng ở bậc thang trước mặt cô.

Người ngồi ở ghế lái phụ chạy xuống mở dù.

Nam Bắc mang hành lí giao cho người kia, che dù đi hai ba bước liền tiến vào xe.

Trình Mục Dương đang ngồi trong xe nhìn cô.

Hắn mặc bộ quần áo đơn giản, áo trắng quần đen. Gương mặt phản chiếu ánh đèn màu vàng trở nên xinh đẹp vạn phần, đôi mắt thâm sâu nhìn cô.

Câu đầu tiên của cô lại là: “Không có dép lê sao?”

Trình Mục Dương mở kính cách âm, người ngồi phía trước liền đưa một đôi dép lê màu trắng.

“Cám ơn.” Nam Bắc cúi đầu cởi đôi giày ướt sũng rồi mang dép vào, cảm thấy rất thoải mái. Lúc này mới nhìn lên, thấy hắn vẫn như cũ nhìn cô, hai người cứ vậy mà nhìn nhau.

Ba bốn giây sau, cô bỗng nhiên cười rộ lên.

Lúc này mới thật sự là bạn cũ gặp lại nhau.

“Mưa rất lớn sao?” Hắn hỏi cô, thanh âm có chút thấp.

“Vâng.”

“Đi đến nơi ở đêm nay cần năm, sáu giờ.” Hắn nói, “Đường hơi xa, ngồi ô tô sẽ không thoải mái, cô nên chuẩn bị sẵn sàng.”

“Đi nơi nào?” Cô xuyên qua kính nhìn về đoàn xe phía sau, “Anh mang theo mấy chiếc xe vậy?”

“Hồ Vạn Đảo [3]. Lần này có khoảng bốn mươi xe.”

Bốn mươi chiếc?

Cô cười thán: “Đồng như vậy đi trên đường, không kẹt xe sao?”

Đi xa nhưng chuẩn bị cẩn thận đến mức này thì lần đầu tiên cô thấy.

“Sẽ không kẹt xe.” Hắn vẫn nghiêng thân mình, khoát một tay lên chỗ vịn của ghế, tay kia đặt trên đầu gối. “Khoảng cách mỗi chiếc xe là năm mươi thước, sẽ không đi quá gần nhau.”

Khoảng cách thực thích hợp, cho dù có xe bị tấn công cũng không liên lụy đến xe còn lại.

“Nếu có người biết được anh ngồi trên chiếc xe nào thì sao?”

Hắn nở nụ cười nhạt: “Cứ cách mười phút chiếc xe cuối cùng sẽ tăng tốc chạy lên đầu.”

Cô suy nghĩ cẩn thận lời hắn nói.

Bốn mươi chiếc xe hoàn toàn giống nhau, giữ khoảng cách không xa không gần. Cứ mười phút lại đổi vị trí một lần, chỉ sợ ngay cả tài xế cũng không biết rốt cuộc xe mình là thứ mấy.

Khả năng có người biết Trình Mục Dương ngồi trên chiếc xe nào không phải là bằng không sao?

Cô nhớ rõ đây là chiếc Mercedes S600 Pullman Guard chống đạn, đạt được tiêu chuẩn VR7 (một tiêu chuẩn về xe chống đạn), cực kì an toàn. Nếu dùng đạn đạo M51 (một loại tên lửa đạn đạo do Pháp sản xuất, được xem là có sức công phá lớn nhất hiện nay) tấn công thì cũng không có thiệt hại nào.

Nhưng mà dù sao nơi này vẫn trong địa phận Trung Quốc, xem như an toàn.

Trình Mục Dương thấy cô không đặt câu hỏi nữa thì dựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Người này từ vài năm trước đã ra vào thường xuyên nơi ở của cô ở kí túc xá, cùng học tại thư viện, từ xa lạ trở nên quen thuộc, cho nên hiểu biết về thói quen của đối phương cũng thật rõ ràng.

Cùng hẳn chung đường thể này cô cũng thấy thoải mái hơn. Nam Bắc dựa vào ghế, ấn một dấu tay lên kính xe.

Qua dấu tay ấy, cô có thể nhìn rõ ràng quang cảnh bên ngoài.

Chắc hẳn là xe đang đi trên đường cao tốc, những ngọn đèn đường nối tiếp nhau kéo dài đến vô tận.

“Bạn gái của anh đâu?”

Nam Bắc bỗng nhiên nhớ đến cô gái mang vòng ngọc kia.

“Cô ấy không phải là bạn gái của tôi.” Trong giọng nói của hắn có chút tiếc nuối, “Là vợ của anh họ đã chết của tôi.”

—Hết chương 2—

Chú thích:

[1]: Xô viết là tên gọi chung cho các cơ quan đại biểu dân cử của chính quyền nhà nước tại Liên Xô (nước Nga cũ) và một vài quốc gia khác từ giai đoạn 1917 tới đầu thập niên 1990 (chính quyền Xô viết), mặc dù ý nghĩa ban đầu của nó là hội đồng công nhân địa phương. Tuy vậy, về cơ bản khái niệm Xô Viết luôn được coi là đồng nhất với Liên Xô. Năm 1993, trong quá trình của khủng hoảng hiến pháp thì tổng thống Nga B.N. Yeltsin đã ra sắc lệnh bãi bỏ các xô viết, bắt đầu bằng việc giải tán Đại hội Đại biểu Nhân dân và Xô viết Tối cao, sau đó là các Xô viết ở mọi cấp.

[2]: Mercedes S600 Pullman Guard: “Cỗ máy” hoàn hảo này chỉ dành cho chính khách và những người có 1,4 triệu USD trong tài khoản! Mức độ chống đạn của S600 Pullman Guard ở cấp cao nhất B6/B7, có khả năng chịu được các loại vũ khí quân sự hạng nhẹ, mảnh vỡ lựu đạn hay các loại chất nổ khác. Ngoài ra, xe trang bị lốp run-flat có thể đi với vận tốc 80 km/h khi bị bắn thủng. Bình xăng tự hàn được trang bị cùng hệ thống cứu hỏa tự động. Ngoài những công nghệ được lấy từ quân đội, S600 Pullman Guard vẫn có những công nghệ cao cấp từ S-class như an toàn đón đầu Pre-Safe, hệ thống quan sát đêm, chống bó cứng phanh và phân bổ lực phanh điện tử mới nhất.

Một vài hình ảnh về ‘êm’

2. Chương 3 - 4

Chương 03: Trình thị Trình Mục Dương (3)

Edit: Nguyệt Sắc

Cô nói câu xin lỗi.

“Cô ấy cũng là chị họ của tôi.”

Nam Bắc đem hai câu nói này lòng vòng trong đầu, đây không phải là kết hôn gần sao?

Vì tại Đài Châu mưa rất to nên nửa chặng đầu của hành trình xe chạy rất chậm, phải đợi đến ba, bốn giờ sau mới có thể tăng tốc. Khi đến hồ Vạn Đảo đã là năm giờ, so với dự tính của hân chậm hai giờ.

Ngồi trên xe một thời gian dài như thế khi bước xuống hai chân Nam Bắc có chút cứng ngắc.

Đây là nơi ở tư nhân, ngoài cô và Trình Mục Dương thì có lái xe và thiếu niên ở vị trí ghế phụ lái, cả bốn người đi vào sân khu nhà.

Ra đón chỉ có hai bà lão cao tuổi, trừ bỏ mặc hai bộ sườn xám trắng đen phân biệt thì tất cả đều giống nhau, ngay cả cách búi tóc cũng thế.

Hai bà không xưng hô với Trình Mục Dương là ông chủ như hai người kia mà dùng tiếng địa phương gọi hân là “Trình Trình”.

Mới đầu, cô nghe cái tên này có chút quen quen, hơi giống tên đàn bà. Sau đó mới chợt nhớ ra, Trình Trình, Trình Trình, đây không phải là Đại tiểu thư Phùng Trình Trình trong “Bến Thượng Hải” [1] khiến người ta có ấn tượng sâu sắc sao? Khi đó cô rất thích quyển sách này, kể về chuyện tình của một tiểu thư môi hồng răng trắng xinh đẹp dịu dàng cùng với một đại ca hắc bang.

Bởi vì quá mê si mê mà cô tìm đến xem phim truyền hình để rồi bộ phim đó trở thành phim thần tượng của cô.

Cô ấn tượng nhất là vị đại ca hắc bang trong phim rất thích hút thuốc lá, dùng điệu thuốc này xây dựng hình tượng đại ca thêm sâu sắc. Việc này làm cô nhớ lại anh trai Nam Hoài cùng với Trình Mục Dương, hai người dường như không thích hút thuốc.

Sau khi cô tắm rửa đi ra đã là bình minh, đường chân trời xa xa nổi lên những tia nắng hồng nhợt nhạt. Trình Mục Dương ngồi trong phòng khách gọi điện thoại. Cô kinh ngạc nhìn hân. Khi này bước vào cô phát hiện đây là hai phòng ngủ, cứ nghĩ rằng một căn phòng sẽ để trống, chẳng lẽ hân ở đây cùng cô?

Trình Mục Dương thấy cô đi ra thì ra hiệu không cần xen vào chuyện của hân, cứ trở về phòng nghỉ ngơi.

Nam Bắc thấy trời đã sáng, cũng không thể nào ngủ tiếp. Cô bước qua ngồi xuống sofa bên cạnh hân.

Hân đang dùng tiếng Nga nói chuyện điện thoại. Trước đây cô đã nghe qua bạn cùng phòng nói tiếng Nga, nghe cũng có thể hiểu chút ít.

Trình Mục Dương nói tiếng Nga rất hay, âm lưỡi rõ ràng. Đôi khi hân ngẫu nhiên im lặng, một lúc lâu sau mới tiếp tục nói vài câu.

Bởi vì hân nói chậm nên giọng nói lộ rõ vẻ lạnh như băng nhưng không kém phần mềm mại.

Cô rất cuộc cũng tin một câu nói, so với tiếng Anh, tiếng Nga càng thích hợp với những người đàn ông xinh đẹp.

Cô ngồi nghe một lát thì một câu tiếng Trung thỉnh thoảng vang lên: “Có phải trước kia mỗi khi bạn cùng phòng của cô gọi điện thoại, cô nghe đều hiểu?”

Khi đó cô bạn kết luận hai người sẽ nghe không hiểu tiếng Nga nên không có gì kiêng dè.

Hiện tại nhớ lại, hân đúng là ngụy trang rất giỏi.

“Không sai, nhưng tôi cũng không nghe cái gì.” Khi hân dùng tiếng Trung hỏi cô, điện thoại vẫn không ngắt máy, không biết bên kia là ai? Mặc kệ là ai, hân đã thản nhiên nói hai câu rồi cắt đứt liên lạc: “Sao không ngủ?”

Nam Bắc nhanh chóng nhú mào, nhưng ngay sau đó lại giãn ra.

“Muốn nói gì?” Hân hỏi cô.

“Anh mấy ngày tới sẽ ở với tôi trong phòng này?”

“Trước kia tôi vẫn ở phòng này, đây là thói quen.”

“Tôi có thể đổi qua phòng khác không?”

Hắn cười rộ lên: “Nếu tôi nói cho cô biết trong phòng này ngoài cô và tôi còn có người thứ ba, cô sẽ không thấy khó xử khi ở cùng tôi chứ?”

Trình Mục Dương nói xong liền vươn tay chỉ vào một chiếc xích đu bằng gỗ ở trong phòng.

Trên xích đu có người đang ngủ, nếu Trình Mục Dương không nói, cô quả thật là không chú ý đến.

Hắn đứng lên: “Tại Bỉ, chúng ta từng ngủ trên cùng một chiếc xe. Khi này trên đường cô cũng ngủ bên cạnh tôi. Nếu đã như vậy, cô cảm thấy chúng ta có thể ngủ cùng ở gian phòng này hay không?”

“Được rồi.” Cô thấp giọng nói, đứng lên bước qua trước người hắn: “Trí nhớ cũng thật tốt.”

Đây không phải câu hỏi, chỉ là thuận miệng tự hỏi mà thôi.

Vừa đi được hai ba bước đã bị Trình Mục Dương nắm lấy cánh tay, Nam Bắc quay đầu, hắn nói: “Bắc Bắc, trí nhớ của tôi rất tốt, nơi này,” hắn giơ tay chỉ vào thái dương của mình, “Luôn nhớ rất rõ về cô.”

Khoảng cách gần như vậy cô có thể ngửi được mùi bạc hà trên người hắn.

Cách nhau quá gần, cô nhìn ánh mắt hắn không biết phản ứng thế nào. Trầm mặc một lát, Nam Bắc rót cuộc mỉm cười: “Anh không biết là anh trong trí nhớ của tôi với anh bây giờ, một chút cũng không giống nhau sao?”

Khi đó hắn là Trình Mục, thích mặc áo trắng mềm mại cùng quần màu đen, nói chuyện chậm rãi, đôi khi thật lơ đãng, hay đi dạo trong sân trường, đôi lúc lại nằm ngủ trong thư viện, rất nhiều cô gái nhìn trộm hắn.

Mà Trình Mục Dương trước mắt cô lúc này thì hoàn toàn khác.

Miệng hắn khẽ nhếch lên, giống như đang cười: “Nam Bắc?”

“Vâng?”

“Nam Bắc?” Hắn cười một cái, thanh âm trong như làn nước.

“...”

“Phương Nam, hướng Bắc. Họ đặc biệt, tên cũng rất đặc biệt, nghe qua một lần sẽ nhớ mãi không quên.”

Trình Mục Dương gần từng tiếng lặp lại cuộc nói chuyện năm đó.

Cô không thể mở miệng trả lời được.

May mắn hắn chỉ nói như vậy, cuối cùng vẫn buông tay cô ra mà đi ngủ.

Trước khi Nam Bắc đóng cửa phòng, cô nhìn thấy thiếu niên ngủ trên xích đu lơ đãng ra nhìn Trình Mục Dương, khuôn mặt lộ lên ý cười.

Như Trình Mục Dương bố trí, cô cùng hắn ở đây trong hai ba ngày, đợi đến khi công việc của Thẩm gia kết thúc sẽ trở về. Lúc Nam Bắc tỉnh ngủ đã hơn hai giờ chiều. Cô xuống lầu nhìn thấy 2 bà lão đang thấp giọng tán gẫu với nhau. Nam Bắc lễ phép cúi chào qua cửa thủy tinh, một trong hai bà lão mở cửa đón cô vào bên trong.

Bà lão còn lại bưng lên một chén cơm.

Mới nhìn qua chỉ là rau xanh cùng với thịt khô, nhưng hương vị rất kì lạ. Cô cầm đũa gắp một miếng cắn thật xem xét là hương vị gì, chậm chạp không ăn. Bà lão mặt sần xăm đen cười rộ lên: “Mau ăn đi, rất ngon đấy, Trình Trình rất thích món này, gọi nó là ‘cơm rau.’” Cô gật đầu ăn một ngụm, hương vị thật ngon.

Mùi rau xanh, thịt khô trộn với hương thơm của cơm, rất dân dã.

“Đây không phải đồ ăn thượng hạng gì, chỉ là những thứ nông dân hay ăn. Nhưng Trình Trình rất kì quái, đặc biệt thích ăn những món này. Những thứ nó thích sẽ cho cô nếm thử hết.” Bà lão mặt sần xăm trắng nói chuyện, giọng nói hơi nhỏ, tiếng phổ thông không tốt lắm. “Lần này thời gian quá vội, lần sau đến sẽ dạy cho cô cách làm. Sau này cùng Trình Trình đến Nga có thể tự làm ỉn ăn.”

Những lời này là đem cô trở thành người nhà với hấn sao?

Nam Bắc muốn giải thích nhưng nghĩ sau này cũng không gặp lại hai người họ, hiểu lầm thì cứ để hiểu lầm đi.

Hai bà lão vừa cười tủm tỉm nhìn cô ăn, vừa dùng tiếng địa phương hỗn loạn mà kể chuyện quá khứ.

“Trình Trình rất giống bên ngoại. Lúc ấy ông ngoại Trình là chủ ngân hàng nổi danh ở Thượng Hải lấy một cô gái ngoại quốc. Cô xem a, ánh mắt của Trình Trình rất xinh đẹp. Trước đây nó có làn da rất trắng, tóc đen mềm mại xoắn đến dưới tai, trông rất giống búp bê Tây Dương.”

Búp bê Tây Dương?

Nam Bắc nhin không được cười rộ lên.

“Xem, xem, cô gái nhỏ, cười lên vẫn là đẹp nhất.” Bà lão mặc áo đen vỗ vỗ lưng cô: “Cô khi không cười nhìn cũng rất đẹp, nhưng đáng tiếc ánh mắt lại dương lên, có chút dọa người. Còn cười thế này rất đẹp, giống như.....”

“Búp bê Trung Quốc phải không?” Nam Bắc học hỏi cách nói của hai người mà đùa.

Hai bà lão đồng thời vuốt cằm: “Đúng, đúng, thật là giống.”

Cô buồn cười.

Một người là thành viên Nam gia, gia tộc nổi tiếng với các truyền thuyết đầm máu tại biên giới phía Nam của Trung Quốc, một người có khả năng thừa kế Trình gia, gia tộc nắm giữ đường biên giới Trung-Nga. Cô và hấn trong mắt hai bà lão này chỉ là hai con búp bê tinh xảo.

Cô cùng hai bà lão nói chuyện vui vẻ trong chốc lát thì thiếu niên đi cùng Trình Mục Dương như hình với bóng tiến vào, vẫy tay ra hiệu. Bà lão mặc áo trắng tươi cười đứng dậy nói: “Trình Trình cho người đến đón cô.”

Nam Bắc đứng lên, thiếu niên lại ra hiệu, bà lão lập tức hiểu ý đưa Nam Bắc vào phòng thay quần áo, chính là áo ngắn cùng quần đùi. Nam Bắc theo hấn ra xe, định hỏi điều gì. Thiếu niên trực tiếp nhe răng cười cười chỉ vào miệng mình lắc đầu.

Cô đã hiểu ý tứ của hấn.

Căn nhà này vốn nằm đối diện hồ nước, xe theo đường hồ mà chạy, khung cảnh xung quanh rất lãng mạn. Xe dừng lại nơi cuối con đường, ở đây chỉ có một chiếc ca nô cùng vài người ngồi bên trên nói chuyện phiếm.

Trình Mục Dương cũng ngồi trên đó, đầu đội mũ đánh cá mang kính râm, trong tay phải cầm một vật rất quen mắt, chính là bình rượu nhỏ màu bạc. Mặt trời chói chang không lưu tình mà chiếu lên người càng làm nổi bật làn da trắng của hấn. Khi nghe tiếng xe đến, hấn tháo kính râm nhìn về phía cô.

Nam Bắc đến gần, mọi người bỗng nhiên đều đứng lên.

Chỉ có hấn vẫn ngồi như cũ, dựa lưng vào lan can, tiếp tục nhìn cô: “Tôi nhớ trước kia cô đã nói có thể lặn xuống nước?”

“Có học qua một ít.” Nam Bắc bình tĩnh nhìn mặt hồ yên lặng, có chút ngạc nhiên: “Anh muốn lặn ở nơi này?”

Mọi người yêu thích lặn nước đều biết, hòn đảo này được hoan nghênh là vì nước ở đây chiết xạ ánh sáng vô cùng tốt, san hô hay hải ngư ở dưới đáy đều có thể nhìn thấy, thậm chí có thể nhìn thấy những sinh vật biển trong suốt. Trừ những người khảo cổ, người khác lặn xuống đáy hồ làm gì? Cô xem mặt hồ xa xa, tâm nhìn rất kém.

Nhiều nhất lặn sâu được năm thước thì đã không còn ánh sáng nữa.

Tuy mặt trời chói chang thế này nhưng không chừng dưới đó lạnh đến thấu xương.

“Tôi muốn dẫn cô đi xem một vài cảnh đẹp.” Hấn không phủ nhận nói: “Có thể là cảnh trước đây cô chưa từng thấy.”

Hắn nói xong, đứng lên, bắt đầu mặc thiết bị lặn chuyên nghiệp.

Tất cả mọi người cười nhìn Nam Bắc.

Vừa rồi cô mới nói mình có thể lặn xuống nước, không thể từ chối ý tốt của Trình Mục Dương như vậy, Nam Bắc đi qua bên cạnh hắn mặc thiết bị lặn, cô không quên hỏi: “Nơi này nước sâu không? Có cần phải mặc đồ kháng áp (thiết bị chống lại áp lực nước khi lặn) khi lặn xuống không? Nên giữ ấm chứ?”

Hỏi xong cô liền cảm thấy trán lạnh lẽo.

Trình Mục Dương lấy bình rượu nhỏ gõ nhẹ lên đầu cô: “Cực căng thật nhiều vấn đề, trước kia khi đi học sao không thấy cô hỏi nhiều như vậy?” Nói xong đem bình rượu đến trước miệng cô: “Cô có thể uống một ít lấy can đảm.”

Cô hiểu rất rõ hàm lượng cồn của rượu trong bình, xem như không nghe nói: “Quên đi.”

—Hết chương 3—

Chú thích:

[1]: Bến Thượng là loạt phim truyền hình được đài TVB Hồng Kông phát sóng đầu thập niên 1980. Đây được coi là tác phẩm truyền hình kinh điển của đài TVB về đề tài xã hội đen và là bộ phim đưa Châu Nhuận Phát lên vị trí ngôi sao của truyền hình, và sau đó là điện ảnh Hồng Kông. Bài hát chủ đề của phim, Bến Thượng Hải (do nữ ca sĩ Diệp Lệ Nghi trình bày) cũng được coi là một bài hát xuất sắc của dòng Cantopop.

Bộ phim lấy bối cảnh Thượng Hải thời Trung Hoa Dân Quốc trước Thế chiến thứ hai với câu chuyện về các mối quan hệ ân oán, bạn thù của Hứa Văn Cường và Đinh Lực trong thế giới xã hội đen. Bến Thượng Hải cũng đề cập đến mối tình tay ba đau khổ giữa ba người Hứa Văn Cường – Đinh Lực và Phùng Trình Trình. Phùng Trình Trình là con gái cưng của Phùng Kính Nghiêu. Là một thiếu nữ xinh đẹp, thông minh, được cả Hứa Văn Cường và Đinh Lực đem lòng yêu. Cô có tình cảm với Hứa Văn Cường hơn nhưng sau này lại quyết định cưới Đinh Lực.

Chương 04: Nam thị Nam Bắc (1)

Edit: Nguyệt Sắc

Bên cạnh bọn họ có một người cũng đang mặc quần áo lặn, nhìn da thịt lộ ra ngoài so với những người khác đen và thô ráp hơn, cô nghĩ đây là người dẫn đường của Trình Mục Dương. Ca nô lướt ngọn sóng mà tiến về phía trước. Đến nơi có cái phao màu vàng thì dừng lại, người dẫn đường lập tức nhảy xuống nước.

Trình Mục Dương nhìn Nam Bắc, ý bảo cô nhảy xuống nước trước.

Cô ngồi tại mép thuyền, đưa lưng hướng mặt nước rồi ngã về phía sau.

Nháy mắt, áp lực nước từ bốn phía truyền đến, cô lặn sâu hai, ba thước rồi bắt đầu co giãn tứ chi. Nam Bắc thấy sâu dưới đáy kia có ngọn đèn sáng vẫn đợi chờ cô cùng Trình Mục Dương.

Sau khi lặn sâu tám thước thì tầm nhìn đã rất kém.

Mặc dù có mang kính lặn nhìn trong bóng đêm, nhưng ở đáy hồ này, ngoại trừ nhìn những đàn cá lui tới, còn lại không có gì.

Lặn sâu hơn ba mươi thước, Trình Mục Dương đã thể hiện khả năng giữ cân bằng dưới nước kinh người, phần lớn thời gian là hắn đợi cô điều chỉnh tư thế lặn. Cô quay đầu nhìn quanh, lại nhìn đến Trình Mục Dương ở ngay phía sau, vẫn không nghĩ ra được “cảnh đẹp trước đây chưa từng nhìn thấy” là gì.

Khoảng ba, bốn phút sau, cô đã có được câu trả lời hoàn mỹ.

Trong bóng đêm yên lặng tại đáy nước có một ngôi thành cũ kĩ.

Tại đây, không gian nước như có những thứ quý dị tồn tại. Hơn nữa, nhìn qua kính lặn, tòa thành đơn điệu này trong như “ảo ảnh”.

Lúc trước, khi học lặn, giáo viên từng nói giỡn, cảm giác mất trọng lượng có thể làm người ta vừa hưng phấn vừa sợ hãi.

Mà cảm giác mất trọng lượng chân chính, ngoại trừ đi trong vũ trụ thì chỉ có lặn xuống nước mới có thể cảm nhận được. Khi đó, cô lặn xuống đáy biển, chạm vào đủ loại sinh vật nhưng cũng không cảm nhận được sự hưng phấn mà giáo viên đã nói.

Nhưng chính là trong vài giây này.

Cô im lặng trôi nổi trong nước, từ “trên không” nhìn tòa thành cũ kĩ. Ánh mắt quét qua con đường, phòng ốc, thậm chí có cả bức tường bị phá hủy chỉ còn một ít, đáy lòng cô lại trào lên cảm giác hưng phấn này. Dưới mặt nước mấy chục thước lại có một tòa thành cũ kĩ lặng lẽ tồn tại.

Tuy nước sâu như vậy nhưng cô vẫn cố sức lặn tới bốn năm tầng lầu của đền thờ “Hiếu lễ”. Nam Bắc lấy tay chạm vào bức tượng sư tử bằng đá trang trí hoa văn, mặc dù cách lớp bao tay thật dày nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được từng góc cạnh tinh tế.

Bỗng nhiên một bàn tay nắm lấy tay cô.

Cô biết là Trình Mục Dương, không biết hẳn lại muốn làm gì. Hắn mở ra tay cô, trong lòng bàn tay chậm rãi viết: “Like?”

Cô hô hấp khó khăn, quả thực đã bị phong cảnh nơi này hấp dẫn, nhanh chóng cầm trở lại tay hắn, dùng phương pháp tương tự viết một chữ “A” rồi đến một chữ “a”.

Cô bạn cùng phòng người Nga từng dạy cô một ít tiếng Nga đơn giản. Cô hầu hết đã quên, nhưng chỉ có từ thú vị này cô nhớ rất rõ. Từ này tiếng Nga có nghĩa là “Yes”, viết là “ ” quả thực cực kỳ giống “Aa” .

Trình Mục Dương nếu tinh thông tiếng Nga thì cho dù cô viết không chuẩn, hắn cũng có thể nhận ra.

Vì tránh cho hắn xem không hiểu, Nam Bắc còn cố ý lặp lại hai lần.

Bọn họ cách hai cái kính lặn mà nói chuyện với nhau. Nam Bắc cố gắng biểu hiện sự hưng phấn của bản thân, đáng tiếc ở nơi này hình như không thể làm. Nhưng mà Trình Mục Dương tựa hồ có thể cảm giác được.

Hắn nhanh chóng thả hai tay cô ra, lấy bàn tay phải đặt ngay trước ngực trái, rất nhỏ nhẽ mà làm động tác cúi người.

Bởi vì áp lực nước nên động tác không tiêu chuẩn lắm, Nam Bắc cười rộ lên.

Hai người ở ngã tư đường, xuyên qua một biển hiệu bằng đá, theo người dẫn đường đi xem tất cả mọi nơi trong thành cổ. Khi lên khỏi mặt nước, toàn thân Nam Bắc đều mệt mỏi, hai tay cùng đùi bủn rủn. Trước khi xuống nước chỉ có một ca cô, bây giờ ngoi lên đã là hai chiếc.

Cho đến khi thiếu niên mang ra một chiếc ca nô thì bọn họ mới rời đi.

Bởi vì mặc đồ giữ ấm ở dưới nước trong thời gian dài, khi lên bờ hơn mười phút sau mới cởi ra, trên mặt Trình Mục Dương đã toát mồ hôi. Thiếu niên bên cạnh đưa hắn một chai nước suối, hắn trực tiếp đứng ở mép thuyền dùng nước suối tưới vào mặt.

Từng giọt nước rơi trên mặt hồ tạo thành những vòng tròn vui mắt.

“Anh làm sao biết dưới nước có thành cổ?” Cô không ngừng xoa bóp đùi mình để tránh ngày mai sẽ bị đau chân.

“Vừa nãy cô xem là Sư thành, đi xa hơn một chút còn có Hạ thành.” Hắn đem chai nước suối đưa lại cho thiếu niên đang điều khiển ca nô: “Tiểu Phong, thật ngại quá, đã dùng hết nước của cậu rồi.”

Thiếu niên vẫy vẫy tay, từ trong túi lấy ra một miếng plastic, dùng hai ngón tay ấn xuống liền tạo thành cái ly, đem nước còn lại trong chai nước đổ ra rồi uống sạch.

“Trước giải phóng, nơi này là núi Ngàn Hương, sau đó vì muốn xây đập chứa nước nên di dời tất cả người dân ở đây, xả nước nhấn chìm cả hai tòa thành cổ ngàn năm này.” Trình Mục Dương thấy ánh mặt trời

chiếu thẳng vào Nam Bắc thì đem mũ đánh cá của mình đội cho cô: “Ha bà lão chăm sóc cho cô chính là người nơi này.”

“Thành cổ ngàn năm?” Cô bắt đầu tính toán “Như vậy chẳng phải cổ xưa hơn các thành trên đất liền sao?”

“Không sai.”

“Đáng tiếc.” Cô duỗi thẳng hai chân, cảm thấy ngồi dưới ánh nắng mặt trời lúc này là chuyện đáng hưởng thụ nhất trên đời. “Hay là ngày mai chúng ta xuống đó lần nữa? Tôi muốn lấy vài viên gạch làm kỉ niệm.”

Hắn cười rõ lên: “Không có vấn đề. Cô không sợ gặp phải quỷ nước sao?”

“Nếu anh không nói tôi cũng không sợ.” Cô nhăn mũi có chút tiếc nuối: “Nếu nơi này là Scotland thì tôi tình nguyện gặp quỷ nước. Anh có biết quỷ nước trong truyền thuyết của Trung Quốc thì hình dạng luôn xấu xí, nếu ở Scotland, quỷ nước rất đẹp, có thể là thiếu niên anh tuấn, sẽ làm người ta yêu thương hắn mà tình nguyện theo hắn xuống nước.”

Trên đầu Trình Mục Dương vẫn còn nước, dưới chiết xạ của ánh mặt trời mà phát ra những tia sáng nhỏ.

Cô ngẩng đầu nhìn dáng vẻ của hắn, khẽ mỉm cười: “Trong truyền thuyết cũng có lời nhắc nhở với các cô gái. Nếu muốn phân biệt quỷ nước với người đàn ông bình thường thì hãy nhìn mái tóc, tóc quỷ nước luôn ẩm ướt.”

Trình Mục Dương tựa hồ không ngại câu nói này của cô.

Ngược lại, hắn ngồi xổm xuống vươn tay phải về phía cô: “Như vậy, cô gái xinh đẹp này, cô có muốn cùng tôi đi xuống nước không?”

“Rất nguyện ý.” Cô cười tủm tỉm vỗ vào lòng bàn tay của hắn, sau đó thu tay lại: “Bao ăn bao ở miễn phí, có nước uống là được. Trình Mục Dương, đừng nói với tôi trên ca nô này không có một giọt nước?”

Thiếu niên tên Tiểu Phong nghe cô nói vậy, miệng còn đang cắn cái ly plastic cảm thấy vui vẻ.

Nơi này sông nước mênh mông, rộng gần một trăm kilomet vuông, hơn ngàn đảo lớn nhỏ dày đặc. Đáng tiếc, trên ca nô quả thực là không có nước uống.

Trình Mục Dương nhìn cô rồi xoay người nhìn về phía xa, nói Tiểu Phong xuyên qua hai hòn đảo, đi đến chỗ chiếc thuyền đánh cá gần nhất.

Ca nô trên mặt nước tăng tốc, rẽ sóng lướt như bay. Tại đây ít người, nước lại rất trong, ít nhất có thể nhìn được tám thước dưới mặt nước, vì thế tầm nhìn càng xa.

Năm sáu chiếc thuyền đánh cá, rời rạc nằm trên mặt hồ.

Nam Bắc đột nhiên cảm thấy thật huyền diệu, chớp mắt một cái, nhân gian đã lảo đảo thay. Dưới này có tòa thành cổ ngàn năm, con cháu nhiều thế hệ không biết đã trôi dạt về đâu. Mà nay đứng trên mặt hồ này lại là những người không thuộc về nơi đây.

Lúc đó là núi Ngàn Hương, nay đã là hồ Vạn Đảo.

Ca nô đến gần một thuyền đánh cá, cách thuyền khoảng một thước thì dừng lại.

Nước bắn tung tóe khắp nơi dọa đến đôi nam nữ đang ngồi trên thuyền cá. Hai người vì nắng mà đỏ cả mặt, chỉ có thể nhìn Trình Mục Dương từ ca nô nhảy sang thuyền mình.

Người đánh cá nam rất nhanh găm nhẹ hai câu, thái độ có vẻ chống cự.

Trình Mục Dương đưa lưng về phía cô, dùng tiếng địa phương đáp lại, nhanh chóng giải tỏa hiểu lầm. Người phụ nữ trên thuyền cá mang ra một chén nước đưa Trình Mục Dương, giọng nói rất nhẹ nhàng mềm mại.

Cô nhận lấy chén nước trong tay hắn, uống một ngụm lớn, hưởng thụ thử dai: “Quả nhiên thật ngọt.”

Bởi vì phơi nắng mà trên mũi cô điểm vào giọt mồ hôi.

Trình Mục Dương nhìn cô tiếp tục uống nước, có thể nhận ra rằng cô rất khát. Bên tai truyền đến tiếng nói cùng tiếng cười trầm thấp của người phụ nữ đánh cá: Quả nhiên là vì cô gái kia muốn uống nước.

Buổi chiều ăn cơm thủy sản tại bờ sông. Đến chỗ tắm, Nam Bắc phát hiện sau lưng vì phơi nắng đã bị tổn thương. Chính vì làn da yếu ớt như vậy, khi học ở Bỉ thường bị các bạn học Âu Mỹ ghen tị. Người châu Á ra rất nhẵn nhụi, trong mắt bọn họ là vô cùng mịn màng.

Nhưng cô vô cùng oán hận làn da như vậy, Lúc còn nhỏ, chỉ cần cô ngủ trên giường gỗ một giờ nhất định sẽ định cơn trùng cắn rất đau. Dù cho anh trai có hái bao nhiêu thảo dược đắp vào cũng không có hiệu quả. Có những lúc, anh trai đã dùng dao nhỏ cắt vào nơi bị sưng mủ để chất độc có thể thoát ra ngoài.

Bây giờ nghĩ lại, cô vẫn thấy đau đớn.

Lúc ban đầu cô còn khóc, cho đến khi nhìn thấy anh trai xử lý vết thương bị rấn cắn của mình, vì muốn ngăn cản độc lan tràn, anh trai đã trực tiếp dùng con dao hơ trên lửa mà cắt vết thương, dao nóng đến mức thiêu cháy da thịt, cô thật sự sợ đến choáng váng.

Sau lần đó, cô không còn khóc nữa.

Nhưng khi trúng đạn tại Bỉ, cô lại khóc đến muốn đứt hơi.

Hai bà lão thấy lưng cô thì lấy ra thuốc mỡ gia truyền, cẩn thận bôi vào lưng, dặn dò cô khi ngủ phải nằm sấp. Nam Bắc không muốn bị đau, cũng không có lý do gì không nghe theo nên rất ngoan ngoãn đúng mười một giờ liền chạy vào phòng nằm úp sấp mà ngủ.

Trình Mục Dương hình như rất thích đồ tre và mây đan, đồ dùng trong nhà hầu như là dùng chất liệu này.

Đèn trên tường tuy ánh sáng hơi u ám nhưng cô có thể nhìn thấy mọi thứ, đồ dùng đều là màu xanh biếc.

Thậm chí trong giấc ngủ, cô còn thể cảm giác được hương vị của khu rừng trong căn phòng này.

Lúc tỉnh lại, trời vẫn tối đen, thuốc bôi đã có hiệu quả, sau lưng trở nên rất ngứa. Bởi vì khi ngủ cô không quen mở điều hòa nên lúc này toàn thân đã ướt đẫm mồ hôi.

Nam Bắc lấy áo khoác mặc vào, đi chân không ra khỏi phòng. Cửa vừa mở, gió lạnh của điều hòa trộn với mùi thuốc súng phả vào mặt cô.

Bỗng nhiên, một tiếng vang nhỏ. Có âm thanh của vỏ đạn rơi xuống đất.

—Hết chương 4—

Một số thông tin về hai tòa thành cổ trong chương này:

Hồ Vạn Đảo, vốn nổi tiếng với nguồn nước siêu sạch, đôi khi có thể uống trực tiếp, thường được sử dụng để sản xuất nước khoáng cho thương hiệu Nongfu Spring. Đây cũng là địa điểm lý tưởng cho rừng cây tốt xum xuê và một số hòn đảo đẹp lạ thường.

Trước khi thung lũng bị ngập nước, hai thành phố cổ tồn tại ở chân núi Wu Shi (Năm con sư tử), thành phố Shi Cheng và He Cheng. Shi Cheng được xây dựng cách đây hơn 1.300 năm, vào năm 621 sau Công nguyên, vào thời kỳ nhà Đường và từng là trung tâm chính trị, kinh tế và văn hóa.

3. Chương 5 - 6

Chương 05: Nam thị Nam Bắc (2)

Edit: Nguyệt Sắc

Mọi động tác của cô đều ngừng lại.

Nhưng sau tiếng vang nhỏ này lại là khoảng không im lặng khiến người ta hít thở không thông.

Không nghe tiếng động nào nữa, cô lần tay theo vách tường, dùng ánh mắt tìm kiếm nơi phát ra tiếng vang. Chỉ ở qua một ngày đêm ngắn ngủi, cô không quen thuộc với mọi vật trong phòng, cho nên đối với cô mà nói đây là một nơi xa lạ và nguy hiểm.

Lòng bàn tay kề sát vách tường.

Thậm chí có thể cảm nhận được những hoa văn trang trí bằng gỗ nổi phía trên.

Bỗng nhiên, lại vang lên tiếng lách cách.

Là tiếng súng lên đạn?

Khoảnh khắc trong đầu cô nảy lên ý nghĩ này thì tay đã bị một bàn tay khác chặn lại, một thân thể cao lớn áp sát, chặt chẽ ép cô vào tường.

“Nơi này là ranh giới sống chết.” Trình Mục Dương cúi đầu lướt qua tai cô mà nói, hơi thở ấm áp: “Bắc Bắc, không được lộn xộn.”

Cho dù cô muốn động thì cũng không có cơ hội.

Hai người chặt chẽ dán vào nhau, cánh tay, hai chân cùng các đốt ngón tay đều bị hấn khống chế. Cô thậm chí cảm thấy được mạch máu của mình đang bị đè ép mà đập dồn dập, nhất là cổ tay, nơi bị hấn nắm.

Cô chưa bao giờ biết, nếu muốn khống chế một người mà không gây ra thương tổn....thì có thể dùng cách này.

Mặc dù đã có ống giảm thanh (một bộ phận phụ giúp triệt tiêu âm thanh đạn bắn ra) nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng rít của đầu đạn với tốc độ siêu âm trong không khí.

Sau đó là tiếng lui vỏ đạn, lại lên nòng.

Người này hẳn là một tay súng bắn tĩa xuất thân từ trong bộ đội, hoặc có thể chỉ là hai ba con mèo hoang đột kích?

Cô không thể ngẩng đầu, cũng không thể cúi đầu.

Chóp mũi cứ cọ vào áo sơ mi của hắn, bị vây giữa cơ thể hắn và bức tường, không thể động đậy.

Lưng bị thương, lại áp vào vách tường gỗ, cứ nghĩ sẽ đau đớn nhưng ngược lại làm cô thấy có chút thoải mái. Từ nhỏ đến lớn, trong những cuộc bắn giết thế này, chỉ có hai người có thể lấy thân thể che chắn nguy hiểm cho cô.

Mà nay, Trình Mục Dương trở thành người thứ ba.

Không có thời gian mà so sánh, cân nhắc tiêu chuẩn giữa ba người, cô đang phán đoán khi nào trận giằng co này sẽ kết thúc.

“Được rồi.” Cuối cùng, Trình Mục Dương cũng hào phóng cho cô một khe hở: “Đã xong.”

Thanh âm dịu dàng, có ma lực khiến lòng người bình tĩnh.

Cô nghe thấy âm thanh va chạm của kim loại, theo ánh sáng nhìn thấy Tiểu Phong một tay mang súng ngắm một tay đem vỏ đạn đặt vào quả cầu thủy tinh, giống như đứa nhỏ ngoan ngoãn sau khi chơi đùa thì cất đồ chơi vào đúng đúng vị trí.

Đôi mắt trong suốt kia liếc về phía hai người nhưng nhanh chóng thu hồi, yên lặng cảm súng trở về chỗ của mình.

Tiểu Phong đóng cửa sổ, ngã vào ghế nghiêng người tiếp tục ngủ.

“Đồ mờ hôi sao?” Trình Mục Dương nhẹ nhàng đưa tay lau đi nước trên trán cô: “Điều hòa trong phòng hỏng?”

Tay hắn có mùi hương thật đặc biệt, cô không thể xác định rõ là mùi gì.

Tiếng vỏ đạn rơi xuống đất vừa rồi hẳn là do hắn lui đạn chứ không phải Tiểu Phong.

“Tôi không chịu được gió lạnh của điều hòa.” Cô nói: “Nhất là khi ngủ.”

Nam Bắc nói đến đây thì ngoài cửa sổ bỗng nhiên có một tia sáng chói mắt xẹt qua.

Hắn quay đầu nhìn ra, trong đáy mắt chỉ có một màu đỏ, kết hợp cùng với khuôn mặt khiến người ta cảm thấy hắn đang nghĩ ngợi thư giãn lại bị quấy rầy, quay đầu thường thức khói lửa ngoài cửa sổ.

Cô bị ánh sáng làm chói mắt, nheo mắt lại: “Anh làm ông chủ cũng thật khó khăn, nếu đã đoán trước việc này sao vẫn ở đây?”

“Nơi này rất an toàn, toàn bộ kiến trúc đều là chống đạn cao cấp.” Trình Mục Dương nói: “Nếu không phải cô đột nhiên tỉnh dậy có lẽ sẽ ngủ đến sáng mai mà không hề hay biết điều gì.”

Cô ngẩng mặt, đối diện với khuôn mặt gần trong gang tấc: “Vậy anh đang làm gì? Đánh mèo hoang sao?”

“Tôi? Đang đóng vai yếu thế.” Hắn đưa ra cho cô một giả thiết: “Cô nghĩ xem, Trình Mục Dương dẫn theo nhiều người như vậy nhưng lúc nào cũng đề phòng, chỉ có thể kết luận là người bên cạnh hắn có vấn đề đúng không? Có lẽ sẽ có cơ hội dồn hắn vào chỗ chết?”

Cô nở nụ cười: “Đã gặp nguy hiểm còn vênh váo như vậy.”

Hai người lúc này tách ra, hắn đem viên đạn Tiểu Phong bỏ sót trên bàn vứt vào sọt rác.

“Anh làm tôi nghĩ đến chuyện trước kia, về một con khỉ. Anh biết khỉ Macaque [1] không? Đó là một loại khỉ vô cùng thông minh.” Cô bỗng nhớ về câu chuyện thú vị trước đây. “Lúc nhỏ tôi sống ở Vân Nam, những con khỉ rất hay lấy trộm đồ của tôi. Tôi dùng rất nhiều phương pháp để có thể giao tiếp với chúng, hí mắt, vênh môi, thậm chí đùa với chúng nhưng không thành công.”

Hắn thấy rất thú vị, mở tủ tường lấy ra khăn tay ướp lạnh.

Đèn từ tủ lạnh trở thành nguồn sáng của căn phòng, đem hình dáng hắn in trên mặt tường. Trình Mục Dương lau khô tay, không thấy cô tiếp tục liền nói: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó tôi đã bắt nó.” Nhắc tới chú khỉ này cô có chút nhớ nhung: “Nhưng mà, tôi bắt nó chỉ vì muốn cùng nó vui đùa, không giống anh, là vì đuổi tận giết tuyệt.”

Hai tay này của cô trong trí nhớ quả thực rất sạch sẽ. Móng tay luôn được chăm sóc tỉ mỉ, chỉ thích nắm bút lông mà vẽ những đường nét đơn thuần, hay viết những dòng công thức khiến người khác đau đầu.

Cuộc sống trước đây của cô tại Vân Nam là trong một khu rừng ẩm ướt với vô số côn trùng, sau này lại sống dưới sự bảo hộ của súng ống. Cuộc sống bình thản chỉ có vài năm nhưng đối với cô thật sự rất quý báu.

Hắn, từ lần gặp gỡ tại Bỉ đã thành một người mà cô chôn sâu trong trí nhớ.

Mà nay, chàng trai năm đó lại lấy thân phận sâu không lường được xuất hiện trước mặt cô. Khiến cuộc hành trình đến Đài Châu lần này càng vượt qua khả năng nắm trong tay của cô...

Trở lại phòng, da sau lưng lại ngứa ngáy khó chịu, bà lão lại không biết thể nào bỗng nhiên cảm thuốc mỡ xuất hiện. Cô nằm trên giường, để bà bôi thuốc, nghe thấy bà nói Trình Trình xuống lầu nhờ bà lên xem cô.

Cô đem mặt chôn trong gối, cười mà không nói gì.

Khó trách Tiểu Phong lại ngoan ngoãn thu dọn vỏ đạn, như thế mới không khiến người khác sợ hãi.

“Trình Trình của chúng ta a, rất đau lòng vì cô nha, nhưng không nói ra.” Bà lão tay xoa bóp rất thoải mái, mềm mại lại dịu dàng, chậm rãi thoa thuốc mỡ lên lưng cô, khiến cô trở nên mơ màng.

Hình như bà lão vừa nói câu gì.

Cô bắt buộc mình tỉnh táo lại: “Cái gì?”

“Tôi là nói, nhà cô ở nơi nào?”

“Vân Nam.” Giọng nói của cô có chút không rõ ràng, nghe ra được sự mệt mỏi: “Xã Thụy Lệ, trấn Uyển Đình.”

Bà lão dường như rất hứng thú: “Nơi đó cũng là thánh địa du lịch sao?”

“Du khách cũng không nhiều.” Nam Bắc lười biếng trả lời, nửa tỉnh nửa mơ nói: “Xã Thụy Lệ ba mặt đều giáp với Miến Điện (Myanmar), xem như là biên giới phía tây nam của Uyển Đình. Có núi có sông, rừng mưa nhiệt đới, là nơi có ít trạm biên phòng của quốc gia nhất, người Đông Nam Á rất nhiều.”

“Rất nhiều người Đông Nam Á?”

“Rất nhiều, đôi khi có thôn chỉ năm mươi sáu nhà nhưng hơn một nửa là con lai.”

“Như vậy, bé [2] của chúng ta cũng là con lai sao?”

“Không hẳn là vậy.” Vấn đề này cô không dám chắc, ai biết lão tổ tông có cưới mấy mỹ nữ Đông Nam Á xinh đẹp hay không.

Bà lão càng nghe càng thấy thú vị, hỏi rất nhiều vấn đề.

Cô cuối cùng cũng không biết chính mình nói bao nhiêu.

Nhưng cô chỉ có thể nói một ít chứ không thể nói hết toàn bộ được.

Ví dụ như Uyển Đình là vùng đất liền thuộc Trung Quốc tiếp giáp Miến Điện cùng Ấn Độ, là nơi giao thương sầm uất. Nhưng nổi tiếng nhất ở đó chính là chợ đen ngầm lớn nhất của Đông Nam Á.

Ở đó buôn bán chủ yếu là súng ống, ngọc quý, gỗ lim, động vật hoang dã cùng với độc phẩm.

Tất cả mọi người đều nghĩ Nam gia là gia tộc không thể động đến ở biên giới phía Nam này. Nhưng chỉ khi đặt chân đến đây mới biết, Nam gia không chỉ bao trùm nơi đây mà còn có Myanmar cùng Lào, thậm chí là Ấn Độ.

Trên danh nghĩa, bọn họ cũng là người làm ăn. Chẳng qua là liên quan đến chính trị hơi nhiều.

Lấy ví dụ, gỗ lim, gỗ Hoàng hoa lê Hải Nam [3], gỗ tử đàn Đông Nam Á, trong quá trình lưu thông đều phải qua tay Nam gia. Mà Hoàng hoa lê Hải Nam lâu nay đã không còn nghe nhắc đến, gần như là tuyệt tích, số lượng gỗ này trên thế giới hiện nay chưa đến một vạn kiện.

Mà những cây gỗ Hoàng hoa lê đang trồng hiện nay muốn sử dụng được phải đợi mấy trăm năm sinh trưởng.

Mấy trăm năm? Ai có thể chờ đợi mấy trăm năm?

Nhưng vẫn còn hơn việc bị mười mấy quốc gia liên thủ chui vào huyết mạch kinh tế này, cái này gọi là hàng hóa vô giá.

Những người có gan cất chứa Hoàng hoa lê chủ yếu là muốn bỏ thêm vào bộ sưu tập cá nhân. Không phải có tiền là được, mà phải có thân phận mới có thể thu thập. Cho nên, cùng Nam gia bàn việc làm ăn, chẳng qua là bọn họ đang có mưu đồ về chính trị.

Cho dù Nam gia thế lực như vậy, nhưng cô cũng từng có thời gian sống đầu đường xó chợ.

Khi một gia tộc rung chuyển, những vẻ vang đang tiếng đều vô dụng. Muốn chân chính được bình an, cần xuất hiện một nhân tài, đứng đầu gia tộc, thủ đoạn mạnh mẽ cứng rắn thống trị.

Nam Hoài làm được. Nếu không, cô vĩnh viễn phải rời xa Uyển Đình, không thể trở về quê cũ.

Vì vậy cô mới có thể như du khách, lẻ loi một mình đến Đài Châu. Chỉ cần dòng họ này cũng đủ để cô bình an vô sự.

Chuyện đêm nay làm cô nhớ đến anh trai.

Đến tốt cùng là ai mới có thể khiêu khích với Trình Mục Dương?

Sáng sớm vì anh trai gọi điện đến mà cô tỉnh lại.

Chủ yếu là hỏi về hành trình của cô, khi nào thì trở về Vân Nam. Cô bâng quơ nói sơ qua ông Thẩm bỗng nhiên thay đổi hành trình muốn theo đường biển trở về nên cô phải ở lại. Nam Hoài trầm mặc vài giây đột nhiên hỏi cô: “Có việc gì đặc biệt không?”

Cô suy nghĩ, cố ý không nhắc đến Trình Mục Dương.

Nhưng lại nhớ đến chiếc vòng ngọc của Thẩm gia, giọng nói có chút làm nũng: “Anh, gần đây có chiếc vòng phỉ thúy nào tốt không?”

Nam Hoài nở nụ cười nhẹ: “Sao đột nhiên lại thích nữ trang?”

Trước đây Nam Hoài có mời người về dạy cho cô cách phân biệt ngọc phỉ thúy, cô học rất đau khổ liên oán giận vài câu. Không nghĩ tới, Nam Hoài vốn rộng lượng lại nhớ đến việc nhỏ nhặt này.

Cô bất đắc dĩ thở dài: “Em đã mang một chiếc vòng ngọc của Thẩm gia tặng người khác, muốn đền bù thôi mà.”

Nam Hoài đáp ứng thay cô hoàn trả món nợ này.

Trước khi ngắt máy, Nam Hoài nhắc nhở: “Hành trình lần này của Thẩm gia thực chất là một cuộc mua bán. Nhớ rõ anh nói, chỉ cần em trở về an toàn, những việc khác không được tham dự.”

—Hết chương 5—

Chú thích:

[1]: Khỉ Macaque là một loài khỉ đuôi ngắn sống phổ biến ở Đông Nam Á.

[2]: Từ gọi thân thiết của các bà lão Trung Quốc dành cho các bé gái.

[3]: Gỗ Hoàng Hoa Lê Hải Nam.

Hoàng hoa lê Hải Nam được liệt vào một trong bốn loại gỗ quý nhất theo quan niệm của người Trung Quốc (gồm Tử đàn, Hoàng hoa lê, Kê sí và Thiết lực).

Hoàng Hoa Lê là loại gỗ rất chắc, có độ dầu cao nên chống ẩm rất tốt; vân gỗ đẹp; mặt gỗ mịn và mềm mại “như da em bé”. Loại cây gỗ quý này chủ yếu được trồng ở đảo Hải Nam (miền nam Trung Quốc).

Theo thống kê, trên toàn thế giới chỉ có chưa đầy 10.000 món đồ nội thất làm bằng gỗ Hoàng Hoa Lê, trong khi nguồn cung loại gỗ này đang ngày một thu hẹp dần.

Chương 06: Nam thị Nam Bắc (3)

Edit: Nguyệt Sắc

Chấm dứt trò chuyện đã là năm giờ mười bảy phút.

Mặt trời sắp lên, cô đẩy cửa phòng ngủ ra ngoài.

Trên mặt hồ xa xa có những điểm đèn rải rác của thuyền chài, không khí mang hương vị ẩm ướt, hình như đêm qua đã có một trận mưa. May mắn hệ thống thoát nước ở nơi này không tồi, không có giọt nước nào làm ướt quần áo.

Bình minh phía trước một màu ảm đạm càng làm nổi bật ánh sáng của đèn tường.

Trình Mục Dương chỉ mặc quần áo đơn giản thoải mái, chân mang dép lê màu trắng, ngồi ở ghế mà lật xem báo. Trên bàn gỗ có một ấm trà.

Hắn nghe thấy tiếng bước chân, không có ngừng đầu, ngược lại xoay một tiếng mà mở ra trang báo sau: “Trời chưa sáng sao lại tỉnh ngủ?”

“Anh trai tôi gọi điện đánh thức.” Chỗ cô đứng cách hắn một khoảng không: “Anh vẫn không ngủ? Đang đọc báo gì vậy?”

“tân tin tức báo của Nga ngày hôm qua.”

Cô nhỏ giọng: “Đọc báo chính phủ như vậy, đừng nói với tôi hôm nay anh sẽ có một cuộc giao dịch sủng ông.”

“Thật ra không có.” Hắn liếc mắt nhìn cô một cái, cười như một con cáo xảo quyệt: “Chỉ là đọc giải trí thôi. Ví dụ như thị trường Moscow tranh cử, bỏ phiếu, trong ánh mắt của cô chỉ là một màn kịch. Đơn giản mà

nói, một người đột nhiên mất đi sự tin nhiệm của tổng thống, có lẽ là thế lực hắc bang sau lưng hắn làm? Cũng có thể là cổ phiếu đầu tư của hắn thất bại? Giống như lịch sử vậy, sách giáo khoa cũng là kể lại câu chuyện bằng chữ, không phải rất thú vị sao?”

Cô nghĩ nghĩ, cười rộ lên.

Trình Mục Dương nói cũng rất có lí. Thị trưởng Moscow trước kia chính vì bị kẹt vào thế khó xử giữa hai vị tân và cựu tổng thống mà trở thành vật hi sinh bị các thế lực treo cổ.

Hai người nói chuyện một lát thì Tiểu Phong lão đảo từ xích đu đứng lên, xoa nhẹ ánh mắt rồi khoa tay múa chân với Trình Mục Dương vài cái. Trình Mục Dương nhỏ giọng dùng tiếng Nga nói gì đó với hắn, Tiểu Phong hơi hé miệng nhìn về phía Nam Bắc.

Cuối cùng Trình Mục Dương gập ngón tay hung hăng bắn xuống cái trán của Tiểu Phong một cái rồi nói một câu.

Nam Bắc hoàn toàn không hiểu gì, chỉ có thể đứng tại lan can chờ hắn giải thích.

“Tiểu Phong nói cô đánh thức hắn ngủ.” Trình Mục Dương đem báo đặt trên bàn đi tới: “Hắn nói, phụ nữ bình thường muốn xin lỗi đàn ông thì cách tốt nhất chính là hiến thân.”

Nam Bắc nghe được dở khóc dở cười: “Đây là tư tưởng gì thế?”

“Hắn từ nhỏ lớn lên ở Nga. Cô có biết nơi đó tỷ lệ nam nữ chỉ là một phần ba. Đàn ông rất khan hiếm, tự nhiên chủ nghĩa đàn ông ở đây rất lớn.” Hắn cười một cái, đưa tay cho cô: “Nhảy qua đây.”

Nam Bắc cầm tay hắn, trực tiếp nhảy qua lan can. Từ nhỏ sống trong rừng quen với cây cối, chướng ngại vật này không là gì với cô.

“Đàn ông Nga không có trách nhiệm, thích uống rượu, tính tình táo bạo.” Hắn đỡ tay cô, để cô an toàn tiếp đất. “Mà phụ nữ đều là báu vật, số lượng tràn đầy, có thể nói đây là thiên đường của đàn ông.”

“Cho nên hắn vì thế mà bị nuông chiều hư hỏng?” Cô nghe thì cảm thấy thú vị.

“Không sai.” Trình Mục Dương cười như không cười mà nói: “Cô có biết, đa số thời gian hắn ở Moscow cùng tôi đều có siêu mẫu vây quanh mà hiến thân.”

Cô mím môi cười rộ lên: “Sau đó đâu? Anh thì sao?”

“Tôi?” Trình Mục Dương lập lại một câu tiếng Nga mà cô nghe không hiểu, sau đó thấp giọng phiên dịch, “Tôi nói này cô gái, trước tiên nên nói xin lỗi tôi đã.”

Nàng nhỏ giọng kêu một tiếng.

Bầu trời xa xa một chút ánh sáng cũng không có, vẫn u ám như cũ. Từ nơi này nhìn mặt hồ, sương khói lượn lờ, tầm mắt không rõ ràng.

Bỗng nhiên có một tiếng sấm vang lên, dường như là từ giữa các đám mây, âm sắc rất thấp.

Giữa tiếng sấm, cô nói: “Thật xin lỗi.”

“Không quan hệ.”

“Lúc đó có rất nhiều nguyên nhân, tôi không thể không rời đi.”

Nếu biết khi đó hắn cũng giống cô, cùng sinh ra trong một dạng gia đình, có lẽ cô đã lựa chọn khác. Ít nhất, sẽ nói cho hắn vì sao cô quyết định trở về Uyển Đình.

“Không quan hệ.” Hắn lập lại.

Cô nhìn hắn.

Hắn cũng nhìn cô, bàn tay đem qua thành thạo lui đạn lên đạn lúc này đang đặt trên lan can bằng gỗ.

Ngón tay gõ nhẹ lên gỗ, tiếng vang thông thả không tiết tấu.

Trình Mục Dương bỗng nhiên nói một câu, là ngôn ngữ mà cô không biết.

Cô hỏi hần: “Anh nói cái gì?”

“Không có gì.” Khuỷu tay hần chống trên hàng rào: “Tôi đang nói chuyện với Tiểu Phong.”

Lời chưa dứt, Tiểu Phong đã từ xích đu đứng lên ra ngoài. Gió ẩm ướt từ mặt hồ thổi đến, luồn qua cửa khiến màn rèm lay động.

Cô nhìn bóng dáng thiếu niên, đoán xem vừa rồi hần đã nói cái gì.

Trình Mục Dương dường như cảm giác được sự hiếu kì của cô: “Có muốn biết vừa rồi tôi nói gì không?”

Cô cười một cái, từ chối cho ý kiến.

“Tôi nói.” Hần dùng tay vén mái tóc cô, đôi mắt tỏa sáng: “Tiểu Phong, cậu tốt nhất nên tìm nơi khác ngủ, hiện tại tôi muốn hôn cô gái nhỏ này.”

Hần nói xong, tay đã di chuyển đến sườn mặt, dùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt làn da cô. Mà ánh mắt kia, không phải là màu nâu nồng đậm như lúc khuya, ngược lại bên trong trong suốt sáng bóng, xinh đẹp khiến người ta phải chú ý.

Cô cười tránh đi tay hần, cố gắng phá vỡ không khí ái muội này: “Cho nên, tại Moscow, anh đều mời phụ nữ bằng cách này?”

“Tôi.” Hần cũng cười một cái, thu tay lại: “Tại Moscow, bình thường đều là phụ nữ mời tôi.”

Nam Bắc nhếch khóa miệng, đẩy đẩy hần: “Tĩnh lại đi, ông chủ Trình, nơi đây là Chiết Giang.”

Trình Mục Dương lùi ra sau ngồi trở lại ghế, đem báo chí vứt vào sọt rác bằng tre bên cạnh.

Tiếng sấm càng lúc càng lớn.

Nam Bắc vẫn dựa vào lan can, che dấu đi nhịp tim đập không vững vàng.

“Nơi này gần đây đang là mùa mưa sao, đã lâu như vậy vẫn không thấy mặt trời mọc.” Cô co dãn tay chân: “Anh có biết trong ngày có một thời điểm ta có thể nhìn thẳng vào mặt trời mà không tổn thương mắt, ngược lại còn có thể tăng cường thị lực?”

Trình Mục Dương từ chiếc đĩa sứ trên bàn lấy ra vài chiếc lá bạc hà: “Cô đang nói ‘Vọng nhật công’ sao?”

Cô cười: “Anh biết thái cực quyền?”

“Biết một ít.” Hần dùng răng cắn cắn chiếc lá, cười vô lại.

“Tôi cũng biết một ít, là anh trai tôi dạy.” Mỗi lần nhắc đến Nam Hoài, giọng cô đều trở nên mềm mại, giống như một cô gái nhỏ được nuông chiều. “Anh ấy bắt đầu học từ năm tám tuổi, mỗi ngày đều nhìn chăm chăm mặt trời để luyện ‘vọng nhật công’.”

“Người luyện lâu dài như vậy, thị lực nhất định sẽ rất tốt.” Hần theo lời của cô tiếp tục nói: “Không chỉ thích hợp cho việc đánh nhau gần mà ngay cả bắn súng tầm xa cũng tốt. Đúng không?” Hần hưng trí hỏi lại cô, bởi vì nuốt lá bạc hà mà lời nói không hề rõ ràng, giống như cái đêm đó nói chuyện qua điện thoại vậy.

Sự lười nhác trong lời nói, dường như không thềm để ý nhưng nội dung lại làm người ta khó có thể bỏ qua.

Nam Bắc xoay người đánh giá hần từ trên xuống dưới. Trình Mục Dương cũng tùy ý để cô nhìn, chân hần rất dài, ngồi trên ghế tay khoát trên đầu gối nhìn Nam Bắc, như thế cũng đủ làm cho sự tồn tại của hần trở nên mạnh mẽ.

Nhưng thứ cô muốn xem lại là tay hần.

Lưng các đốt ngón tay cực trơn nhẵn, gấp khúc, độ cong xinh đẹp cực kì. Đây là dấu vết do luyện quyền lưu lại, nếu không có hơn mười năm luyện tập chắc chắn không được như vậy. Nếu lúc trước cô có chút hoài nghi thân phận của hần, nhất định sẽ không bỏ qua dấu vết này.

Nhưng mà việc này cũng không cần nhắc đến.

Dùng lời của Nam Hoài mà nói chính là: bị lừa? Không nên trách người khác, đó là do bản thân mình ngu ngốc.

Bảy giờ sáng thì kết thúc bữa ăn sáng, Nam Bắc nghĩ Trình Mục Dương sẽ biến mất giống hai ngày trước. Không nghĩ đến hần rất nhàn nhã, cùng cô ngồi dưới phòng khách nói chuyện phiếm với hai bà lão, hoặc đùa với những con mèo.

Hai bà lão đều không có chồng nhưng lại nuôi tới bảy tám con mèo.

Thời tiết tốt thì không thấy bóng dáng chúng đâu, nhưng đến những ngày mưa dầm thì những con mèo này rất lười nhác, hoặc nằm, hoặc ngồi trong nhà, hay đơn giản là nằm trên đùi Trình Mục Dương, cực kì im lặng.

“Trình Trình nói hai người từng là bạn học khi ở Bỉ, đúng không?” Bà lão mặc sườn xám đen gãi gãi con mèo trắng trong lòng, thuận tiện hỏi cô: “Lúc trước học cái gì?”

“Toán học.” Nam Bắc mỗi khi nhắc tới chuyên ngành của mình thì thái dương nhanh chóng nhăn lại: “Học không tốt, rất không tốt.”

“Toán học? Trình Trình hình như là học vật lý?” Bà lão cảm thấy thú vị, nghĩ nghĩ gì đó rồi gật đầu: “Vậy thật tốt, một giỏi toán một giỏi lý, đi khắp thế giới cũng không sợ.”

Lời này của bà lão chính là khẩu hiệu của thế kỷ mười tám, khiến người ta không cười cũng khó. Cô phát hiện ra hai bà lão này cũng thật đáng yêu, nhưng lại luôn truy hỏi chuyện của cô cùng Trình Mục Dương tại Bỉ. Cô tìm những chuyện nhỏ nhặt thú vị để nói, tránh đi việc hai người chân chính quen biết nhờ vào cuộc bắn giết kia.

Đợi đến khi hai bà lão buông tha cô, Nam Bắc phát hiện Trình Mục Dương vẫn còn đùa với con mèo.

Trông có vẻ rất thích thú.

Cô đẩy cửa thủy tinh, tiếng mưa rơi trong nháy mắt truyền đến: “Vừa rồi hai bà có nói với tôi anh vì họ mới mua lạ nơi này rồi cho sửa chữa?” Lúc cô hỏi hần, có một con mèo không tiếng động tiến lại cọ cọ vào chân cô, không ngừng lăn lộn làm nũng.

Động vật rất đáng yêu ngay thơ, xưa nay cô đều không chống lại được sự hấp dẫn của chúng.

Nam Bắc ngồi xuống sờ sờ đầu nó, đây vẻ cứng chiều.

“Lúc tôi còn nhỏ, các bà nói muốn trở về núi Ngàn Hương.” Trình Mục Dương đưa tay ra, con mèo nhỏ liền há mồm gặm cắn ngón trỏ của hần: “Đáng tiếc nơi này đã chìm ngập hơn năm mươi chín năm, không nhà để về, không đất mai táng. Cuối cùng chỉ có thể mua cho hai bà ấy ngôi nhà bên hồ Vạn Đảo này, đợi các bà qua đời, sẽ chôn ở đây, xem như lá rụng về cội.”

Mèo nhỏ cắn rất thích ý, hần muốn rút tay về, lại không ngờ con mèo dùng hai chân trước ôm lấy tay hần, ngoan cố không chịu buông ra. Hai người liếc nhìn nhau, nhin không được nở nụ cười.

“Trình Mục Dương?”

“Sao?”

“Có thể hỏi anh một vấn đề nhỏ không?”

Hần ừ một tiếng, tiếp tục chậm rì rì cùng con mèo ngoan cố kia đùa giỡn.

“Hành trình của Thẩm gia lần này có mục đích khác không?”

Giọng nói của cô rất thoải mái, giống như đang hỏi thời tiết rằng cơn mưa này đến bao giờ mới ngừng.

“Cô muốn biết?” Hần trầm mặc một lát, bỗng nhiên liền đề thấp thanh âm nói, “Không bằng chúng ta đánh cuộc, nếu cô thắng tôi sẽ nói cho biết đáp án. Nếu cô thua...sẽ nói theo tôi một câu tiếng Nga.”

Cô không nghĩ tới hần có thể đáp ứng sáng khoái như vậy: “Được, nhưng mà trước phải nói cho tôi biết anh muốn tôi nói câu nào?”

Trình Mục Dương chậm rãi nói câu nói cho cô nghe, bởi vì nói chậm, thanh âm lạnh như băng cũng trở nên thật mềm mại.

Nam Bắc dựa vào trí nhớ mà nhớ lại trước kia, mỗi khi nhàm chán đều cùng cô bạn người Nga học qua những câu nói đại loại như ‘Em yêu anh’ hay những thứ linh tinh khác. Lời của Trình Mục Dương hoàn toàn không giống những câu này, mà cô cũng tin tưởng hẳn không có nhàm chán như vậy, vì thế liền gật đầu đồng ý.

Đặt cược của hai người là xem con mèo nhỏ có thể kiên trì gặm tay hẳn trong bao lâu.

Cô nhìn thấy con mèo đang rất hứng thú, chắc chắn nói: “Có thể kiên trì một phút.”

Trình Mục Dương nhìn về đồng hồ, nói: “Trong vòng ba mươi giây.”

“Khăng định như vậy sao?”

Hắn bí hiểm cười cười, ngón tay nhanh chóng giật giật, con mèo oán hận kêu một tiếng, sau đó từ cánh tay hẳn trượt xuống đất: “Hai mươi ba giây.”

...

Nam Bắc đầu tiên là sững sốt, sau lại dở khóc dở cười oán giận: “Anh có thể vô sỉ như vậy sao?”

Nhưng lần đặt cược đối với cô cũng đã trăm lần khó khăn, khó hiểu là cô đã đồng ý, chẳng trách hẳn được. Nguyên ý đánh cược nay đã thua, Nam Bắc ngoan ngoãn lặp lại câu tiếng Nga của Trình Mục Dương, lặp lại ba bốn lần thì cũng nhớ kĩ cách phát âm.

Sau khi thuận thực, cô nhìn hẳn nói ra.

Đợi nói xong, Nam Bắc mới tò mò mà hỏi: “Câu vừa rồi anh dạy tôi là có nghĩa gì?”

“Từ thứ nhất là , tên của tôi.”

Cô kêu lên một tiếng, thật ngắn gọn dễ hiểu.

“Câu này có nghĩa là.” Hẳn nở nụ cười bên trong có vài phần trêu chọc: “Trình Mục Dương là người đàn ông tốt.”

4. Chương 7 - 8

Chương 07: Vụ làm ăn hấp dẫn (1)

Edit: Nguyệt Sắc

“Thật sự?” Cô vẫn cảm thấy có gì đó kì quái.

“Thật sự.” Trình Mục Dương cười đến vô hại.

Theo bộ dạng của hẳn hiện nay mà nói thì dù có gì không đúng cô cũng không thể tìm ra nguyên nhân. Nam Bắc cứ thế cho qua, tiếp tục đùa với con mèo. Giữa ngón tay giữa cùng ngón áp út của cô có hình xăm đặc biệt, con mèo tò mò nhìn một lúc lâu mới vươn đầu lưỡi phấn hồng ra liếm vài cái.

Cô rất ngứa liền rút tay về, nhin không được mà bật cười.

Toàn bộ buổi chiều hai người rảnh rỗi không có việc gì làm, đều ngồi nói chuyện với nhau. Nếu không phải trên người cô vẫn còn sẹo của vết đạn năm đó, cô thật hoài nghi người đàn ông trước mặt này có thật là người cô đã từng quen biết hay không. Lúc nói chuyện, hẳn có thói quen dựa vào lưng ghế đằng sau, con người lúc mát lạnh lúc lại ấm áp.

Người Nam gia, nói sống lâu cũng không sống lâu lắm.

Trong ấn tượng của cô, khuôn mặt của cha mẹ đều mơ hồ, cho nên khi Trình Mục Dương nói đến chuyện ở chung với ông ngoại trước kia, cô rất chăm chú mà lắng nghe.

“Đại khái là lúc tôi từ Bỉ trở về, ông ngoại vẫn chưa mất nhưng lúc đó đã chín mươi bốn tuổi.” Hấn cười một cái cảm thấy thú vị: “Vào một buổi tối đã vụng trộm kéo tay tôi, muốn tôi đi lựa quà tặng bạn gái nhỏ của ông.”

Nam Bắc nở nụ cười: “Rồi sao?”

“Sau đó? Tôi đặc biệt đến nhà thăm hỏi, đưa lễ vật cho ‘bạn gái nhỏ’ mà ông nói, nhưng không ngờ là một thiếu nữ mười bảy tuổi.”

“Mười bảy tuổi?” Cô nghĩ nghĩ, “Đối với ông ngoại anh mà nói quả thật rất nhỏ. Nhưng già như vật còn muốn quen bạn gái, bọn họ có thể làm cái gì.”

Trình Mục Dương nghe được ý tứ trong câu nói của cô, muốn cười nhưng không cười mà chỉ liếc cô một cái: “Cái gì cũng không thể làm, chỉ là muốn tìm một người rảnh rỗi đến nói chuyện, ca hát, kể chuyện xưa về Thượng Hải.”

Cô tỏ vẻ đồng ý: “Nếu ông ngoại của anh còn sống thì tốt rồi, biết đâu tôi có cơ hội được trông thấy bên Thượng Hải [1] mà người ta vẫn hay nhắc.” Những ngày này, hai bà lão không ngừng nói về ông ngoại của Trình Mục Dương, trước kia là ông chủ ngân hàng có tiếng tại Thượng Hải, lại vì hứng thú mà mở một nhà hàng cơm Tây. Sau đó thì sao? Già như vậy nhưng vẫn nhớ đưa lễ vật cho bạn gái nhỏ, cho cô ấy một sự lãng mạn bất ngờ.

Thật sự rất thú vị.

“Còn có người thú vị hơn, ở Cáp Nhĩ Tân.” Trình Mục Dương cố ý gọi lên hứng thú của cô, “Năm Quang Tự (niên hiệu của vua Thanh Đức Tông, đời Thanh, Trung Quốc), một người Nga trong nước đã xây dựng ở đây một nhà ga nên mới có tên là Cáp Nhĩ Tân [2]. Cho nên nơi đó cùng Thượng Hải [3] giống nhau, đều là nơi sinh sống của hầu hết người Nga tại Trung Quốc.”

Cô vốn chỉ sống ở biên giới phía Nam, nên đối với trời băng đất tuyết tại miền Bắc này hầu như không biết gì.

Nhưng nghe Trình Mục Dương nói vậy, cô lại liên tưởng đến gia tộc của hấn, Trình gia đã tồn tại nhiều thế kỷ trước đây: “Có phải hay không lúc đó đã có gia tộc của anh?”

“Là gia tộc của cha tôi.” Hấn sửa chữa lời cô.

“Đáng tiếc, tôi không chịu được sự lạnh lẽo của nơi đó, nếu không nhất định sẽ đến đó gặp những người anh vừa nói.”

Cô ngồi chồm hổm một lúc lâu nên đứng dậy đuổi thân mình, nhìn màn mưa ngoài cửa.

Sau đó chợt nghe thanh âm của Trình Mục Dương: “Sớm hay muộn cũng có ngày cô đến đó.”

Thật sự là...

Cô vẫn tiếp tục nhìn mưa, từ mái hiên cũ kỹ rơi xuống đất, lười nhác đáp lại lời hấn.

Mưa rơi mãi đến chạng vạng tối không ngừng, ao trước đường đã chứa đầy nước.

Bữa cơm chiều, hai người ở trong sân ăn một ít đồ ăn. Trình Mục Dương muốn cô thưởng thức rượu lâu năm ở nơi này. Ban đầu cô còn từ chối, nhưng sau khi ngửi qua hương vị liền vui vẻ uống một ly đầy. Quả nhiên là khác với nước, Nam Bắc tinh tế đánh giá.

Đợi đến khi cả hai buong đũa, Trình Mục Dương bỗng nhiên nói tối nay sẽ lên thuyền.

Theo sự sắp xếp của hấn, chỉ cho cô nửa giờ để thu dọn mọi thứ. Nam Bắc trở lại phòng ngủ, nhìn thấy chiếc hộp màu ngà trên giường.

Bên trong cái hộp, một tấm thiệp mời nằm im lặng.

Cô cầm lên mới phát hiện thiệp mời này thật đặc biệt.

Xem chữ viết cùng hoa văn, hấn là in nước màu khắc gỗ. Thật là chú trọng hình thức, lại làm thiệp mời khắc gỗ.

Cô cảm thấy có chút do dự, anh trai nói việc này cùng với hành trình của Thẩm gia có liên quan.

Mở ra xem, chữ bên trong thiệp đều là các dòng họ.

Đọc thẳng một hàng, có một vài tên nghe quen thuộc, một vài cái tên lại chưa hề nghe qua. Nhưng một điều hiển nhiên là bốn dòng họ lớn nhất trong thiệp mời này lại là cộng đồng gia tộc nắm trong tay đường biên giới Trung Quốc lâu dài, còn những cái tên còn lại có lẽ là một số gia tộc mới nổi lên.

Chu, Thẩm, Trình, Nam.

Quan trọng nhất là họ Nam cuối cùng này.

Nghe ngữ khí của anh trai thì anh cũng không muốn tham gia việc lần này, nhưng sao lại có thiệp mời cho Nam gia? Cô cảm thiệp mời nhẹ nhàng quạt quạt, nghĩ thế nào cũng không biết chuyện lần này sẽ đi đến đâu. Nhưng nếu ông Thẩm đã bố trí cho cô đi cùng Trình Mục Dương thì chắc hẳn không có vấn đề gì lo lắng.

Lúc rời đảo Ngàn Hồ đã là hoàng hôn, những con sóng vài trăm dặm di động tạo thành màn sương mù dày đặc.

Trình Mục Dương thấy cô lưu luyến phong cảnh thì đem kính xe kéo xuống: “Lần này quá vội, lần sau đến sẽ nói hai bà dẫn cô đi dạo, nơi này có rất nhiều cổ mộ cùng với di tích.”

Nam Bắc thản nhiên ừ một tiếng: “Thiệp mời kia là anh chuẩn bị cho tôi?”

“Là sáng nay mới đưa tới.” Hắn nói nhẹ, “Hình như ông Thẩm ở đó truyền ra tin đồn nên mới có người có ý thêm Nam gia vào.”

“Cuối cùng là việc buôn bán thế nào lại khiến người ta xem trọng như vậy?”

“Người vì tiền mà chết cũng như chim vì ăn mà chết.” hắn cố ý trì hoãn: “Rất hấp dẫn.”

Cô nghe hắn nói mà càng tò mò hơn, dùng chân mang giày cao gót nhẹ nhàng gõ lên chân hắn: “Tôi cảnh cáo anh, không được làm liên lụy tới tôi. Trước kia không biết anh là ai nên thấy kì lạ, hiện tại nhớ lại có lẽ trận bắn nhau ở Bỉ là do bị anh làm liên lụy.”

Trình Mục Dương cười một cái, cô trộm nhìn hắn, nụ cười vẫn bắt mắt như vậy.

Tiến vào phạm vi bến tàu tư nhân, Trình Mục Dương rốt cục cũng nói cho cô biết đang ở biên giới Chiết Giang. Bọn họ sẽ nhanh chóng lên thuyền khởi hành.

Cô nghĩ đến Trình Mục Dương sẽ ở lối vào mà xuống xe, lại không ngờ rằng 40 chiếc Mercedes S600 cứ như thể thẳng tiến theo con đường mà lên thuyền. Cô nhìn xuyên qua cửa kính xe nhìn thấy xa xa có đến hơn bốn mươi mấy bến đỗ, tất cả đều có thuyền neo đậu.

Xe dần dần dừng lại, có người mở cửa cho Trình Mục Dương.

Mà Trình Mục Dương sau khi xuống xe lại cố ý đi đến cửa bên cô, vì cô mà mở. Cô từ trong xe ngẩng đầu thì thấy ý cười trong đáy mắt hắn, bỗng nhiên cảm thấy bản thân đang trở về những năm tháng xanh tươi tại Bỉ, mỗi lần ngồi xuống ghế, hắn đều có thói quen tốt là kéo ghế giúp cô.

Khi cô cầm tay hắn, cố ý nắm thật chặt, mỉm cười nói: “Cảm ơn.”

Tầm ván gỗ lót trên bến tàu thật không thích hợp cho việc đi giày cao gót, cho nên động tác của Trình Mục Dương đối với cô mà nói thật là sự giúp đỡ lớn. Sau khi đứng thẳng, tầm mắt trở nên rộng rãi hơn, Nam Bắc chú ý đến một hình ảnh kì lạ.

Cuối con đường này có hai mươi mấy người bị bịt mắt, quỳ gối hai bên đường, đối diện với mặt biển. Mà bên cạnh mỗi người đều có một người đứng. Không phải cô chưa từng gặp qua trường hợp như vậy, chỉ là không biết ai có thể làm như vậy, vì sao, và tại sao lại là hôm nay?

Những ngọn đèn trong bóng đêm khiến những chiếc thuyền bịt kín những tầng ánh sáng di động.

Cũng làm cho hai mươi mấy người quỳ dưới đất trở nên mờ ảo.

Mà trên thuyền hoặc hai bên đường, có không ít người đang nhìn. Tất cả đều là vẻ mặt bàng quan, cô chú ý đến bên phải của một chiếc thuyền có một người trung niên mặc áo khoác kiểu cũ hứng thú nhìn nơi này. Người trung niên kia hai bên tóc mai đã bạc trắng, phần còn lại vẫn đen không pha tạp màu trắng nào, như thể thật hấp dẫn sự chú ý của người khác.

Đi theo người trung niên là phụ nữ.

Có hai ba người đẹp hết thời, cũng có cô gái đôi mắt hiền lành trong sáng, còn có hai đứa bé.

Nam Bắc nhếch môi, từ ánh sáng hai bên nhìn đến chỗ xa nhất của chiếc thuyền, rõ ràng là Thẩm Gia Minh, hình như đang tươi cười vẫy vẫy tay với cô. Cô chưa kịp phản ứng thì thuyền đã phát động tiếng vang, chiếc thuyền của Thẩm Gia Minh cứ như vậy từ từ chuyển động.

“Cô cùng Tiểu Phong đến thuyền của tôi trước.” Trình Mục Dương cúi đầu nói bên tai cô, hơi thở ấm áp: “Tôi sẽ theo sau.” Không biết vì sao, hắn tựa hồ có ý gần gũi cô hết sức.

Nam Bắc nhăn mi, không nói chuyện.

Ngay lúc cô theo Tiểu Phong rời đi thì người trung niên đã quay sang nói chuyện với những người phụ nữ phía sau. Rất nhanh, có hai cô gái liền ôm lấy hai đứa bé quay trở vào khoang thuyền.

Con đường này thật khó đi, cô lại mang giày cao gót nên càng khó đi nhanh. Tiểu Phong đầu tiên đi rất nhanh, vài giây lại dừng lại đợi cô, lại đi nhanh, như thế lặp lại hai lần liền bất đắc dĩ xoay người đưa tay ra.

Ý tứ thực rõ ràng, vị đại tiểu thư này, cô thật sự quá chậm.

Bỗng nhiên, có âm thanh vật rơi xuống nước. Sau đó, âm thanh này liên tục lặp lại.

Nam Bắc lúc này mới bước lên thuyền vẫn chưa kịp đi vào trong, nhin không được quay đầu nhìn lại.

Hai mươi mấy người quỳ gối giờ chỉ còn lại ba bốn người, số kia hắn đã bị trực tiếp quăng xuống sông.

Hai bên đường ánh đèn sáng như ánh sao.

Không lưu tình chút nào chiếu lên những người còn sót lại, khiến cô nghĩ tới một từ: Ngày phán quyết.

Không chỉ mình cô nhìn, thượng khách trên thuyền bốn phía cũng không bỏ qua hình ảnh này, có người nhẹ giọng nói chuyện, thậm chí có người còn cười. Mà Trình Mục Dương vẫn đứng bên cạnh xe như cũ, dưới ánh đèn đêm càng nổi bật làn da trắng của hắn. Đường như cảm giác được Nam Bắc dừng chân, hắn nhìn về phía cô, sau đó vẫy vẫy tay.

Đến bây giờ cô mới hiểu, màn trình diễn ở bến tàu này là Trình Mục Dương sắp xếp.

Hắn đem ánh mắt đặt trên người Nam Bắc thu hồi, rút cục rời đi chiếc xe, đến sau lưng người quỳ gần hắn nhất, hơi ngồi xổm xuống: “Trình Mục Vân ở nơi nào?” Người nọ vẫn trầm mặc như cũ.

Trình Mục Dương cười cười, tay đề lên vai người kia, nhẹ nhàng vỗ.

—Hết chương 7—

Chú thích:

[1]: Bến Thượng Hải là khu vực thuộc quận Hoàng Phố tại Thượng Hải, Trung Quốc. Khu vực này tập trung ở một phần của đường Trung Sơn bên trong khu Thượng Hải công cộng tô giới (tô giới cho người nước ngoài định cư) trước kia, chạy dọc theo bờ sông Hoàng Phố, đối diện với Phố Đông, ở phần phía đông của quận Hoàng Phố. Bến Thượng Hải thường được dùng để đề cập đến các tòa nhà và cầu tàu ở phần này của con đường, cũng như một số vùng lân cận.

[2]: Cáp Nhĩ Tân là một khu vực và thủ phủ của tỉnh Hắc Long Giang ở phía đông bắc Trung Quốc. Đây là trung tâm chính trị, kinh tế, khoa học của đông bắc Trung Quốc và là một thành phố lớn của Trung Quốc và Đông Bắc Á.

Cáp Nhĩ Tân có biệt danh “hòn ngọc trên cổ thiên nga” vì hình dáng sông Hắc Long Giang giống như một con thiên nga, hoặc “ Moscow phương Đông” hay Paris phương Đông” do kiến trúc của nó. Cáp Nhĩ Tân cũng được gọi là “thành phố băng” vì mùa đông lạnh và kéo dài. Chính vì vậy mà băng đảng rất phát triển ở đây.

[3]: Thượng Hải là thành phố lớn nhất Trung Quốc về dân số và là nội thành thành phố lớn nhất thế giới.

Chương 08: Vụ làm ăn hấp dẫn (2)

Edit: Nguyệt Sắc

Người quỳ trên đất vì động tác này của hắn mà thân mình bắt đầu căng cứng.

Trình Mục Dương thở dài: “Giang sơn đổi chủ, đáng thương chính là các người.” Hắn đứng thẳng dậy, tựa hồ không tính hỏi lại, cười lắc đầu.

Bốn tay súng đồng thời lên đạn, nhắm ngay gáy của những người còn lại.

Ngay tại thời điểm chỉ mành treo chuông, bỗng nhiên có một người kêu: “Ông chủ.”

Trình Mục Dương dừng lại.

Một người dáng nhỏ gầy gò muốn đứng lên, đáng tiếc bởi vì quỳ quá lâu nên huyết mạch không thông, cố gắng mấy lần cũng không thể thành công. Cuối cùng chỉ có thể sợ hãi lớn tiếng nói: “Trình Mục Vân ở Moscow!”

Người kia khi kêu lên những lời này, thân mình hoàn toàn lạnh giá.

Lại không nghĩ rằng, bốn phía bỗng trở nên yên tĩnh.

“Những lời này, bây giờ cũng vô dụng.” Trình Mục Dương dứt một tay vào túi quần, xoay người rời đi.

Đi ra vài chục bước, rốt cuộc cũng đưa tay lên nhẹ nhàng ra hiệu với mấy tay súng.

Hắn không tiếng động mà nói với mọi người, đây là phán quyết cuối cùng:

Tuyệt không khoan thứ.

Nam Bắc không xem màn cuối kia, cô xoay người vào khoang thuyền.

Chiếc thuyền nhỏ neo, một lúc lâu đã không còn ở hải phận của Trung Quốc.

Hai người từ khoang thuyền đi ra, váy của cô bị gió thổi lay động, Nam Bắc vì lạnh mà có chút run.

Trình Mục Dương đặt tay lên lan can, nói chuyện điện thoại.

Là tiếng Pháp, vài năm học ở Bỉ cô nghe cũng có thể hiểu được.

“Những đội quân nổi dậy này rất nhiều tiền, nâng lên mười đi.” Hắn ngoắc tay với cô, ý bảo cô đứng bên cạnh. “Đúng, đối với người làm ăn của chúng ta phải thân thiện một chút. Nói với bọn họ, nếu không chấp nhận giá này, ngày mai sẽ có người nhảy dù tiếp tế vũ khí miễn phí cho đối thủ của họ. Nhớ, ngày mai là 12 giờ trưa, sau mười hai giờ, ta sẽ nâng giá lên 30 lần.”

Thật sự là gian thương.

Nam Bắc đi qua, nhin không được cười rộ lên.

Trình Mục Dương dùng tay vỗ vào trán của cô, ý bảo cô không được lên tiếng: “Chúng ta có 80 tên lửa đạn đạo, hỏa tiễn bọc thép, 5000 AK-47 cùng C4, bốn trăm vạn viên đạn, hôm nay nêu giá 700 vạn đô la Mỹ, có hiệu lực đến trước 12 giờ trưa mai.” Hắn nói xong lại thản nhiên bổ sung một câu: “Nói với bọn họ, tôi nói là giờ Bắc Kinh. Cùng Trình Mục Dương buôn bán thì phải chuẩn bị một cái đồng hồ.”

Câu nói kế tiếp là tiếng Nga.

Cô nghe không hiểu.

Trình Mục Dương ngắn gọn giao nhiệm vụ, cuối cùng cũng ngắt điện thoại.

“Người khác không mua vũ khí của anh, anh liền miễn phí đưa cho đối thủ của họ sao?” Cô đứng tránh gió ở bên cạnh người hắt, “Đúng là gian thương.”

“Không phải miễn phí, sau khi tôi tiếp tế vũ khí cho đối thủ của họ, lập tức nâng giá lên ba mươi lần, cô nghĩ họ có mua hay không?” Hắt nói với cô cách tính toán. “Nói cách khác, phần vũ khí tiếp tế miễn phí này cũng do bọn họ thanh toán, bao gồm hao tổn xăng dầu ấy bay nhảy dù.”

Nam Bắc nghe được không biết nên khóc hay cười: “Thật sự là người không chịu thua thiệt.”

Trình Mục Dương khoe miệng vừa động, giống như đang cười: “Xác thực là không muốn thua thiệt. Nhân viên của chúng tôi cuối năm phải nhận được phúc lợi. Chủ yếu là nhân viên của chúng tôi đều có bảo hiểm trọn đời, nếu gặp bất trắc thì con cái họ vẫn được nuôi dưỡng đến mười tám tuổi.”

Cô nghĩ nghĩ cũng cảm thấy có chút đạo lý.

Nghề này, bước chân vào chính là vạn kiếp bất phục, bán mạng vì tiền, há có thể chịu thua thiệt.

Huống chi Trình gia cung cấp vũ khí, đã sớm trở thành đại gia trong lĩnh vực này, chưa bao giờ lo lắng về người mua.

Khác với biên giới phía Nam, Nga chính là một nước rất mạnh về buôn bán vũ khí. Hoàn cảnh quyết định tất cả, những người buôn bán vũ khí tốt nhất đều ở Nga, mà hiện nay, giao dịch vũ khí với Nga chỉ có duy nhất Trình gia.

Ngay cả Nam Hoài cũng không thể không thừa nhận, bọn họ xứng đáng với cái tên “Vua chiến tranh”.

Trên thuyền đèn đuốc huy hoàng, những bóng người di chuyển nhìn không ràng.

Lại đến bến tiếp theo.

“Anh có nghĩ tới việc thoát khỏi cuộc sống này không?” Cô đột nhiên hỏi hắt.

Trình Mục Dương lấy ra bình rượu nhỏ của mình, đưa lên miệng uống một ngụm, tựa hồ với hắt mà nói đây chính là nước giải khát. Hắt vẫn nhìn chiếc thuyền xa xa, tự hỏi gì đó, qua hồi lâu mới nói: “Cô có biết, có rất nhiều Trung Quốc đi đãi vàng tại Nga. Chỉ có vẻn vẹn một thị trường người Hoa này đã có đến mấy vạn cửa hàng, hằng năm có gần năm trăm triệu đô lô Mỹ giao cho hắt bang.”

Nam Bắc gật đầu.

Cô rất thích nhìn Trình Mục Dương lúc này.

Thần thái không đứng đắn nhưng lời nói lại chỉnh tề.

“Nhưng cuộc sống của bọn họ rất kém, vợ chồng chỉ ở trong một gian phòng bình thường, sinh mệnh không được bảo đảm, tùy thời sẽ bị người ta giết hại.” Hắt cười một cái tiếp tục nói với cô: “Ở Nga có một đám người đầu trọc (các bạn có thể tìm hiểu đám đầu trọc này google, rất nhiều thông tin) chuyên sát hại người Hoa, đối với họ mà nói, không thể dùng chính trị can thiệp, người chân chính có thể bảo vệ họ chỉ có thể là chúng ta.”

Nam Bắc nhướng mày, không dám tin nhìn hắt.

Mà trong ánh mắt tối đen của cô đã có gì đó chậm rãi hòa tan ra, lan tràn trong bóng đêm trên mặt biển.

Giờ này khắc này, lời hắt nói, rất quen thuộc.

Bốn năm trước, Nam Hoài dùng thủ đoạn mạnh mẽ thống trị thị trường cũng đã từng nói qua.

Anh nói: Bắc Bắc, chúng ta sinh ra trong gia tộc này, là bởi vì chúng ta phải bảo vệ người thân cùng quê hương, bất luận chiến loạn hay bản cùng, bất luận triều đại thay đổi, nhất định phải bảo vệ tốt khí hậu cùng người dân nơi đây.”

Gió biển càng lúc càng lớn, đem tóc cô thổi tung bay.

Từ góc độ này nhìn hấn, có thể thấy cả không gian biển phía sau, không những thế thấy rõ ràng cả những con sóng. Mà hấn cứ như thế tựa vào lan can nhìn cô. Tóc hấn cũng bị thổi rối loạn, che đi gương mặt, nhưng ánh mắt vẫn sáng ngời.

“Lý do rất chân chính, có phải hay không?” Trình Mục Dương khẽ mỉm cười, đem tóc rối loạn của cô vén ra sau tai.

“Đúng.” Giọng cô rất thấp, “Hơn nữa, phi thường thuyết phục người nghe.”

Trong trận bão tuyết hơn chín trăm km kia, cô không có chút nghi ngờ nào về hấn. Trong những cơn mưa ở Bỉ, ngồi trong thư viện cùng nhau tiếp xúc, cô cũng không hiểu được gì. Nhưng thời điểm này, khi đang ở trên cùng một chiếc thuyền, cô bỗng nhiên phát hiện, cái tên Trình Mục Dương này, thật không giống một chút nào người cô từng quen biết.

Người đàn ông như vậy, sự tồn tại của bản thân đã là một điều dự hoặc, mà cô, đã bị mê hoặc rồi.

Từ khi hai người lên thuyền đã thu hút không ít người nhìn.

Bất luận là từ góc độ nào cũng có người cao thấp nhỏ nhẹ nghị luận. Cô thấy ông Thẩm ở cách đó không xa liền quay lại nhìn Trình Mục Dương, Trình Mục Dương cười khẽ gật đầu với cô: “Đi thôi, cũng nên hoàn bích quy Triệu [1] rồi.”

Những lời này cũng là những lời cuối cùng Trình Mục Dương nói với cô trong ba ngày kế tiếp.

Cô nghĩ đây là cuộc hội tụ của những thế lực lớn, nhưng trừ bỏ thân phận đặc biệt của những người trên thuyền thì chiếc du thuyền này không có gì khác thường. Ban ngày, đa số thời gian cô đều đi bên cạnh ông Thẩm, cùng ông xem hát uống trà, buổi tối mới ngẫu nhiên đến bể bơi ở tầng năm.

Bể bơi dập dềnh màu xanh lục này chỉ có cô cùng Thẩm Gia Minh.

Cả tầng này đều thuộc về Thẩm gia nên không gian ở đây rất yên lặng.

Cô có thể nghe thấy tiếng nhạc ở tầng dưới, còn cả tiếng trai gái vui cười tức giận.

Cô bơi một vòng trở về, Thẩm Gia Minh đã lên bờ hút thuốc.

“Anh biết gì về Trình Mục Dương nữa?”

Cô vịn tay cạnh hồ hỏi người trên bờ.

“Em muốn nghe cái gì?” Thẩm Gia Minh nhớ lại một chút, “Anh cũng không hiểu rõ việc ở Nga, nhưng mà khi hấn bắt đầu xuất hiện thì có điều tra một ít tư liệu.”

“Có cái gì?” Cô nổi trên mặt nước, ngửa đầu nhìn người đang ngồi xổm bên hồ.

“Tư liệu có hơn bốn trăm trang, nhưng anh chỉ ấn tượng có ba điểm. Thứ nhất, hấn có chỉ số thông minh rất cao, là một thiên tài về ngôn ngữ, thông thạo sáu thứ tiếng, nếu ở một chỗ nửa năm có thể nắm được ngôn ngữ địa phương.” Thẩm Gia Minh cười cười. “Thứ hai, hấn là một gian thương khó nắm bắt, câu thường nói là ‘chỉ cần anh lên giá, muốn mua vũ khí gì, trên đời này có, tôi có thể bán cho anh’.”

Nam Bắc nhớ tới cuộc nói chuyện vài ngày trước với hấn, không khỏi mỉm cười.

Thật là gian thương.

Thẩm Gia Minh lạch cạch một tiếng, châm cái bật lửa: “Nói đến việc buôn bán, tài năng của hấn quả thật là trời cho. Trình gia có đội máy bay vận chuyển lớn nhất toàn cầu. Tại những cuộc xung đột đẫm máu ở châu Phi, Nam Mỹ thậm chí là Trung Đông, cả hai bên đều mua vũ khí của hấn, có thể nói là tài nguyên cuộn cuộn a.”

Cô dạ: “Còn một điểm nữa đâu?”

“Có một điểm em tuyệt đối sẽ không nghĩ đến.” Thẩm Gia Minh ngậm khói nói mơ hồ, “Hấn thường xuyên tham dự những buổi cứu viện nhân đạo của liên hiệp quốc, tại mấy cuộc chiến tranh đã ủng hộ vũ khí cho quân đội.”

Cô suýt nữa sặc nước.

Một giây sau, cô nhìn thấy có người từ cầu thang đi đến.

Dĩ nhiên là Trình Mục Dương mất tích ba ngày nay, hắn chỉ mặc một cái quần bơi đơn giản, quanh thân quần khăn trắng, là đến đây bơi lội. Cô nhìn hắn, đồng thời hắn cũng nhìn cô.

Xác thực mà nói, nhìn thấy cô rất dễ, bởi vì bể bơi xanh lục này chỉ có mình cô trong nước.

Thẩm Gia Minh thấy ánh mắt biến hóa của cô, quay đầu nở nụ cười, thấp giọng nói: “Bắc Bắc, em phải chuẩn bị tư tưởng, hắn mang em du lịch Hồ Vạn Đảo, trước mặt mọi người ở bến tàu trừng trị nội gian, lại tự mình đưa em lên tàu. Những điều này anh thấy có gì đó bất thường.”

Cô nhẹ nhàng đập nước, cười cười: “Thật sao? Đừng quên là ông Thẩm muốn em đi cùng hắn.”

“Về chuyện này, anh cũng thấy rất kì lạ, nhưng ông nội của anh quả thật có điểm thích hắn.”

Thẩm Gia Minh đứng lên cười với Trình Mục Dương, vuốt cằm xem như tiếp đón. Hai người gặp thoáng qua, một người càng chạy càng xa, một người ngừng lại bên bờ.

Trình Mục Dương bắt đầu cởi khăn trắng ném tới ghế nằm, trên người chỉ còn lại chiếc quần bơi. Hắn rèn luyện thân thể rất tốt, dưới ánh đèn của bể bơi ẩn hiện cái bụng với vài vết thương nhợt nhạt.

Nam Bắc tim đập thật nhanh, khi muốn bỏ chạy lại bị hắn nắm lấy thắt lưng, vững vàng không chế cổ tay của cô: “Sao mặt hồng như vậy? Có phải do ở trong nước quá lâu không?”

Cô nâng ánh mắt lên, ngón tay Trình Mục Dương vừa vặn chạm đến mạch đập nơi cổ tay, nhẹ giọng nói: “Tim đập cũng rất nhanh.”

Bỗng nhiên từ tầng bốn truyền đến tiếng hét chói tai của rất nhiều cô gái cùng tiếng cười.

Dưới kia xa hoa lãng phí ồn ào như thế, mới phát hiện nơi này thật im lặng.

“Nên lên bờ rồi.” Cô muốn rút tay về.

Trình Mục Dương không buông cô ra, cả người nhanh chóng tiến xuống nước, tay phải chậm rãi luồn vào mái tóc đem đầu cô nâng lên.

Hắn nhìn ánh mắt cô như muốn nhận ra điều gì. Đêm nay, hắn có chút kì quái. Trong ánh mắt sáng bóng của hắn có hình ảnh cô gái Đông Phương xinh đẹp.

(Từ đây đổi cách xưng hô)

“Trước đây, những người già trong gia tộc thường nói rằng anh có duyên với Phật, nên giảng giải một chút về chuyện phật tử cho anh nghe. Khi đó anh không tin lắm, nhưng nhớ rất rõ một câu chuyện: Con người nếu muốn thành phật, cần phải trải qua một trăm lễ tám kiếp nạn.” Hắn cúi đầu, hôn một đường từ khoe mắt đến bên tai cô. “Cả cuộc đời này của anh không thể hướng thiện, chỉ vì em. Chỉ mình em đối với Trình Mục Dương mà nói, đã là một trăm lễ tám kiếp.”

Lời nói của hắn, có chỗ hiểu chỗ không.

Mà trái tim của cô cũng dần mềm nhũn.

Những gì muốn nói lúc đó đều bị hắn đặt trong miệng.

Hôn như vậy, độc nhất vô nhị, hết sức chuyên chú. Như là mối tình đầu, chàng trai hôn cô gái mà mình đã thích thật lâu.

Không có người phụ nữ nào có thể tránh được một người đàn ông như thế, dùng sự ôn nhu của bản thân mà chờ đợi cô.

—Hết chương 8—

5. Chương 9 - 10

Chương 09: Vụ làm ăn hấp dẫn (3)

Edit: Nguyệt Sắc

Trình Mục Dương tiến cô về phòng.

Cửa phòng mở ra, cô xoay người lùi về sau hai bước, đem hần ngăn ngoài cửa.

“Em muốn tắm nước ấm.” Cô nhẹ giọng nói.

“Đi thôi,” Trình Mục Dương có chút buồn cười, cánh tay chống trên khung cửa “Anh chờ em.”

“Không cần chờ ở đây.” Cô đẩy hần: “Ảnh hưởng không tốt.”

“Được.” Âm thanh của hần cũng nhẹ dần: “Anh đến khu của Thẩm gia chờ em.”

Khoảng cách giữa bọn họ rất gần, cô thậm chí có thể cảm thấy nếu hai người nói thêm nữa sẽ chạm phải môi nhau. Cô không nhanh chóng trả lời, chỉ là đặt tay lên bờ vai trần của hần, nhỏ giọng nói: “Đến quán bar tầng ba chờ em, tắm nước ấm xong sẽ đến tìm anh.”

Anh đưa lưng về ánh đèn của hành lang, gương mặt vì thế mà bị che khuất, nhưng cô vẫn có thể thấy rõ cặp mắt màu nâu kia giống như bị hơi nước bao phủ: “Được, anh chờ em.”

Cửa phòng dần khép lại, có thể thấy hần vẫn nhìn cô không chớp mắt.

Kha tháp (tiếng đóng cửa) một tiếng, rút cuộc ngăn cách với bên ngoài.

Trong phòng không có bật đèn, cô xoay người, lấy khăn tắm sạch sẽ vừa lau tóc vừa gọi điện thoại: “Xin chào.” Âm thanh bên kia không hề gợn sóng.

“Ba Đông Cáp.”

“Tư Nhân?”

“Không, tôi là Nam Bắc.”

Người tiếp điện thoại thay đổi ngữ khí, rất lễ phép nói cho cô biết Ba Đông Cáp đang nghe điện thoại, chờ mười giây sau sẽ tiếp điện thoại của cô. Thực tế, chưa đến mười giây, điện thoại của nhân viên kia đã bị cắt đứt.

“Đại tiểu thư, nghe nói cô đang ở trên biển.” Bên kia cười vui cởi mở.

“Đúng vậy, tại vùng biển quốc tế, tới gần eo biển Ba Sĩ [1].” Cô thấp giọng nói xong thì lấy một cái gối đến ôm trong tay, “Giúp tôi điều tra một việc nhỏ, tôi cần ít tư liệu, nhưng không được để Nam Hoài biết.”

Đối phương trầm mặc một lát, sau đó đồng ý với cô.

Nam Bắc chỉ nói ra hai vấn đề, thứ nhất là mục đích chuyến đi lần này của Thẩm gia, thứ hai là những gì Trình Mục Dương đã trải qua, chính xác đến hàng tháng.

“Sáng mai bây giờ, tôi chờ tin tức của anh.”

Cắt điện thoại, đã là 10 giờ rưỡi.

Cô dùng 5 phút vọt vào tắm nước ấm. Đứng dưới vòi sen, trong đầu tầng tầng lớp lớp những hình ảnh xuất hiện. Từ lúc quen biết, đến những hình ảnh lần gặp lại này, còn có nụ hôn không thể trốn tránh lúc này. Tay cô dè dặt mình có thể nhớ lại sự ôn nhu chờ đợi của Trình Mục Dương.

Bởi vì một phút xuất thần, tay phải vô ý tăng nước nóng, suýt nữa làm cô bị bỏng.

Từ khi Nam Hoài ổn định gia tộc đã rung chuyển hơn nửa thế kỷ, từ khi cô quyết định từ Bỉ trở về Uyển Đình, cô đã không còn một mình nữa.

Trình Mục Dương là dạng người nào, cùng hần ở một chỗ phải hy sinh những gì, cô hoàn toàn phải có sự chuẩn bị.

Nam Bắc thay một chiếc váy liền áo màu lục rồi đi đến quán bar.

Quán bar ở tầng ba đều là người trẻ tuổi. Cho nên trừ bỏ những người trẻ tuổi địa vị thấp, những người khác sẽ không xuất hiện trong này, mà cô cùng hắn ở đây giống như là đang hẹn hò.

Cô không có ý định đi tìm hắn, chỉ là ngồi trong một góc, bắt tay vào chế biến hỗn hợp rượu cùng nước.

Chỉ chốc lát sau, có hai cánh tay áp sát hai sườn của cô: “Anh nghĩ phải đợi đến hừng đông.”

Trong thanh âm của Trình Mục Dương có chút phóng túng cùng gợi cảm.

Cô cúi đầu cười, tiếp tục công việc dang dở, mãi đến khi Trình Mục Dương cầm tay cô, Nam Bắc mới ngẩng đầu lên.

Hắn đem tay cô dán nhẹ bên môi: “Còn nhớ anh dạy em câu nói gì không?”

Nam Bắc đầu tiên là sửng sốt, chợt nhớ đến cuộc đặt cược không công bằng kia.

Cô không có khả năng ngôn ngữ như hắn nhưng trí nhớ cũng không tồi.

Lúc ấy lặp lại theo Trình Mục Dương câu tiếng Nga kia ba bốn lần, cơ bản đã nhớ rõ cách phát âm. Cho nên khi anh hỏi lại, cô có thể nhẹ nhàng nói ra ngay.

Nhưng là nơi này thật sự rất âm ỹ.

Nam Bắc đành phải giữ chặt vật áo sơmi hắn, ghé sát vào tai nói cho hắn nghe.

Phát âm không tiêu chuẩn, cũng không dễ nghe.

Đợi cho nói xong, cô rút cục lại hỏi hắn: “Hiện tại có thể nói cho em biết ý nghĩa thật sự chứ?”

“Từ thứ nhất là , tên của anh.” Hắn cố ý lặp lại lời nói lúc đó.

Cô phối hợp kêu một tiếng.

c , . Lúc này nhớ lại mới thấy có chút khác.

“Những lời này có ý nghĩa chân chính là.” hắn cũng để sát vào bên tai của cô nói, “Trình Mục Dương là người đàn ông của tôi.”

Nam Bắc há miệng thở dốc, không nói ra lời, ngược lại ở dưới bàn hung hăng bấm thật sâu vào cánh tay hắn. Lúc bắt đầu chỉ là vì tức giận, không ngờ hắn lại lơ đãng không hề chú ý, đến khi cô cảm thấy có chút quá đáng buông tay ra thì cánh tay trắng như tuyết ấy đã xanh tím một mảng.

“Đau không?” Cô không hiểu vì sao thấy đau lòng, vươn tay xoa cánh tay hắn.

Hắn ừ một tiếng, nắm bả vai cô, ngoắc nhân viên phục vụ gọi rượu.

Hai người ngồi uống một chút rượu. Nơi này không ai biết bọn họ, tầng tầng lớp lớp những ngọn đèn hư ảo u ám, đêm khuya, âm nhạc không còn kinh động lòng người mà dần trở nên mềm mại. Cô cùng hắn bước lên sàn nhảy, bắt đầu chậm rãi khiêu vũ bên cạnh những người khác, lại có người chạm vào sau cô, hắn cuối cùng rất phối hợp mà kéo cô vào lòng.

“Nam Bắc?”

“Ân?” Bởi vì ngọn đèn, cô hơi nheo mắt lại nhìn hắn.

Hai người vì điệu nhạc mà thân thể càng ngày càng sát vào nhau, làn da nơi cánh tay thỉnh thoảng đụng chạm, giống như đôi tình nhân. Trình Mục Dương lặng yên không tiếng động cúi xuống nhìn cô: “Có tin hay không anh đối với em là chân tình?”

Cô đặt tay trên thắt lưng hắn, dán sát vào người hắn, không trả lời vấn đề này.

Bọn họ nhảy thật lâu, lâu đến mức sàn nhảy hầu như không còn người, lâu đến mức có người đến nhấc trời đã sáng. Trình Mục Dương khẽ nói với nhân viên phục vụ kia vài câu, người đó rất nhanh liền rút ra ngoài, trả lại không gian hoàn toàn tĩnh lặng.

Không gian chỉ có hai người.

Mọi thứ đều khiến người ta thấy say mê. Trắc đêm không ngủ, hơi rượu lại tích tụ nơi dạ dày, ánh mắt cô trở nên mê ly. Trình Mục Dương vẫn nhìn Nam Bắc, nhìn từng động tác, từng nét mặt của cô. Thậm chí không bỏ qua cả dáng vẻ khốn đốn.

Âm nhạc bỗng nhiên thay đổi, là một làn điệu mà chỉ hai người mới biết.

Cô bỗng nhiên cười rộ lên, nhẹ giọng hỏi hần: “Anh còn nhớ sao?”

“Trí nhớ của anh rất tốt, nhất là những chuyện về em.”

Cô cười không tiếng động, dùng mặt vuốt ve áo sơ mi của hần, mệt mỏi vì trắc đêm không ngủ, cảm thấy ý chí có chút hoảng hốt. Không thể không thừa nhận, có những lúc, Trình Mục Dương là một người đàn ông ôn nhu tuyệt đối.

Lần đầu tiên nghe bài hát này.

Là vào tết âm lịch, khi đó bọn họ đang ăn cơm tại quảng trường chính phủ, cách Brussels (thủ đô Bỉ) khoảng 80 km về phía Đông Nam. Bởi vì đây không phải là lễ tết địa phương nên người ở đây cũng không nhiều, hai người mang theo cô bạn cùng phòng người Nga, tìm một nhà hàng Trung Quốc gọi là Hồng Cao Lương.

Nhà hàng có ba bốn bàn người Trung Quốc.

Cả ba người ghé vào, tùy tiện ăn xong cũng đã khuya.

Lúc đóng cửa, cô nghe thấy chủ nhà hàng ngâm nga ca khúc này, một ca khúc Tây Ban Nha phong tình nồng đậm.

Khi đó cô có hỏi Trình Mục Dương là ai hát, vì sao cho tới bây giờ cô chưa từng nghe qua.

Trình Mục Dương nói với cô, đây là do Madonna (thực ra nguyên văn là Mạch Đường Na, mình ghi thẳng tên tiếng Mỹ luôn) hát vào những năm 86.

Cô cứ đứng ở ngoài cửa nhà hàng mà nghe hết ca khúc do chủ quán ngâm.

Cô hỏi hần tên ca khúc, hần nói một câu Tây Ban Nha “La Isla Bonita”[2] cũng phiên dịch cho cô là “Hòn đảo xinh đẹp”. Đối với từ “đảo” này, cô bạn người Nga thấy thật yêu thích, trên taxi không ngừng nói về giấc mơ của mình, chính là gả cho chủ nhân của một hòn đảo.

Cô nghe thấy không biết nên khóc hay nên cười, không ngờ cô bạn người Nga vuốt ve mắt nói cô có ước mơ gì thì nhất định sẽ có người giúp cô thực hiện. Cô nói vui: “Tốt, giấc mơ của tôi to lớn hơn chút là gả cho chủ nhân hòn đảo xinh đẹp trong bài hát.”

Cô bạn người Nga nghe xong lập tức kéo cánh tay Trình Mục Dương: “Có nghe chưa, phần đầu đi chàng trai.”

Nam Bắc nhớ rõ, khi đó tầm mắt của Trình Mục Dương đang dừng trên người cô, như giả như thật nói: “Hòn đảo này không có cư dân, cấm khách du lịch lai vãng, bờ biển có hệ thống bảo vệ sự xâm nhập của người bên ngoài. Kiến trúc nhà ở trên đảo màu phấn hồng, đồng thời có biệt thự, sân tennis cùng khu vườn xa hoa. Hơn nữa...” Hần tạm dừng một lát, dường như nhớ tới điều gì lại nói: “Hòn đảo này quả thật tồn tại, ở Hy Lạp giá thị trường khoảng hai triệu bảng Anh, sở hữu nó là một người Hy Lạp.”

Cô bạn người Nga nghe vậy thì tâm tư nhộn nhạo, liên tiếp che miệng thét chói tai.

Cô cũng cười rộ lên, chỉ cho rằng Trình Mục Dương nói giỡn. Khi ấy, cô đang sống lưu vong, giá trị hòn đảo tính bằng triệu bảng Anh này chỉ là trò vui đùa của sinh viên trong lúc đó...

Nam Bắc nhớ lại câu chuyện năm đó, mệt mỏi dựa vào người hần, bước từng bước khiêu vũ.

Trình Mục Dương ôm cô nhìn đồng hồ: “Muốn trở về phòng ngủ một lát không?”

Cô dạ, ngẩng đầu nhìn hần.

Tay Trình Mục Dương từ lưng cô trượt xuống dưới, nâng thắt lưng cô lên, làm cô đứng gần bằng hần. Chóp mũi hai người chạm vào nhau, môi chạm môi vô cùng thân thiết, nhưng chỉ như vậy, không có thêm động tác nào.

Qua một lát, cô mới nhẹ giọng hỏi hần: “Hòn đảo mà anh từng nói, có thể thực hiện được hay không?”

Hần cười: “Bất cứ lúc nào cũng có thể thực hiện.”

—Hết chương 9—

Chú thích:

[1] Eo biển Ba Sĩ (Bashi) là một eo biển ở giữa đảo Y’Ami ở cực bắc của Philippines và đảo Lan của Đài Loan. Đây là một trong các eo biển nối biển Đông với Thái Bình Dương. Các cơn bão thường xuất hiện tại đây trong mùa mưa (khoảng tháng sáu đến tháng mười hai).

Eo biển Ba Sĩ là tuyến giao thông quan trọng cho cả hoạt động quân sự và viễn thông. Có nhiều tuyến cáp ngầm dưới biển truyền tải dữ liệu và lưu lượng điện thoại giữa các quốc gia châu Á với nhau đi qua eo biển Bashi. Vào năm 2006, một trận động đất dưới biển mạnh 6,7 độ Richter đã làm đứt một số tuyến cáp viễn thông cùng một lúc và gây ngừng trệ thông tin liên lạc trong vài tuần.

[2] Bài hát La Isla Bonita La Isla Bonita (tạm dịch: Hòn đảo xinh đẹp) là một bài hát của ca sĩ-nhạc sĩ người Mỹ Madonna và là đĩa thứ 5 và cũng là cuối cùng được phát hành từ album phòng thu thứ 3 của cô – True Blue vào ngày 25 tháng 2 năm 1987 bởi hãng đĩa Sire Records.

Chương 10: Hầm mỏ Tứ Xuyên (1)

Edit: Nguyệt Sắc

Nam Bắc không nói tiếp.

Cho đến khi âm nhạc kết thúc, hai người mới rời khỏi sàn nhảy.

Chân của cô gần như sưng lên, Nam Bắc trực tiếp cởi giày xách trong tay cùng hần đi lên boong tàu.

“Em muốn hỏi anh một vấn đề.”

Hần lơ đãng: “Được.”

“Mục đích chuyến đi này của Thẩm gia là gì?”

“Vì việc buôn bán.”

Cô giương mày ý bảo hần tiếp tục nói.

“Vài thập niên trước, có người ở Tứ Xuyên (một tỉnh phía Tây Nam của Trung Quốc) phát hiện một hầm mỏ nguyên sinh (hầm mỏ nguyên sinh: những mỏ thô, chưa hề được khai thác), toàn thế giới chỉ có một chỗ này ở Trung Quốc.” hần giải thích ngọn nguồn. “Lúc ấy bởi vì một số nguyên nhân, không ai có thể nhúng tay vào. Hầm mỏ lúc đó bị những công ty nước ngoài đầu tư khai thác. Đến năm nay có lẽ sẽ bị sang tay qua nước khác.”

Cô nghe một cách chăm chú: “Sau đó thì sao?”

“Tài nguyên Trung Quốc, tất nhiên phải do người Trung Quốc nắm.” Hần cười một cái, nói vô cùng bình thản. “Nhưng mà rất nhiều người muốn khai thác trong khi quyền khai thác thì chỉ có một. Cho nên Chu gia buông tha vụ làm ăn độc nhất này, triệu tập các gia tộc quyết định xem ai sẽ có quyền khai thác hầm mỏ.”

Cô không biết gì về địa chất hay hầm mỏ, nhưng nghe được “toàn thế giới chỉ có ở chỗ này” thì cũng biết được ý nghĩa của nó. Khác với Hoàng Hoa Lê Hải Nam, chỉ cần chờ hai ba trăm năm là được, chỉ cần đất liền vẫn còn thì vẫn có cơ hội, nhưng hầm mỏ này là độc nhất.

Hầm mỏ?

Lúc này nếu có người nói toàn bộ thế giới chỉ còn hầm mỏ kim cương ở nơi này, chỉ sợ một trận chiến đẫm máu là điều không thể tránh khỏi.

“Dụ hoặc thật sự rất lớn.” Cô cảm thán.

“Nguy hiểm cũng rất lớn, đây là chất liệu cần thiết cho các cường quốc du hành vũ trụ, em đoán xem, ai có thể thềm khát nơi này đây?”

Cường quốc du hành vũ trụ, nói đi nói lại chỉ có Mỹ.

Cô nhìn hấn, mà hấn cũng mỉm cười nhìn lại cô.

“Năm 1976, nước Mỹ bắt đầu cấm CIA [1] ám sát ngoài biên giới.” Nam Bắc bỗng nhiên nói. “Mà từ sau vụ 911 [2] CIA đột nhiên lập một danh sách. Trên danh sách có hai mươi phần tử là thủ lĩnh khủng bố, mục tiêu của bọn họ chính là thu thập chứng cứ, lấy cớ vì giảm bớt thương vong cho nhân dân mà có thể thực hiện ám sát với những người này.”

Trình Mục Dương không nói gì.

“Đây là kế hoạch ám sát nổi tiếng, có hiệu quả lâu dài.” Cô vươn cánh tay, khoát lên bờ vai hấn, chậm rãi phỏng đoán. “Trọng tâm công việc của CIA là Trung Âu, Đông Nam Á cùng Bắc Phi. Mà Trình gia nhiều năm như vậy cung cấp vũ khí cho chiến tranh ở từng nơi trên thế giới, nhất định cũng có tên trong danh sách. Hiện tại, Trình Mục Dương anh cũng trốn không thoát, bọn họ như hổ rình mồi, anh vẫn muốn đoạt hầm mỏ sao?”

Trình Mục Dương vẫn như trước không nói gì, thay cô che chắn gió biển.

Hai người đi thẳng đến hành lang tầng năm, Nam Bắc cầm tay hấn, nhẹ giọng nói: “Em đi đây.”

Nói xong liền chạy về phòng.

Lúc ấy đã là 6 giờ rưỡi, cô đến cửa phòng thì đã thấy mặt trời mọc.

Nam Bắc cúi đầu nhìn ngón chân bị đau vì ma sát, không tiếng động mà cười...

6 giờ 50 phút, tiếng chuông điện thoại reo lên.

Cô sững sốt cầm lấy điện thoại.

“Còn chưa ngủ?” Giọng nói của Trình Mục Dương ử rử.

“Vâng.” Cô thật sự rất mệt mỏi, “Em đang đợi điện thoại.”

Hấn cười rộ lên: “Là tin tức về anh sao?”

“Có thể nói như vậy,” Nam Bắc cũng cười rộ lên, “Em muốn xem anh có nói thật với em hay không.”

“Anh sẽ không lừa em.” Thanh âm Trình Mục Dương có chút dỗ dành an ủi. “Đợi nhận xong cú điện thoại kia phải đi ngủ một chút.”

Cô ừ một tiếng ngắt điện thoại.

Ba Đông Cáp điện thoại rất đúng giờ.

Cô biết Trình Mục Dương sẽ không lừa cô, chẳng qua từ lời của Ba Đông Cáp mà cô biết thêm một số việc, ngoài vụ làm ăn ở hầm mỏ này, còn nhiều việc cô thật không ngờ.

“Trình Mục Dương rất kiên cường, ba năm trước bắt tất cả những người hấn muốn bắt đến Hồ Vạn Đảo giam giữ.” Ba Đông Cáp tựa hồ với Trình Mục Dương rất có hứng thú. “Theo tài liệu thu thập được mà nói, những vụ làm ăn thì Trình gia thay phiên nhau làm, nếu ba năm trước đã cầm quân đến Hồ Vạn Đảo thì hiện nay nên buông tha cho hầm mỏ. Đáng tiếc, lòng ham muốn của hấn rất lớn.”

“Tôi đã biết.” Cô dựa lưng vào sofa, nhẹ nhàng xoa chân mình.

Ba Đông Cáp tiếp tục nêu những vấn đề trước kia, mỗi vấn đề đều cho cô đáp án hợp lí.

Chỉ là những việc trước mười tuổi không có ghi lại bởi vì lúc đó hấn còn quá nhỏ.

Ba Đông Cáp khi nhắc đến thời gian tại Bỉ thì dừng lại một chút: “Hắn cũng từng ở tại Bỉ.”

“Tôi biết anh muốn nói cái gì.” Hơn hai mươi phút nghe điện thoại cô đã mệt mỏi đến nóng nẩy. Nam Bắc nằm ở sô pha, giữa mặt nhắm mắt, nói với người bên kia điện thoại: “Tôi sớm đã quen biết hắn.”

Nhưng có một điều cô cũng không biết, hai người quen nhau không phải tại Bỉ mà tại Đông Âu khi hắn bắt đầu xây dựng toàn bộ sự nghiệp.

Những tư liệu về sau không khác gì truyền kì.

Trình Mục Dương.

Tên này đối với hắc bang Nga mà nói chính là “Trung Quốc”. Hắn không khởi xướng chiến tranh, lại có thể dễ dàng làm cho các thế lực đen tối ở Đông Âu đầu đá, do đó trai cò tranh nhau ngư ông đắc lợi. Mà tại Moscow hắn có nguyên tắc “Im lặng”, những chuyện liên quan đến Trình gia, bất luận là buôn lậu hay giết người, đều không có một bản ghi chép nào của chính phủ hay bị lòng bắt.

Đây là chuyện xưa nay chưa từng có.

Các phần tử đẫm máu cùng bạo lực ở Đông Âu đối với hắn cũng tỏ ra thỏa hiệp cùng kính trọng.

Nhưng đối với những người Trung Quốc vất vả kiếm tiền tại Moscow mà nói, hắn chính là “chúa cứu thế”. Mà trong mắt cộng đồng gia tộc nắm trong tay đường biên giới lâu dài, hắn chính là kẻ buôn bán vũ khí lớn nhất Đông Nam Á.

Kì quái, gian xảo, giả dối, tàn khốc, vô tình.

Ba Đông Cáp đưa ra đánh giá như vậy.

Nam Bắc nghe đến đó, nhẹ nhàng phun ra một hơi: “Có phải người Nga hận hắn đến chết hay không?”

“Là yêu hắn đến chết, hắn nhiều lần đạt được danh hiệu là bạn bè tốt của nhân dân Nga, là nhà từ thiện lớn.” Giọng Ba Đông Cáp rõ ràng có sự thán phục. “Là người buôn bán vũ khí lớn nhất, duy trì tài lực mạnh nhất, bất luận là quốc tịch hay màu da, hắn đều là khách mà nhân dân Nga tôn quý nhất.”

“Khách tôn quý nhất?” Nam Bắc cảm thấy vui vẻ, những người Đông Âu này cũng thật thú vị.

Sau khi chấm dứt trò chuyện cô trực tiếp ngủ trên sô pha.

Nhà nhả hai ngày, đêm nay lại có hoạt động, ông Thẩm mở tiệc chiêu đãi mọi người, nghe ca tử hỉ (một loại nhạc kịch địa phương ở Đài Loan và Phúc Kiến). Tối nay sẽ diễn hai bộ kịch, thứ nhất là “Tiết Bình Quý cùng Vương Bảo Xuyên”, bộ còn lại là “Hoàng Phủ Thiếu Hoa cùng Mạnh Lệ Quân”. (đây là hai bộ nhạc kịch rất nổi tiếng của Trung Quốc, đã được chuyển thành cải lương ở Việt Nam, các bạn có thể google để nghe thử ^^)

Bởi vì đến muộn nên khi Nam Bắc tới nơi thì buổi diễn đã bắt đầu.

Rạp hát này phân bố khoảng ba người một bàn, toàn bộ có khoảng 40 bàn, quả nhiên tất cả đều ngồi đầy. Lầu hai là những hàng ghế theo dãy còn lầu ba là nơi dành cho khách quý.

Cô dọc theo thang lên lầu ba, âm thầm cảm thán, ông Thẩm lại cho biểu diễn những nhạc kịch này đãi tân khách hầu hết là sống ở thế kỷ hai mươi, ở đây thật giống không gian xã hội cũ. Nhìn những nhóm hắc bang này, đàn ông thì mặc trang phục Trung Quốc những năm dân quốc, phụ nữ thì mặc sườn xám, thật là đáng vẽ khuê tú a.

Hai vở diễn cũ.

Không chỉ dạy dỗ thế hệ sau biết phép tắc, còn vô tình tạo nên uy phong cho Thẩm gia.

Tầng dưới rất náo nhiệt, nhưng tầng 3 thì không, sáu căn phòng, chỉ có 3 căn sáng đèn.

Trên mỗi bóng đèn đều có ghi tên các dòng họ, cô tìm đến căn phòng của Thẩm gia lập tức tiến vào. Bên cạnh ông Thẩm có hai cô gái đang cẩn thận tỉ mỉ pha trà, thấy cô thì cúi người cười cười.

Căn phòng này rất lớn, nhưng người thì rất ít.

Chỉ có bốn, năm người ít ỏi.

Ông Thẩm ngồi bó gối chơi cờ, vẫn nắm một quân cờ màu trắng không nhúc nhích, mà đối diện với ông, không có ai. Điều làm cô ngạc nhiên chính là Trình Mục Dương cùng người chị họ kia của hắn, đang ngồi xem kịch dưới lầu. Đêm nay hắn mặc một bộ tây trang bằng nhung màu xám bạc, áo sơ mi trắng đơn giản cùng với cái nơ hình kim cương cũng màu trắng.

Nhìn đi nhìn lại, quả là giống những ông chủ ngân hàng Thượng Hải trước kia.

Cô ung dung nhìn hắn, qua vài giây hắn như cảm giác được gì. Quay đầu nhìn thoáng qua, dịu dàng lạnh nhạt, như người xa lạ.

Nam Bắc cũng chỉ là nhếch khóe miệng, nhẹ nhàng gật đầu.

“Bắc Bắc, đến, ngồi ở đây.” Ông Thẩm cười hờ hờ chỉ cái ghế không đối diện ông.

Cô theo lời ngồi xuống.

Thế cục hai quân đen trắng trên bàn cờ cô rất quen thuộc. Nam Bắc nhẹ nhàng tiếp nhận quân đen cùng ông Thẩm chơi cờ.

Ngẫu nhiên phân tâm, theo ánh sáng nhìn về phía Trình Mục Dương, sau đó nhanh chóng thu hồi tầm mắt.

Sau khi “Tiết Bình Quý cùng Vương Bảo Xuyên” kết thúc, ông Thẩm có vẻ thiên vị “Hoàng Phủ Thiếu Hoa cùng Mạnh Lệ Quân”, không chơi cờ với cô nữa, di chuyển đến bức rèm che phía trước ngồi xem diễn.

Nam Bắc nâng cằm, tiếp tục thế cờ này một mình.

Mãi cho đến khi Trình Mục Dương ngồi vào chiếc ghế bên cạnh cô, im lặng nhìn cô chơi cờ một mình.

“Sao lại không nghe diễn?” Cô nhẹ giọng hỏi hắn.

Trình Mục Dương cũng thấp giọng nói cho cô: “Nghe không hiểu.”

Nam Bắc nhin không được nở nụ cười nhẹ: “Em thấy anh xem rất chăm chú, còn nghĩ anh rất thích ca tử hí. Trước kia mỗi lần xem diễn cùng ông Thẩm em cũng thường xuyên ngủ gật.”

Hắn bắt động thanh sắc cười, trong tây trang này quả thực có chút phong tình.

“Ca tử hí, còn kêu là Hương kịch.” Cô nhẹ giọng giải thích cho hắn, “Không chỉ tại Đài Loan, mà ở Tán Giang, Hạ Môn cùng khu Hoa kiều ở khắp Đông Nam Á đều rất thích nghe.”

Hắn thần nhiên đáp lời: “Tất cả những vở diễn này anh nghe không thấy gì đặc biệt.”

Nam Bắc nhắc một quân cờ màu trắng giữa hai ngón tay, ánh mắt xem bàn cờ: “Bình thường thôi, thế giới của anh là ở tại Đông Âu.”

Thanh âm nói chuyện của hai người thủy chung rất nhỏ, chỉ luẩn quẩn bên tai.

Trong gian phòng, mọi người đều chuyên tâm nhìn đến sân khấu, chỉ có bọn họ là không đếm xỉa đến.

Trình Mục Dương lặng yên không một tiếng động, vươn tay chỉ vào một vị trí trên bàn cờ.

Nam Bắc ngạc nhiên quay đầu nhìn hắn: “Anh cũng biết chơi cờ vậy?”

“Cờ vây được xưng là một nghệ thuật chiến đấu, rất thích hợp bồi dưỡng tính kiên nhẫn cho những người nắm toàn cục trong tay.” Trình Mục Dương âm thanh thấp như cũ, nói đầu vào đấy: “Đây là “ván cờ mười bước”. Hai đại danh thủ cờ vây thời Thanh là Phạm Tây Bình cùng Thi Tương Hạ đã chơi một ván chỉ mười nước nhưng lưu danh kim cổ. Học qua cờ vây, chắc chắn phải học qua mười bước cờ này.”

Đáp án của hắn vĩnh viễn luôn nằm ngoài dự kiến của cô.

Nam Bắc nhẹ nhàng dùng mũi giày cao gót chạm nhẹ vào chân hắn: “Ông chủ Trình, em thật sự quen biết với anh sao?”

Hắn kẹp một quân cờ đen giữa hai ngón tay thưởng thức: “Em còn rất nhiều thời gian, có thể chậm rãi tìm hiểu về anh.”

Lời nói đơn giản như thế đã tỏa ra hơi thở nguy hiểm khiến người ta khó lòng kháng cự.

—Hết chương 10—

6. Chương 11 - 12

Chương 11: Hầm mỏ Tứ Xuyên (2)

Edit: Nguyệt Sắc

Kì quái, gian xảo, giả dối, tàn khốc vô tình.

Cô bỗng nhiên nhớ lại những lời đánh giá của Ba Đông Cáp.

Cô không thể tưởng tượng ra, Trình Mục Dương trước mắt có thể tàn khốc vô tình đến mức nào, nhưng giả dối, quả thật là có một chút.

Lạch cạch một tiếng, Trình Mục Dương thả quân cờ đen xuống.

“Em nghe nói, anh đối với vụ làm ăn này vô cùng hứng thú.” Nam Bắc cầm lấy quân trắng.

Hắn nói “Cũng đúng.”

“Người Trung Quốc rất coi trọng thể diện, kiếm bao nhiêu tiền cũng không quan trọng.” Cô nhẹ giọng nói, “Cẩn thận khiến cho nhiều người tức giận.”

Cô nói xong mới bắt đầu xem lại bàn cờ. Bởi vì lâu rồi không chạm vào cờ vậy nên cô không nhớ rõ cách chơi lắm, mỗi bước đi đều phải dừng lại suy nghĩ.

Ngay khi cô xuất thần, Trình Mục Dương bỗng nắm tay cô đặt ngay giữa những quân cờ đen.

Tay hắn thực ấm, căn phòng này nhiệt độ rất thấp, mà cô chỉ mặc sườn xám nên tay chân đã lạnh lẽo. Da thịt đột nhiên tiếp xúc như vậy hắn mới phát hiện cô lạnh như thế, lập tức tay nắm chặt một chút: “Muốn trở về thay đồ hay không?”

Nam Bắc liếc mắt nhìn đến người con lớn nhất của ông Thẩm, cha của Thẩm Gia Minh, từ phía sau bức rèm đứng dậy đi ra.

“Phạm Tây Bình cùng Thi Tương Hạ, thành danh cả đời chỉ nhờ ván cờ này.” Cô không tiếng động rút tay về nhìn Trình Mục Dương nói: “Kì thật lúc ấy bọn họ đánh đến mười ba nước, nhưng lưu truyền đến bây giờ chỉ có mười nước.”

Bên cạnh có một người cao lớn đứng.

Cô ngửa đầu nhìn, ngoan ngoãn nở nụ cười: “Có phải hay không, bác Thẩm?”

Cha của Thẩm Gia Minh nở nụ cười: “Ván cờ mười nước này tuy là Thi Tương Hạ thắng nhưng Tây Bình lại chấp quân trắng đi trước sáu bước, đây là không hợp quy tắc. Cho nên mới có mười ba nước cờ, nhưng trừ bỏ hai người đó ra, chỉ sợ không ai biết ai mới thật sự là người thắng cuộc.”

Cô thuận miệng nói: “Hai danh thủ lớn này đều là đồng hương, có lẽ quan hệ rất tốt, không muốn tranh thắng thua.”

Trình Mục Dương khoát tay lên đầu gối, tiếp nhận ý tứ Nam Bắc muốn truyền đạt, nghe cô cùng cha Thẩm Gia Minh nói chuyện về ván cờ nhà Thanh này, ánh mắt chưa bao giờ rời khỏi khuôn mặt cô.

Buổi diễn gần kết thúc thì có khách mới đến.

Là người đàn ông trung niên ngày đó trên tàu nhìn Trình Mục Dương trừng trị hai mươi mấy người quỳ dưới đất. Phía sau hắn trừ bỏ hai tùy tùng, vẫn là những người phụ nữ hôm đó.

Khi mọi người nói chuyện, cô chỉ lễ phép gật đầu rồi tiếp tục bàn cờ của mình.

Nhìn cũng có thể đoán ra, người đàn ông trung niên này là người Chu gia. Đáng tiếc trong trận tranh giành buôn bán gay gắt này, cô không có quan hệ gì, đương nhiên cũng không cần phải trò chuyện.

Bốn dòng họ, vốn là thổ địa sinh tồn ở bốn vùng đất khác nhau.

Bởi vì quy tắc cùng lực ảnh hưởng mà cả bốn đều nổi danh, trừ bỏ Nam gia cùng Thẩm gia vì chuyện tình nhiều năm trước mà có tình hữu nghị, các dòng họ còn lại thực ra là không liên quan gì với nhau.

Cô không ăn cơm chiều mà chỉ uống một ly sữa nóng, ngồi đến giờ đã thấy đói bụng.

Tùy tiện tìm một cái cơ rời đi căn phòng, khi chào tạm biệt đến người đàn ông trung niên kia, ông ta rốt cuộc cũng nói với cô câu đầu tiên: “Nghe nói Nam Hoài gần đây đã bán một lô gỗ tử đàn Đông Nam Á, đều là gỗ quý lâu năm. Tôi nghe tin tức này hơi chậm, không biết lần sau có còn cơ hội hay không?”

Nam Bắc ngạc nhiên.

Khách hàng mua gỗ tử đàn lần này thân phận rất kiêng kỵ, chỉ mua để bỏ thêm vào bộ sưu tập cá nhân. Lần buôn bán này, Nam Hoài còn tặng thêm cho người đó một bậc thầy điêu khắc gỗ, nghe nói giúp người này chế tác những cây tử đàn thành hình người.

“Bác Chu tin tức thật nhanh.” Nam Bắc lo lắng một lát mới nói: “Lô gỗ này cất chứa đã lâu. Bác cũng biết là những lô này chỉ cần có người chịu mua sẽ lập tức bán. Nhưng mà gần đây quả thực cũng có một khách hàng muốn bán một lô Hoàng Hoa Lê Hải Nam.”

Người đàn ông trung niên vuốt cằm cười: “Hoàng Hoa Lê Hải Nam? Tôi cầu còn không được.”

“Đúng vậy.” Cô mỉm cười, “Hoàng Hoa Lê Hải Nam qua tay Nam gia cho dù là bó củi hay có đống lăm chằm thì vẫn là trân phẩm cao cấp, đáng giá để cất chứa. Nhưng mà khách hàng lần này muốn đổi chính là thị trường ô tô được chính phủ cho phép ở Iran.”

Người trung niên vỗ tay cười: “Thật là ý tưởng táo bạo, việc này không phải mạo hiểm như đến Triều Tiên bán xa xỉ phẩm sao?” Hắn cười cười, quay đầu nhìn người phụ nữ trung niên phía sau: “Uyển Nương, như thế nào? Có cơ hội hay không?”

Người phụ nữ nhếch khẽ khóe miệng tươi cười, ôn nhu nói: “Thị trường Trung Đông có khó khăn một chút, nhưng có thể hùn vốn thử. Tôi nhớ rõ, tập đoàn ô tô lớn nhất Iran chính là Iran Khodro, lượng tiêu thụ rất thấp. Nếu lựa chọn hùn vốn với chính phủ để phát triển tập đoàn ô tô này thì có khả năng sẽ thành công.”

Người đàn ông trung niên nghe đến đó liền vỗ nhẹ lên mu bàn tay của người phụ nữ, quay đầu nhìn Nam Bắc cười: “Không biết Nam Hoài có hứng thú hay không, cùng tôi tiến hành cuộc làm ăn này? Nhưng mà thị trường Trung Đông lớn như vậy, nếu hùn vốn thành công, tôi cũng muốn nhập cổ phần.”

“Được.” Nam Bắc cong lên ánh mắt, “Tôi sẽ nhớ rõ chuyện này.”

Cô đưa tay xoa bụng của mình, vô tội nói: “Tôi thật sự rất đói bụng, các vị, ông Thẩm còn có ông chủ Trình, tạm biệt.”

Từ đầu tới cuối, Trình Mục Dương đều là hứng thú dạt dào nghe đoạn đối thoại này, trong ánh mắt có ý cười nhưng không lộ ra trên mặt. Đến lúc này hắn mới nhẹ nhàng dùng hai ngón tay chạm vào môi mình, lặng yên tạm biệt cô.

Thật sự là...

Nam Bắc ra khỏi căn phòng, nhớ tới động tác vừa rồi của hắn có chút buồn cười.

Tầng này toilet đều ở trong từng căn phòng riêng, cô đã đi ra rồi cũng không thể vào lại. Nam Bắc đi dọc cầu thang xuống lầu, bước vào toilet chung ở tầng hai.

Đẩy cửa đi vào, ba gian phòng nhỏ phía trong đều không có ai.

Cô muốn đóng cửa lại nhưng bất ngờ lại có lực ngăn cản.

Giây tiếp theo, có người ôm lấy thắt lưng cô, trái tim cô đập mạnh, muốn đánh trả, lỡ tai lại bị cắn nhẹ nhàng: “Bắc Bắc.”

Là Trình Mục Dương.

Âm thanh như vậy, vô cùng thân thiết làm cánh tay cô mềm nhũn.

Chậm rãi, cô thu hồi động tác đánh trả.

Trình Mục Dương lặng yên không một tiếng động giữ chặt cổ tay cô, đem cô ôm mạnh vào căn phòng thứ nhất, khóa cửa. Không đợi Nam Bắc mở miệng, đã bị hấn đặt trên tấm cửa gỗ, trực tiếp ngăn chặn môi.

Một tay của hấn chống trên cửa, giống động tác đêm hôm đó, dùng thân thể của mình ngăn chặn mọi ngón tay của cô, không cho cô đường sống, không cho cô cơ hội phản ứng.

Nụ hôn xâm nhập dài lâu.

Đến cuối cùng, hai người đều bắt đầu thở không nổi, hấn rốt cục dùng tay khác ôm cả người cô, làm cô có thể mặt đối mặt với hấn: “Chuyện này chấm dứt thì theo anh đến Moscow được không?”

Khi hấn nói chuyện, dứt quãng như cũ, hôn lấy khoe miệng cô.

Cô nhìn ánh mắt hấn, nhẹ nhàng cản bờ môi hấn than thở nói: “Em sợ lạnh.”

“Trong phòng, nhiệt độ lúc nào cũng là 24 độ.”

Cô hô hấp không xong: “Anh muốn mang em theo thật sao?”

“Cậu còn không được.”

Khi nói chuyện, bọn họ thủy chung vẫn hôn môi đối phương. Cô loáng thoáng nghe được có người đẩy cửa toilet, không khỏi bật cười néo cánh tay hấn.

Trình Mục Dương nhăn mày, rất mất hứng khi bị người khác phá đám.

Cho dù là phụ nữ xuất thân thế nào đi nữa thì khi trang điểm ở toilet rất thích bàn chuyện. Giọng nói của mấy cô gái mang theo chút oán giận vì buổi diễn quá buồn tẻ, sau đó lại bàn luận về những gia tộc trên lầu ba, cuối cùng là nói về một vài người trẻ tuổi nổi bật.

“Trên lầu cũng chỉ có Trình Mục Dương có phong độ một chút. Thật không biết mấy ông già đó nghĩ thế nào, thế kỉ hai mươi mốt rồi còn xem mấy khúc nhạc này.”

“Nghĩ xem, nếu cùng người Thẩm gia nói chuyện cũng không biết nên nói câu đầu tiên là gì.”

“Vậy nếu nói chuyện với Trình Mục Dương thì phải hiểu biết về vũ khí sao?”

Có người cười: “Nếu hấn nguyện ý nói chuyện cùng tôi, học một ít kiến thức về vũ khí cũng không tính là cái gì?”

Nam Bắc nghe được bật cười.

Ngay giữa cuộc nói chuyện của các cô gái, tay của hấn đã đặt trên đùi cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Lòng bàn tay ấm áp, có dấu vết do sử dụng súng lâu năm, nhưng không có quá thô ráp, làm cho Nam Bắc càng thêm rối loạn trong lòng.

Cô bắt lấy tay hấn, không tiếng động dùng khẩu hình nói: lưu manh.

Trình Mục Dương cười đến mờ mịt, chậm rãi nhắm nháp hương vị trên môi cô, tay vẫn không dừng lại. Động tác lặp đi lặp lại, lưu luyến trên làn da cô, giống như đang vuốt ve ngọc quý vô giá.

Tiếng cười bị cửa toilet ngăn cách, bên trong lại khôi phục im lặng.

Cô cuối cùng cũng có thể mở miệng: “Anh muốn ở trong này đến khi nào?”

Hấn nhẹ giọng nói cho cô: “Không biết.”

“Ông chủ Trình.” Cô bắt lấy tay hấn, đem ra khỏi đùi mình, “Anh đến là vì việc buôn bán hay vì một đêm phong lưu vậy?”

“Không phải một đêm phong lưu.” Trình Mục Dương cách lớp quần áo mỏng manh nắm lấy thắt lưng của cô, “Là hàng đêm phong lưu.”

Lời của hấn thật sự là gợi tình.

Trong lòng cô mềm mại, lần thứ ba đánh rớt cánh tay hấn ra, nhẹ giọng nói: “Nơi này không thích hợp.”
Ám chỉ của cô không phải là toilet mà là chiếc du thuyền này.

Sáng sớm, Ba Đông Cáp từng báo cáo thông tin cho cô.

Mà cô, sau khi biết sự thật cũng đang tìm một con đường ỉnh. Lúc này, bản thân cô không phải chỉ là mình cô, mà còn có lập trường của Nam Hoài. Cô nghĩ, Trình Mục Dương hẳn là hiểu được ý tứ của mình.

—Hết chương 11—

Chương 12: Hầm mỏ Tứ Xuyên (3)

Edit: Nguyệt Sắc

Cô ăn mặc thật sự rất mỏng manh vì thể nhanh chóng bị bệnh.

Lúc Thẩm Gia Minh gọi đến, Trình Mục Dương vẫn ở trong phòng cô. Nam Bắc đang cầm một ly trà sữa trong tay, nói chuyện có chút khó khăn: “Ván bài tối nay em sẽ không đi xem, xem không hiểu, với lại cũng không có quan hệ gì với em.”

Cô tựa vào giường, bởi vì lười cầm phone nên điện thoại vẫn đặt ở trên bàn.

“Bắc Bắc.” Thẩm Gia Minh thấp giọng cười, ngữ khí chế nhạo, “Trước kia anh đã dạy em.”

“Anh nói là trước kia. Lâu lắm nên em đã quên rồi.”

Nam Bắc bĩu môi với Trình Mục Dương, chỉ tấm thảm bạc sau lưng hấn. Trình Mục Dương hiểu ý liền kéo thảm đắp lên đùi cô.

“Không sao.” Thẩm Gia Minh thích nhất là đối nghịch với cô, dùng giọng điệu mờ ám nói: “Anh bây giờ sẽ lập tức, lập tức, lập tức đến phòng dạy em.”

“Anh tới rất tốt.” Nam Bắc biết hấn đùa giỡn nên cũng mặc kệ, “Cẩn thận em lây cảm cho anh, vài ngày sau anh đối với mỹ nữ chỉ có thể có tâm nhưng không có lực, một mình mất ngủ nha.”

Cô nói xong thì nở nụ cười.

Trình Mục Dương nghe cũng hiểu ra ý tứ của Nam Bắc, ngón tay không nặng không nhẹ bấn xuống trán cô.

“Sao có thể lây cho anh được?” Thẩm Gia Minh cố ý nói, “Giống như trước đây, em một ngụm anh một ngụm sao?”

Cô sững sốt nhanh chóng vươn tay ngắt điện thoại.

Đáng tiếc, vẫn là chậm một bước.

Tay Trình Mục Dương đã đến bên mặt cô, cười như không cười dùng ngón cái vuốt bờ môi của cô nói: “Cái gì gọi là em một ngụm anh một ngụm?” Anh mắt kia dưới ánh đèn phòng lộ ra màu nâu nồng đậm, nguy hiểm mà mê người.

“Không có gì.” Nam Bắc dùng thảm bạc che nửa khuôn mặt, nhẹ giọng nói: “Còn 20 phút nữa ván bài sẽ bắt đầu.”

“Trả lời vấn đề của anh.” Trình Mục Dương nhìn ánh mắt của cô, “Những cái khác đều không quan trọng.”

“Rất quan trọng, ván bài liên tiếp trong ba ngày này sẽ quyết định ai có quyền khai thác hầm mỏ.”

“Đó chỉ là trò chơi, giao dịch thật sự không ở trên bàn bài.”

“Nhưng là, anh không xuất hiện cũng không tốt đâu” Cô cười tránh tay hấn, “Còn có 18 phút.”

“Cái gì gọi là em một ngụm anh một ngụm?”

Hấn đem vấn đề hỏi trở lại, cười giống như hồ ly thêm nhỏ dãi con môi xinh đẹp.

Cô nhìn hấn.

Trình Mục Dương cũng nhìn cô, đưa tay kéo thăm bạc che nửa khuôn mặt cô xuống: “Bị cảm còn che như vậy, không ngại thở sao? Nói cho anh biết, em cùng Thẩm Gia Minh có quan hệ gì?”

Nam Bắc nhin không được nở nụ cười, tước vũ khí đầu hàng: “Em mười tuổi bắt đầu ở Thẩm gia, chỉ có Thẩm Gia Minh là xấp xỉ tuổi nên quan hệ tốt nhất.” Khi cô nói chuyện, tay của Trình Mục Dương bắt đầu có hạnh kiểm xấu, từ cánh tay của cô trượt vào bên trong tay áo: “Tiếp tục nói.”

“Anh ấy là bạn trai đầu tiên của em.” Cô thở dài, “Đến khi em đi Bỉ thì chia tay. Em cho rằng lúc đó anh ấy không thích hợp với em, bởi vì khi ấy gia tộc của em đang bị tẩy trừ trong phạm vi lớn.”

Cô nhớ rõ lúc mình nói chia tay, Thẩm Gia Minh trầm mặc qua điện thoại khoảng 5 phút, cô nói với hắn lí do muốn chia tay, Thẩm Gia Minh chỉ là xin cô đừng ngắt điện thoại. Khi đó, trái tim cô rất mềm yếu, nhưng tuổi trẻ, chỉ biết rằng hắn và cô không thích hợp.

Người gọi là Thẩm Gia Minh kia, hoàn toàn khác với cô.

Năm đó, nếu không phải Thẩm gia từ đại lục rút xuống Đài Loan gặp phải tổ chức ám sát, được cha mẹ của cô cứu một lần, Nam gia cùng Thẩm gia cũng không có giao tình như bây giờ. Cũng vì giao tình này, Thẩm gia đã sẵn sàng khoái thu nhận cô nuôi dưỡng ngay khi còn nhỏ.

Cô biết rất rõ ràng, Thẩm gia nổi danh khắp nơi, là dòng họ không giao thiệp với các gia tộc buôn bán vũ khí cùng thuốc phiện, sống rất yên ổn. Bọn họ nhận nuôi cô là vì muốn bảo vệ, tạo ra con đường bằng phẳng để cô bước đi.

Cho nên, khi Nam Hoài biến mất một đoạn thời gian, cô bàng hoàng hoảng sợ, cảm thấy mình nên rời khỏi đất nước.

Mà Thẩm Gia Minh, cũng không nên ở cùng một chỗ với cô.

Lúc đó, cô suy nghĩ như thế.

May mắn, khi gặp lại, Thẩm Gia Minh đã trở thành một thiếu tá phong lưu phóng khoáng, cộng thêm sáu năm cùng trưởng thành của hai người, cũng đủ hóa giải những tổn thương mà cô gây ra cho hắn.

May mắn, cô không mất đi người bạn rất quan trọng này.

“Tiếp tục nói.”

“Không còn gì để nói.” Cô nâng khuôn mặt hắn, hôn vào bờ môi, “Đó là lúc mười tuổi, rất đơn thuần. Khi mới bắt đầu, em thậm chí nghĩ đến hôn môi cũng sẽ mang thai, nên thật sự rất trong sáng.”

Trình Mục Dương nâng khuôn mặt cô, muốn cô nhìn hắn.

Cô cười né tránh: “Cẩn thận em lây cảm cho anh ——”

Đáng tiếc hắn thật sự thực kiên trì, không chút do dự hôn cô, xâm lược dây dưa đầu lưỡi của cô. Nam Bắc không thể dùng mũi hô hấp, hôn lưỡi cũng là một loại tra tấn.

Cuối cùng ngực cũng bắt đầu đau.

Cô dùng hết sức lực toàn thân đẩy hắn ra, há to mồm thở dốc: “Em không thể, không thể, hô hấp.”

Bởi vì kịch liệt ho khan, gương mặt của cô thực nóng, trong mắt còn sót dấu vết của hơi nước.

“Anh thật là...” Nam Bắc oán hận cúi đầu, cách lớp áo sơ mi cần bờ vai hắn, “Ồ Nga, có bao nhiêu phụ nữ ngủ trong phòng anh rồi hả, về sau em sẽ chậm rãi thanh toán với anh.”

Trình Mục Dương lắc lắc đầu.

Nam Bắc buông ra bờ vai của hắn, ngẩng đầu nhìn. Hắn rốt cục cười cười, hôn lên trán cô: “Không có, chưa từng có, anh không thích các cô ấy.”

“Miệng lưỡi trơn tru.” Cô cười.

“Tại Nga, muốn tìm phụ nữ để ngủ thì giống như đi siêu thị mua bánh, tùy tiện chọn đều có. Văn hóa bọn họ rất khác chúng ta, phụ nữ chưa kết hôn thì rất tự do. Các cô ấy gien rất tốt, chân dài, tóc mượt, rất mê người.”

Nam Bắc trầm mặc cười, ý bảo hắn tiếp tục nói.

“Nhưng là, anh không thích. Những cô gái đó, anh đều không thích.” Trình Mục Dương dùng môi trên môi cô, triển miên hôn, thanh âm mang theo ý cười: “Cho nên chưa bao giờ có người khác.”

Tay hắn luồn vào mái tóc đen, nghiêng người áp sát trên cơ thể cô. Cô không có khả năng tránh né, giường nơi này quả thật là vì một đêm điên cuồng mà chuẩn bị, to lớn, nhưng rất mềm mại.

“Vui vẻ sao?” Hắn hỏi cô, ngón tay linh hoạt cởi đi cúc áo.

Cúc áo bằng gỗ, không giống plastic bóng loáng, muốn mở ra quả thực tốn một ít công sức.

“Nghe qua thật là giả, nhưng anh nói lại khiến người ta tin.” Cô nhẹ giọng cười, không chỉ muốn dùng miệng hô hấp, còn muốn ứng phó với động tác càng ngày càng quá đáng của hắn: “Ôi chào, Trình Mục Dương—.” Tay hắn thuận lợi trượt vào trong mà nắm ngực của cô.

Lòng bàn tay thô ráp, vuốt ve ngực Nam Bắc, cô muốn né tránh.

“Anh muốn em.” Giọng của hắn lướt qua bên tai.

Lòng bàn tay vuốt ve vẫn không dừng lại.

“Không được...” Cô bị hắn làm cho hỗn loạn, thanh âm càng ngày càng thấp: “Anh vừa rồi đồng ý với em...”

Trình Mục Dương nhẹ nhàng đánh gãy lời cô: “Anh muốn em, ở trong này, ngay bây giờ.”

Tầm mắt của cô đã không thể nhìn tới mặt hắn.

Trình Mục Dương dùng tay phải nâng thân thể của cô lên, nhìn chăm chú vào làn da phỉm hồng dưới ngón tay, hơi mở miệng ngậm ngực cô. Như là con mèo bắt được mồi, hắn dùng lưỡi cùn răng nanh chậm rãi liếm mút.

“Gọi tên anh.”

“...”

“Bắc Bắc?” Một tay khác của hắn nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô.

Nam Bắc cúi đầu, nhẹ nhàng mà rên rỉ, ý thức hỗn loạn.

Tay Trình Mục Dương vuốt ve những nơi mẫn cảm của cô, thậm chí lưu luyến ở phía trong đùi. Cô đè nén không được, trần trọc cam chịu kêu tên hắn. Cô muốn nói, Trình Mục Dương, anh là cái đồ khốn, nhưng yết hầu tắc lại, căn bản không nói nên lời.

Cô chưa bao giờ biết, giữa hai người lại có sự hấp dẫn thân thể như vậy.

Là trí mạng, là cho nhau hấp dẫn.

Điện thoại bỗng nhiên vang lên, đình tai nhức óc. Như là điện thoại của Thẩm Gia Minh.

Cô mông lung suy nghĩ, nếu tên kia chạy tới thật thì không chừng sẽ cùng Trình Mục Dương một phen sống chết a. Trình Mục Dương rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, hôn môi cô, đầu lưỡi hắn mặn chát, hẳn là do mồ hôi trên người cô. Cô nhú mi, nơi có thể hấp thu dưỡng khí đang bị hắn ngăn chặn.

Không ngừng hôn môi, tay hắn bỏ đi quần áo của cô, dùng đầu gối mạnh mẽ tách hai chân đang gắt gao khép chặt của Nam Bắc, cách lớp vải quần mềm mại mà ma sát đùi trong của cô.

Cảm nhận được dị vật của hắn, cô nhịn không được mà run rẩy, cũng khiến cô chớp được tia lí trí cuối cùng.

Nam Bắc đẩy mạnh hắn ra, bởi vì động tác rất bất ngờ nên khiến cả hai người ngã xuống thảm. Bàn tay Trình Mục Dương lót sau đầu cô để cô không bị chấn động mạnh.

Nam Bắc bị ngã có chút mông lung, chỉ biết nhìn ánh mắt của hắn.

“Có đau không?” Trình Mục Dương đang hỏi.

Cô lắc đầu, ngực phập phồng kịch liệt, dưới ánh đèn đã thấy làn da đầy mồ hôi.

Không phải không muốn nói chuyện mà do thiếu dưỡng khí nên hít thở không thông.

Kháng cự kịch liệt này của cô, Trình Mục Dương không phải không biết.

“Được rồi, được rồi.” Trình Mục Dương ôm lấy cô, nhẹ nhàng vỗ về sau lưng, thấp giọng nói: “Em đang bệnh, là anh không tốt. Chờ chuyện này chấm dứt anh sẽ dẫn em đến Moscow.”

Lần này không phải là câu hỏi, cũng không có ý muốn trưng cầu ý kiến của cô.

Hắn chính là tuyên bố cho cô: Trình Mục Dương hắn sẽ làm gì tiếp theo.

Đợi đến lúc Trình Mục Dương rời đi, cô bước vào toilet, nhìn thấy trên người mình toàn là dấu vết hằn lưu lại, thậm chí trên cánh tay cũng có hương vị của hắn. Cô nhìn gương đến xuất thần, không biết là đang suy nghĩ điều gì.

Từ toilet đi ra, toàn bộ trong phòng đều hỗn loạn. Trên giường quần áo tứ tung, thậm chí bạc cùng ra giường nhàu nhĩ, thậm chí điện thoại cũng rơi trên thảm.

Người này, quả thật rất đáng sợ.

Đáng sợ nhất là, cô ở trước mặt hắn lại dễ dàng khuất phục.

Nam Bắc đi qua, nhặt điện thoại lên, gọi lại một chuỗi dãy số.

Sau mấy hồi chuông, cô nghe được giọng của Nam Hoài: “Bắc Bắc?”

Cô dạ.

“Sinh bệnh sao?” Nam Hoài hỏi cô.

“Àn, buổi chiều cùng ông Thẩm xem hát, mặc quá ít.” Giọng mũi của cô quá nặng, nghe rất rõ ràng, “Em đại khái cũng biết được vì sao anh bỏ cuộc làm ăn này.”

Nam Hoài nở nụ cười: “Nhớ rõ những lời anh nói với em không? Em gái của anh.”

Cô đương nhiên nhớ rõ.

Khi cô một lần nữa trở về Uyển Đình, Nam Hoài từng nói, nơi này là quê cha đất tổ của cô. Từ nay, cô không cần phải trôi dạt khắp nơi, trốn tránh những cuộc ám sát, chỉ cần vui vẻ chọn một người mình thích, không cần giàu có, đơn giản chỉ sống một sống không phải lo lắng về điều gì.

“Chúng ta luôn hợp tác với quân nổi dậy của Myanmar, mà CIA nhiều năm qua luôn xúi giục các tổ chức phi chính phủ ở Đông Nam Á cùng Trung Đông.” Cô chậm rãi nhớ lại vài chuyện. “CIA đối với Iran, Guatemala cùng Chi Lê đảo điên chính quyền, bọn họ có đủ tự tin để lật lại điều đó với Myanmar. Cho nên, anh trai, sự hợp tác của chúng ta với CIA chưa chấm dứt đúng không? Vì thế anh mới không tham dự vụ làm ăn trên du thuyền lần này.”

“Sự việc không có phức tạp như vậy.” Nam Hoài không phản bác cũng không tán thành: “Chúng ta sẽ không làm bạn quá mật thiết với bất cứ ai, cũng không có kẻ thù cố định. Nhưng mà, nếu có khả năng, mười năm tới, anh không hi vọng CIA là kẻ thù của chúng ta.”

“Em biết.” Cô thấp giọng nói.

Đây cũng là nguyên nhân mà bốn năm trước khi từ Bỉ trở về, cô không bước chân ra khỏi phạm vi thể lực của gia tộc.

Khi đó, Nam Hoài cùng CIA hợp tác tẩy trừ các tổ chức phi chính phủ ở khu Tam Giác Vàng [1]. Hai bên hợp tác rất khăng khít, nhưng không ai biết sau lưng mình có bao nhiêu thế lực thù địch, bao gồm cả liên minh CIA, bất cứ lúc nào cũng có thể thành kẻ thù.

Mà cô, chính là uy hiếp duy nhất của Nam Hoài.

Cho nên, cô chấp nhận sự hạn chế này, tận lực hoạt động trong phạm vi khống chế của Nam Hoài.

Những vụ làm ăn trong tay Nam Hoài cô chỉ biết chút ít, mới đầu cũng chỉ là phỏng đoán. Nhưng hiện nay nghe được câu trả lời của anh, cô có thể xác định một điều: Liên minh của Nam Hoài, chính là kẻ thù của Trình Mục Dương.

—Hết chương 12—

Chú thích:

[1] Tam giác Vàng (tiếng Anh : Golden Triangle – tiếng Thái :) là khu vực rừng núi hiểm trở nằm giữa biên giới ba nước Lào, Thái Lan, Myanmar, nổi tiếng là nơi sản xuất thuốc phiện lớn nhất thế giới. Nằm trên bờ sông Mê Kông thuộc địa phận thành phố Chiang Rai- một tỉnh biên giới miền Bắc Thái Lan, nơi đây những năm 70 đã từng là đại bản doanh của trùm thuốc phiện Khun Sa khét tiếng.

7. Chương 13

Chương 13: Sông bạc Myanmar (1)

Edit: Nguyệt Sắc

Xuyên qua thủy tinh, Nam Bắc có thể nhìn thấy những chiếc thuyền khác trên mặt biển, không xa không gần.

Cô vừa ăn bữa sáng, vừa âm thầm cảm thán sự cẩn thận của Chu gia, điều động nhiều du thuyền như vậy còn mang theo hai chiến thuyền.

Bên cạnh có mấy người, đầy đủ trai gái đang nói chuyện với nhau.

“Những vụ giao dịch gần đây đã vượt lên tổng số giao dịch năm năm qua.” Một người đàn ông uống rượu nói. “Cũng khó trách, trên chiếc thuyền này có ba đại gia tộc, không tranh thủ lúc này giao dịch với họ thì còn đợi đến khi nào. Nếu có ai đó nằm vùng trong này thì có thể nhân cơ hội tận diệt hết cả ba gia tộc tai họa này.”

Nam Bắc nghe vậy thì bật cười.

Người này ghét ác như thù như vậy quả là nên đi làm tình nguyện viên không biên giới, ở trong giới hắc đạo này thật là lãng phí.

“Biết người tham gia sau cùng là ai không?” Người đàn ông bỗng nhiên nói.

Một người đàn ông khác mặc dù tay phải chỉ còn có ba ngón tay nhưng vẫn có thể lưu loát cắt miếng thịt bò: “Ai cũng rõ ràng, đêm đó xem diễn, những người ngồi chung một phòng trên lầu ba, chính là những người tham gia đến cuối cùng.”

“Vì sao mỗi lần có gì tốt đều chỉ đến tay ba dòng họ đó?”

Người kia lại nở nụ cười: “Bởi vì bọn họ có thể lực. Bốn dòng họ này, tài phú không chỉ dùng tiền mà nói được, phạm vi thể lực cũng không thể dùng bản đồ bao quát hết, hiểu chưa?”

Người đàn ông kia bỗng nhiên dừng thanh âm.

Nam Bắc nhận thấy được sự khác thường, quay đầu nhìn.

Trong tầm mắt, Thẩm Gia Minh đang cùng một vài cô gái mặc bikini đi đến. Hắn quét mắt một vòng thì nhìn thấy Nam Bắc ngồi ở một góc khuất, lập tức đi tới ngồi xuống bên cạnh: “Tối hôm qua đang nói chuyện sao lại gác điện thoại?”

Người ở bàn bên cạnh vì hắn đến đã nhanh chóng đứng dậy rời đi.

“Lúc ấy mệt mỏi, mơ mơ màng màng liền ngắt máy.” Cô thuận miệng ứng phó, “Anh cũng biết là khi bị cảm em rất thích ngủ mà.”

Thẩm Gia Minh nở nụ cười: “Anh biết, tật xấu của em anh đều rõ ràng.”

Cô cười cười uống ly sữa.

Sau đó, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, cô hỏi: “Thẩm Gia Minh, anh có phải rất dễ dàng, à...Cùng phụ nữ lên giường?”

Thẩm Gia Minh sửng sốt, thật là sửng sốt.

“Cũng có thể. Em muốn chứng minh cái gì?” Thẩm Gia Minh lấy ra một điều thuốc, “Chứng minh anh không hề thích em?”

“Không phải.” Cô suy nghĩ “Em chỉ là tò mò. Anh trai em không bao giờ mang theo một người phụ nữ chân chính nào bởi vì không muốn người đó trở thành sự uy hiếp đối với anh ấy. Anh thì sao?”

“Anh?” Thẩm Gia Minh nghĩ nghĩ, “Không tính là dễ dàng, cũng không hẳn là khó khăn. Mấu chốt là phải xem lúc ấy anh có cần hay không.”

Nam Bắc nhướn mày: “Quả nhiên, người với người không ai giống nhau.”

Thẩm Gia Minh nhìn cô: “Nhưng mà, có một người phụ nữ, anh đối với cô ấy không có yêu cầu gì, lại không muốn cô ấy chịu cực khổ.”

“Tốt lắm, đã biết.” Nam Bắc lười quan tâm hẳn, “Trừ bỏ anh trai em, anh là người đối với em tốt nhất. Anh đối xử với em tốt như vậy, nếu có cơ hội lần nữa, em nhất định không chia tay với anh. Nhưng Thẩm Gia Minh à, anh xem chúng ta đã chia tay lâu như vậy, anh cũng đừng đóng vai tình thánh nữa.”

Hai người nhìn nhau, đều nhin không được cười rộ lên.

Tình cảm khi đó là ngây ngô đơn thuần nhất.

Vừa mới đến Thẩm gia, cô rất nhớ Nam Hoài, hàng đêm đều khóc. Thẩm Gia Minh bắt buộc phải nắm tay cô ngủ. Hai đứa nhỏ mười tuổi, nắm tay nhau ngủ, thật sự là hình ảnh rất đẹp.

Sau đó hai người bắt đầu rất kì lạ, anh đột nhiên hỏi cô: Bắc Bắc, hôn một cái đi?

Cô không biết lúc đó nghĩ gì, cảm thấy được liền hôn một cái. Thật đúng là đơn thuần, lúc hai người môi chạm môi, tay Thẩm Gia Minh nắm tay cô cũng run rẩy.

Nam Bắc tựa vào chiếc ghế gỗ, nghĩ đến những việc đã qua, cảm thấy rất ảm áp.

Cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng, cổ áo hơi rộng, loáng thoáng có thể nhìn thấy những dấu vết đỏ sậm. Thẩm Gia Minh vốn đang cười, nhìn thấy những dấu vết mờ ám kia, liền nhẹ nhàng ho khan.

Nam Bắc nghi hoặc nhìn hẳn.

“Vấn đề vừa rồi em hỏi anh là vì Trình Mục Dương?”

Cô gật gật đầu.

“Bắc Bắc?”

Cô lại nghi hoặc nhìn hẳn.

“Em có biết, 3200 km biên giới của Mexico là do 6 đại gia tộc hắc bang quản lí. Mà Nga cùng với Trung Quốc có tổng cộng hơn 7000 km biên giới, chỉ do một mình Trình gia nắm giữ. Bọn họ tuyệt đối không đơn giản. Không đơn giản nhất là, toàn bộ phương Bắc đều trong phạm vi quản lý của họ, chúng ta hoàn toàn không thể nhúng tay vào.”

Thẩm Gia Minh bình thường đều cùng cô vui cười, không có uy hiếp gì, nhưng lúc này hẳn lại nói chuyện rất nghiêm túc, khiến người ta không thể không chú ý: “Nếu có một ngày em cùng Trình Mục Dương đi Moscow, xảy ra chuyện gì, dù là anh trai em hay là anh cũng không thể ứng phó kịp thời được. Cho nên, em hãy suy nghĩ cho rõ ràng, hẳn là lựa chọn tốt nhất sao?”

Nam Bắc có chút ngoài ý muốn, không biết vì sao hẳn bỗng nhiên nói như vậy.

Thẩm Gia Minh đưa tay, đem cổ áo sơ mi của cô kéo cao: “Ăn vụng thì phải nhớ lau miệng.”

Cô lúc này mới hiểu được ý tứ của hắn, cũng đưa tay kéo áo sơ mi của mình rồi cùng hắn vui đùa: “Anh xem, anh lại ghen tị rồi, mỗi lần ăn dấm chua đều nói một đồng đạo lý.”

Thẩm Gia Minh muốn nói lại thôi. Thấy cô đem vui đùa ra chấm dứt cuộc đối thoại này thì không biết thế nào, cũng không hỏi thêm điều gì, chỉ là trầm mặc.

Nam Bắc vỗ vỗ cánh tay hắn: “Đi xem sông bạc với em đi.”

Chiến thuyền này là gia sản của Chu gia, kết cấu so với những chiếc thuyền khác không giống nhau.

Tầng năm là tầng phục vụ khách quý của Chu gia, rất yên tĩnh. Bốn tầng còn lại là sông bạc cùng rạp hát, còn có nhà ăn cũng như trên đất liền. Trên chiếc thuyền này, tầng năm là nơi có cơ hội duy nhất nhìn thấy cả bốn đại gia tộc.

Nơi này trang hoàng rất đặc biệt, cửa vào đại sảnh thông qua một hành lang treo.

Phù điêu khắc thơ ca rồng bay phượng múa, khắp mọi hướng đều có, đi qua một hành lang treo bằng gỗ mới có thể đến được đại sảnh.

Hành lang này vừa đủ cho hai người đi, không thể thêm người thứ ba.

Đi ra khỏi cửa lại là một phòng lớn khác.

“Như vậy thật tốt, không ai có thể gây sự trong căn phòng này, ngay cả đường trốn cũng không có.” Nam Bắc cười, thì thầm cùng Thẩm Gia Minh.

Thẩm Gia Minh từ chối cho ý kiến: “Gây sự? Anh nghĩ không ra là ai dám ở trong này gây sự.”

Cô vịn rào chắn, bước xuống bậc thang cuối cùng, tầm mắt trở nên rộng mở.

Toàn bộ không gian đều những bức rèm ngăn cách thành các chiếu bạc. Có những tiếng hét to, còn có những âm thanh nho nhỏ, cùng với tiếng đổ xúc xắc và tiếng quay của đĩa bạc.

Bên trong bức rèm che đều là người.

Ngoài bức rèm, có mấy chục cô gái phục vụ, bưng rượu bưng nước đi khắp nơi.

Nam Hoài cho tới bây giờ là một người chỉ chú trọng thực chất, xem nhẹ hình thức bên ngoài nên đối với những thứ này rất khinh thường.

Cho nên những sự phô trương này trong mắt Nam Bắc trở nên cực kỳ thú vị. Chu gia cũng thật có ý tứ, từ rạp hát cho đến sông bạc đều làm cho người ta có ấn tượng khó quên.

“Nơi này, nếu ngày thường có tranh chấp không thể giải quyết liền liền mở một bàn cờ, do Chu gia làm nhà cái, thay hai bên giải quyết tranh chấp. Bất luận là tranh giành phạm vi thế lực, mối làm ăn, báo thù, thậm chí là vì phụ nữ, nếu giải quyết một cách êm đẹp ít tổn thất nhất thì có thể đến đây lấy ván bài giải quyết.” Thẩm Gia Minh cùng cô đi bên ngoài các bức rèm, vừa đi vừa giải thích. “Một loại khác, chính là đầu cơ trục lợi, thẻ đánh bạc nơi này có thể trao đổi bằng mọi thứ. Nếu em có một lô kim cương hay thuốc phiện, hoặc là hạng mục công trình nào đấy, chỉ cần có thể định giá, đều đem đi đổi thẻ đánh bạc được.”

“Định giá như thế nào?” Cô tò mò hỏi hắn, “Người lên thuyền sao có thể mang nhiều thứ như vậy?”

Thẩm Gia Minh chỉ tay vào một quầy nằm ở phía Tây Bắc: “Em chỉ cần đi vào đó thỏa thuận, xuống thuyền sẽ có người đến đổi.”

Nam Bắc nghĩ nghĩ: “Nhanh giúp em đổi một ít thẻ bạc, em cũng muốn chơi.”

“Em có cái gì để đổi?” Thẩm Gia Minh kỳ quái giễu cợt cô, “Đồ cưới sao?”

Nam Bắc cười tủm tỉm nhìn hắn: “Tại Myanmar có ba sông bạc của Nam gia đều đứng tên em, có đủ không?”

“Đủ, đương nhiên đủ.” Thẩm Gia Minh liên tục vuốt cằm.

Phạm vi khu vực Tam Giác Vàng, nổi tiếng nhất chính là thánh địa đánh bạc, mỗi một phút đều có thể khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

“Tốt lắm, không đùa với anh.” Nam Bắc bĩu môi, “Anh có quen người nào không, mang em vào xem.”

Thẩm Gia Minh ngoắc gọi một cô gái hỏi hai ba câu, sau đó mang cô đi vòng đến phía Đông Nam sáng sủa của căn phòng.

Nhà cái là một cô gái khoảng hai mươi mấy tuổi, mặc sườn xám xanh thêu hoa, hai tay cầm sẵn một đôi đĩa bằng sứ màu xanh, nhẹ nhàng lắc lư thay đổi.

Tiếng xúc xắc va chạm nhỏ vun veng lên.

Cô đứng ở một góc của chiếu bạc, cẩn thận nghe một lát, nhưng vẫn không nghe ra được có điều gì bất thường trong con xúc xắc không. Xem ra nơi này quả là một sòng bạc sạch sẽ hiếm thấy. Thẩm Gia Minh đốt một điếu thuốc, cô nhú mi, nghiêng đầu tránh làn khói mà hắt phun ra, trong lúc đó một cánh tay cô lại bị nắm giữ.

Tất cả mọi người đều bình tĩnh, trên chiếu bạc này đều là người của Thẩm gia đương nhiên biết rõ ràng thân phận của Nam Bắc. Thỉnh thoảng cũng có nghe qua cháu ruột của Thẩm gia cùng cô có quan hệ. Lúc này Thẩm Gia Minh chỉ dùng biểu hiện vô cùng kỳ quái, hút thuốc mà nhìn hai người ở một chỗ.

Trình Mục Dương không nói gì, ném thẻ bạc vào chữ “Đại” trên bàn.

Một tay của hắn nắm tay Nam Bắc, tay còn lại đặt trên bụng cô.

Nam Bắc có thể cảm nhận được độ ấm từ lòng bàn tay hắn, lại nhớ đến tay hắn thế nào lần vào thân thể cô, làm cô trần trọc không thể giã dựa.

Cô gái từ từ mở đĩa, hắn thắng.

Mọi người sau khi hoan hô hắn lại khôi phục hứng thú vào ván bài. Thẩm Gia Minh muốn cười nhưng không cười, lắc đầu, nhìn chiếu bạc.

“Tối hôm qua ngủ ngon không?” Trình Mục Dương thấp giọng hỏi cô.

Nam Bắc quay đầu nhìn hắn: “Cũng không tốt lắm, anh thì sao?”

“Cũng không tốt lắm, vì anh luôn nhớ em.” Trình Mục Dương âm thanh vẫn trầm thấp như cũ, nói dẫu vào đây: “Nếu em lại cho anh một cơ hội nữa, anh chắc chắn sẽ không ra khỏi phòng em.”

Cô thở dài: “Nhỏ giọng chút.”

Trình Mục Dương lặng yên không một tiếng động đem cô kéo vào lòng; “Lúc này thấy em, anh bỗng nhiên muốn biết, dáng vẻ của em khi ở sòng bạc khu Tam Giác Vàng của Myanmar thế nào?”

Nam Bắc kinh ngạc nhìn hắn: “Anh từng đến khu Tam Giác Vàng?”

Trình Mục Dương nhẹ nhàng lắc đầu: “Chỉ là nghe qua. Ngõ thị tại Tam Giác Vàng đầu tư ba triệu xây dựng sòng bạc, chưa đến ba năm đã hoàn toàn đóng cửa, không thể thu vốn gốc. Nam gia đối với chuyện này hẳn là có không ít công lao.”

Giọng nói của hắn bình thản, như là đang kể một câu chuyện râu ria không quan trọng.

Nhưng mà tất cả những điều này có liên quan đến cô. Nam Bắc thậm chí có ảo giác, người này bốn năm qua không hề tách rời cô, luôn như hình với bóng, mọi chuyện của cô hắn đều hiểu rõ.

Dưới tứ đại gia tộc, có chín gia tộc không thể khinh thường.

Ngõ thị chính là một trong số đó.

Trải qua nhiều năm lột xác, bọn họ phần lớn tham gia vào tầng lớp chính trị, lợi ích kiếm từ sòng bạc cũng không ít. Thế giới lớn như vậy bọn họ buôn bán ở đâu cũng kiếm lời vô số.

Nhưng sòng bạc ở khu Tam Giác Vàng của Myanmar là trường hợp đặc biệt.

“Hai, ba năm trước, Tam Giác Vàng mới có sông bạc, anh có biết, những khách chơi bào rất mê tín việc “gặp hồng” [1].” Nam Bắc dán môi bên tai hần nhẹ giọng nói. “Bọn họ tin tưởng, chỉ cần “gặp hồng” là có vận may tràn lan, đại sát tứ phương (đánh đâu thắng đó). Nếu lúc đó anh đến khu Tam Giác Vàng sẽ nhìn thấy rất nhiều nơi dán biển hiệu “xung hỉ” tại ngã tư đường, phòng ốc đơn sơ dơ bẩn. Có người sẽ chuẩn bị cho anh một ít thuốc phiện thấp kém cùng với một cô gái.”

Cô không thích những nơi này, lúc nào cũng nghe được những tiếng vang đáng sợ phát từ tấm vách tường làm bằng gỗ, còn có những tiếng khóc kháng cự.

Giữa những tiếng vang của xúc xắc, Trình Mục Dương cúi đầu trả lời cô: “Anh biết, em không thích.”

Tay Trình Mục Dương vẫn nhẹ nhàng vuốt ve tay cô, tựa như là một thứ mà hần rất yêu thích, cứ lặp đi lặp lại hành động như vậy để xác nhận là nó vẫn tồn tại.

Tâm tư hai người sớm đã không còn ở trong này.

Có một điều gì đó lặng yên lan tràn trong mạch máu, hết sức căng thẳng.

Đại sảnh truyền đến tiếng hoan hô, còn có âm thanh nguyên rửa, hấp dẫn ánh mắt mọi người. Đồng thời, có một bóng người từ cửa ngả nhào vào trong.

Sau một lát im lặng, cô từ khe hở của bức rèm có thể nhìn thấy người đang nằm rạp dưới mặt đất.

Là một cô gái.

8. Chương 14

Chương 14: Sông bạc Myanmar (2)

Edit: Nguyệt Sắc

Bốn phía càng lúc càng ồn ào, ai cũng không biết người nào mang cô gái này vào đây. Nhưng tất cả đều biết ở Đông Nam Á thịnh hành thói quen mê tín “gặp hồng”. Hôm nay, trên chiến thuyền này, tại sông bạc này, không ai có thể công khai làm chuyện này, chỉ tưởng tượng cũng khiến mọi người nhiệt huyết sôi trào.

Nam Bắc nhăn mi.

Cô đưa tay vén bức rèm lên, muốn nhìn một chút người nào trên chiếc thuyền này có lá gan như vậy.

Rất nhanh từ cửa vào có một đôi chân, sau đó cả người chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Có người nhận ra người tới, thấp giọng bàn tán.

Nam Bắc cũng nhẹ nhàng mà phun ra một hơi, thấp giọng thì thào một câu.

“Cái gì?” Trình Mục Dương thấp giọng hỏi cô.

“Lúc trước, khi làm Ngô gia nhượng lại sông bạc, người này chính là người không chịu phối hợp.” Nam Bắc cười cười: “Em có ấn tượng với hần rất sâu.”

“Có nghe qua một chút. Cuối cùng, chính phủ phải lấy tội đánh bạc mà niêm phong gia sản của Ngô thị tại đại lục, cùng với đình chỉ việc làm ăn của sông bạc Ngô gia tại khu Tam Giác Vàng, đây là phương pháp xử lý ngoài ý muốn.” Trình Mục Dương nhìn cô. “Nhưng mà, xử lý như vậy cũng rất hợp lý.”

“Có ý gì?” Nam Bắc cười dài nhìn hần.

Trình Mục Dương vuốt cằm: “Anh trai em cùng với quân nổi dậy Myanmar liên minh, chính phủ niêm phong sông bạc.”

Cô ừ một tiếng: “Chính phủ cùng với quân nổi dậy cũng không hoàn toàn đối lập với nhau, tựa như...” Cô nhẹ giọng nói với hần, “Tựa như chính phủ Nga cùng với các thế lực hắc bang, xương cốt hợp với thịt, không chia cắt.”

Khi bọn họ trao đổi, Ngô thiếu gia kia đã đi đến trước mặt ôm lấy cô gái. Thân hình nho nhỏ lại bị người khác kẹp nách như thế, trông như một con búp bê vải.

Hắn dùng hai ngón tay捏 gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch: “Đừng chạy, chốc nữa sẽ khiến em thoải mái.” Vừa nói chuyện vừa vẩy tay gọi nhân viên sòng bạc, “Nơi này có thuê phòng không?”

Cô gái phục vụ không nghĩ tới sẽ có người yêu cầu thế này: “Có, nhưng nơi này không cho phép...”

“Không cho phép cái gì?”

Cô gái khẽ cười, ôn nhu nói: “Chu gia có nói qua, thuyền này có khách quý nên phải kiêng kị, không cho phép “gặp hồng” xung hỉ. Chúng tôi có quy tắc của mình, nếu quý khách không thể chấp nhận, xin mời rời thuyền.”

“Gặp hồng xung hỉ?” Ngô Thành Phẩm cười, dùng tay phải xé váy làm bằng vải bố của cô gái kia, “Cô ấy là bạn gái của tôi, bạn gái nhỏ.”

Bởi vì vải bố rất cứng nên xé hai ba lần mới rách, hắn ném mấy tấm vải rách xuống đất.

Hắn làm rất thản nhiên, lấy cớ cũng rất khéo.

Cô gái phục vụ trầm mặc không biết nói gì.

Lúc này, tất cả các bức rèm đều bị người xốc lên, những cô gái bưng nước phục vụ cũng dừng bước, tránh xa nơi Ngô Thành Phẩm đứng.

Cuối cùng, Nam Bắc vén rèm đi ra.

Cô lên thuyền này là việc ngoài ý muốn, tham dự chuyện lần này cũng là ngoài ý muốn, tất cả mọi người đều nghĩ người Nam gia sẽ không xuất hiện. Cho nên, khi cô cùng Trình Mục Dương xuất hiện trên tàu, trừ những người biết rõ, tất cả còn lại chỉ nghĩ cô là người phụ nữ của Trình Mục Dương. Là người phụ nữ của vua chiến tranh Moscow.

Cô xuyên qua từng bức rèm ngăn cách, ánh sáng mờ ảo dừng trên người cô, từng bước đến gần. Người xung quanh Ngô Thành Phẩm đều rời đi, hắn đã đem một con dao cắt từng nhát lên y phục của cô gái.

Giọng nói rất nhỏ phát ra từ cái miệng lẩm bẩm không ngừng của cô gái kia.

“Đã lâu không gặp, Nam đại tiểu thư.”

Ngô Thành Phẩm nhìn thấy cô, động tác trong tay cuối cùng cũng ngừng lại. Hắn không chút ngạc nhiên.

Xưng hô dữ dội kính cẩn cùng với động tác như vậy đã quá rõ ràng, hắn chính là muốn nói với cô: Nam Bắc, tôi vì cô, vì bị quân chính phủ Myanmar thôn tính tiêu diệt mấy trăm triệu đô la Mỹ mà đến.”

“Bao nhiêu năm rồi?” Nam Bắc đem tầm mắt chuyển qua trên người hắn, “Hai năm? Hai năm trước, chúng ta có gặp qua tại Tam Giác Vàng.”

“Đại tiểu thư còn nhớ rõ?”

Ngô Thành Phẩm cổ tay dừng một chút, con dao màu bạc trong tay liền phản xạ ánh sáng.

Dao của hắn hướng về người cô, vươn cánh tay là có thể đâm vào.

Trình Mục Dương cùng Thẩm Gia Minh đồng thời đứng dậy, Thẩm Gia Minh vẩy tay với người bên cạnh, mà Trình Mục Dương đã từ trong người hắn lấy ra một khẩu súng màu bạc, nhắm ngay mi tâm (điểm giữa hai đầu lông mày) Ngô Thành Phẩm.

Đồng thời, có âm thanh lên đạn, xung quanh hắn khoảng mười bước có hơn hai mươi người, đồng thời giương súng lên.

Không ai biết những người này xuất hiện thế nào.

Tất cả bọn họ chỉ yên lặng nâng súng, ngoài việc lên đạn thì không có động tác dư thừa nào.

Nam Bắc không chú ý đến con dao kia, nâng một tay lên: “Tại khu Tam Giác Vàng, anh nên biết tôi là người thế nào, kiêng kị những cái gì.”

“Tốt, ha ha, tốt! Đại tiểu thư, xin hãy tiếp tục.”

Ngô Thành Phẩm liếm miệng mình, cổ tay đã muốn đâm xuống.

Ánh mắt Nam Bắc tối đen, thực bình tĩnh: “Lúc trước tại biên giới có hơn mười mấy gia tộc, vì sao bây giờ chỉ còn có bốn?” Cô từng bước đến gần, dùng hai ngón tay nắm lưỡi dao của hắn. “Bởi vì người Trung Quốc luôn mê tín, số 4 là một con số rất đẹp. Cho nên chúng tôi tự mình đào thải, người thắng làm vua, thua thì bị tiêu diệt, cuối cùng chỉ còn lại bốn dòng họ.” Nói cũng chưa nói xong liền nhắm má Ngô Thành Phẩm mà tát hai bạt tai.

Lần thứ nhất mọi người đều bất ngờ, mà người bị đánh là Ngô Thành Phẩm cũng không có sự chuẩn bị.

Lần thứ hai, cả sòng bạc đều yên tĩnh.

Trình Mục Dương cười cười, ngón tay đã nắm chặt cò súng.

“Bắc Bắc.” Thẩm Gia Minh dúi điều thuốc vào gạt tàn. “Trên thuyền này không nên giết người.” Nếu được thì tận lực không giết người trên thuyền của Chu gia, đây là lễ nghi của người làm khách.

Hơn nữa hắn biết, Nam Bắc có thể làm đến cái gì.

Cô chuyển ánh nhìn lại đây, tuy rằng là trả lời vấn đề của Thẩm Gia Minh nhưng ánh mắt lại nhìn Trình Mục Dương: “Không cần nổ súng.”

Thẩm Gia Minh vốn đang cười thấy cô nhìn lại thì sắc mặt chợt thay đổi.

Thân thể của cô gái kia che đi điểm yếu của Ngô Thành Phẩm, lúc Thẩm Gia Minh lao ra, Ngô Thành Phẩm đã chuẩn bị ra tay.

Lưỡi dao âm u thẳng đến lưng của Nam Bắc.

Ngay khi hắn định đâm xuống thì nhanh như chớp bị người nắm lấy cổ họng. Nam Bắc dùng một tư thế quỷ dị, nghiêng người về phía sau, hai ngón tay đặt tại yết hầu của hắn, móng tay phản hồng đâm vào cổ họng.

Con dao kia đặt ngay trước bụng cô, tiến thêm một tấc là một nhát trí mạng.

Một luồng sáng trắng xẹt qua mắt Ngô Thành Phẩm, cổ họng bị người ta nắm chặt, chỉ dùng sức sẽ hít thở không thông.

So với sự áp chế vào hai năm trước, lúc này hắn biết bản thân mình có chết cũng không kì lạ.

Cô muốn làm hắn hít thở không thông, chính mắt trông thấy bộ dáng tuyệt vọng của hắn. Ngón tay vừa xiết chặt, dùng sức, bỗng nhiên Ngô Thành Phẩm toàn thân căng cứng, dần dần trượt xuống.

Nam Bắc nhẹ nhàng nhắm mi, nhưng rất nhanh lại giãn ra.

Là Trình Mục Dương.

Lúc cô buông tay, Ngô Thành Phẩm đã ngã trên mặt đất.

Viên đạn chính giữa mi tâm, không sai chút nào.

Cũng bởi vì nhắm ngay mi tâm, trên người cô không dính một vết máu.

Thời điểm Trình Mục Dương nổ súng, hai mươi người cầm súng cũng đồng thời ra tay, súng có ống giảm thanh nên hai mươi phát bắn ra cùng lúc cũng không có tiếng vang. Trừ bỏ cô gái nhỏ kia, tất cả người Ngô gia đều ngã xuống đất, thống khổ rên rỉ.

Xa xa, Trình Mục Dương thu hồi khẩu súng, gương mặt dưới ngọn đèn màu cam trong thật bình tĩnh, chỉ có ánh mắt nhìn về phía cô, vô vô vai Thẩm Gia Minh rồi đi đến bên người Nam Bắc.

Cô xoay người, vuốt những nơi xương cốt bị tổn thương của cô gái kia.

May mắn, không có gãy xương.

Cô nhẹ giọng nói: “Không phải sợ, tôi là Nam Bắc.”

Ánh mắt cô gái bỗng nhiên sáng ngời, vươn tay, có chút run rẩy, đặt tay trên mặt cô lẩm bẩm một câu. Không ai có thể hiểu trừ cô, là lời cầu nguyện của người Myanmar.

Đó là một quốc gia cần cỗi nội loạn liên miên, nhưng cũng rất lạc quan vui vẻ.

Bọn họ tin tưởng Phật tổ có thể phù hộ cho con người, giờ khắc này, khi trải qua bạo ngược cùng chết chóc, đáng về tiêu tụy này vẫn tin tưởng như cũ.

Rất nhanh liền có người đến mang thi thể cùng những người bị thương đi, vài cô gái mặc sườn xám nghiêng người lau máu trên sàn nhà. Một sự kiện nho nhỏ này, ngược lại làm cho những người đánh bạc càng hưng phấn hơn.

Không thể không thừa nhận, đối với dân cờ bạc mà nói, nhìn thấy máu có thể làm cho họ quên đi nhân tính, đắm chìm trong thiên đường, trong địa ngục, trong chiếu bạc, trong tiếng kêu lóc xóc của những chiếc đĩa sứ đựng xúc xắc.

Mấy triệu đô la Mỹ mặc dù không phải mục đích cuối cùng, nhưng riêng tội danh đánh bạc cũng khiến Ngô thị bị hai quốc gia bóc lột mấy tầng gia sản. Ngô Thành Phẩm có oán hận với cô như vậy cũng là bình thường.

Nhưng kết quả cuối cùng, Trình Mục Dương lại đem toàn bộ ân oán này nắm trong tay hắn.

Tự tay bắn chết tiểu thiếu gia của Ngô gia, lại ở trước mặt mọi người hung hăng cho Chu gia ‘một cái tát mạnh’ như vậy. Người Trung Quốc coi trọng nhất là thể diện, nhất là đối với gia tộc chú trọng hình thức này. Cô nghĩ lại, cảm thấy lần này có chút phiền phức.

Cô cùng Trình Mục Dương ngồi ở chiếu bạc chỉ có hai người, bên trong bức rèm, cô nhìn hắn, hắn lại nhìn cô.

Cuối cùng, cả hai đều cười.

Hắn bảo nhà cái tiếp tục lắc xúc xắc, thuận miệng nói: “Anh vẫn cho rằng đã hiểu hết về em.”

Nam Bắc từ trong tay hắn lấy ra một thẻ bạc ném xuống: “Cuối cùng cũng phát hiện anh căn bản là không hiểu em sao? Nhớ rõ em đã từng nói trước đây có lần đã bắt một con khỉ không? Để có thể bắt khỉ, thất lưng phải mềm dẻo. Kỳ thật, em cũng không giỏi tới mức đó, thật sự không giỏi đâu.” Cô nhếch miệng nở nụ cười: “Anh trai em mới lợi hại, chỉ cần đánh một quyền vào mũi anh, sẽ đem xương cốt ở đó biến thành những mảnh nhỏ găm vào đầu, phương thức ra đòn rất nghệ thuật.”

Trình Mục Dương cười một cái, nhẹ nhàng lấy tay gõ chiếu bạc: “Cô gái kia nói với em điều gì?”

“Cô ấy cảm ơn em, cầu nguyện Phật tổ sẽ phù hộ em.”

“Vì sao?”

“Myanmar.” Cô chăm chú nhìn hai đĩa sứ đang chuyển động, phán đoán thắng thua của mình. “Bọn họ là quốc gia rất tôn thờ Phật giáo. Nếu anh có dịp ghé qua sẽ thấy rõ, đây là lời chúc phúc chân thành của họ.”

Trình Mục Dương nhớ lại một lát, học lại lời nói của cô gái kia.

Quả nhiên là thiên tài ngôn ngữ, nghe một lần liền nhớ kỹ.

Lời nói này dùng giọng của hắn nói ra, gợi cảm mê hoặc lòng người.

Đĩa sứ mở, hắn thắng.

Cô vốn định dùng tiền của hắn để kiếm ít vốn ình, không nghĩ đến là hắn thắng.

Trình Mục Dương đưa tay đề tay cô đặt ở trên chiếu bạc, bí hiểm cười cười: “Càng thiếu nợ càng nhiều, làm sao bây giờ?”

“Thôi thì đánh cược bồi thường a.” Nam Bắc cố ý ngả ngón nói, vẫy tay với nhà cái: “Để chúng tôi nghỉ ngơi một chút.”

Nhà cái thực thức thời rời khỏi bức rèm che.

“Anh không nên nổ súng ở sông bạc, hơn nữa là tự tay nổ súng. Việc này không đáng.”

Hắn cười: “Lo lắng cho anh?”

“Em sợ anh sẽ gặp phiền toái.” Giọng nói Nam Bắc mềm mại, nhẹ nhàng, lấy tay chỉ vào mi tâm hắn: “Anh suy nghĩ cái gì? Trình Mục Dương, nói em biết, trong đầu anh tột cùng là đang nghĩ cái gì?”

Hắn nắm lấy cô kéo ra khỏi mi tâm của mình, thấp giọng nói: “Anh rất khi nổ súng, vừa rồi chỉ sợ em có nguy hiểm.”

Chỉ khi có hai người, hắn mới có dáng vẻ này, nói những lời này.

Nam Bắc bỗng nhiên nhớ lại một đêm đó tại Bỉ. Cô ngồi trên mặt đất bên cạnh đống lửa, chúc mừng mình khi nhận được tin tức của Nam Hoài. Khi đó, hắn cũng không biết vì sao cô vui vẻ như vậy, chỉ là ngồi trông chừng, sợ cô bị phỏng tay.

Hắn càng không biết, một tuần sau, cô liền rời khỏi hắn, trở về Uyển Đình.

9. Chương 15

Chương 15: Sông bạc Myanmar (3)

Edit: Nguyệt Sắc

Hai người đang nói chuyện.

Cô gái trẻ của Chu gia ôm một cậu bé vào sông bạc.

Cậu bé kia mấy ngày nay thấy Nam Bắc cũng đặc biệt thích cô, vén rèm bước vào, vỗ vỗ chân Nam Bắc. Cô cười ôm cậu bé đặt trên một cái bàn.

“Cha em nói, vừa rồi chị vì một cô gái Myanmar mà làm ầm ỹ?”

Đứa bé trai bốn năm tuổi, đáng vẻ rất chừng chặc.

“Đúng vậy.” Nam Bắc tươi cười nhìn Trình Mục Dương, sau đó nhéo cái mũi cậu bé. “Cha em còn nói gì?” Cậu bé nhún nhún vai: “Cha nói, những người trẻ tuổi hiện nay thật không hiểu phép tắc.”

Nam Bắc cười lên tiếng: “Một chữ cũng không sai?”

“Một chữ không sai.” Cậu bé nói “Em đặc biệt nhớ kỹ để đến nói cho chị nghe.”

Nam Bắc nắm tay cậu bé trong tay mình, nói: “Chị nói với em một chút chuyện thú vị.” Cậu bé vuốt cằm, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn cô. “Ở đất liền có rất nhiều nhà giam, bên trong nhốt toàn người xấu. Nhưng em có biết, người xấu cũng chia thành năm, bảy loại.” Nam Bắc nhỏ giọng dỗ cậu bé. “Ở nơi này, những người xấu phải hầu hạ người khác hoặc là bị người ta làm nơi trút giận.”

“Như vậy.” Cậu bé nhíu mi, “Bọn họ phân chia cấp bậc như thế nào?”

“Bắt nạt phụ nữ, hình phạt chính là bỏ tù, những người đàn ông bắt nạt phụ nữ chính là những kẻ yếu.”

“Bắt nạt phụ nữ?”

Nam Bắc chỉ chỉ Trình Mục Dương: “Ví dụ như anh ấy, anh ấy rất thích chị, muốn hôn chị, nhưng chị không đồng ý, anh ấy lại nhất định muốn hôn. Bắt nạt phụ nữ chính là như thế.”

Trình Mục Dương nhướn mày, không tiếng động nở nụ cười.

“Cho nên, phải nhớ rõ lời chị nói.” Nam Bắc lấy tay nhẹ nhàng nắm mũi cậu bé. “Vĩnh viễn không được bắt nạt kẻ yếu, nhất là phụ nữ. Nếu có người vi phạm nguyên tắc của em, vì bảo vệ những người xung quanh, em phải tiêu diệt hoàn toàn kẻ xấu đó.”

Lời này nói xong, ngay cả mẹ của cậu bé cũng cười rộ lên, khen cô dạy dỗ rất khéo léo.

Cô gái kia thoát nhìn thật trẻ, Nam Bắc tùy tiện nói hai câu, lại phát hiện tuổi của cô ấy chỉ mới mười chín. Chẳng qua vì mặc trang phục truyền thống, lại ôm con trai, đương nhiên trông có vẻ già hơn một chút.

Hai người nhanh chóng rời sòng bạc.

Phòng Trình Mục Dương, nằm cuối hành lang tầng năm. Tay hấn lớn hơn tay cô rất nhiều, gắt gao ôm cô. Hai người từ lúc vào thang máy không ngừng hôn môi. Tay hấn đêm nay vì cô mà giết người, thậm chí vì cô có thể gặp phải phiền toái không cần thiết.

Cô nghĩ, cô đã nợ hấn rất nhiều.

Trình Mục Dương xoay người mở cửa phòng, cô tránh qua bên bước vào.

Tay hấn đóng cửa lại, ấn chốt mở đèn, sau đó lại nắm tay cô.

Rèm trong phòng đều là loại ngăn cách ánh sáng, cho nên dù đang giữa trưa, trong phòng vẫn tối đen. Trong bóng tối, mọi giác quan đều nhạy cảm gấp đôi, một tay hấn đem cô ôm vào trong lòng: “Bắc Bắc.”

“Hư...” Nam Bắc nhẹ giọng nói, “Không được nói, để em nói.”

Hấn an tĩnh lại.

“Em là ai?”

“Nam Bắc.”

“Chúng ta quen nhau thế nào?”

“Trên Quốc lộ E40 tại Bỉ, chúng ta cùng ngồi ghế sau của ô tô, sau đó.” Trình Mục Dương trả lời vấn đề của cô, “Em vì né tránh anh, một mình xuống xe, gặp bắt nhau. Sau đó, anh cứu em.”

“Ai né tránh anh?” Nam Bắc đỏ khốc đỏ cười.

“Không phải sao?” Trình Mục Dương trượt tay từ lưng xuống, nâng thất lưng của cô lên: “Còn suy nghĩ gì?”

Hấn thật sự rất thông minh.

Ngay từ lúc bắt đầu, mỗi lần cô tránh né, mỗi lần cô muốn lui sau, hấn đều hiểu rõ.

“Được, được.” Nam Bắc nhìn vào ánh mắt hấn, “Nhớ rõ, em là Nam Bắc, chúng ta quen nhau ở Bỉ. Cùng ở với anh không phải là Nam Bắc của Uyển Đình, vĩnh viễn không phải.”

Lời nói mơ hồ, nhưng ý tứ rất rõ ràng.

Em thích anh, em và anh ở cùng một chỗ, nhưng bản thân em không bao gồm toàn bộ lợi ích gia tộc của em.

“Em đối với anh mà nói, cho đến bây giờ em đều không liên quan đến Uyển Đình.” Trình Mục Dương cúi đầu. “Anh chỉ biết Nam Bắc thiếu anh thẻ bạc khi này, Nam Bắc bị bắn vào cánh tay mà khốc hỗn loạn.”

“Trình Mục Dương ——”

Nam Bắc muốn chạm vào hấn, nhưng cánh tay lại bị bắt lấy. Độ mạnh yếu rất chính xác, triệt tiêu lực của cô nhưng không khiến cô bị thương.

Cô thậm chí có thể cảm nhận được độ ấm nóng bỏng của lòng bàn tay hấn.

“Em trước kia đã chịu bao nhiêu cực khổ? Mới có thể tự tin như vậy né tránh con dao kia?” Tay hấn di chuyển nắm lấy tay cô, năm ngón tay đan vào nhau, bắt đầu hôn trán, hai má cô rồi xuống dưới một chút, nhẹ giọng nói: “Phơi nắng trên mặt hồ mấy giờ đã bị thương, trúng đạn liền khốc. Nếu anh là anh trai em, nhất định sẽ không để em chịu những tổn thương này.”

“Đó là lần đầu tiên.” Nam Bắc nhẹ giọng nói, “Em không biết là đau như vậy, hơn nữa khi đó em vẫn không có tin tức của anh trai, cứ nghĩ anh ấy đã chết.”

Rất kỳ quái.

Lần đó cô thật sự khóc rất to. Có lẽ, tại Bỉ khi đó, cũng không phải là Nam Bắc chân chính. Có lẽ, nếu không còn Nam Hoài, cô cũng không còn là chính mình.

“Bắc Bắc?”

“Vâng.”

Hắn dứt quãng hôn môi cô, dẫn lên nhiệt tình của hai người: “Bắc Bắc?”

Cô lại dạ, hai má nóng lên.

“Bắc Bắc?”

Trình Mục Dương lần thứ ba kêu tên của cô.

Thanh âm lưỡng lự.

Cô nhắm mắt lại, cúi đầu, ừ một tiếng.

Từ lúc ban đầu khi hắn gọi tên cô, đều có thói quen được cô đáp lại. Mặc kệ là ánh mắt hay tiếng đáp của cô, hắn đều lặp đi lặp lại để chứng thực.

Rất kỳ quái.

Lại làm cho người ta có cảm giác thỏa mãn.

Trong bóng đêm, bọn họ dựa vào vách tường, hôn nhau.

Tay hắn làm cô không thể tránh thoát. Đôi tay vì cô nổ súng kia, giờ phút này ôn nhu tiến vào trong áo sơmi, lưu luyến trên ngực và bụng của cô. Trình Mục Dương nhẹ nhàng dùng một chân để ở vách tường, đặt cô ngồi vững trên đùi mình, ngón tay chôn chặt vào sâu trong cơ thể cô.

Cô hỗn loạn, đau đớn, Nhưng loại đau đớn này không kịch liệt, giống như cơ thể bị thiêu cháy. Cô cắn chặt bả vai Trình Mục Dương để bản thân không phát ra âm thanh rên rỉ. Nhưng hắn hiểu rõ cô, chậm rãi liếm lỗ tai cô hỏi: “Đau sao?”

Nam Bắc cúi đầu đáp lời.

Bỗng nhiên có âm thanh rất nhỏ, là âm thanh của kim loại.

Trình Mục Dương rời tay khỏi thân thể cô, từ trong túi quần lấy ra chai rượu nhỏ màu bạc, dùng răng nanh mở bình, chính mình uống một ngụm lớn. Nam Bắc mê mang nhìn hắn, cho đến khi hắn dùng ngón tay ẩm ướt nâng cằm cô lên, đem rượu trong miệng hắn truyền sang miệng cô.

Hương vị cồn đậm đặc, cô bị sặc đến chảy nước mắt.

“Đồ khốn.”

“Tiếp tục mắng.” Hắn cười, lại tiếp tục mớm rượu cho cô, đầu lưỡi dây dưa đầu lưỡi, khiến cô không thể thở.

“Trình Mục Dương, anh là đồ khốn, từ đầu đến đuôi là đồ khốn ——”

Âm thanh xé vải, áo ngực của cô đã bị hắn mở ra, tay không còn ôn nhu nữa. Hương vị cồn vẫn lan tràn trong miệng. “Tiếp tục mắng.”

Trong thanh âm, ý cười tràn đầy.

Hắn rõ ràng là đồ khốn. Cô lại căn bản không thể kháng cự.

Chỉ là thân trên kề cận ma sát như vậy cô đã bị tra tấn đến thần trí không tỉnh táo.

Cuối cùng hắn rốt cuộc cũng tháo bỏ quần áo của cô, một tay ôm cô, sau đó cởi quần dài của mình, đồng thời vén rèm cửa sổ lên, toàn bộ quá trình, nụ hôn không bị gián đoạn.

Nam Bắc nhắm mắt, cảm giác được ánh sáng chiếu vào toàn bộ căn phòng.

Cô mơ mơ màng màng cắn bờ môi hắn: “Không cần mở cửa, bật đèn đi.” Phòng hắn đối diện bể bơi, nếu có người xuất hiện, nhất định sẽ thấy những hình ảnh này.

“Không có ai, có người canh ở bên ngoài.” Trình Mục Dương nhẹ giọng lừa gạt cô, “Bắc Bắc, mở to mắt.”

Là ánh nắng, không phải ánh đèn.

Cho nên thật là có độ ấm, độ ấm nóng rực.

Cô híp mắt, mơ hồ nhìn mắt hắn, đôi mắt nâu kia tràn đầy tình dục, xinh đẹp đến không thực. Cô đến bây giờ chưa từng nói cho hắn biết, lần đầu tiên nhìn ánh mắt hắn, cô cảm thấy hắn chính là một chàng trai đơn thuần.

Lạnh lòng, lại thiện lương.

Mồ hôi không ngừng chảy xuống dính vào làn da hai người.

Trình Mục Dương đưa lưng về phía ánh mặt trời, đem hai tay của cô đặt trên vai hắn, nâng chân cô lên, chậm rãi tiến vào, môi lại ngăn chặn mọi rên rỉ của cô.

“Ôm chặt anh.” Hắn thấp giọng cầu cô, “Bắc Bắc, ôm chặt anh.”

Một khoảng thời gian, hắn ôm chặt cô, im lặng chờ đợi cô thích ứng hắn.

Thân thể hắn, bao vây mọi tư duy của cô. Nam Bắc giãy dụa không được, chỉ có thể chậm rãi quen với sự có mặt của hắn trong cơ thể cô.

Thích ứng với động tác xé rách của hắn, một lần lại một lần thân thể bị xỏ xuyên. Đau đớn lan tràn trong huyết mạch, còn sáu mươi độ lại khiến cô không có sức lực giãy dụa, thân thể bởi vì hắn không ngừng chiếm giữ mà trở nên mềm mại.

Toàn bộ quá trình, Trình Mục Dương đều im lặng nhìn Nam Bắc, tay chưa bao giờ rời khỏi thân thể cô. Mồ hôi không ngừng chảy xuống, nhỏ giọt trên mặt đất. Hai người từ hành lang đến trên giường, hạ thân vẫn gắt gao kết hợp, thất lưng cô gấp khúc thừa nhận sự chiếm hữu cùng với ra vào của hắn.

“Anh rất nhớ em.”

Hắn nặng nề mà thở hổn hển. Cuối cùng, dùng môi hôn lên ánh mắt nhắm chặt của cô, “Vẫn luôn nhớ em.”

Ánh mặt trời chói chang đốt cháy cô. Hai người nằm trên giường hỗn loạn, đồng thời đạt đến cao trào.

Cô thật sự là bị rượu của hắn làm say khướt.

Cuối cùng, trong cảm giác mờ mịt thấy hắn mang cô vào phòng tắm, dưới vào hoa sen giúp cô tẩy rửa. Ngón tay thon dài cẩn thận tỉ mỉ lau chùi toàn thân.

“Khát nước...” Nam Bắc cọ cọ thân thể hắn.

Tay Trình Mục Dương đang nâng thất lưng cô, bởi vì động tác này của cô mà thân thể hắn lại có phản ứng.

“Khát...”

“Muốn uống nước?”

“Vâng.”

“Tắm xong rồi uống, được không?”

“Khát.”

Uống rượu nồng độ quá cao khiến cô khát nước nghiêm trọng.

Hơn nữa lại đang đứng dưới dòng nước, nghe tiếng nước chảy, khát càng khát hơn.

Cô chưa bao giờ biết, ở trạng thái này làm nũng, đối với Trình Mục Dương có bao nhiêu dụ hoặc. Hắn đem cô đặt trong bồn tắm lớn, nửa thân quỳ dưới đất hé miệng ngậm ngực cô.

“Trình Mục Dương, khát.” Nam Bắc vỗ vỗ lưng của hắn, bởi vì hắn chợt dùng sức mà run rẩy, “Em muốn uống nước...Uống nước trước, uống nước xong....Lại làm...”

Cô thật sự đã khát muốn chết.

Tóc dài phân tán trước ngực, tay hắt quần quanh thắt lưng Nam Bắc, không để ý đến kháng nghị, tách hai chân cô ra lại đem chính mình đẩy vào.

Nam Bắc cúi đầu rên rỉ, cả miệng khô khốc, trong lòng lại bị hắt châm lửa.

Không gian nhỏ hẹp như vậy, cô bị hắt dồn vào một góc của bồn tắm, không ngừng thở hổn hển. Cuối cùng nhịn không được nghiêng đầu dùng lưỡi hứng lấy nước từ vòi sen.

“Ngoan, Bắc Bắc, ngoan.” Trình Mục Dương không ngừng ra vào, âm thanh khàn khàn dụ dỗ, “Không được uống.”

Hắn dùng tay xoay mặt cô lại, dùng môi mình nhẹ nhàng chạm vào môi cô, thân thể vẫn không ngừng lại.

Đợi đến khi hắn tắm rửa xong mang cô đến giường, Nam Bắc đã say khướt ngủ trong lòng hắn. Trong mơ hồ, Trình Mục Dương đã cho cô uống ba ly nước đá. Nhưng lúc tỉnh lại, miệng lưỡi vẫn khô như trước.

Trong phòng không có ai.

Đã là hoàng hôn. Cô ghé mặt vào vải bông mềm mại của ga giường, nhìn về chân trời xa xa trên mặt biển. Trong mũi tràn ngập hương vị của hai người, dù đã qua ba, bốn giờ nhưng nó vẫn nồng đậm như cũ.

Từ lúc sinh ra, cô đã biết có một số chuyện là không thể thay đổi.

Sinh ra trong một gia tộc đặc biệt như Nam gia, cô biết, đen là đen, vĩnh viễn không thể xóa thành màu trắng, đã bước vào thế giới này, cái tên của cô sẽ khiến mọi người e ngại. Vì thế, chỉ một cái nhíu mi của mình, chỉ một câu ngăn ngừa, sẽ liên lụy đến thù hận mấy đời, dây dưa vĩnh viễn.

Có lẽ trước mặt cô đơn giản chỉ là một ly nước.

Mà nguồn gốc của nó có thể là máu của ai đó.

Thời khắc gặp Trình Mục Dương, tuyệt đối sẽ nghĩ hắn là một chàng trai ôn nhu đơn thuần. Cô đã từng nghĩ, hắn chỉ phù hợp thuộc về nước Bỉ, quốc gia nhiều mưa kia, thuộc về phòng thí nghiệm, hay thuộc về các hạng mục nghiên cứu khoa học. Chưa bao giờ cô nghĩ đến, hắn thuộc về thế giới hắc đạo này.

Trên biển, mặt trời đã lặn, trời tối đen, đã gần tám giờ.

Đêm nay là ván bài thứ hai. Ban ngày chỉ ăn qua một chút đồ ăn, hắn bây giờ chắc đã ngồi trên chiếu bạc. Đối mặt với ai đây? Con trai lớn của Thẩm gia, hay người nào của Chu gia?

Trình Mục Dương.

Trình Mục Dương.

Là ánh mắt trời chậm rãi lặn xuống, trong đầu cô vẫn mờ mịt, lặng lẽ ngồi xuống.

Màn đêm buông xuống, ván bài bắt đầu, có lẽ cô nên đi xem một chút. Dáng vẻ ngồi trên chiếu bạc của Trình Mục Dương.

—Hết chương 15—

10. Chương 16

Chương 16: Ván bài thắng thua (1)

Edit: Nguyệt Sắc

Ván bài tối nay được tổ chức bên trong rạp hát.

Bởi vì trò khôi hài ban ngày, khi cô xuất hiện, rất nhiều người đã chú ý đến.

Trình Mục Dương mới từ chiếu bạc đứng dậy, mặc áo đơn giản màu râm nắng, quần tây, gương mặt phản xạ ánh đèn vàng càng trở nên anh tuấn cực kỳ, như là một nhà quân phiệt (người nắm sức mạnh về quân đội hay vũ khí) đi ra từ trong tranh thủy mặc (là tranh được vẽ bằng mực nước trên lụa).

Nam Bắc dựa vào lan can cầu thang gỗ, ánh mắt mềm mại nhìn hần.

Nhìn cho đến khi hần đến bên cạnh, lấy tay chạm vào gương mặt cô: “Vẫn còn khát sao?”

“Khát.” Cô nhẹ nhàng nhướn mày, “Còn có đau đầu.”

“Chỉ có đau đầu?” Trình Mục Dương tâm tình vô cùng tốt, cánh tay chống tại cầu thang, vui đùa cùng cô.

Nam Bắc không để ý tới hần: “Thắng sao?”

“Thắng.” Trình Mục Dương nhẹ giọng nói, “Đại sát tứ phương.”

Cô liếc hần một cái, khuôn mặt nóng bừng.

Hai người theo cầu thang gỗ uốn lượn đi đến lầu ba, vào căn phòng lớn nhất, cửa đóng kín.

Hai người ăn ý, duy trì khoảng cách thích hợp, mọi người khó có thể biết, bọn họ có quan hệ không bình thường.

Điều ngoài ý muốn là, đêm nay không có ông Thẩm.

Lúc này ngồi khoanh chân chờ lại là người đàn ông trung niên của Chu gia. Hần ngẩng đầu nhìn Nam Bắc, mời cô ngồi trước mặt: “Đến đây, chơi với tôi một ván.”

Nam Bắc quét mắt, cầm lên một quân trắng đặt lên bàn cờ.

“Nghe nói gần đây quân nổi dậy Myanmar liên minh cùng Nam gia, tuyên bố muốn tiêu hủy ma túy trên toàn thế giới?” Chu Sinh thuận miệng hỏi cô, bình thần đặt xuống một quân cờ màu đen.

Nam Bắc dạ, nâng cằm nhìn bàn cờ: “Đây là vì muốn tốt cho bọn họ. Quân nổi dậy này nằm đầu tiên trong danh sách truy nã của quốc tế, nếu không làm vậy, sợ chỉ có hai kết cục.”

“Hai kết cục?”

“Bị nước Mỹ dẫn độ hoặc là bị chính phủ Myanmar giam giữ đến chết.” Nam Bắc thần nhiên nói, “Hai trùm ma túy lớn nhất Myanmar là Khun [1] Sa cùng Bành tướng quân, bọn họ từng có chính quyền của riêng mình, thậm chí còn có mối quan hệ hòa hảo với chính phủ. Đáng tiếc, buôn bán ma túy vẫn là việc rất mất cảm, không thể dễ dàng được chấp nhận.”

Chu Sinh vuốt cằm: “Myanmar quá nhỏ, tuy có tiền, nhưng không đủ phạm vi để nuôi dưỡng thế lực.”

“Đúng vậy.” Nam Bắc tiếp nhận ly trà từ tay cô gái phục vụ, liếc mắt nhìn Trình Mục Dương, hần lúc này đang rất chăm chú nhìn ván bài sau bức rèm, “Thời điểm lớn mạnh nhất của bọn họ, quân đội cũng chỉ có mấy vạn người, người ít, phạm vi thế lực lại nhỏ.”

Cô đối với Myanmar rất quen thuộc, càng nói càng rõ ràng.

Chu Sinh cùng với một vài người rất chăm chú lắng nghe.

Đứa bé trai bốn năm tuổi kia, vẫn tựa vào người cô.

Cô không biết vì sao Chu Sinh lại nhắc đến chuyện của Nam Hoài.

Thậm chí trong tiềm thức, cô không muốn nhiều lời về chuyện của anh, nói càng sâu, ít hay nhiều sẽ liên quan đến CIA. Cô tin tưởng, đối với sự hợp tác của Nam gia cùng với CIA, Trình Mục Dương chắc chắn cũng biết.

Thế nhưng hần vẫn im lặng, vì thế, trừ khi hần mở miệng, nếu không cô sẽ không nhắc đến việc này.

Nam Bắc uống trà, sờ sờ cái trán cậu bé: “Kỳ thực, trong nội bộ của những ông trùm thuốc phiện này, việc nghiêm cấm sử dụng ma túy được áp dụng rất nghiêm khắc, ai vi phạm đều bị xử bắn. Nếu chính quyền Âu Mỹ có thể đối với nhân dân của mình có sự quyết đoán này, hà tất phải sợ Tam Giác Vàng?” Nói xong, như nhớ ra điều gì, cô cười rộ lên: “Đôi khi nghĩ lại, người Nga cùng người Mỹ hợp tác chế tạo bom nơtron [2], so với thuốc viện thì có tốt hơn bao nhiêu đâu. Vũ khí cùng thuốc phiện, một cái là bị bức bách mà chết, một cái là tự nguyện tìm chết, không khác nhau lắm.”

Trình Mục Dương nghe cô nói đến “Nga”, nhẹ nhàng quay đầu, như có như không cười với cô.

Hắn biết cô chỉ mạnh mẽ, cảm thấy thú vị.

“Cho nên.” Chu Sinh hạ xuống quân cờ đen, rồi cuộc cũng chuyển đề tài. “Nam gia có thể đối xử tử tế với kẻ địch, không giống như loại đuổi tận giết tuyệt. Một chút ân oán, không nhất định phải giải quyết hoàn toàn. Chuyện của Ngô tiểu thiếu gia sáng nay, tôi cũng có nghe mọi người nói qua. Đêm nay ông chủ Trình không ngại đại khai sát giới, đuổi tận giết tuyệt người Ngô gia, có phải không còn vấn đề gì đáng để lo lắng nữa không?”

Thì ra, Chu Sinh đi một vòng lớn như vậy, chính là muốn nhắc lại chuyện sáng nay.

Nam Bắc có chút ngạc nhiên. Nhất là việc Trình Mục Dương đuổi tận giết tuyệt đối với Ngô gia.

Cô và hắn đồng thời nhìn nhau.

Chiếu bạc vừa có người thắng, cả sảnh đều vang tiếng chúc mừng.

Trình Mục Dương nhẹ nhàng vỗ tay, phát ra âm thanh nhỏ. Qua một lát, hắn mới đưa lưng về nơi này mà nói: “Từ lúc tôi nổ súng, chuyện này không còn liên quan đến người khác. Ngô gia nếu cùng tôi có mối nợ máu, giữ lại, đối với tôi không có ích lợi gì.” Giọng của hắn rất bình thản nhưng không kém phần cứng rắn.

Trình Mục Dương làm việc này, chính là vĩnh viễn giải quyết mối nguy hại về sau. Mà người đang mở miệng cầu tình cho Ngô gia, lại là chủ nhân của chiếc thuyền này.

Ly trà trong tay Chu Sinh hơi dịch chuyển, phát ra âm thanh ma sát với đĩa sứ bên dưới.

Nam Bắc cầm lấy mấy quân cờ trắng ném vào hộp đựng cờ, bỗng nhiên oán hận vài câu: “Lúc trước tôi có nói qua với Ngô gia, Myanmar là nơi khỉ ho cò gáy, không thích hợp với bọn họ, cuối cùng có bị chính phủ niêm phong thì cũng đừng trách tôi. Có đôi khi nói vài câu lại trở thành sự thật. Việc niêm phong này tốt lắm, mỗi ngày ở đây đều súng đến đạn đi, tiền nào có dễ kiếm như vậy.”

Trong lòng cô vẫn là con trai của Chu Sinh.

Cậu bé nghe cô nói rất thú vị, học theo: “Súng đến, đạn đi, tiền nào có dễ kiếm như vậy.”

“Không được bắt chước chị.” Nam Bắc vỗ vỗ cái trán của cậu bé, cười rộ lên.

Cậu bé không nói gì nữa, không khí trở nên căng thẳng.

“Đất liền khí hậu tốt, trị an cũng tốt.” Trình Mục Dương phá vỡ sự ngột ngạt này, nói đùa với cô: “Nếu có người muốn tiếp nhận Moscow, Trình Mục Dương cũng cam tâm tình nguyện dâng hai tay.”

Cậu bé nghĩ nghĩ, lại nghiêm trang học vẹt: “Nếu có người muốn tiếp nhận Moscow, Trình gia cũng cam tâm tình nguyện dâng hai tay.”

Cái này, tất cả mọi người đều bị chọc cười.

Lời nói của Nam Bắc và Trình Mục Dương, đã tỏ rõ thái độ của họ.

Bọn họ có thể tồn tại lâu dài cùng năm tháng, bình an vô sự, là vì không ai có thể thay thế được.

Không người nào có thể thay thế địa vị về vũ khí của Trình gia tại Moscow, cũng như không ai có thể thay thế địa vị tài chính cùng lực ảnh hưởng của Nam gia tại Đông Nam Á. Mà Chu gia cùng Thẩm gia đều là hai gia tộc có lịch sử lâu đời, danh môn vọng tộc, gốc rễ vững chắc.

Việc này cũng giống như những năm tồn tại của Mafia, một gia tộc dù mạnh đến cỡ nào cũng không thể thao túng tiêu diệt các gia tộc còn lại.

Mà ý nghĩa quan trọng nhất chính là, bốn gia tộc của họ là một cộng đồng cùng chung lợi ích.

Không cần vì một gia tộc khác mà xích mích lẫn nhau.

“Tốt lắm.” Chu Sinh nở nụ cười nhấp một ngụm trà: “Cho dù các người muốn tặng, người khác cũng không dám nhận. Chỉ một sông bạc ở Tam Giác Vàng đủ để khiến Ngô gia bị tiêu diệt, ai còn dám động đến các mối làm ăn ở biên giới?”

Nói xong thì im lặng.

Chuyện “Ngô gia biến mất”, Chu Sinh biết nhưng sẽ không nhúng tay.

Toàn bộ ván bài chỉ có 3 trận.

Cô đem những quân cờ trắng thu dọn, đi đến nhìn khán đài thì thấy Tiểu Phong, tất nhiên là có dáng vẻ người mới chơi, mà đối diện hẳn đều là những gương mặt thuần thực. Trình Mục Dương ngồi phía sau thấy vẻ nghi hoặc của cô liền nói: “Anh có chút mệt mỗi, để Tiểu Phong ngồi thay một lát.”

Nam Bắc nghe được không biết nên khóc hay cười: “Hắn thoát nhìn, chỉ sợ ngay cả đánh bài cũng không biết.”

“Hắn từ nhỏ đã lớn lên ở Nga, làm sao có thể không biết đánh bài.” Trình Mục Dương cười một cái, nhìn Tiểu Phong lúc này đang mất phương hướng, cảm thấy rất thú vị, “Anh muốn để hắn thử một chút, ba trận thắng hai, ván này thua cũng còn cơ hội.”

Giọng nói thoải mái, giống như đang thảo luận đêm nay nên ăn cái gì.

Cô xoay người: “Em nghe nói tối qua anh cũng không thắng. Ván bài này chỉ có ba ngày, nếu đêm nay anh lại thua, như vậy không có cơ hội nữa sao.” Cô không thể hiểu hẳn đang nghĩ gì, “Nếu thua, anh sẽ làm sao?”

“Em muốn biết?” Hắn trầm mặc một lát, bỗng nhiên đề thấp thanh âm nói, “Chúng ta đánh cuộc, nếu em thắng anh sẽ nói cho em biết đáp án. Nếu em thua...Phải học một câu tiếng Nga theo anh.”

“Lại đây?”

Hắn cười: “Đoán xem, trận này là ai thắng?”

Nam Bắc nhìn dáng vẻ tự tin của hắn, xoay người nhìn dưới lầu, có bốn người đang ngồi. Cô biết Thẩm Gia Minh rất am hiểu về bài bạc, vốn định nói Thẩm Gia Minh thắng, nhưng nghĩ một lát lại tùy tiện chỉ một người khác.

Kết quả không cần nói cũng biết.

Là Thẩm Gia Minh thắng.

Trình Mục Dương từ chiếc ghế dựa đứng thẳng lên, đi đến phía sau Nam Bắc, hai tay chống hai bên người cô: “Cố ý để anh thắng?”

Thật sự là thành công.

Nam Bắc từ chối cho ý kiến, câu nói hắn dạy cô lần này rất ngắn gọn. Cô nghe qua hai lần đã nhớ kỹ. Không đợi cô hỏi ý nghĩa, Trình Mục Dương đã giải thích: “Là ‘Em nguyện ý’, nhớ kỹ nó, về sau nhất định em sẽ dùng đến.”

Em nguyện ý.

Trường hợp sử dụng câu nói này cũng không nhiều.

Những câu nói của hắn luôn làm cô mềm lòng.

Nam Bắc cười, không tiếng động nhắc nhở hắn: “Đến lượt anh, trận cuối cùng.”

Trình Mục Dương đặt cằm lên đỉnh đầu cô: “Bỏ đi, chúng ta trở về phòng.”

“Tốt, vậy đi thôi.”

“Được, đi bây giờ.”

Hắn đưa hai tay ra hiệu bỏ cuộc.

Nam Bắc nhin không được cười, liếc hắn một cái: “Anh có biết trong bài bạc có một câu nói.” Cô vươn tay, giúp hắn chỉnh lại cổ áo sơ mi, ngón tay dừng lại trên xương quai xanh của hắn, nơi đó vẫn còn một dấu

rằng, “Trong ván bài sinh tử, một đêm có thể khiến anh mất cả một toàn thành. Thẩm Gia Minh từ nhỏ đã rất thích trò này, làm không tốt, anh sẽ thảm bại dưới tay anh ấy.”

Cô đang lo lắng có nên cài lại nút áo ở cổ không, Trình Mục Dương đã dùng tay vỗ vào trán cô: “Phép khích tướng này đối với anh rất có hiệu quả.” Hắn bảo cô cùng mình xuống lầu, đứng ở nơi gần nhất xem cuộc chiến.

Nam Bắc không cự tuyệt, dù sao hôm nay cô đến đây cũng chỉ là muốn xem dáng vẻ trên chiếu bạc của hắn.

Hai người xuống lầu, cô ngồi ở vị trí gần chiếu bạc nhất, nhìn Trình Mục Dương ngồi vào bàn.

Hắn đi đến chiếu bạc, không biết nói cái gì, Thẩm Gia Minh liền phát tay với nhà cái, người đó hơi khom người rồi rời đi.

Chẳng lẽ bốn người sẽ thay phiên nhau làm nhà cái?

Cô thấy được bọn họ đang chơi bài điểm 32 quân [3]. Mỗi người sẽ có bốn quân bài trong tay, sau đó tự do lựa chọn hai quân bài nữa, cùng nhà cái so điểm. Hai cơ hội, phải thắng cả hai mới tình là thắng.

Rất đơn giản, nhưng cũng không đơn giản.

Mấu chốt là phải biết phối hợp bài thế nào.

Hiển nhiên, Trình Mục Dương rất tinh thông bài này. Chỉ có nhà cái mới có thể ném xúc xắc, theo trình tự phân phát bài cho người chơi.

Sự kì diệu của loại bài này chính là ở những con xúc xắc.

Mọi hiểu biết của cô về việc đánh bạc đều do Thẩm Gia Minh dạy.

Đổ xúc xắc thế nào, phân biệt cùng phối hợp bài thế nào.

Cô nhớ rõ, cái cô học sớm nhất chính là đổ xúc xắc, chính Thẩm Gia Minh dạy cô. Hai người thường ngồi trên bãi cỏ chơi, lúc bắt đầu Thẩm Gia Minh muốn lừa gạt cô hôn hắn mà luôn chơi thắng.

Sau này cô tức giận, Thẩm Gia Minh cũng không dám bắt nạt cô nữa, chậm rãi đem cách không chế xúc xắc, cách nghe âm thanh của chúng dạy cho cô. Về sau, hắn không còn thắng cô nữa.

Không biết có phải là hắn cố ý nhường cô hay không.

Từ nơi này, Nam Bắc có thể nhìn thấy hai người họ rất rõ ràng.

Thẩm Gia Minh hôm nay rất nhã nhặn, mang kính gọng vàng, nhẹ nhàng dùng tay phải gõ lên bàn: “Thật ngại quá, trận trước là tôi thắng, nên trận này tôi đành làm nhà cái trước.”

“Không sao.” Trình Mục Dương vẫn ngồi dựa vào ghế, im lặng nhìn xúc xắc trên tay Thẩm Gia Minh, “Thời gian còn sớm, thẻ bạc của chúng ta đủ để chơi cả một đêm nay.”

—Hết chương 16—

Chú thích:

[1] Khun Sa tên thật là Chang Chi Fu (chữ Hán: 张奇福, Trương Kỳ Phu; (1993-2007), biệt danh “Hoàng tử Chết”, là trùm ma túy, là vua buôn thuốc phiện trên một địa bàn rộng lớn ở vùng Tam Giác Vàng, nơi đây cung cấp đến 60% nhu cầu thuốc phiện của thị trường Hoa Kỳ. Ông cũng là người đấu tranh đòi quyền tự quyết, lập khu tự trị cho dân tộc Shan thông qua việc thành lập nước Cộng hòa bang Shan và là kẻ bị chính quyền Hoa Kỳ truy nã toàn cầu.

[2] Bom nơtron là một dạng bom hiđro, khi nổ, phần lớn năng lượng phát ra trong phản ứng tổng hợp nhiệt hạt nhân giữa đơteri và triti biến thành bức xạ nơtron (chủ yếu là các tia gamma và nơtron, đặc biệt là nơtron nhanh 14 MeV) lớn hơn hàng chục lần so với bom hạt nhân khác. BN là một loại vũ khí nhằm tiêu diệt sinh vật và giết người hàng loạt, ít phá huỷ công trình vì tác dụng sát thương của nó chủ yếu do bức xạ xuyên của các nơtron gây ra, còn sóng xung kích và bức xạ quang đóng vai trò thứ yếu.

[3] Bài này gọi là Pai Gow Tile cũng còn được gọi là Domino Trung Hoa, trò chơi này nặng tính chất truyền thống và dân gian. Đây là một trong những loại bài khó chơi hơn nhưng lại lôi cuốn hơn tại sòng bạc. Môn này đánh với 32 quân bài hay domino, mỗi quân mang một số điểm. Các quân bài được xoa trộn, xếp thẳng thắn và kinh, đoạn ba hột xúc xắc được tung ra để xác định thứ tự chia quân bài. Quân bài được chia lần lượt bốn quân một cho các tay chơi. Người được cuộc là người có tay bài với cặp quân cao điểm nhất. Bạn có thể chơi bài này tại các cơ sở Caesars Entertainment sau đây ở Las Vegas: Caesars Palace Las Vegas và Bally's. About these ads

11. Chương 17

Chương 17: Ván bài thắng thua (2)

Edit: Nguyệt Sắc

Thẻ bạc của chúng ra đủ để chơi một đêm.

Câu này có nghĩa gì?

Người ngồi ngoài sòng bạc cúi đầu hăm mộ. Ai cũng biết muốn đổi được thẻ bạc trên thuyền này thì cần phải dùng những cái gì để đổi, chỉ sợ nếu là người bình thường, chơi vài ván đã hết thẻ.

Màn hình lớn kéo gần đến chiếu bạc.

Bởi vì ván bài lần này có ý nghĩa rất lớn nên ai cũng chú ý.

Trên màn ảnh, khuôn mặt Trình Mục Dương được thể hiện rất mạnh mẽ, đối lập với Thẩm Gia Minh thanh tao nhàn nhã. Trình Mục Dương luôn khiến người ta có cảm giác hấn chính là sự yên tĩnh của mặt biển trước cơn bão. Biết nguy hiểm, nhưng vẫn muốn đến gần.

Bất luận giây tiếp theo có phong ba bão táp thế nào, giờ khắc này luôn là tĩnh lặng.

Làm cho người ta không yên tĩnh.

Ván đầu tiên, Thẩm Gia Minh thắng.

Nam Bắc vẫn tin tưởng, chỉ cần Thẩm Gia Minh làm nhà cái thì nhất định sẽ thắng.

Đến phiên Chu gia làm nhà cái, bên cạnh Nam Bắc bỗng nhiên có người: “Còn nhớ quy tắc chơi bài này không?” Là cha của Thẩm Gia Minh, Nam Bắc hạ giọng gọi chú Thẩm: “Còn nhớ một ít, nhưng quên cũng nhiều.” Cô nhẹ nhàng nói ra, “Chỉ có thể xem nào nhiệt.”

Cha Thẩm Gia Minh là Thẩm Anh, sinh ra trong doanh trại của dân chạy nạn miền Nam, sau đó mới nhập cư trái phép đến Đài Loan, tòng quân nhiều năm.

Trên người mang dáng vẻ của quân nhân, thân thể cường tráng, chịu nhiều đau khổ thời thiếu niên, con người ông không tránh khỏi trở nên âm trầm.

Nam Bắc mặc dù sống tại Thẩm gia sáu năm nhưng không gặp qua ông nhiều lắm. Nhưng vì quan hệ giữa cô và Thẩm Gia Minh nên Thẩm Anh đối với cô rất tốt.

Ông nghe Nam Bắc nói xong, thoáng trầm mặc một lát, trầm giọng nói: “Nếu được thì đừng quá gần gũi Trình Mục Dương. Xung quanh hắn rất nguy hiểm, chú không hy vọng con theo Thẩm gia đi té tổ lại có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.”

Nam Bắc thực kinh ngạc.

Phải nói là rất kinh ngạc.

Ông Thẩm đối với Trình Mục Dương có điểm tán thưởng, vì sao Thẩm Anh lại nói như vậy?

“Ông Thẩm của cháu cũng có ý này.” Thẩm Anh rất nhanh bổ sung thêm một câu.

Trên màn hình lớn, có thể nhìn thấy những thẻ bạc được ném trên bàn. Giống như mọi người muốn chơi đêm nay là đêm cuối cùng, nhất là Thẩm Gia Minh cùng Trình Mục Dương. Cô nghe nói, tối hôm qua, Thẩm gia thắng.

Chỉ cần đêm nay Thẩm Gia Minh thắng, hầm mỏ kia chắc chắn thuộc về Thẩm gia.

Mà Trình Mục Dương nếu thua đêm nay, cũng chỉ có thể bỏ cuộc.

Cô nhớ tới câu nói của Trình Mục Dương “Đây chỉ là hình thức”, lại nhớ đến khi cả hai người ở trong căn phòng tại lầu ba, chính cô đã hỏi nếu hắn thua thì sẽ thế nào, cô nhớ ánh mắt tươi cười của hắn lúc đó.

Cảm thấy, có dự cảm không tốt.

Nếu thật sự Thẩm gia thắng, hắn sẽ dùng sức mạnh sao?

Nam Bắc bỗng nhiên nghe được âm thanh ong ong ở phía sau, quay đầu lại nhìn thì đã có hai người đứng lên nhận thua.

Hai người của Chu gia, đồng thời nhận thua.

Chiếu bạc rất lớn, lại không ngờ chỉ còn hai người.

Thẻ bạc của Thẩm Gia Minh cùng Trình Mục Dương đã chất thành đống, có hai cô gái đến giúp họ sắp xếp. Sau khi sắp xếp xong, mọi người quan sát không nhịn được mà than thở. Hầm mỏ đối với họ mà nói cũng chỉ là một “khái niệm” mà thôi, nhưng giờ khắc này, những chồng thẻ bạc chất như núi kia, tất cả đều là bạc trắng đích thực.

Thẩm Gia Minh lấy ra một điều thuốc: “Muốn nghỉ ngơi hay không?”

Trình Mục Dương cười một cái: “Tốc chiến tốc thắng thì như thế nào?”

“Được.” Thẩm Gia Minh không đốt thuốc, thả lại vào trong hộp. “Năm trận thắng ba là được.”

Đã hơn hai giờ sáng nhưng hai người trên chiếu bạc cũng không quan tâm.

Vẫn không mệt mỏi như cũ.

Ván bài đêm nay đối với đa số mọi người chính là chỉ có thể quan sát. Chu gia vô cùng chu đáo dùng những ngọn đèn mạnh nhất chiếu sáng, dưỡng khí cung cấp cho nơi này cũng cao hơn 60%, đây là sòng bạc đúng tiêu chuẩn hoàn cảnh.

Mà tài phú khuynh thành trên chiếu bạc cũng là hiếm thấy.

Đêm nay, tất cả mọi thứ đều làm mọi người phấn khởi.

Hai người có vận may ngang bằng nhau, cho dù thắng cũng rất sát nút, từ đầu đến đuôi chưa có ai tiêu bài.

Ván cuối cùng, Thẩm Gia Minh là nhà cái.

Hắn cầm ba mươi hai quân bài chậm rãi bày ra. Quân bài bằng ngà voi màu vàng bị hắn xếp xen kẽ trông rất đẹp mắt.

Động tác rất chậm. Cuối cùng hắn cười nói: “Để công bằng, ván cuối này, tôi rút bài, anh đổ xúc xắc.”

Câu này không khỏi khiến Nam Bắc cười rộ lên.

Thẩm Gia Minh từ nhỏ rất thích trò rút bài này, hắn có trăm ngàn cách để ký hiệu bài khiến bản thân luôn thắng. Động tác rất khéo léo.

Nhưng mà trên chiếu bạc này, nếu không có năng lực vạch trần hắn thì đành chịu thua.

Cô tin tưởng nếu Trình Mục Dương đã dám cùng hắn chơi nhất định cũng có bí quyết hơn người.

Trình Mục Dương cũng không cự tuyệt, cầm lấy xúc xắc.

“Anh có nghe qua câu này chưa?” Trình Mục Dương hứng thú dạt dào nhìn Thẩm Gia Minh, ánh mắt có ý cười, “Trong ván bài sinh tử, một đêm có thể khiến anh thua mất cả tòa thành.” Những lời này là cô vừa mới nói với hắn.

Mà người nói với cô, chính là Thẩm Gia Minh.

Nam Bắc không nghĩ tới, Trình Mục Dương bỗng nhiên nói như vậy.

“Có chút quen tai.” Thẩm Gia Minh suy nghĩ một chút rồi nhìn lại Trình Mục Dương, “Hình như đã có người nói qua.” Tầm mắt của hắn dừng trên cổ áo sơ mi của Trình Mục Dương, vài giây sau liền dời đi.

Sau đó, lấy ra một que diêm muốn đốt điếu thuốc, nhưng ngoài ý muốn lại đem que diêm bẻ gãy trong lòng bàn tay.

Không thể buông tha. Thắng cùng thua, chỉ là một ý nghĩ mà thôi.

Trình Mục Dương cười cười, không nói cái gì nữa, nhẹ nhàng đóng đưa xúc xắc.

Đếm số mở ra, mỗi người lấy thêm bốn quân bài.

Mở ra hai lá bài, Trình Mục Dương thắng.

Nam Bắc chậm rãi thở ra một hơi, nhìn hai quân bài còn lại trước mặt hai người, cô thật không biết hy vọng ai thắng. Cha của Thẩm Gia Minh bỗng nhiên nhìn cô rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Không hiểu sao trái tim nhảy loạn một cái.

Đồng thời, màn hình lớn phóng đến chiếu bạc.

Tất cả mọi người im lặng, rất nhanh, tiếng vỗ tay tắt dần từ gần đến xa.

Trình Mục Dương mở hai quân bài còn lại, ai cũng bất ngờ mà ồ lên. Bài của hắn là thế bài cao nhất.

Trình Mục Dương thắng. Thắng tuyệt đối.

Ván bài này khiến cả chiếc thuyền phải nín thở theo dõi. Cô nhanh chóng ra khỏi sòng bạc, boong tàu ở cả bốn tầng đều đầy người. Có lẽ khi này ngồi bên trong đường khí rất cao, bây giờ ra ngoài có chút khó thở. Cô đi dọc theo dãy ánh sáng đến cuối boong tàu.

Bầu trời xa xa không chút ánh sáng, ngay cả mặt trăng cũng không có, rất âm u. Từ nơi này nhìn mặt biển chỉ là một màu đen nồng đậm, từng trận sóng biển nổi lên cuộn cuộn, đập vào mạn thuyền.

“Trình Mục Dương vận may thật tốt.” Có người cảm thán.

Còn có người khinh thường nói: “Đó chỉ là trò chơi của người ta, là giải trí thôi. Nói không chừng đã có giao dịch ngoài chiếu bạc hết rồi, vậy mới có thể bài đẹp như thế.”

“Mặc kệ là giao dịch gì, Chu gia đã bị knockout, người thắng cuối cùng đêm mai mới biết được.”

Đêm mai.

Qua đêm mai, sẽ trở về điểm xuất phát.

Nam Bắc nhìn bóng dáng những con chim biển đang lượn vòng, nghĩ đến những ngày ngắn ngủi trên thuyền. Có cảnh cáo, có quyết đấu, có giết người, còn có sự dụ hoặc của Trình Mục Dương.

Cô có hỏi qua Thẩm Gia Minh, thuyền này sẽ đến đảo Đài Loan hay Philippines. Ván bài ba ngày kết thúc, thuyền sẽ đến thẳng Đài Loan.

Đây là một hành trình thật ngắn, từ lúc lên thuyền đến khi xuống thuyền, chưa đủ bảy ngày.

Bỗng nhiên, thuyền đến một tiếng ồn rất lớn.

Nam Bắc xoay người nhìn, trong bể bơi có một đám sủi bọt, nhanh chóng liền thấy Thẩm Gia Minh từ trong nước nổi lên: “Các vị, tối nay không say không về.”

Bóng đêm bị xua tan hoàn toàn.

Tuy rằng hấn thua, nhưng phong thái vẫn như cũ.

Lúc Thẩm Gia Minh ra khỏi bể bơi, toàn thân đều ướt đẫm, áo sơ mi dính sát trên người làm nổi bật thân hình trưởng thành. Gầy, so với trước đây gầy hơn rất nhiều, nhưng không hề mỏng manh yếu đuối.

Có lẽ từ sau khi đi quân đội, đã lịch lãm hơn, bước đi nhẹ nhàng mà trầm ổn.

Hắn như đoán được cô đứng ở nơi nào, nhanh chóng nhìn đến cô, không nói chuyện cùng những người xung quanh mà bước xuyên qua họ đến bên cạnh nhìn cô, không nói lời nào.

“Làm sao vậy?” Nam Bắc cười rộ lên.

“Không có gì.” Thẩm Gia Minh nhẹ nhàng thở dài một hơi, “Sợ em xảy ra chuyện.”

“Sẽ không.” Cô nhẹ giọng nói, “Khi rời thuyền xuống Đài Loan, đây là thiên hạ của anh, em còn có thể xảy ra chuyện gì.”

Thẩm Gia Minh từ chối cho ý kiến cười cười: “Nếu em đồng ý ở lại Đài Loan thì anh nhất định sẽ không lo lắng.”

“Không được.” Nam Bắc nghiêm trang lắc đầu, “Em rất thích ăn lá bạc hà, nhất định phải trở về Vân Nam, ở chỗ của anh không có.”

Thẩm Gia Minh im lặng.

Gió đêm trên biển rất lớn, cả người Thẩm Gia Minh lại ảm ướt. Hai người nói chuyện một lát cô liền khuyên hắn trở về thay quần áo. Hai người không đi thang máy mà đi cầu thang gỗ, khi đẩy cửa cầu thang thì nghe thấy tiếng thở dốc ồ ồ. Nam Bắc dừng bước đứng đối diện với Thẩm Gia Minh, tất nhiên hắn cũng nghe được.

Tiếng thở dốc càng nhanh, hơn nữa không chỉ là một người, rất áp lực, rất thống khổ.

Bốn phía một mảnh tối đen, đèn tường đã tắt.

Chỉ có ánh sáng từ boong tàu xuyên qua cánh cửa mở chiếu vào, tiếng thở dốc càng ngày càng rõ ràng.

Thẩm Gia Minh đưa tay che cô ở phía sau hắn, chậm rãi đi lên mấy bậc thang.

Rất nhanh liền thấy vài bóng đen đang co rúm, tư thế không có chút nào phòng bị. Bốn phía xung quanh không có người. Nam Bắc trong lòng hồi hộp một chút, đi qua dò xét, phát hiện có người còn sống, nhưng cũng có người đã chết.

“Có thể nói không?” Thẩm Gia Minh ngồi xổm xuống trước một người còn thở.

Người nọ bỗng nhiên co rút mạnh

Nam Bắc đưa tay để lên vết hằn của hắn, người bị điểm vào vết hằn, trong hai ba ngày không thể nói ra tiếng.

Thẩm Gia Minh đến kiểm tra người chết bên cạnh. Vừa đưa tay nắm cầm người đó, một dòng máu từ mũi lập tức chảy ra dính đầy tay hắn, dính dính ảm ảm.

Hắn rút tay về, hạ đôi mắt quan sát kỹ, mới phát hiện mũi người kia đã bị bẻ nát.

Miệng rất sạch sẽ nên nội tạng nhất định không bị tổn thương.

Chẳng lẽ là tự máu bên trong? Ý nghĩ này hiện lên trong đầu liền đưa tay sờ xương mũi của tử thi, nhéo hai cái thì chậm rãi thở ra: “Ra tay rất khéo, may mắn là anh biết Nam Hoài không ở trên thuyền này.”

Thẩm Gia Minh là quân nhân, đương nhiên rất am hiểu cách đánh của một số người.

Ra tay nghệ thuật thể này cũng là một trong những sở trường của hắn.

Đánh vào mũi là chiêu thức rất bình thường trong khi giao đấu, nhưng nếu có tay khéo léo, đập vỡ xương mũi lại có thể khiến những mảnh xương ấy như lưỡi dao đâm vào óc, đâm thủng não, làm người ta chết lúc

nào không hay. Chỉ có sức mạnh nhất định làm không được, cần phải có góc độ cùng chiều sâu phù hợp mới có thể thành công khi dùng chiêu này.

Mà khi nói đến chiêu này, người giỏi nhất mà hắn biết, chính là Nam Hoài.

Nam Bắc nghe hắn nói như vậy cũng ngồi xuống nhìn, quả nhiên rất giống cách ra tay của Nam Hoài. Chẳng qua vị trí những mảnh xương mũi bị vỡ nát không phải là sở thích của anh trai. Vị trí này, nói theo cách của Nam Hoài chính là: nhìn không đẹp mắt.

Cô cẩn thận sờ dưới mũi một chút, phát hiện một điều thú vị.

Diện tiếp xúc của lực tay với mặt rất nhỏ.

Cô dùng tay của chính mình thử, nhẹ giọng nói: “Trên thuyền này, có một người phụ nữ quyền pháp so với em còn mạnh hơn.”

—Hết chương 17—About these ads

12. Chương 18

Chương 18: Ván bài thắng thua (3)

Edit: Nguyệt Sắc

Thẩm Gia Minh cũng không muốn việc này lan rộng, đi ra cửa cầu thang gọi hai người đến, phân phó dọn dẹp sạch sẽ nơi này. Khi có ánh sáng chiếu vào, Nam Bắc thấy dấu giày cao gót màu đỏ trên mặt đất.

Những người bị tập kích này hẳn là liều lĩnh tìm cách để lại vết máu trên người cô ta.

Nhưng mà chỉ có nơi này mới có.

Nói cách khác, cô ta có thể đã cởi giày cao gót ra mà đi.

Tầng bốn của du thuyền đều là sòng bạc, rạp hát, nhà ăn cùng bể bơi, tất cả đều đông người. Người hỗn loạn như vậy, một cô gái trên người có vết máu chắc hẳn sẽ không chọn nơi đông người mà đi vào, có lẽ theo đường dành cho nhân viên mà rời đi.

Nam Bắc nhìn mắt Thẩm Gia Minh.

Những người xử lý ở đây hẳn là đã nhanh chóng truyền lời đến Chu Sinh. Cô lại muốn đi trước Chu gia một bước, tìm ra dấu vết để có thể biết rõ ràng chuyện gì đã xảy ra. Dù sao cũng xảy ra chuyện giết người, trên này có nhiều người gần gũi với cô, cô không muốn họ có nguy hiểm.

Thẩm Gia Minh nhìn cô, ngầm hiểu nói: “Chờ anh một phút, anh đã cho người mang tới một cái áo sơmi sạch sẽ.”

Cô cười rộ lên: “Lạnh?”

“Có một chút.”

Lúc hai người đang nói đã có người tiến vào, Thẩm Gia Minh cởi bỏ áo sơmi ướt đẫm mặc vào áo mới, cầm theo một khẩu súng lục, cùng đi qua cửa ngăn cách dành cho nhân viên rồi xuống dưới.

Thẩm Gia Minh trước khi lên thuyền đã xem qua bản vẽ bố trí toàn thuyền. Từ phòng nhân viên, hai người đi qua nhà ăn cùng phòng giải trí vào cabin. Trong phòng giặt quần áo có tiếng nói của nhân viên truyền ra. Đến trước phòng bơm nước và phòng điện thì cả hai đều khóa. Thẩm Gia Minh khom người đi trước mười bước, sờ soạng một hồi rồi bắt tay mở cửa.

Cửa mở, một tiếng còi vàng lên, Thẩm Gia Minh đứng che chắn trước người Nam Bắc.

Cửa phòng giặt đồ bỗng nhiên mở ra, Nam Bắc che cái cửa, sau đó lui dần về con đường dành cho nhân viên.

Trong bóng đêm, tiếng bước chân dần dần tới gần.

Cô nhẹ nhàng nín thở.

Rất nhanh, tiếng bước chân, lại dần dần xa.

Nam Bắc thở ra một hơi, dựa vào vách tường của khoang thuyền, đợi cho nhân viên hoàn toàn rời đi mới lặng lẽ trở về cabin, nhìn thấy Thẩm Gia Minh cũng đi ra từ phòng áp suất.

Toàn bộ khoang thuyền có 6 phòng áp suất, chỉ có một phòng cửa mở. Hai người đi theo căn phòng này nhưng không thấy chút manh mối nào. Theo lý thuyết, chỉ cần cô gái kia đi qua nơi này thì nhất định sẽ để lại dấu vết.

Hai người không ngừng tìm kiếm ở các cánh cửa, bỗng nhiên Nam Bắc dừng lại.

Tất cả cửa phòng ở hai bên đường này đều có đèn, chỉ có một phòng là không có, nếu bình thường, Nam Bắc tuyệt đối sẽ không nghi ngờ gì. Vừa rồi cô có đi qua một lần, tất cả các cánh cửa đều có đèn bình thường, nói cách khác, phòng này mới tắt đèn.

Cô lấy ra một lưỡi dao mỏng manh tinh tế từ trong người, giấu trong lòng bàn tay. Thẩm Gia Minh thấy động tác của cô cũng lấy súng ra. Hai người nhìn nhau vài giây, tranh luận xem ai vào trước.

Về điểm ấy, cô vĩnh viễn thua.

Thẩm Gia Minh vặn tay vịn cửa, cả hai một trái một phải xông vào, ngay khi Nam Bắc muốn xoay người đóng cửa thì cánh cửa lại bị đẩy mạnh. Nhờ chút ánh sáng cuối cùng, cô thấy được một hòng súng đen ngòm trực tiếp để ở trán Thẩm Gia Minh đồng thời súng của Thẩm Gia Minh cũng chĩa vào người đó.

Mà lưỡi dao trong tay cô cũng đã đặt lên cổ hắn.

Trong phòng không có ánh sáng, bây giờ cô không nhìn thấy cái gì.

Đến khi chạm vào làn da của người kia, ngón tay run rẩy. Thẩm Gia Minh bị súng chĩa vào, người kia bị dao kề cổ bị súng chĩa vào đầu, còn có cô. Trong ba người, cô lại là người hô hấp nặng nề nhất.

“Trình Mục Dương.” Nam Bắc nhẹ giọng nói.

Cô không biết.

Có phải do da thịt gần gũi tiếp xúc quá nhiều, ngay tại thời điểm chạm đến đối phương, cô như có giác quan thứ sáu. Liên cảm giác giác đây là hắn, cho dù tối đen không thấy được năm ngón tay hắn, cho dù chỉ có 1 ít ánh sáng nhợt nhạt từ khe cửa dưới chân....

Lúc cô lên tiếng, cảm giác được người kia thả tay xuống.

Nam Bắc không rút dao về nhưng hắn đã thu hồi súng.

“Không nên cử động.” Trình Mục Dương nói với cô, “Chúng ta đang đứng trên bom, không biết trên mặt đất còn cái gì không.” Cô dạ, thu hồi lưỡi dao, mu bàn tay lướt qua cánh tay hắn.

Ánh mắt bắt đầu thích ứng với bóng tối tối, dần dần có thể nhìn thấy hình dáng hắn.

Hắn lặng yên không một tiếng động vươn tay, nhẹ nhàng ôm thắt lưng cô.

Ở một góc của căn phòng truyền đến âm thanh, âm thanh của một người đàn ông xa lạ: “Ông chủ, thứ này thật tốt a, có thể lấy lại sử dụng được không?”

Giọng nói nhỏ dần, từ nôi hơi đi ra hai người.

Nam Bắc có thể thấy là một nam một nữ.

Nhìn qua, cảm thấy quen thuộc.

Một người trong đó cầm cái đồng hồ và quơ quơ cái hộp màu đen. Sau đó buông tay lấy ra từ trong người một thứ gì đó, bật lên, chiếu sáng hơn nửa căn phòng này. “Thật ngại quá, lúc này vội vàng gỡ kíp nổ nên không chiếu sáng ọi người.” Nói chuyện là người đàn ông, mang mắt kính rất nhã nhặn.

Bốn phía là nôi hơi đang vận động phát ra tiếng vang rất lớn.

Cô rút cuộc cũng nhìn thấy rõ xung quanh. Thẩm Gia Minh vẫn chĩa súng như cũ vào Trình Mục Dương, mà Tiểu Phong ôm một khẩu súng đứng phía sau đang nhắm vào Thẩm Gia Minh. Bộ ngựa bắt ve, chìm sề lại đứng phía sau.

Cô thậm chí không dám tưởng tượng, nếu người đứng đây không phải là Trình Mục Dương.

Kết quả cuối cùng không biết sẽ thế nào.

Trình Mục Dương không thèm để ý đến khẩu súng của Thẩm Gia Minh, vẫy tay với Tiểu Phong ý bảo đã xong chuyện, Tiểu Phong do dự một chút, sau đó vâng lời hạ súng.

“Chúng tôi đuổi theo một người phụ nữ.” Trình Mục Dương vươn hai ngón tay nhẹ nhàng đẩy họng súng của Thẩm Gia Minh ra, “Hai người sao lại đến đây?”

Thẩm Gia Minh nhìn mặt hắn: “Chúng tôi cũng đuổi theo một người phụ nữ.”

Hai người, lúc này vừa chơi với nhau một ván bài.

Sau đó lại có duyên cùng nhau chĩa súng vào đối phương.

Nam Bắc nhìn bốn phía, không thấy một thi thể nào: “Khi này anh nói có người đập vỡ đèn, người đâu?”

Người gõ kíp nổ giường mắt nhìn nôi hơi.

Bị ném vào bếp lò? Cô không thể tin được.

“Ở phía trên.” Trình Mục Dương trả lời cô.

Chu Triết theo tầm mắt của hắn nhìn qua, quả nhiên là trên đỉnh của nôi hơi. Bên trên nôi hơi này nhiệt độ rất cao, có thể nướng chín da thịt của bất kỳ ai, cô liếc mắt nhìn Trình Mục Dương một cái.

Trình Mục Dương tựa hồ hiểu được cô suy nghĩ cái gì, nhẹ nhàng vuốt cằm nói: “Chắc là đã chết.”

“Tự cô ta nhảy lên sao?”

“Uh .”

...

Chị họ A Mạn của Trình Mục Dương dường như không chịu nổi hai người đứng đây nói chuyện phiếm, cất giọng nói: “Cô ta vào phòng thấy chúng tôi thì tự tay đập vỡ cái đèn rồi chính mình nhảy lên đó.” Cô nghĩ nghĩ lại nói. “Cô ta hẳn là sợ chúng tôi phá hỏng thiết bị nổ trong này nên mới đập vỡ cây đèn kéo dài thời gian, về việc vì sao lại nhảy lên trên lò hơi...” Cô nhún vai, tỏ vẻ khó giải thích.

Trình Mục Dương nở nụ cười nhẹ: “Kíp nổ chỉ có 3 phút, đập cây đèn là phương pháp tốt nhất. Đáng tiếc, bên cạnh bọn anh có một cao thủ gỡ bom.”

3 phút?

Nam Bắc có chút kinh ngạc, nhìn người đàn ông nhả nhặn kia.

Cô không có nghi ngờ gì về lời nói của họ. Ngẩng đầu đánh giá nôi hơi cùng bốn vách tường, nếu đi lên trên kia chắc cũng bị nướng chín, mà xung quanh không có khe hở nào.

Ngay khi cô đang xuất thần, bỗng nhiên có một đôi bao tay chịu nhiệt đưa qua.

“Phòng cháy, chịu nhiệt.” Người đàn ông nhả nhặn nhìn cô nóng lòng muốn thử như vậy thì cười tủm tỉm giải thích.

Nam Bắc không khách khí nhanh chóng mang vào, đi đến nôi hơi bắt lấy cái thang treo lên.

Bởi vì cô mặc váy nên mọi người tự giác nhìn đi chỗ khác, ngay cả Thẩm Gia Minh cũng vậy.

Chỉ có Trình Mục Dương vẫn nhìn cô như cũ.

Nam Bắc nhanh chóng trèo lên đỉnh nôi, một chân đặt tại khoang thuyền bắt đầu xem xét.

Một mùi kỳ quái bay vào trong mũi...Nam Bắc nhẹ nhàng nhăn mày, nhìn người trước mặt.

Người phụ nữ trước mắt nằm cuộn người, trong tay ôm quần áo của bản thân, làm da dính vào nôi hơi bị cháy đen.

Cô đưa tay, vén tóc của cô ta lên, là vợ nhỏ của Chu Sinh. Nam Bắc dùng miệng rút một găng tay ra, cẩn thận mở mí mắt của người phụ nữ, chết do hít phải khí độc. May mắn.

Uống thuốc độc chết, so với bị nướng chết thì tốt hơn nhiều.

Cô cẩn thận kiểm tra lần nữa không thu hoạch thêm được gì thì xoay người nhảy xuống.

“Thấy cái gì?” Thẩm Gia Minh nhìn sắc mặt của cô có vẻ không bình thường thì hỏi.

Cô lắc lắc đầu: “Là vợ nhỏ của Chu Sinh, hơn nữa sau khi lên trên đó thì đã đem quần áo cởi hết.”

“Nơi này có còi báo cháy, cô ta làm vậy hẳn là sợ mọi người chú ý.” Trình Mục Dương đưa tay nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán cô. “Bom kia tuy sức công phá nhỏ nhưng đủ để làm tê liệt căn phòng chứa nôi hơi này.”

“Cô ấy vì sao muốn cho nổ nơi này?”

Cô không nghĩ là có người muốn khủng bố, nhưng muốn cho nổ tại sao không trực tiếp cho nổ con thuyền này?

“Nơi này là phòng chứa nôi hơi động lực.” Thẩm Gia Minh đối với sự bố trí trong căn phòng này rất quen thuộc. “Có lẽ sau khi bị phát hiện, cô ta nhanh chóng kích hoạt kịp nổ để phá hư động lực của chiếc thuyền.”

“Chắc là như vậy.” Người đàn ông nhả nhũn môi với Trình Mục Dương. “Khi cô ta bước vào liền cầm cái hộp kích nổ này ném vào lò hơi, nếu không phải ông chủ Trình nhanh tay, tôi cũng không thể gỡ kịp nổ được.”

Nam Bắc nghe nói như vậy mới chú ý đến vết bỏng trên tay Trình Mục Dương.

Người chết này, thân phận quá đặc biệt.

Trình Mục Dương phân phó người đi báo cho Chu Sinh, lập tức có quản gia của Chu gia đến thông báo: lão gia đã biết.

Thi thể được hạ xuống, cẩn thận quấn vải đen xung quanh.

Cô bỗng nhiên nghĩ đến một việc.

Người phụ nữ chết rất thê thảm, có lẽ cô ta có chút ít hi vọng rằng sau khi chết căn phòng này sẽ bị hủy diệt toàn bộ, như vậy đáng về chết thảm của cô ta sẽ không có ai nhìn thấy.

Đáng tiếc, cô ta đã chết, căn phòng này vẫn hoàn hảo như trước.

Mà mục đích cuối cùng của cô ta là gì? Vì sao phải liều chết muốn chiếc thuyền này không thể tiến lên phía trước mà phải dừng lại?

Làm khách, khi chủ nhân đã đứng ra giải quyết, cô chỉ có thể yên lặng đợi kết quả.

Có lẽ, Chu Sinh cũng không muốn cho họ biết chân tướng.

“Các vị.” Sau khi di chuyển thi thể, quản gia của Chu gia hạ thấp người đưa bọn họ thiệp mời. “Lão gia nhà chúng tôi muốn mời các vị, ngày mai cùng nhau dùng cơm trưa, xem như là tiệc chia tay.”

Thẩm Gia Minh nhận trước: “Quá khách khí, mặc dù đã xuống thuyền nhưng sau này vẫn có cơ hội qua lại.”

“Tối nay, trễ một chút đại thiếu gia sẽ lên thuyền.” Quản gia bình tĩnh giải thích. “Ý của lão gia là, đại thiếu gia là người trẻ tuổi, hẳn là nên kết thêm nhiều bạn bè cùng thân phận.”

Thế này thật ngoài ý muốn.

Cô phát hiện, càng ngày càng có nhiều điều ngoài ý muốn, xuyên suốt mọi việc lại từ đầu, có lẽ tất cả không phải là ngoài ý muốn.

Chu gia vừa mới rút khỏi ván bài, người là “đại thiếu gia” kia lại lên thuyền trước đêm diễn ra ván bài cuối. Vì cái gì? Muốn làm cái gì? Có thể làm cái gì?

Thiệp mời, vẫn là in màu khắc gỗ như trước.

Cẩn thận tỉ mỉ. Lời mời bắt ngờ này, lại có thiệp chuẩn bị tỉ mỉ từ trước.

Cô cùng Trình Mục Dương trở về phòng, thấy chị họ hẩn lấy ra hộp thuốc trị thương. Cả người hẩn ngồi trên sô pha nhìn cô, chỉ như thế thôi, cô cũng đó có cảm giác bức bách mạnh mẽ.

“A Mạn.” Trình Mục Dương bỗng nhiên nói, “Chị ra ngoài đi, tôi có thể tự làm.”

Ánh mắt A Mạn từ trên người hẩn chuyển sang người Nam Bắc.

Nhanh chóng nở nụ cười, đem thuốc giao cho Nam Bắc. Khi nhận thuốc, cô nhìn đến mu bàn tay của A Mạn, giống với Trình Mục Dương, lưng các đốt ngón tay cực kỳ trơn nhẵn, gấp khúc, độ cong xinh đẹp.

Phải luyện quyền hơn mười năm mới có dấu vết này.

Nhiều suy nghĩ lướt qua trong đầu, cô nhớ rõ tay của vợ nhỏ Chu Sinh, rất tinh tế, không giống cao thủ luyện quyền. A Mạn chú ý đến sự khác thường của cô, rút tay về, cười nhẹ: “Em trai của tôi rất thích cô, thích đến nỗi phá vỡ các nguyên tắc.”

A Mạn nói xong, xoay người mà đi.

Sau khi cửa phòng đóng, Nam Bắc mới xoay người đến ngồi xổm trước người Trình Mục Dương. Cô dùng ngón tay nhẹ nhàng thoa thuốc, bôi đều khắp nơi, giống như khi bà lão ở hồ Vạn Đảo bôi thuốc cho cô vậy, kiên nhẫn tỉ mỉ. Sau đó dùng một miếng băng trắng băng lại. Làm xong cô mới ngẩng đầu nhìn hẩn.

“Muốn nói cái gì?” Trình Mục Dương thực tự nhiên cúi đầu nhìn cô.

“Vừa rồi trên chiếu bạc, sao anh lại nhắc đến “Ván bài khuynh thành?””

“Em nghĩ rằng anh lợi dụng để thắng hẩn?” Trình Mục Dương trực tiếp hỏi lại cô, mắng vãi trắng trong tay chạm vào hai má cô: “Anh không cần thắng thua, chỉ muốn hẩn ghen tị, làm cho hẩn không thoải mái.”

Nam Bắc cười một cái: “Nói xạo.”

“Anh không lừa em.”

Hẩn dùng tay trái không bị thương vòng qua sau lưng Nam Bắc rồi kéo cô vào lòng. Hẩn vén tóc cùng áo của cô lên, đặt cô trên sô pha, hôn dọc theo lưng. Thân thể cô dần nóng lên, trong đầu là hình ảnh khi này cô dùng dao đặt nơi cổ hẩn.

Mà khi đó, hẩn lại dùng súng chia vào đầu Thẩm Gia Minh.

Nhớ lại như vậy thật không tốt.

Thân thể cô không biết nói dối, trong bóng đêm, có thể bằng xúc giác cảm nhận ra hẩn. Không thể trốn tránh sự hấp dẫn, bọn họ không cần trao đổi vẫn có thể nhận ra nhau.

Trình Mục Dương dùng sức vây khốn cô, hai người từ trên sô pha trượt xuống dưới. Đầu gối của cô quỳ trên thảm, một bàn tay hẩn xâm nhập vào trong váy. Ngay cả khi có tầng tầng vải vóc ngăn cách, nơi riêng tư của hai người vẫn gắt gao dán chặt, hẩn muốn cô, đồng thời cô cũng muốn hẩn.

Cô vẫn có nhiều nghi vấn, yếu ớt hỏi: “Vừa rồi, em nhìn thấy những người đó, có phải hay không do chị của anh...” Trình Mục Dương nắm thắt lưng cô từ phía sau tiến mạnh vào.

Động tác xảy ra bất ngờ khiến Nam Bắc thoát ra tiếng rên rỉ.

“Có đau hay không?” Hẩn nhẹ giọng hỏi cô.

Cô ừ một tiếng.

Bụng cô để trên sô pha, nắm chặt áo sơ mi của hẩn, động tác này cũng bị hẩn phát hiện.

Trình Mục Dương mạnh mẽ tách hai tay cô ra rồi nắm trong lòng bàn tay của mình. “Là A Mạn làm.” Hấn bắt đầu ở trong thân thể cô chuyển động. “Người phụ nữ kia muốn giết anh, anh chỉ đuổi theo cô ta một tầng. Những chuyện sau đó là ngoài ý muốn.”

Sườn mặt cô dán chặt vào sô pha, nhìn không được phía sau.

Chỉ có ánh sáng mới bắt được khuôn mặt Trình Mục Dương.

Hấn gần như trầm mê nhìn cô, thân mình cúi xuống, chóp mũi chạm vào mặt cô: “Tin những gì anh nói sao?”

—Hết chương 18—

13. Chương 19

Chương 19: Ván bài cuối cùng (1)

Edit: Nguyệt Sắc

Eo biển Ba Sĩ trong chương này chính là eo Bering nhắc đến ở chương 9, mình có sự nhầm lẫn tên giữa hai eo biển, đúng là eo Ba Sĩ, mọi người có thể xem lại chú thích về eo biển này ở chương 9. Chân thành xin lỗi vì sai sót này, hihi!!!

Cô không trả lời hấn.

Trình Mục Dương rũ mắt nhìn mọi biểu tình của cô, một lần lại một lần xâm nhập, dùng toàn lực. Mồ hôi từ người hấn chảy xuống dừng trên lưng cô. Nam Bắc cuối cùng không chịu nổi mở miệng gọi tên hấn, nhưng Trình Mục Dương lại nắm lấy cằm cô, đầu lưỡi xâm nhập vào bên trong miệng, cùng cô hôn sâu.

Hấn rời đi môi cô, nhẹ nhàng hỏi: “Có khỏe không?”

Nam Bắc bị hấn tra tấn không có khí lực, chính là nghiêng đầu đi, ôn nhu dùng mặt cọ cọ vào sườn hấn.

Từ lúc bắt đầu đến bây giờ, trừ bỏ ván bài cùng vụ giết người khi nãy, hai người dường như là làm từ lúc hoàng hôn đến đêm khuya. Một ngày ngắn ngủi, cô trần trọc hầu hạ dưới thân thể hấn, chưa bao giờ nghỉ ngơi.

Cô không biết vì sao hấn lại cố chấp với cô như vậy.

Sự cố chấp khiến người ta không thể giã dạy.

Sau nửa đêm, Trình Mục Dương mặc vào quần dài, để thân trần đi đến kéo rèm cửa sổ xuống, trong phòng không còn ánh sáng. Cô nằm ở trên giường, cảm giác bên cạnh hơi rung động, sau đó hấn đã nhanh chóng lao vào lòng cô: “Khó chịu sao?” Tay hấn dọc theo đùi cô, tiến vào trong, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Khó chịu.” Giống bị hỏa thiêu, đau.

Cô xoay người lại nhìn ánh mắt hấn: “Trình Mục Dương, có phải em thiếu nợ anh cái gì hay không?”

Trong bóng đêm, không thể phân biệt ánh sáng hay ánh mắt.

“Là anh thiếu em. Chưa từng có người nào đặt dao ở cổ anh, hơn nữa lại vì một người đàn ông khác.” Trình Mục Dương cười cười, trầm mặc một lát mới tiếp tục nói. “Lúc còn nhỏ, thường nghe người lớn nói, con người sa đoạ chỉ vì dục vọng trong lòng quá mãnh liệt. Bọn họ rất thích dùng từ...” Thanh âm của hấn tạm dừng, “Tâm niệm thành ma.”

“Tâm niệm thành ma.” Cô thì thào, “Rất có ý nghĩa.”

Trình Mục Dương thuộc dạng người, cho dù cầm dao mổ cũng có thể nói ra chuyện nhà Phật.

“Có ý nghĩa sao?” Hấn cười, “Có nghe chuyện xưa của Phật tổ chưa? Khi Thích Ca Mâu Ni làm người, từng ngồi dưới cây bồ đề, xếp bằng hướng về hướng Đông, tuyên bố với mọi người nếu không ngộ đạo sẽ không đứng dậy.” Hấn kéo một cái chăn mỏng, che lại người cô, “Đến ngày thứ bốn mươi sáu, xung quanh ông ta xuất hiện vòng ánh sáng, ma vương sợ ông ta thật sự thành Phật nên cho ba phụ nữ đến dụ hoặc ông ta.

Ba người này đại diện cho cho nhạc dục, tham dục cùng ái dục. Tất cả đều bị Thích Ca Mâu Ni nhìn thấu, họ đều hóa ra chân thân (chân thân: hình hài thật sự)."

"Chân thân là cái gì?"

"Một bộ xương khô, tất cả dục niệm chỉ là một bộ xương khô không máu thịt."

Cô dùng chân cuốn lấy chân hắn, nhắm mắt lắng nghe. Giọng nói của hắn trong bóng đêm mềm mại, lạnh lẽo nhưng nhỏ nhẹ, làm cho người nghe rất thích thú.

"Anh vốn có thể làm người tốt, đáng tiếc, người dụ hoặc anh lại là em." Trình Mục Dương nửa thật nửa đùa, dùng môi chạm vào hai má cô.

So sánh như vậy, thật sự là mờ ám.

"Theo lời anh nói, nếu anh nhìn thấu em, em sẽ hóa thành xương khô sao?" Nam Bắc nâng khóe miệng, dùng chóp mũi cọ cọ xương quai xanh của hắn, "Ông ngoại của anh có phải không muốn anh dính dáng đến thế giới đen tối này không? Những gì dạy cho anh đều đặc biệt từ bi, đặc biệt siêu thoát gì đó."

"Không sai biệt lắm." Hắn không phủ nhận, "Nhưng lại không được như mong muốn. Ngủ đi, anh ngủ với em."

Cô dạ, giống như thật sự đang ngủ.

Qua thật lâu, bỗng nhiên lại nhẹ giọng nói: "Vừa rồi đã quên nói, em tin tưởng anh."

Khi tỉnh lại, mặt trời đã lên cao. Quần áo của cô đã bị hắn làm nhăn nhúm không chịu nổi, chỉ có thể để Trình Mục Dương đến phòng cô lấy quần áo mới đến đổi. Trình Mục Dương chọn một chiếc váy hoa dài màu đỏ sậm, có màu trắng điểm tuyết trên tay áo ngắn, trông rất nhẹ nhàng.

Cô để thân trần bước xuống giường, phát hiện hắn lại đang thản nhiên nhìn cô.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, soi sáng toàn bộ căn phòng.

Nam Bắc bỗng nhiên cười cười, đứng trước mặt hắn, nhanh chóng mang quần áo mặc vào.

Trình Mục Dương theo thói quen dựa vào sô pha, chân lười nhác gác lên chiếc bàn gỗ trong phòng, ăn một miếng thịt hun khói cùng sôcôla. Nhìn cô, ánh mắt im lặng.

Cuối cùng, cô nhảy đến chỗ hắn, cảm thán nói một câu: "Anh có biết, ở Vân Nam hàng năm đều có mưa rất nhiều, đặc biệt ẩm ướt. Có đôi khi, em rất nhớ những ngày tháng ở Bỉ, có người giúp em hong khô quần áo."

"Cảm ơn Nam đại tiểu thư, còn nhớ rõ công lao vất vả của anh."

"Em vẫn nhớ rõ." Nam Bắc đi đến bên cạnh hắn, ngồi xuống, cắn một miếng bánh ngọt trong tay hắn, "Chẳng qua là, Trình Mục khi đó với ông chủ Trình hiện nay khác nhau quá lớn, em cho rằng đó là hai người khác nhau."

Lúc cô ngẩng đầu lên, hắn nhanh chóng tươi cười.

"Kỳ thật đều giống nhau." Hắn cúi đầu, dùng lưỡi liếm sôcôla trên khóe miệng của cô.

Cầm Nam Bắc để trên tay vịn sô pha, nhẹ giọng nói: "Chúng ta cùng nhau học ở Bỉ, lúc em mới học tiếng Pháp anh đã học xong, lúc em bắt đầu học anh đã học từ lâu. Khi đó em là hai bàn tay trắng, nhưng anh đã bắt đầu tiếp nhận việc làm ăn của gia tộc. Xem ra, thật sự là giống như, chẳng qua là em không biết."

Trình Mục Dương không phản ứng nở nụ cười: "Em vẫn giống như xưa."

Cô từ chối cho ý kiến.

Trình Mục Dương lấy quần áo ra từ trong tủ, bỗng nhiên nói: "Anh có một cuộc điện thoại quan trọng."

Cô gật gật đầu: "Em về trước phòng."

“Không cần đi.” Trình Mục Dương đem áo sơ mi mặc vào, chậm rãi cài cúc áo: “Anh nói tiếng Nga, đừng quá để ý.”

Cô cười: “Anh nói chuyện điện thoại trước mặt em còn ít sao?”

Nam Bắc cầm đĩa thịt hun khói trên bàn, đi chân không đến bên cạnh cửa sổ, đứng phía sau rèm nhìn mặt trời chiếu sáng ngoài kia.

Trình Mục Dương nhận điện thoại, bình tĩnh dùng tiếng Nga nói chuyện: “A Mạn?”

“Chu Sinh đã quyết định con thuyền sẽ đến vùng biển khu vực phía Nam.” Giọng nói của A Mạn từ bên kia điện thoại truyền đến, tiếng Nga rất chuẩn, “Nhưng đêm nay khoảng bảy giờ chúng ta sẽ thay đổi tuyến đường, quay trở về eo biển Ba Sĩ. Nhớ kỹ, từ tám giờ đến tám giờ mười lăm, du thuyền sẽ hoàn toàn ngừng chuyển động. Nhất định phải tận dụng 15 phút này nhảy xuống thuyền bơi về hướng Đông Nam 1000 thước để lên đảo nhỏ. Hòn đảo kia rất nhỏ, mặt biển lại tối đen, chắc chắn sẽ không có người phát hiện.”

“Đã biết.” Trình Mục Dương nhìn cửa sổ sát đất, Nam Bắc dùng miệng in lên kính thủy tinh một dấu son sôcôla, hình ảnh xinh đẹp, khéo léo. Hắn nhìn không được nở nụ cười.

“Cùng lúc này, trực thăng của cậu cất cánh từ Philippines, 8 rưỡi sẽ đến đảo nhỏ đó.” A Mạn nói tiếp, “Chỉ cần cậu thuận lợi lên trực thăng, chúng tôi sẽ tung ra tin đồn cậu đã chết.”

“Hiện tại là tháng mấy?” Trình Mục Dương đột nhiên hỏi.

“Đầu tháng bảy.” A Mạn theo bản năng trả lời xong mới thấy câu hỏi của hắn kỳ quái.

“Hiện tại là thời gian bão mạnh ở eo biển Ba Sĩ, hạm đội của Nga bình thường đều tránh đi hai tháng này.” Trình Mục Dương nói rất chậm, đồng thời như đang tự hỏi gì đó, “Đây là con đường rất nguy hiểm.”

A Mạn thanh âm có chút bất đắc dĩ: “Không còn cách nào khác, trước khi lên thuyền không ai biết hành trình của Chu gia, nếu hắn đến gần eo Ba Sĩ, chúng ta chỉ có thể tìm một nơi gần đấy để lên.” Cô dừng một chút, “Xuống một chút nữa chính là Đài Loan, nếu vào phạm vi Đài Loan, gây ra tiếng nổ mạnh sẽ rất phiền phức. Nhưng mà không phải cậu nói đêm nay rời đi là thời điểm tốt nhất sao? Hay là cậu muốn ở lại.”

“Không có khả năng.” Hắn quyết đoán nói cho A Mạn, “Khu vực biển phía trước đá ngầm dày đặc, gió thổi rất mạnh, có khả năng thuyền sẽ va chạm với đá ngầm vỡ thành sáu bảy mảnh.”

Hắn càng nói chậm, âm thanh lại càng nhẹ nhàng.

Dễ nghe cực kỳ.

A Mạn cười rộ lên: “Như vậy, bơi trong bão khoảng 1000 thước với va chạm đá ngầm chìm thuyền, cậu muốn chọn cách nào?” Cô hỏi xong, không đợi Trình Mục Dương trả lời, lại trêu chọc hắn: “Hay là từ bỏ, để lần sau?”

“Hiện tại từ bỏ không khác nào đánh rắn động cỏ.” Trình Mục Dương bình tĩnh trả lời A Mạn, “Con rắn đang ngủ đông, nếu lần này để nó phát hiện nguy hiểm, lần sau sẽ rất khó dụ nó ra khỏi hang. Cứ làm theo kế hoạch, kỹ thuật bơi lội của tôi cũng không tồi, 1000 thước không thành vấn đề.”

Lời nói của Trình Mục Dương làm A Mạn yên tâm hơn, loại yên tâm này chính là do nhiều năm tín nhiệm mà tạo thành.

Bọn họ đã đối mặt qua nhiều tình huống còn nguy hiểm hơn.

Trong thế giới này, nhất là khu vực đầm máu ở Đông Âu, tuyệt đối không có người yếu đuối làm lãnh đạo, càng không có những ngày tháng bình yên hưởng thụ. “Vua chiến tranh” không chỉ là một danh từ trên sách, mà là băng tuyết bao trùm Moscow, là đôi giày tắm máu đi ra từ gia tộc.

“Nam Bắc của cậu thì sao?” Trước khi cắt điện thoại cô hỏi.

“Nam Bắc ——”

Nam Bắc vừa mới lấy tay lau sạch kính thủy tinh, nghe thấy tên mình thì quay đầu.

Đoạn đối thoại này không ngắn, cô chỉ nghe hiểu được cách phát âm. Cô bạn cùng phòng đã từng dạy cô nói tên của mình bằng tiếng Nga. Cô nhìn ánh mắt Trình Mục Dương muốn tìm ra điều gì nhưng vô ích. Hấn vẫn cầm điện thoại không nói gì, Nam Bắc đến trước mặt hấn.

Khoảng cách gần như vậy có thể ngửi được mùi bạc hà trên người Trình Mục Dương.

Miệng hấn vừa động giống như đang cười: “Nghe hiểu sao?”

“Vâng.”

“Nghe hiểu bao nhiêu?”

“Nghe hiểu tên của em.”

Trình Mục Dương ra hiệu chớ lên tiếng, nhẹ giọng nói: “Chờ anh nói xong điện thoại.”

“Được.” Nam Bắc cũng hạ giọng, cánh tay đặt lên vai hấn, nửa đùa nửa thật nói, “Nếu muốn bán em, phải bán giá tốt một chút.”

Hấn cử động ngón tay, nhẹ nhàng gõ lên trán cô: “Anh luyện tiếc.”

Nam Bắc nhăn lại cái mũi, thể hiện sự không tin của bản thân.

Trình Mục Dương cười một cái, dùng tiếng Nga nói qua điện thoại với A Mạn, rất chậm: “Về Nam Bắc, làm theo sự sắp xếp tôi đã nói hôm qua.”

—Hết chương 19—

14. Chương 20

Chương 20: Ván bài cuối cùng (2)

Edit: Nguyệt Sắc

Nam Bắc nhìn hấn cắt đứt điện thoại.

Bằng trực giác, Nam Bắc biết dù có chuyện gì phát sinh, Trình Mục Dương cũng không nói với cô.

Quần gia Chu gia đã thông báo sẽ ăn cơm Tây, Nam Bắc cuối đầu đánh giá bộ quần áo chỉ có thể xuất hiện trên bờ cát mà cô đang mặc, thật thấy có lỗi, vì tôn trọng chủ nhân nên cô thay một bộ trang phục lịch sự hơn. Trình Mục Dương tự mình tháo băng gạc trên tay, Nam Bắc giúp hấn thay thuốc, sau đó hấn lấy ra một cái bao tay màu trắng mang vào.

“Rất...” Nam Bắc nhìn tay hấn, “Trông rất được.”

“Đây là sự tôn trọng đối với chủ nhân.” Trình Mục Dương nói. “Mặc kệ là vì nguyên nhân gì, vết thương này cũng có liên quan đến cái chết của người phụ nữ kia, kiêng kỵ một chút vẫn tốt hơn.”

“Anh thật sự không biết nguyên nhân sao?”

“Đoán được một ít.” Hấn đưa cho cô một giả thiết, “Cô ta có lẽ chính là một quả bom hẹn giờ được người khác đặt bên cạnh Chu Sinh, chỉ cần đến thời điểm, sẽ phát nổ. Ví dụ như giết chết anh.”

Nam Bắc nhớ tới đêm khuya ở Hồ Vạn Đảo.

Trình Mục Dương cầm một khẩu súng trường tự mình bắn trả, sau đó nói với cô.

Hấn nói: Trình Mục Dương dẫn theo nhiều người bên cạnh như vậy, lại luôn luôn phòng bị, có phải người bên cạnh có vấn đề hay không? Có lẽ thật sự có cơ hội dồn hấn vào chỗ chết?

Khi đó cô không đếm xỉa đến, còn cười nhạo hấn vênh vênh tự đắc.

Trình Mục Dương đi đến cái bàn cầm lên tờ tân tin tức báo của Nga ngày hôm qua, tùy tiện dùng tay trái lật xem. Nam Bắc nhìn đồng hồ, còn 10 phút: “Anh là cháu thứ tư của ông Trình, chắc hấn có rất nhiều anh em?”

Trình Mục Dương ừ một tiếng, chuyên chú đọc một chuyên mục.

“Vậy anh làm sao thắng những người đó để trở thành người thừa kế?”

“Tò mò sao?” Hấn cười, ngẩng đầu.

“Tò mò.”

“Bọn anh đều bắt đầu từ việc buôn bán vũ khí.” Trình Mục Dương giải thích ngắn gọn cho cô, “Anh nhớ rõ, vụ làm ăn đầu tiên của anh là ở Lebanon [1], chỉ có giá trị 50 vạn đô la Mỹ. Lúc ấy, anh thấy rất dễ dàng, nhưng sau này lại đụng phải xung đột giữa Israel [2] cùng Lebanon, thiếu chút nữa mất mạng, nhưng trong cái họa có cái may, việc buôn bán lại lời gấp 4 lần.”

Hấn nói vô cùng đơn giản.

Tựa như đang kể về lần đầu tiên hấn xuất ngoại, lo lắng không thể hòa nhập được văn hóa của đất nước khác.

Nam Bắc lại hỏi: “Kiếm tiền nhiều bằng cách nào vậy?”

“Lên giá hàng ào ào.” Hấn nói, “Vũ khí trong chiến tranh, đương nhiên luôn có giá tốt.”

“Cho nên, các anh chọn ai có khả năng mua vũ khí tốt mà bán sao?”

“Không sai biệt lắm.” Hấn nói, “Dù sao, đây chính là con đường kiếm sống của gia tộc.”

“Trình Mục Vân đâu?”

“Trình Mục Vân?” Hấn nghĩ nghĩ, “Hấn cũng rất giỏi.”

Nơi ăn cơm là một căn phòng kín, rất trong trạch.

Hai người đứng ở cửa, bỗng nhiên được yêu cầu bỏ vũ khí trong người ra, Nam Bắc ngạc nhiên, Trình Mục Dương thì rất phối hợp, lấy ra từ trong người hai khẩu súng lục đưa cho quản gia.

Tuy rằng là ăn cơm Tây, nhưng những bức tranh treo dọc hành lang đều là tranh thêu, có bức tranh chữ tự tay viết.

Nam Bắc đọc hai câu, không nhiều chữ nên cũng mau thuộc.

“Đây là loại thơ gì?” Nam Bắc rất tò mò.

Quản gia đi trước hai người khoảng ba bước liền dừng lại: “Đây là do đại thiếu gia của chúng tôi sưu tầm được, là Ngô ca.”

Nam Bắc kêu nhẹ một tiếng sau đó không hé răng.

“Có phải không hiểu Ngô ca là gì không?” Trình Mục Dương nhẹ giọng hỏi cô.

Cô thấp giọng nói: “Hoàn toàn không hiểu.”

Người của Chu gia, tất cả đều là người mang theo hơi thở văn hóa của hơn ngàn năm. Cô đi theo ông Thẩm đã lâu, miễn cưỡng có thể biết một ít về ca kịch, cờ vây. Nhưng những điều thâm sâu bên trong thì hoàn toàn không hiểu được.

Trình Mục Dương bỗng nhiên cười đến phi thường chế nhạo: “Đơn giản mà nói, cũng giống như Kinh Thi thôi, có nguồn gốc từ dân ca Giang Nam.”

Cô nhìn hấn: “Làm sao anh biết?”

“Ông ngoại anh đặc biệt thích sưu tầm những thứ kỳ quái, trong nhà cũng có những thứ này. Có một bức xuân đồ đã truyền qua nhiều thế hệ, anh có hỏi qua, ông ngoại liền nói xuất xứ.”

Hai người chuyển qua hành lang, đi đến cuối.

“Túc tích không chải đầu, ti phát bị hai vai, uyển thân lang tất thượng, nơi nào không thể liên [3].” Trình Mục Dương chỉ vào một bức tranh gấm Tô Châu, “Câu này chính là những câu mà các nhà vẽ tranh xuân đồ thích dùng nhất.”

Cô liếc hẩn một cái: “Ông chủ Trình thật sự là học sâu hiểu rộng.”

Hẩn lắc đầu: “Nếu là đàn ông thì đều có hứng thú với những thứ này.”

Nam Bắc kỳ quái: “Có liên quan gì đến nam nữ sao?”

“Những bức tranh xuân đồ thế này, ở Giang Nam là đông cung đồ [4] nổi tiếng.” Trình Mục Dương nắm vai cô, nhẹ giọng nói, “Những câu kia, ám chỉ chuyện chúng ta mới vừa làm.”

Nam Bắc nghe hẩn nói thì cười rộ lên, không tin tưởng.

Trình Mục Dương nhìn cô rất nghiêm túc: “Anh không lừa em, Ngô ca phần lớn đều là dâm từ.”

Khi hai người nói chuyện, có một chàng trai đi ra. Tuổi không lớn lắm, khoảng chừng hai mươi, ánh mắt phong độ, dáng vẻ trí thức, khuôn mặt bình thường không đến nỗi khó coi, có thể nói nhìn qua thì sẽ không nhớ.

Chàng trai có lẽ nghe được lời nói cuối cùng của Trình Mục Dương, không nhanh không chậm cười nói: “Năm đó Ngô ca bị thất lạc trong dân gian, đến nhà Chu thì được thu thập lại, Lỗ Tấn [5] cùng những người khác kêu gọi các văn nhân tìm đủ nó. Năm mươi chín năm trước, Ngô ca trên văn đàn không được hoan nghênh, nay đã có vị trí tốt hơn.”

Nam Bắc buồn cười nhìn Trình Mục Dương.

Thú vị, đã bị chủ nhân nghe thấy, để em xem anh làm sao.

Trình Mục Dương Thần thần sắc trở nên lãnh đạm vươn tay: “Trình Mục Dương.”

“Chu Sinh Nhật.” Chàng trai cũng vươn tay, thấy bàn tay của hẩn thì hơi dừng một chút: “Ông chủ Trình bị thương sao?”

“Tối hôm qua không cẩn thận, không có gì đáng lo.”

Hai người nhẹ tay cầm, rất nhanh lại tách ra.

Bọn họ đến tầng cao nhất của du thuyền. Đi bên người Chu Sinh là Uyển nương, khách mời không ít, nữ chủ nhân vẫn luôn mỉm cười uyển chuyển xã giao với mọi người. Mặc kệ là bị ép buộc hay tự nguyện, trên chiếc thuyền này không thể thiếu được một khuôn mặt để xã giao, để có thể xoay chuyển bầu không khí.

Lúc Trình Mục Dương đi lấy trở về, Nam Bắc đang nhìn Thẩm Gia Minh nói chuyện với một người đàn ông Hương Cảng [6].

“Lo lắng sao?” Trình Mục Dương đem sâm banh đưa cho cô.

Cô tiếp nhận: “Lo lắng cái gì?”

“Lo lắng việc thắng thua đêm nay?”

“Không có.” Nam Bắc cười một cái, “Hai người các anh, cho dù ai có hằm mỗ này thì cũng chỉ như là dẹt thêm hoa trên gấm, không có cũng không sao, không có gì tổn thất. Thua thì nhiều nhất chỉ mất ít mặt mũi mà thôi.”

Trình Mục Dương uống một ngụm rượu nhỏ, nhíu lại mi.

“Không quen?”

Hẩn ừ một tiếng.

Đứng trong chốc lát, thức ăn bắt đầu được dọn lên bàn. Chỉ có một số ít trong bọn họ được quản gia Chu gia mời vào lều để che nắng. Trình Mục Dương chỉ mới xốc lên cái rèm màu trắng thì một thân ảnh nhỏ nhắn đã nhảy phốc tới hẩn. Hẩn nghĩ đứa nhỏ sẽ ngã sấp xuống nên đưa tay ra đỡ, nhưng khi vươn tay thì chạm vào một lưỡi dao bóng loáng sắc lạnh.

Vải dệt bị cắt, hấn nắm lấy tay của cậu bé.

Cùng lúc đó, quần gia đứng sau bức rèm cũng rút súng ra.

Trên tầng này, người có súng chỉ là người của Chu gia. Nam Bắc nhú mi, nhìn người kia liếc mắt một cái.

Trình Mục Dương ngồi chồm hổm xuống, lưỡi dao lập tức kề yết hầu hấn.

“Muốn giết anh sao?” Hấn khẽ cười cười, một tay nắm lấy tay cậu bé, kéo con dao lên phía sát ngay yết hầu, “Rất muốn sao?”

Lúc hấn nói chuyện, rất bình tĩnh nhưng khiến người nghe cảm thấy rất áp lực.

“Tôi muốn giết anh.” Cậu bé có giấy thể nào thì tay vẫn bị hấn nắm.

Cậu bé có đôi mắt rất giống mẹ. Nam Bắc không nghĩ tới, Chu Sinh lại có thể để đứa bé nhỏ thế này biết mọi sự thật. Ngoài dự kiến của cô chính là, cậu bé mới bốn năm tuổi đã có sự hận thù kinh người như vậy.

Hoặc là sinh ra trong loại gia đình thế này, vốn đã trưởng thành sớm.

Trình Mục Dương vỗ vỗ đỉnh đầu của cậu bé: “Vì sao?”

“Anh giết mẹ tôi.”

“Ai nói với em?”

Cậu bé nhếch môi, mặt có chút trắng bệch.

Nam Bắc cũng xoay người ngồi xuống, nhẹ nhàng đề lên bả vai của Trình Mục Dương nói: “Được rồi, nó vẫn là con nít.”

“Hiện tại em không giết được anh.” Trình Mục Dương nhìn ánh mắt cậu bé, nhẹ giọng nói bên tai nó, mặc kệ có để lại bóng ma trong lòng cậu bé hay không, “Chờ em trưởng thành, đến Nga tìm anh. Nhớ rõ tên anh không?”

Cậu bé nói rất kiên cường: “Trình Mục Dương.”

“Tốt.” Trình Mục Dương cười rộ lên, ánh mắt lạnh như băng.

Đúng lúc đó, Chu Sinh Nhật cùng cha hấn và Uyển nương đi vào, mọi người liền thấy hình ảnh kì lạ này: Trình Mục Dương ngồi xổm nắm tay cậu bé, đặt con dao ngay tại yết hầu hấn. Quần gian cùng một số người lại chĩa súng vào Nam Bắc cùng Trình Mục Dương.

Gió rất lớn, đem màn rèm thổi bay.

Trình Mục Dương ung dung buông cậu bé ra.

“Chu Sinh Nhân.” Cha cậu bé mở miệng gọi thẳng tên: “Con đang làm cái gì vậy?”

Cậu bé vẫn đứng ngây ngốc, nhưng tầm mắt tự giác chuyển từ người Trình Mục Dương qua người cha nó. Không nói lời nào, cũng không buông con dao. Uyển Nương cúi người, cười rất ôn nhu: “Đến đây, Tiểu Nhân, mẹ ở đây.”

Cậu bé hình như rất sợ cô ta.

Bởi vì sợ hãi nên rất nghe lời đi qua.

Chẳng qua trước khi đến bên cô ta, cậu bé tựa vào Chu Sinh Nhật. Chu Sinh Nhật cười cười, xoay người ôm cậu bé: “Đã lâu không thấy, Tiểu Nhân của chúng ta đã có thể dùng dao rồi.” Cậu bé chôn mặt trên vai hấn, cắn chặt môi, không hé răng.”

“Thật có lỗi.” Chu Sinh Nhật ôm em trai nhìn Trình Mục Dương, “Ông chủ Trình, khi này anh xuyên tạc Ngô ca tôi sâu sắc, bây giờ em trai tôi lấy dao đùa với anh, hai chúng ta hòa, thế nào?”

Trình Mục Dương không để ý nói: “Con nít vui đùa, không có chuyện gì.”

Chu Sinh Nhật vuốt cằm, nói với quần gia: “Chu Tuần, gọi người trông tiểu thiếu gia đến đây.”

Quản gia lập tức khom người, yên lặng thu khẩu súng: “Dạ.”

Nhưng vừa mới bước đi hai bước, hắn bị Trình Mục Dương dùng tay đè lại vai cố định một chỗ.

“Đợi chút.” Trình Mục Dương tay nhẹ nhàng vỗ vai hắn.

Giây tiếp theo, tay Trình Mục Dương đã đánh vào mặt quản gia, mạnh mẽ không lưu tình. Ngay tại lúc tay hắn chạm vào da thịt người kia, cô nghe rõ ràng tiếng xương gãy. Cô day thái dương, nhìn hắn thay đổi cảm xúc, mắt đen thẫm, khóe miệng hơi nhếch, có chút tàn nhẫn.

Mọi việc diễn ra gần trong gang tấc.

Những người ở đây đều vô thức mà bất động. Quản gia kia muốn chạy trốn, Trình Mục Dương nhanh chóng áp sát. Lại thêm một quyền đánh tới, quản gia kêu thét lên một tiếng lão đảo ngã xuống.

Cậu bé ghé mặt vào vai Chu Sinh Nhật, toàn thân run rẩy.

Nghĩ đến lúc này đã kề dao vào cổ hắn như thế nào.

Không gian yên lặng.

Yên lặng đến mức đáng sợ.

Đây là lần đầu tiên cô thấy Trình Mục Dương ra tay, dùng phương thức nguyên thủy nhất của người đàn ông, dã man kinh người.

Quản gia ngất đi, Trình Mục Dương đứng thẳng dậy, ánh mắt trở nên tức giận, như con báo mất đi con mồi để đùa giỡn. Hắn như vậy, không ai dám nhìn thẳng.

Hắn tháo bao tay dính máu xuống: “Thật xin lỗi, tôi có một số quy tắc.”

—Hết chương 20—

Chú thích:

[1] Lebanon chính là nước Liban. Cộng hòa Liban (tiếng Pháp: Liban; tiếng Ả Rập: Al-Jumhuriyah al-Lubnaniya, phiên âm tiếng Việt: Li-băng; âm Hán-Việt là Lê Ba Nộn) là một quốc gia nhỏ tại vùng Trung Đông. Liban có nhiều núi, nằm cạnh bờ biển đông của Địa Trung Hải. Nó giáp với Syria về phía Bắc và Đông, và Israel về phía Nam, có bờ biển hẹp dọc theo ranh giới Tây.

Cái tên Lebanon (viết theo tiếng Anh) (cũng được viết là “Loubnan” hay “Lebnan”) có nguồn gốc từ ngôn ngữ Semitic, nghĩa là “trắng”, để chỉ đỉnh núi tuyết phủ ở Núi Liban.

[2] Israel (phiên âm: Ixraen; cũng được gọi là Nhà nước Do Thái) là một quốc gia theo chế độ cộng hòa ở vùng Trung Đông bên cạnh Địa Trung Hải.

[3] Những câu thơ này miêu tả về việc xxoo (“là những việc chúng ta mới làm” theo lời của anh Dương nói với chị Bắc ý ^^)

[4] Đông cung đồ là những bức tranh chỉ về việc quan hệ nam nữ.

[5] Lỗ Tấn (chữ Hán phồn thể: 魯迅; chữ Hán giản thể: 鲁迅; bính âm: Lǔ Xùn; 25/9/1881 – 19/10/1936) là nhà văn nổi tiếng của Trung Quốc. Ông được giới nghiên cứu văn chương coi là người đặt nền móng cho văn chương hiện đại Trung Quốc và là bậc thầy của thể loại truyện ngắn. Tác phẩm nổi tiếng nhất của ông là AQ chính truyện.

[6] Hương Cảng là phiên âm Hán Việt của Hồng Kông.

15. Chương 21

Chương 21: Ván bài cuối cùng (3)

Edit: Nguyệt Sắc

Khuôn mặt Chu Sinh trầm đi nhưng vẫn đang cười: “Quả là nên giữ quy tắc. Chĩa súng vào khách không phải là quy tắc của Chu gia, ông chủ Trình như thế đã nhẹ tay rồi.” Hắn vẫy tay, gọi người tới xử lý quần gia, “Tối nay thực có lỗi, không nghĩ tới người của chúng tôi sẽ uy hiếp đến an nguy của ông chủ Trình.”

“Việc này cũng bình thường.” Vết thương trên mu bàn tay của Trình Mục Dương rất bắt mắt, vừa rồi hắn đã dùng tay bị thương ra đòn cho nên toàn bộ mu bàn tay bắt đầu sưng đỏ, “Ngay cả tôi, cũng không dám bảo đảm những người bên cạnh mình là tuyệt đối trung thành.”

Trình Mục Dương cảm thấy không thoải mái liền cáo từ rời đi.

Nam Bắc do dự, nhìn cậu bé trong lòng Chu Sinh Nhật, Chu Sinh Nhật dường như biết cô suy nghĩ điều gì, tươi cười để cô yên tâm. Cô nhanh chóng xốc rèm trắng ra ngoài, nhưng không thấy Trình Mục Dương.

Nghĩ đến tình cảnh vừa rồi, trái tim lại nhảy lên kịch liệt.

Trên chiếc thuyền này, thật sự rất nguy hiểm.

Giờ khắc nào cũng có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Ván bài đêm nay có thể diễn ra thuận lợi hay không?

Cô nghỉ ngơi trong phòng mấy tiếng, đến bảy giờ, có người đưa bữa tối đến. Chu gia vì chú ý đến khẩu vị của khách mà đặc biệt mang theo các đầu bếp nổi tiếng. Đã lâu rồi, cô chưa ăn lại thức ăn nấu với bạc hà.

Người Vân Nam cùng Quý Châu, rất ưa thích bạc hà.

Tại Chiết Giang, người địa phương cũng có thói quen ăn sống loại thực vật này. Ăn bạc hà, vừa cay cay vừa mát lạnh, hương vị thanh khiết.

Cô dùng đũa gấp một miếng cá nướng, vì có bạc hà nên dầu mỡ đều ít đi. Cô bỗng nhớ trên người của Trình Mục Dương, luôn có hương vị này. Thậm chí ngay sáng sớm, cũng có thể thấy hắn ăn lá bạc hà.

Chỉ là một đặc điểm nhỏ như thế, khiến cô cảm thấy khoảng cách giữa cô và hắn cũng không xa lắm.

Cô ngồi ăn rất chuyên tâm, có người gõ cửa. Mở cửa liền nhìn thấy Thẩm Gia Minh.

“Đang ăn cái gì sao?” Thẩm Gia Minh thấy cô chậm rãi nuốt gì đó trong miệng, cười lộ lên, “Ăn từ từ, coi chừng nghẹn.”

Cô nuốt xong liền nói: “Cá nướng bạc hà, đến đây cùng ăn đi.”

Thẩm Gia Minh không khách khí đi qua cầm lấy đũa của cô gấp đồ ăn khác mà ăn: “Anh không thích bạc hà, em không phải không biết.” Nam Bắc nghĩ nghĩ, “Đúng vậy.”

“Ván bài đêm nay, em có đến xem không?” Thẩm Gia Minh vừa ăn vừa hỏi.

“Không đến.” Nam Bắc trực tiếp cự tuyệt. “Em sợ em sẽ khấn trương. Em cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì đó, không bằng cứ ngủ thẳng một giấc tới Đài Loan còn hơn.”

Thẩm Gia Minh tùy tay cầm lấy điều khiển từ xa mở tivi, dựa vào sofa xem tin tức buổi chiều. Người dẫn chương trình tivi mặc áo một bộ quần áo màu trắng, nở nụ cười tiêu chuẩn, Anh vẫn lưu loát.

Sau khi quảng cáo ngắn gọn, nữ dẫn chương trình cầm lấy một xấp tư liệu bình thần nói: “Sáng nay lúc 5 giờ, tàu của Philippines bỗng nhiên tiến vào hải phận của Trung Quốc. Sau khi giao chiến, hai thuyền của Philippines đã bị khu trục hạm [1] của ta đánh chìm, hiện nay đã rút khỏi hải phận Trung Quốc, tiến vào eo biển Ba Sĩ. Đây là lần đầu tiên sau 94 năm, Trung Quốc đánh chìm hai tàu chiến của Philippines...”

Khi cô đang chăm chú lắng nghe thì Thẩm Gia Minh đã chuyển sang kênh khác.

“Sao lại không nghe?” Nam Bắc kì quái nhìn hắn.

Thẩm Gia Minh không ngừng đổi kênh nói với cô: “Không nghe là đội tàu của Philippines đã rút về eo Ba Sĩ sao? Không có quan hệ gì tới chúng ta. Du thuyền này chắc hẳn đang ở khu vực biển phía Nam, Chu gia đã sắp xếp mọi thứ rồi, không ảnh hưởng gì đến chúng ta đâu.”

Đi xuống phía Nam chính là khu vực biển Đài Loan.

Cô ăn sạch sẽ cá nướng, uống một ly trà bạc hà, cùng Thẩm Gia Minh nói chuyện phiếm. Gian phòng này có hơn một nửa cửa sổ là sát đất, nhìn ra có thể thấy ngoài biển rất rõ ràng. Hai người ngồi không xa nhau, nhìn những tầng mây bên ngoài.

“Sắp có gió lốc.” Nam Bắc thì thào nói.

Thẩm Gia Minh nghe không rõ, vừa định mở miệng hỏi thì điện thoại vang lên. Hắn lấy điện thoại ra nghe, một lúc sau thì nói với Nam Bắc: “Có người thông báo, chúng ta sắp đi vào khu vực bão.”

Nam Bắc dạ: “Bão cũng được, chỉ cần không đụng đá ngầm.”

Cô đứng lên, đi đến bên cạnh cửa sổ.

Trên biển, mặt trời đã lặn.

Vẫn một màu đen quen thuộc.

Đang xuất thần lại phát hiện một điều kỳ quái. Theo những gì Thẩm Gia Minh nói, thuyền này hẳn là đang ở hải vực phía Nam, sao lại có thể xuất hiện “Hắc triều”? Loại nước biển màu đen này chỉ xuất hiện từ vùng biển Philippines đến phía Đông biển Đài Loan, không thể xuất hiện ở vùng biển phía Nam này.

Philippines... Đài Loan.

Trong đầu Nam Bắc vẽ nên một bản đồ.

Eo biển Ba Sĩ?

“Em nhớ rõ là lúc chạng vạng chúng ta đã qua khỏi eo biển Ba Sĩ rồi mà?”

Thẩm Gia Minh nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay: “Đúng vậy, lúc này chắc chắn đã cách eo biển Ba Sĩ rất xa.”

Nhưng sao hiện nay, chiếc thuyền này rõ ràng lại ở eo biển Ba Sĩ.

Cô không nói ngay với Thẩm Gia Minh, chỉ là sự nghi ngờ của bản thân, hay chủ nhân chiếc thuyền này đã nói dối, cố ý ở lại thêm một đêm trên vùng biển quốc tế này. Hay là có người khác, thay đổi hành trình của con thuyền?

“Anh nên đến sông bạc đi.” Nam Bắc xoay người, dựa vào kính thủy tinh nhắc nhở Thẩm Gia Minh.

“Uh, cũng nên đi rồi.” Thẩm Gia Minh từ sofa đứng lên, bỗng nhiên tò mò hỏi cô, “Em thật sự không quan tâm thắng thua?” Nam Bắc từ chối cho ý kiến nhìn hắn: “Việc này không quan trọng. Quan trọng là mọi người có thể bình an trở về.”

Thẩm Gia Minh nhanh chóng rời đi.

Màn đêm yên lặng, trong phòng rất tối, cô muốn đi bật đèn, khi tay đặt trên chót đèn lại phát hiện tâm mắt mình trở nên mơ hồ. Đồng tử nhanh chóng giãn ra. Nam Bắc đưa bàn tay ra trước mặt, kéo dần ra xa, phát hiện rất khó mới có thể nhìn ngón giữa. Cô đứng yên lặng không tiếng động, không có thống khổ gì.

Động tác của Nam Bắc dần dừng lại.

Đây là phương pháp bức cung hay dùng ở Đông Nam Á. Kích thích tuyến thượng thận để làm giãn đồng tử [2], trong đầu bắt đầu sưng tấy.

Đồng tử có thể giãn cực hạn 9mm. Cô đã thấy qua một lần nhưng lúc đó không quan tâm lắm.

Cảm giác được đồng tử đang giãn ra dần dần, Nam Bắc mê muội phải dựa vào tường để đứng thẳng.

Không có một tiếng động, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh. Cô dùng tay chống lên vách tường, đứng khoảng 10 phút, cuối cùng cũng có thể thích ứng được nhưng ánh mắt mờ đi.

Làn da trong lòng bàn tay kề sát vách tường.

Cô bắt mình tập trung tinh thần, phán đoán những chuyện có thể xảy ra.

Có lẽ là đồ ăn, có lẽ do thuốc, có thể là không gian lặng im như thế này không thể phát hiện ra khói độc. Rất nhiều khả năng, rất nhiều lý do, có lẽ mỗi người trên thuyền này đều có lý do làm như vậy. Cũng giống như rất nhiều nơi trên thế giới, người chỉ đi trên đường, lúc nào cũng có thể bị bắn chết bất ngờ.

Đôi khi bị người ta thù hận, ngay cả bản thân cũng không biết lý do vì sao.

Huống chi là cô, Nam Bắc, em gái duy nhất của Nam Hoài.

Cô suy nghĩ hỗn loạn, muốn từ các phán đoán tìm ra điều gì đó bất thường. Hành trình của con thuyền đột nhiên thay đổi, ngay cả Thẩm Gia Minh cũng không biết, chắc chắn có người muốn tiếp tục ở lại vùng biển quốc tế? Tại nơi an toàn nhất này, muốn làm việc gì?

Tối hôm qua, người phụ nữ kia dù chết cũng liều mình làm thuyền dừng lại nơi này...

Cô ta còn bỗng nhiên trúng độc.

Nam Bắc không ngừng thử các chức năng của cơ thể.

Cho đến bây giờ, trừ đồng tử bị khuếch tán, không có phản ứng gì khác.

Không biết vì sao, cô bỗng nghĩ tới Trình Mục Dương, Bắt đầu từ Hồ Vạn Đảo, sinh mạng của hắn liên tiếp bị uy hiếp. Tuy rằng hắn che dấu tốt.

Nhưng là,

Đêm đó cô bỗng nhiên tỉnh ngủ thì thấy bắn nhau. Lần thứ hai cùng Thẩm Gia Minh đến cầu thang lại thấy những cái xác ở đó. Nếu đêm đó cô ngủ thẳng đến sáng hay không đến cầu thang, có lẽ cái gì cô cũng không biết. Chỉ là ngẫu nhiên nhưng lại đến hai lần.

Vậy những lần cô không nhìn thấy thì sao?

Tên của hắn xuất hiện trong phán đoán lúc này của Nam Bắc khiến tim cô liên đập không ổn định.

Nếu việc gây gián đồng tử chỉ là khống chế hành động hành động của cô, như vậy, nguyên nhân có thể là có người muốn giết Trình Mục Dương nhưng không muốn cô nhúng tay hay không?

Cô vừa nghĩ thì lập tức cúi dệp lê.

Chân không đứng trên sàn.

Sau đó sờ soạng thay đổi quần áo trên người, việc này cũng mất khoảng 5 phút. Nam Bắc nắm tay vịn cửa, dùng lý trí còn lại suy nghĩ, nếu mở cửa này, nguy hiểm là khó đoán trước được.

Hiện tại, việc nên làm nhất chính là tìm Thẩm Gia Minh.

Nhưng là, cô lo lắng cho Trình Mục Dương, lo lắng trong thời gian mù tạm thời này bản thân sẽ gặp nguy hiểm. Không những không tìm thấy hắn, cho dù Tiểu Phong hay A Mạn hay là bất cứ người nào khác, chỉ sợ cô cũng không nhìn thấy.

Nam Bắc mở cửa, nhẹ nhàng đối mặt với hàng lang hỏi: “Có người không?”

Không ai trả lời, cũng không có tiếng bước chân.

Lúc này, hẳn là tất cả mọi người đi sòng bạc. Nhưng đáng lý ra phải có nhân viên phụ trách an ninh cho người sống ở tầng này chứ, đằng này lại không một bóng người. Nhưng như thế cũng tốt, cô đi chân không tiến lên từng bước.

Phòng Nam Bắc là ở một bên của hành lang, mà phòng Trình Mục Dương là nằm ở cuối, giữa hai hành lang.

Cô lần tay theo vách tường.

Lấy tốc độ nhanh nhất đi đến phòng hắn.

Ngón trở lần lượt qua tường, cửa thứ nhất, tường, cửa thứ hai, tường...Cho đến khi đụng đến cánh cửa phòng hắn thì dừng lại, nhẹ nhàng gõ. Không có âm thanh nào.

Hắn đi sòng bạc?

Cô lại nhẹ nhàng gõ cửa.

Trong im lặng, cô cảm giác được cửa phòng chậm rãi mở ra.

“Trình Mục Dương?” Cô kêu tên của hắn, tay đã yên lặng nắm thành quyền.

Nếu không phải Trình Mục Dương thì thật là phiền toái.

Không có trả lời.

Toàn thân căng thẳng, sẵn sàng chuẩn bị đánh trả, nhưng lại bị kéo mạnh vào phòng: “Là anh.” Giọng Trình Mục Dương, ngăn ngủi mà cấp bách. Cô cảm giác cả người đều bị hắn ôm, nhanh chóng di chuyển.

Âm thanh vỡ vụn thật lớn xuyên xỏ qua toàn bộ căn phòng.

Trong tiếng gió títt gào, cô bị che kín miệng và mũi, cả người bị hắn ôm chặt, sau đó từ trên cao rơi xuống. Nháy mắt đã chìm vào nước, đồng thời ngay lúc đó, một tiếng nổ mạnh vang bên tai, sau đó âm thanh này theo dòng nước dần dần đi xa.

Âm thanh chỉ nhỏ dần, nhưng không kết thúc.

Cô không nhìn thấy, chỉ biết bản thân đang ở trong biển. Trình Mục Dương nhảy xuống quá nhanh, không nói trước để cô chuẩn bị, phổi đã bắt đầu thiếu dưỡng khí, ngực co rút đau đớn. May mắn, hắn nhanh chóng ôm cô nổi lên, sau đó buông tay cầm lấy thắt lưng cô, nâng cô cao khỏi mặt nước.

Nam Bắc trong màn mưa giữa biển, mở miệng thở phì phò.

Môi cùng đầu lưỡi thấm đẫm nước biển, mặn chát, khiến người ta buồn nôn.

“Anh biết hiện giờ em không nhìn thấy.” Trình Mục Dương nói, “Anh lập tức sẽ mang em bơi khoảng 1000 thước, hiện tại đang bão lớn, chờ lên bờ sẽ nói mọi việc với em.” Giọng của hắn bị sóng biển cùng bão làm suy yếu, đứt quãng mà lượn lờ xung quanh tai cô.

Cô không nói nhiều lời vô nghĩa, chỉ nói một chữ được.

Không cần hắn nói, khi hai hai người nhảy xuống nước, cô liền biết hiện tại có bao nhiêu nguy hiểm.

Vì sao hắn biết cô không nhìn thấy?

Vì sao hắn bỗng nhiên nhảy thuyền?

Mà lại vì sao, có tiếng nổ mạnh đó?

Từ lúc cơn chiều, nhìn thấy tầng mây đen đầy gió lốc, cô đã có dự cảm không tốt.

Bơi trong cơn bão dữ dội này, quả thật là liều mạng.

Mấy vấn đề này, chỉ có thể tạm thời áp chế xuống đáy lòng, thoát khỏi khu vực biển nguy hiểm này mới là điều quan trọng cần làm.

Trình Mục Dương nhanh chóng điều chỉnh tư thế, vòng tay từ sau lưng ra trước ngực cô, dùng cách thức cứu người tiêu chuẩn mà mang cô bơi về phía hòn đảo. Cách đó không xa, sóng biển từng đợt dâng cao hơn 10 thước, bí mật theo hơi ẩm có mùi tanh nồng đậm.

Nam Bắc cố gắng điều chỉnh hô hấp, nhưng vẫn không ngừng sặc nước. Cô không thể nhìn thấy gì, ngoài việc chỉ có thể ỷ lại hắn tiến về phía trước thì cô không thể làm gì khác.

Trình Mục Dương đem đồng hồ đến trước mắt, không ngừng xác định phương hướng, kinh độ và vĩ độ.

Quần đảo Ba Thán [3], phía Đông Nam.

Đây là khu vực biển ‘hắc triều’, tốc độ dòng chảy rất mạnh. Hiện tại lại có gió lốc, dòng chảy lại càng mạnh hơn, căn bản không thể nhìn thấy rõ cái gì, sóng to gió lớn, tầm mắt mờ hồ, hơi thở khó khăn.

Hắn che kín miệng Nam Bắc ý bảo cô nín thở.

Sau đó, chính hắn cũng nhịn thở bơi trong biển, năng lực sinh tồn của hai người, quả thực rất mạnh mẽ. Trình Mục Dương khoa tay trong nước, máu hồng không ngừng trào ra, lan tràn khắp nơi.

Thì ra là hắn vốn có thời gian dùng dụng cụ để đập kính thủy tinh, nhưng Nam Bắc lại đột nhiên xuất hiện, khiến hắn chậm trễ mất mười giây, dưới tình thế cấp bách chỉ có thể dùng tay đập kính, khiến kính thủy tinh chống đạn găm vào tay hắn.

Nồng độ muối trong nước biển khiến tay phải của hắn hoàn toàn tê liệt. Trình Mục Dương nhìn máu đang không ngừng trào ra, phán đoán cánh tay bị thương rất nặng, phải lên bờ xử lý. Hắn ném bỏ mọi suy nghĩ trong đầu, sóng gió càng lúc càng lớn, hắn vẫn tiếp tục bơi về phía trước, tiếp tục bơi một hồi chỉ nhận ra bản thân mới tiến thêm được năm thước.

Một ngàn thước, quả là một khó khăn lớn với hắn bây giờ.

Ngọn sóng dâng ười thước, gào thét găm rú.

Trong nháy mắt, hắn thấy được đá ngầm, kéo mạnh Nam Bắc vào lòng ôm chặt, hai người bị nước cuốn lên, va chạm mạnh vào đá.

—Hết chương 21—

Chú thích:

[1] Tàu khu trục, hay còn gọi là khu trục hạm, (tiếng Anh: destroyer) là một tàu chiến chạy nhanh và cơ động, có khả năng hoạt động lâu dài bên bờ biển dùng ục đích hộ tống các tàu chiến lớn hơn trong một hạm đội, đoàn tàu vận tải hoặc một chiến đoàn, và bảo vệ chúng chống lại những đối thủ nhỏ tầm gần nhưng mạnh mẽ, thoát tiên là những tàu phóng lôi, và sau này là tàu ngầm và máy bay. Khu () và trục () là các chữ Hán-Việt đều có nghĩa là “đuổi đi”.

[2] Giãn đồng tử mắt là trứng đồng tử (con ngươi) nở to bất thường, có kèm theo mống mắt bất động do cơ thất bị liệt vì dùng các thuốc tiết colin (dùng tại chỗ hay toàn thân), hoặc mống mắt vẫn giữ được các phản xạ do cơ giãn đồng tử co thất vì dùng các thuốc giống thần kinh giao cảm tại chỗ hay kích thích đường thần kinh giao cảm. Nguyên nhân: tra mắt với các thuốc làm GĐT (tropicamid, scopolamin và homatropin, atropin 0,1% – 0,5%, vv.); nhiễm độc strichnin (người vật vã hay mê sảng, không sốt, co cứng bắt đầu từ các chi, lan dần đến các cơ của thân, mặt, cổ, có thể kèm theo cứng hàm hay không, GĐT, nhìn thấy các đồ vật xung quanh dưới màu xanh); bệnh của nhãn cầu (chấn thương nhãn cầu, glôcôm, vv.); rối loạn hệ thần kinh trung ương (thương tổn của bán cầu đại não, các bệnh của dây thần kinh vận nhãn, vv.); cường kích thích hay tăng năng tuyến giáp, vv.

[3] Quần đảo Ba Thẩn: vì tất cả tên riêng trong truyện đều phiên âm Hán Việt, nên rất khó xác định chính xác quần đảo này. Nhưng theo vị trí của anh chị hiện nay mà mình biết, kết hợp bản đồ và nơi anh chị sẽ lưu lạc ở những chương sau thì quần đảo Ba Thẩn này có thể là quần đảo Batanes. Quần đảo này ngăn cách với đảo Đài Loan qua eo biển Ba Sĩ và thuộc về nước Cộng hòa Philippines. Batanes cách khoảng 190km về phía Nam của đảo Đài Loan.

16. Chương 22

Chương 22: Mặt trận giải phóng Hồi giáo* Philippines (1)

Edit: Nguyệt Sắc

* Nguyên văn là MILF Philippines, mình ghi thẳng tên MILF là Mặt trận giải phóng Hồi giáo luôn ^^!

Nam Bắc căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy có một luồng lực nước thật lớn nâng cô và Trình Mục Dương lên, giống như không có trọng lực, sau đó bị ném mạnh về trước.

Thật may mắn là Trình Mục Dương đã bảo cô nhịn thở trước.

Nếu không, nồng độ nước biển mặn như thế này mà sặc vào khoang mũi thì hậu quả thật khó lường.

Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu, toàn bộ thân thể được Trình Mục Dương ôm cô bỗng đập mạnh vào thứ gì đó, toàn bộ đau đớn đều giảm bớt, nhưng cách một thân thể vẫn có thể khiến cô cảm nhận sâu sắc lực va đập này mạnh như thế nào.

Cô nắm lấy cổ tay hắn, có chút khản trương.

Rất sợ, sợ hắn có vấn đề gì.

“Không có việc gì.” Thanh âm Trình Mục Dương rất bình tĩnh.

Hắn nói xong, không lên tiếng nữa.

Đợt sóng to đã đi qua, nhưng bão táp càng lúc càng lớn. Vừa rồi cũng thật không may, nếu không có sóng to gió lớn thì sẽ không để lộ ra đá ngầm, như thế cũng sẽ không va chạm khủng khiếp như vậy. Trình Mục Dương chậm rãi cảm nhận thân thể của mình, sự chịu đựng đã gần đến giới hạn.

May mắn, khi đập vào đá ngầm thì họ cách bờ biển cũng không còn xa.

Hắn khống chế bản thân, dùng nghị lực chống đỡ thân thể nổi lên, mang Nam Bắc tiến vào đảo nhỏ.

Hai người sức cùng lực kiệt tránh trong một khe hở của núi đá ven bờ, né gió lốc. Từ trong túi quần lấy ra một cái bật lửa bật lên. Ngọn lửa nho nhỏ, chiếu sáng xung quanh hắn cùng cô, hắn nhẹ giọng hỏi: “Có sao không?”

Hai người đều chật vật.

Trên người cô có máu chảy xuống.

Chân Nam Bắc bị đá cắt một vết thương, vì độ mặn của nước biển nên làm cô tê liệt không thể cảm nhận được điều gì. Cảm giác có chút ánh sáng xuất hiện trước mắt, cô đang định mở miệng thì ánh sáng biến mất.

Nam Bắc có chút hoảng, đưa tay sờ cánh tay hắn.

Sau đó lần theo hơi thở của hắn đưa tay đến động mạch ở gáy.

Thực suy yếu.

“Trình Mục Dương?”

Lần này, người ở ngay trước mặt, nhưng không có câu trả lời.

Cô lại hoàn toàn chìm trong bóng đêm, cảm giác được mưa to đang không ngừng xuyên qua vách đá, tạc vào hai người.

Đảo nhỏ xa lạ, khu vực biển xa lạ, Trình Mục Dương hôn mê, vết thương trên người. Tất cả đều làm thần kinh cô căng thẳng, cô chưa từng đối mặt với tình trạng như thế này. Nam Bắc từ trên người lấy ra một con dao, bắt đầu chậm rãi cắt quần của cô, dựa vào cảm nhận tìm miệng vết thương ở chân cô rồi băng bó lại.

Sau đó nhẹ nhàng vươn tay dọc theo thân thể của hắn tìm vết thương. Lúc tay chạm đến vết thương có thể cảm nhận được vết thương rất sâu. Nam Bắc nâng tay hắn lên, dùng răng nanh cắn đầu ngón tay hắn, cẩn thận dùng vải bao xung quanh, nhanh chóng thắt nút để phòng ngừa máu chảy càng nhiều.

Đến khi chạm vào phía sau lưng hắn, Nam Bắc sợ ngây người.

Miệng vết thương quá dài, cô thậm chí không biết có thể dùng cái gì để băng bó.

Nam Bắc thấy bản thân rất bình tĩnh, nhưng tay không khống chế được mà cứ phát run. Cuối cùng cô đem quần dài cởi ra, trong bóng đêm nhanh chóng tạo thành một miếng vải, cô phải làm hắn ngừng chảy máu, nếu không nhất định hắn sẽ chết.

Ý niệm này ở trong đầu không ngừng gặm cắn sự bình tĩnh của cô.

May mắn là hắn lúc nào cũng mạnh theo rượu mạnh, có thể dùng tiêu diệt.

Cuối cùng, lúc băng bó cho hấn, hốc mắt có chút chua xót, như là chảy nước mắt. Mãi cho đến khi nghe được hấn vô ý thức rên rỉ một tiếng, nước mắt rốt cuộc cũng tràn mi. Chết tiệt, rõ ràng là chính hấn mang cô nhảy khỏi thuyền, là tự hấn tìm đến nguy hiểm.

Ban đêm thật dài.

Ngoại trừ tiếng rít của bão táp, không còn một tiếng vang nào.

Nam Bắc im lặng ngồi bên cạnh Trình Mục Dương, trong tay vẫn nắm chặt con dao, không biết đã trôi qua bao nhiêu thời gian. Thẳng cho đến khi mặt trời dần chiếu sáng, bão táp đã suy yếu dần, cô có thể chậm rãi nhìn thấy xung quanh.

Mưa vẫn rơi, chỉ là không còn gió.

Trình Mục Dương trước mặt, sắc mặt tái nhợt đến mức khiến người ta sợ hãi, môi đã trắng bệch. Cô sờ mặt hấn, nóng bỏng, rất nóng. Tối qua băng vết thương, tuy rằng máu ngừng chảy nhưng do vải thiếu thốn nên chỗ băng bó hơi lộn xộn. Da thịt ở mu bàn tay lộ ra, bị nước biển cọ rửa mà trở nên trắng bệch không có chút máu.

Miệng vết thương ở sau lưng lại vô cùng thâm thẳm.

May mắn là thân thể hấn cũng rất tốt.

Đến bây giờ mới sốt cao.

Bên ngoài mưa gió nhỏ dần, cô có thể xem xung quanh, nhất định có thể tìm được chỗ thích hợp để ở.

Hoặc là, có lẽ có người nào đó, đến đón hấn?

Nam Bắc khẽ cắn môi, nâng người hấn đỡ ra khe đá.

Nơi này thật đúng là hoang đảo, trừ bỏ những tảng đá lớn thì không có thực vật gì. Cô ven theo những dãy đá nhỏ mà đi, nhanh chóng nhìn thấy một bên sườn khác của bờ biển, nhắm lại quãng đường cùng thời gian mới đi, ước chừng đảo này có đường kính chưa tới hai ngàn thước...Lúc này cô thấy một xác phi cơ trực thăng rơi xuống mỏm đá, nhưng ngoài chiếc phi cơ này thì không còn gì cả, hai bên sườn đảo đều không có thuyền.

Trình Mục Dương cao hơn rất nhiều so với cô, chân chỉ có thể tha lết trên mặt đất, mà Nam Bắc lại bị thương ở chân nên không thể đi quá xa.

Đã không tìm thấy người, Nam Bắc liền tìm một nơi thích hợp, để Trình Mục Dương dựa trên tảng đá. Không thể để hấn nằm sấp, mưa sẽ dội lên miệng vết thương, cũng không thể nằm ngửa vì vết thương sẽ bị chà xát.

Sốt cao không dứt, vết thương lại sâu.

Không có ai, Nam Bắc cũng hết cách.

Cô lấy tay ném thử mưa, muốn đưa nước vào miệng Trình Mục Dương. Bởi vì đau đớn nên hấn vô ý thức mà cắn chặt răng, không thể nuốt nước vào được. Nam Bắc không đành lòng, nhìn hấn trong chốc lát, chậm rãi tiến lại gần, môi đặt trên môi hấn, đầu lưỡi dùng sức muốn mở miệng hấn ra.

Mặt hấn nóng bỏng, nhưng môi lại lạnh như băng.

“Trình Mục Dương.” Cô nhẹ giọng kêu tên của hấn.

Chậm rãi, hấn bắt đầu thả lỏng, tùy ý để lưỡi của cô xâm nhập vào trong miệng. Nam Bắc ngậm nước, từng ngụm từng ngụm nuốt hấn uống. Trừ việc này cô không thể làm thêm gì nữa, trên hoang đảo này, ngay cả thực vật cũng không có.

Cô vuốt trán rồi nhìn mặt hấn.

Đây là lần đầu tiên Trình Mục Dương ở trước mặt cô, nhắm mắt giống như đang ngủ say. Dù là lần quen biết tại Bỉ hay là hành trình lần này, cô chưa bao giờ thấy hấn thả lỏng như vậy. Gương mặt thật trắng, làn

da nóng do sốt cao nhưng cảm giác có chút trong sáng, lông mi trên đôi mắt che bớt đi sự âm nhu, trông rất bình tĩnh và xinh đẹp.

Đây cũng là lần đầu tiên, cô bị người khác làm liên lụy mà gặp nguy hiểm, nhưng không tức giận.

Cũng không biết hiện nay trên thuyền đã loạn thành cái gì. Nam Hoài chắc hẳn là rất tức giận.

Cô cứ như vậy nhìn hắn, cách một giờ lại đút cho hắn một ít nước mưa.

Chỉ hy vọng thân thể hắn đủ khỏe mạnh để chống cự.

Qua một ngày đêm, Trình Mục Dương sốt cao cuối cùng cũng giảm bớt một ít. Lúc cô đút nước bỗng nhiên cảm giác được đầu lưỡi hắn quần quanh lưỡi cô, nhẹ nhàng mút vào. Cô mở to hai mắt, tim đập hơi nhanh, nhìn hắn.

Trình Mục Dương chậm rãi, mở to mắt: “Sao lại không tiếp tục?”

Thanh âm trêu chọc, không hề có sự lo lắng.

Hắn vừa nói xong, liền điều chỉnh tư thế ngồi. Thể lực khôi phục thật sự là kinh người.

“Vì sao nhảy thuyền?” Cô hỏi hắn.

“Trong vài năm này, anh chỉ làm một chuyện.” Hắn nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: “Bắt được người phản bội trong Trình gia. Hắn ta che giấu rất giỏi, cần phải có thủ đoạn kỹ lưỡng. Cho nên tất cả mọi việc anh làm, bao gồm cả ván bài trên du thuyền này đều là một cái bẫy.”

Nam Bắc dạ.

Hắn cũng không nói thêm gì nữa: “Khát nước.”

Cô ngẩng người, hắn cười rộ lên. Đưa tay hứng nước mưa, cô đưa tới miệng hắn.

Hắn cười: “Không có sức để uống.”

Trình Mục Dương lúc này tựa như một con mèo đã được ăn no. Nằm bên cạnh cô, mặc cho cô có uy hiếp thế nào cũng không muốn động đậy. Hắn tỉnh lại, lo lắng hai ngày nay của Nam Bắc cũng tiêu tan.

Tuy rằng mưa vẫn rơi nhưng hai người họ cùng ở trên hoang đảo này thì cũng không có vấn đề gì lớn.

Nam Bắc cười uống nước, cúi đầu chạm vào môi hắn. Lúc cô chạm vào hắn, Trình Mục Dương lập tức vươn tay trái đè gáy của cô lại. Sau khi nuốt xong nước thì bắt đầu chậm rãi hôn môi cô. Nam Bắc chống tay trên tảng đá, không để cho thân thể của cô gây áp lực cho hắn.

Bọn họ hôn môi thật lâu, là ôn hòa, không kịch liệt.

Trình Mục Dương di chuyển tay từ lưng của cô đến đùi, nhẹ nhàng vuốt ve. Quần dài của Nam Bắc đã sớm dùng để băng vết thương cho hắn, mặc quần lót suốt hai đêm, chân cô đã lạnh băng đến dọa người. Lòng bàn tay hắn, nhiệt độ vẫn rất cao.

Cô cùng hắn tách ra, đặt trán trên trán hắn, thở từng hơi: “Anh không muốn sống nữa sao?”

“Anh đã nói không chừng sẽ chết ở đây.” Trình Mục Dương nhìn cô: “Em nỡ từ chối anh sao?”

Nam Bắc nhíu mi, bị hắn hỏi vậy thì lòng mềm như nước: “Không nỡ, nhưng mà, anh cũng thật đáng chết.”

Hắn cười: “Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.”

Cô không thể xác định nếu hai người cùng nhau có thể hay không sẽ hại chết hắn. Có khả năng, nhưng cô không cự tuyệt.

Ngón tay Trình Mục Dương xâm nhập vào trong thân thể cô, có lẽ bởi vì không còn sức lực là mọi động tác đều trở nên nhẹ nhàng, ôn nhu. Thân thể hai người đã sớm hiểu biết nhau, hô hấp của cô chậm rãi mạnh dần, Nam Bắc nhìn ánh mắt hắn không nói lời nào.

“Bắc Bắc?”

“Vâng.”

“Có phải hay không, có chút thích anh?”

“Dạ.” Cô cười, ghé vào lỗ tai hắn nói, “Một chút.”

Hắn tựa hồ muốn khởi động thân thể của chính mình.

Nam Bắc đem hai tay khoát lên vai Trình Mục Dương, đè lại động tác của hắn: “Để em.”

Cô cẩn thận cởi bỏ quần dài của hắn, ngồi lên trên người hắn, để hắn thông thả tiến vào.

Thân thể Nam Bắc ngã về sau, hai tay chống đỡ lên tảng đá. Vì không dám tạo áp lực cho thân thể của hắn, cô đành phải dùng sức của hai chân, miệng vết thương trên chân đau đớn nhưng khoái cảm trong thân thể không ngừng trào ra.

Cảm giác này nói không nên lời.

Trình Mục Dương vẫn nhìn mặt cô, hơi đóng ánh mắt, vì động tác của Nam Bắc mà hắn không ngừng tiến vào thân thể cô. Thắt lưng cùng chân của cô, trong màn mưa, lại có vẻ xinh đẹp chết người.

“Có đau hay không?” Hắn dán mặt trong ngực cô mà hỏi.

“Đau.” Nam Bắc nhẹ nhàng thổi phỉ phò, “Chân đau.”

Mưa không ngừng tuôn rơi trên cả hai người, cô cảm thấy vẫn còn lý trí, vết thương trên đùi đã vỡ ra, máu chảy không ngừng...

Đến cuối cùng, hắn nhanh chóng nắm chặt thắt lưng của cô.

Giữa lúc đang cảm nhận đau đớn trên chân cùng với sự giữ lấy của hắn, Nam Bắc nghe Trình Mục Dương nói một câu nói.

Tiếng mưa rơi quá lớn, còn có sự kích thích của thân thể, cô không thể nghe rõ ràng lời đó.

Sau đó cô lại một lần nữa băng bó lại vết thương cho cả hai.

Cầm rượu còn sót lại định giúp hắn tiêu độc, không ngờ Trình Mục Dương lại cầm lấy mà uống sạch sẽ. Cô sờ trán hắn, dường như lại nóng lên: “Nếu anh phát sốt rồi chết, không biết hai chúng ta có thể trở thành chuyện tình yêu của gia tộc hay không.”

“Có lẽ.” Trình Mục Dương cười đến vô hại, nói chuyện có chút yếu ớt: “Anh nhất định nói với họ đem em viết thành vợ của anh. Ngày này tháng này năm này, Trình Mục Dương ôm vợ là Trình Nam Bắc lưu lạc trên biển, một lần hương diễm cuối cùng ở đảo hoang.”

“Đảo này gọi là gì?” Cô bỗng nhiên chuyển đề tài.

“Một đảo trong quần đảo Ba Thẩn.”

“Không có tên sao?”

“Đại tiểu thư.” Trình Mục Dương buồn cười nhìn cô, “Đông Nam Á không phải là thiên hạ của em sao? Philippines có hơn 7000 hòn đảo, làm sao tất cả đều có tên.”

“Được, được. Em thừa nhận, em không biết nhiều như anh.” Nam Bắc lười tranh chấp với hắn: “Cho nên đây là hoang đảo mà anh đã tính toán trước sao?”

Trình Mục Dương gật đầu, mày hơi nhếch lên.

“Có phải nghĩ vì sao không có ai đến tiếp ứng không?”

Hắn khẽ cười, đem cô ôm vào người: “Em làm sao mà biết?”

“Trực giác.” Nam Bắc nói, “Nhưng mà, nguyên nhân có thể là do tàu của hải quân Philippines đột nhiên tiến vào hải vực của Trung Quốc, sau khi giao chiến thì bị khu trục hạm của Trung Quốc đánh chìm, bọn họ liền rút khỏi hải vực Trung Quốc tiến vào eo biển Ba Sĩ. Cho nên, hiện tại chắc là toàn tuyến đường biển này đã bị phong tỏa rồi.”

Trình Mục Dương giật mình: “Không sai biệt lắm, hẳn là nguyên nhân này.”

“Nhưng nếu người của anh muốn đàm phán để tới đón anh cũng không hẳn là khó.” Nam Bắc có chút không hiểu, “Vì sao đến nay vẫn không có ai xuất hiện?”

“Bởi vì anh hạ tử lệnh.” Trình Mục Dương kiên nhẫn giải thích với cô. “Kẻ phản bội này hẳn là một nhóm người trong Trình gia. Lúc trước bởi vì bọn họ nên Trình Mục Vân mới đắc tội với quan chức Moscow, cho nên anh cùng Trình Mục Vân bày ra cạm bẫy này, dùng bốn năm đuổi giết Trình Mục Vân, nắm trong tay toàn bộ gia tộc, sau đó tìm cơ hội, giả chết.”

“Sau đó, người kia sẽ xuất hiện sao?”

“Anh không chết hẳn sẽ không xuất hiện nhanh như vậy. Trong bốn năm chạy trốn của Trình Mục Vân, người kia chắc chắn sẽ tìm Trình Mục Vân với ý đồ liên thủ, hoặc là hoàn toàn giết chết Trình Mục Vân.” Trình Mục Dương cười cười. “Cho nên hiện tại anh phải chết, không còn bất cứ tin tức sống sót nào, trừ bỏ vài người, không ai có thể biết sự thật. Cho nên việc này cũng sẽ không kinh động đến chính phủ lắm.”

Nam Bắc cười nhạo hẳn: “Vậy anh thật sự chờ chết ở đây đi.”

“Anh sẽ tìm được A Mạn.” Trình Mục Dương nhìn có vẻ mệt mỏi, nhắm mắt nói: “Sau đó, chờ thu lưới.”

Khó trách hẳn nói, căn bản không cần ván bài thắng thua.

Cuộc hành trình này đối với hẳn chính là cơ hội bốn năm mới xuất hiện một lần.

Hoặc là cũng có thể, lúc hẳn ở hồ Vạn Đảo đã sắp xếp tất cả, làm mọi người tức giận, không ngừng khiêu khích người trên thuyền. Cho nên mới có người ám sát hẳn.

“Mọi sự sắp xếp của anh, có em trong đó hay không?”

“Hoàn toàn không có.” Trình Mục Dương nghiêng đầu nhìn cô, “Anh không thể để em gặp nguy hiểm.”

Cô than thở nói: “Vậy vì sao lại khiến em không nhìn thấy?”

Khi mới rơi xuống biển, hẳn đã nói, anh biết hiện tại em không nhìn thấy.

Trừ bỏ người hạ độc, ai có thể biết rõ ràng như vậy.

Hẳn nói: “Anh sợ em sẽ đột nhiên xuất hiện khi căn phòng nổ mạnh nên dùng ít quỷ kế.”

“Không nghĩ tới em vẫn xuất hiện?”

Trình Mục Dương ừ một tiếng, dứt quãng, môi hôn lên môi cô: “Anh không nghĩ tới, em trong lúc bị nguy hiểm còn đến tìm anh.”

“Em cũng không nghĩ tới.”

Nam Bắc căn cứ môi dưới của hẳn trả thù.

Hẳn đưa tay vào túi áo sơ mi lấy ra một loại vô tuyến điện nhỏ đặt vào tai cô: “Bọn họ chắc là đang nghĩ biện pháp để tìm anh.” Nói xong thì không thêm nhắc lại, thể lực của hẳn đã cạn kiệt nghiêm trọng.

Cô cũng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Vô tuyến điện vẫn im lặng. Ngay khi cô đang ngủ thì phát ra tiếng vang rất nhỏ, từ trong vô tuyến truyền ra giọng của một thiếu niên, như đang nói cái gì đó.

Nam Bắc lắng nghe, qua vài giây thì nghe được: “Lặp lại, ông chủ, tôi là Ninh Hạo. Philippines đã phong tỏa vùng trời trên biển, không thể nào đến đón anh được. Tôi đang mượn hệ thống liên lạc của pháo hạm Philippines để liên hệ, đã giúp anh phát tín hiệu cầu cứu, thuyền cứu viện trong một giờ sẽ tới chỗ anh.” Bên kia truyền đến tiếng uống nước, dường như còn mang theo ý cười, “Nghe nói anh dẫn theo một cô gái nhảy xuống biển? Thật là lãng mạn. Chúc may mắn. Hẹn gặp lại ở Moscow.”

—Hết chương 22—

17. Chương 23

Chương 23: Mặt trận giải phóng Hồi giáo Philippines (2)

Edit: Nguyệt Sắc

Tiếp thu lời nói vừa rồi, Nam Bắc tùy tay tắt tai nghe vô tuyến, mắt nhìn Trình Mục Dương.

Tình trạng của hắn thật không tốt.

Cô cho tới bây giờ không sợ chết, những đôi khi sẽ sợ đau.

Trình Mục Dương cũng là người như cô, người bên ngoài không thể tưởng tượng ra cuộc sống của bọn họ, bất cứ lúc nào cũng có thể mất đi sinh mạng.

Nếu người kêu là Ninh Hạo này không tìm được cách để liên lạc, có khả năng hắn sẽ chết ở đây. Cho nên vừa rồi hắn đã nghĩ sẽ chết nên mới cùng cô triển miên sao?

Cô không có đáp án.

Tình cảm đã trải qua của cô rất đơn thuần, chỉ có Thẩm Gia Minh. Cô không có chỗ dựa, cuộc sống của Thẩm Gia Minh khiến cô có khát vọng sống. Cho nên, sự hấp dẫn của Thẩm Gia Minh khi đó khiến cô không thể kháng cự.

Mà Trình Mục Dương lại không giống như thế. Hắn xuất hiện, cứ như thể vượt qua khoảng không lạnh nhạt mà tiến vào thế giới của cô.

Không có do dự, cũng chưa từng cho cô cơ hội chọn lựa.

Cứ như vậy qua hơn ba giờ, trên biển cũng có đèn tín hiệu của thuyền cứu viện.

Nam Bắc vỗ vỗ Trình Mục Dương, đem lời mới nghe được nói cho hắn. Trình Mục Dương lấy vô tuyến điện cất vào túi áo, đem một cây bút phát tín hiệu giao cho Nam Bắc: “Cầm lấy cái này đến tảng đá phát tín hiệu. Có người đến thì không được dùng tiếng Trung Quốc nói chuyện.”

Nam Bắc gật gù đầu, hiện tại toàn tuyến phong tỏa là tình trạng rất nhạy cảm.

Cô cố gắng chịu đau, chống tay đứng lên tảng đá.

Lúc này, sóng gió nhỏ đi không ít, thuyền cứu viện dễ dàng cập bờ, thả xuống một chiếc xuồng nhỏ.

Trình Mục Dương trước khi xuồng đến đã cho Nam Bắc mặc quần dài của hắn. Nhờ cô đem mọi súng ống đạn dược cùng bom mini trong túi ném xuống biển, chỉ chừa lại hộ chiếu cùng một con dao bình thường, Nam Bắc không hiểu ý tứ của hắn, đợi đến khi có hai người Philippines lên bờ lục soát người họ thì cô đã hiểu. Hai người bắt đầu cầm súng kiểm tra Nam Bắc và Trình Mục Dương.

Như là hoài nghi thân phận của bọn họ.

Trình Mục Dương dựa trên tảng đá, phối hợp đưa con dao, dùng tiếng Philippines nói ngắn gọn vài câu. Tuy rằng người Philippines chủ yếu nói tiếng Anh, nhưng dùng tiếng bản xứ sẽ làm cho người ta thấy thân thiết.

Quả nhiên, hai người cứu viện không còn đề phòng, hạ thất lưng giúp hắn đứng lên. Nam Bắc đi theo bên cạnh, nghe không hiểu gì, chỉ biết một người Philippines ngăn đầu đánh giá cô rồi cười.

Trên thuyền có hai người nữa, thấy tất cả vết thương trên người Trình Mục Dương đều là do tự nhiên tạo thành, đáng vẻ cả hai lại chột vật nên cũng không hoài nghi gì, giúp họ lên xuồng.

“Vừa rồi anh nói cái gì?” Cô nhỏ giọng dùng tiếng lóng hỏi hắn.

May mắn là cả hai người đều có thời gian ở Bỉ nên có thể hiểu được đối phương muốn nói gì.

“Anh nói anh là Hoa Kiều tại Pháp mang theo vợ là người Myanmar về quê hương đi nghỉ, đáng tiếc lại đụng phải bão táp.”

Hai người Philippines vẫn nhỏ giọng nói thầm cái gì đó. Nam Bắc không yên tâm tiếp tục hỏi: “Bọn họ đang nói cái gì vậy?”

Hắn cẩn thận nghe xong hai câu: “Đang mất người. Thời tiết có bão, còn phải đi ra biển cứu viện người ngoại quốc.”

Lên thuyền lớn, có bác sĩ kiểm tra thương thế cho cả hai, miệng vết thương trên chân Nam Bắc tuy dài nhưng không sâu. Vết thương trên lưng Trình Mục Dương cũng như thế, không có gì nguy hiểm. Vị bác sĩ kia nhìn đến tay Trình Mục Dương thì hoảng sợ, liên tục lắc đầu nói gì đó với hắn. Trong lúc đó nhìn Nam Bắc vài lần, cô nghe không hiểu gì, nhưng vẫn im lặng ngồi bên cạnh Trình Mục Dương lắng nghe.

Cô dựa theo cảm xúc của bác sĩ trong lúc nói chuyện, cũng có thể đoán được phần nào.

Trên thuyền bố trí không được tiện nghi, hai người ngồi trên một cái thảm đầy dầu vết, không phân biệt được đâu là vết máu đâu là vết bẩn.

Nhiệt độ cơ thể của hắn theo màn đêm buông xuống lại tăng cao.

Bác sĩ truyền cho hắn một túi thuốc nước, không rõ là thuốc gì, treo túi thuốc ngay trên đầu giường. Trước khi đi, hỏi hắn điều gì đó, Trình Mục Dương lấy ra cuốn hộ chiếu.

Bác sĩ lại chỉ chỉ Nam Bắc.

Trình Mục Dương giải thích hai câu, dù sao cũng là gặp thiên tai, giải thích thế nào cũng hợp lý.

Đến đêm khuya, có người đến làm thủ tục giấy tờ với Trình Mục Dương, thuận tiện nói cho hắn biết, bão quá lớn, tạm thời dừng ở đảo gần đây, chờ gió ngừng rồi có thể đi tiếp.

Người kia đem hộ chiếu trả lại cho hắn.

Khi đám người hoàn toàn rời đi hết, cô mới vươn tay thử độ ẩm của hắn.

Vẫn sốt nhẹ.

“Không quen sao?” Hắn dùng tay trái, đem đầu của cô dựa vào vai hắn.

Nam Bắc thật sự là mệt mỏi, thả lỏng dựa vào hắn.

“Anh nghĩ rằng cả anh và em đều có cuộc sống an nhàn sung sướng sao?” Cô ngáp một cái, “Thật ra trước đây, lúc còn nhỏ em đi theo anh trai, cuộc sống thế nào cũng đã trải qua, là một đứa nhỏ hoang dã.”

“Anh biết.” Hắn gần như thì thầm, đùa với cô, “Vừa rồi ở trên đảo đã biết.”

Cô thè lưỡi, mặt có chút hồng.

Rất cuộc cũng có cơ hội nói chuyện với hắn: “Tay anh thế nào?”

“Không tốt lắm.” Trình Mục Dương nghĩ nghĩ, “Về sau rèn luyện tốt thì có thể dùng thìa, cầm thìa sẽ có chút khó khăn. May mắn là tay trái và tay phải của anh hoạt động như nhau, sẽ không có ảnh hưởng gì quá lớn.”

Cô gật đầu.

Qua một lát, lại hỏi hắn: “Có thể mặc quần áo chứ?”

Trình Mục Dương buồn cười: “Có thể, cuộc sống hàng ngày có thể làm, chỉ là năng lực tự vệ cùng độ nhanh nhạy sẽ giảm xuống.”

Tầm mắt của cô dừng lại trên cánh tay băng bó của hắn: “Nói không chừng Phật tổ thấy anh giết quá nhiều người, muốn anh buông dao, lập địa thành phật.”

“Dao mổ, cũng không có nghĩa là con dao.” Trình Mục Dương từ lời của cô nói tiếp. “Dao mổ là những suy nghĩ xằng bậy, mê hoặc, là cố chấp. Có những thứ này mới sinh ra ác niệm, ác ngữ, thậm chí là hành động tàn ác.”

Nam Bắc cọ cọ đầu trên vai hắn tìm một tư thế thoải mái: “Thật là dài dòng, nói đơn giản được không?”

“Cố chấp.” Hấn cười một cái, “Đây mới là căn nguyên. Mặc kệ là thân phận, địa vị, tài phú, hay là mỹ nhân, muốn có đều phải trả giá, ví dụ như cánh tay này.” (chỗ này không biết mọi người có hiểu không, ý anh Dương là thứ cần buông không phải con dao trong tay mà là sự cố chấp cùng tập niệm trong chính bản thân con người, bởi vì những thứ đó mới là nguyên nhân gây nên mọi chuyện.)

Hấn nói thản nhiên.

Nam Bắc đặt tay lên vết thương của hấn: “Làm sao có thể bị thương nặng như vậy?”

“Không kịp dùng công cụ.” Giọng của Trình Mục Dương rất thấp, “Nếu chậm chúng ta sẽ bị nổ chết, một cánh tay đổi lấy hai mạng, thật có lợi.” Cô nâng tầm mắt, nghiêm chỉnh nằm trên người hấn, không nói chuyện.

Qua một lát đứng dậy xem xét, sau đó lại nhanh chóng tiến vào lòng hấn.

Trình Mục Dương đang ngủ.

Cô tắt đèn, chỉ có ánh trăng chiếu vào từ cửa sổ. Trình Mục Dương nằm đó, ôm cô vào lòng. Nam Bắc nửa ngủ nửa tỉnh, có lúc cảm giác được hấn động dậy cánh tay, cô nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó lại ngủ tiếp.

Động tác này, như là bản năng.

Cô tựa vào người hấn, cả hai đang mặc trang phục do người Philippines cung cấp, màu xanh thẫm, giống như là đồ cho tình nhân. Mặc dù trước khi thay quần áo, cô đã dùng nước ấm rửa sạch những vết bẩn trên người của cả hai, nhưng không rửa sạch hết được, có một mùi không dễ chịu lắm.

Cô khịt khịt mũi, thật hâm mộ khi hấn có thể ngủ ngon như vậy.

Nhìn gói thuốc nước sắp hết, Nam Bắc nhẹ nhàng đề tay của hấn lại, đem kim rút ra.

Từ sau khi về nước, có một thời gian dài cô ở Myanmar. Những người ở đó cho dù là thợ hay nông dân đều thích mang dép lê, nhiều người nói là do trời nóng, do mưa nhiều, hoặc là do quá nghèo.

Kỳ thật, tất cả chỉ vì thuận tiện cho việc bái phật.

Giống như những người xuất gia cạo đầu đi chân trần, bọn họ tin rằng người theo Phật đều là: “Trên là trời, dưới là đất”, thẳng thắn tấm lòng với Phật tổ. Sân đường của Phật, gạch men dưới ánh nắng rất nóng bỏng, đi chân không sẽ không chịu được, nhưng không ai vi phạm tập tục này, tất cả đều không mang dép. (bởi thế mang dép lê để dễ cởi bỏ đấy)

Đây là tín ngưỡng của bọn họ.

Mà khi cô ở nơi này, chưa từng bái lạy qua Phật nào.

Không phải không tin, mà là rất tin. Lần đầu tiên nhìn thấy Ngô Thành Phẩm, cô đã nói qua, hai bàn tay nhuộm máu không phải là chuyện gì to tát, không nên xem thường quốc gia Myanmar này, bọn họ có một chùa Vàng [1] tại Yangon, đã trải qua hơn hai ngàn năm, khẳng định sẽ bảo vệ con dân của chính mình.

Cô vẫn tin tưởng, cái gọi là nhân duyên quả báo.

Cô cũng nghe được, những gì Trình Mục Dương mới nói, chính là ý này.

Chẳng qua hấn là đang nói chính hấn.

Trình Mục Dương ngủ hơn hai giờ thì tỉnh lại. Hấn nghĩ cô vẫn đang ngủ, không ngờ vừa động dậy thân mình thì Nam Bắc lập tức mở mắt: “Tỉnh?”

“Em không ngủ sao?”

“Anh ngủ, em làm sao dám ngủ.” Nam Bắc che miệng ngáp, “Em không tin tưởng bọn họ lắm, người ở đây có thù hận nghiêm trọng với người Trung Quốc, mà chúng ta lại là Hoa kiều.”

Cô nhớ rõ, trước đây Nam Hoài đã từng nói qua. Những người đi tranh cử chính phủ ở Philippines muốn gom góp tiền bạc thì sẽ bắt cóc những người Hoa giàu có. Khi đó có người tìm Nam gia, muốn họ ra mặt giao tiền chuộc đổi con tin.

Cô nghe anh trai nói vậy thì thấy rất kỳ lạ. Nếu bắt cóc vì tiền, trực tiếp giao tiền là được rồi, vì sao còn muốn tìm người Nam gia làm người giao tiền chuộc?

“Những người tranh cử kia đều là ủy thác các tổ chức vũ trang để bắt cóc.” Nam Hoài ngồi xổm trước mặt cô, dùng dao tước mí cho cô ăn, “Dân tộc này thù hận với Trung Quốc rất sâu sắc, nhìn người Trung Hoa chịu khổ, giống như người Trung Đông đối với sự kiện 911, rất hưng phấn. Có nhiều người mang tiền chuộc đến, nhưng nếu con tin là người Hoa thì sẽ bị giết chết, không tìm chúng ta, có thể tìm ai?”

Cô hé miệng phun bã mí: “Vì sao lại tìm chúng ta?”

Philippines là một quốc gia nhiều quần đảo, cũng không nằm trong phạm vi của Uyển Đình.

“Trừ khi những tổ chức này muốn bị chúng ta bài xích về mặt kinh tế.” Nam Hoài tước mí tiếp tục đút cho cô, “Không có tiền? Sẽ không có vũ khí, không có cơm ăn, chỉ có con đường chết.”

Cho nên cô cũng không thích quốc gia này.

Không nghĩ tới, hiện tại lại ở ngay đây.

“Hiện tại có chính phủ giúp đỡ.” Trình Mục Dương chống tay ngồi dậy, “Nhưng mà nếu đụng đến các tổ chức nhạy cảm sẽ rất phiền phức. Đa số bọn họ đều tồn tại trên những hòn đảo riêng, rừng mưa nhiệt đới, địa hình rất khó đi.”

Tuy rằng khi hai người trao đổi đều dùng tiếng lóng, nhưng dù sao vẫn đang ở trên thuyền Philippines, cẩn thận vẫn hơn.

Đến hừng đông, những người Philippines tiến vào, nói qua hai câu, đại khái là sắp cập bờ. Cả hai người đều không mang theo hành lý gì, quần áo cũng là được tặng nên không cần chuẩn bị thứ gì, chỉ đợi rời thuyền.

Khi có người trả hộ chiếu cho Trình Mục Dương, nói rằng những tin tức trong hộ chiếu cần phải xác minh, tạm thời hai người sẽ ở trên đảo vài ngày. Trình Mục Dương vỗ vai đối phương, dùng tiếng Philippines nói: “Không thành vấn đề.”

Bão rút cuộc cũng tan, trời trong nắng ấm.

Hai người đi lên boong tàu, Nam Bắc nhẹ nhàng hít vào một hơi. Bỗng nhiên người Philippines bên cạnh ngã xuống, cảnh tượng này khiến mọi người bất ngờ.

Trình Mục Dương nhẹ giọng nói: “Đừng nhúc nhích, có tay súng bắn tỉa.”

Hắn nói xong, tiến sát lại Nam Bắc, đem cô chắn ra ngoài phạm vi ngắm bắn.

Trên bờ cát có hai người đàn ông trẻ tuổi, một người vẫn duy trì tư thế bắn, một người tháo kính ngắm, nói với người phía sau vài câu, lập tức từ rừng cây cách đó không xa đi ra khoảng bốn mươi mấy người Philippines. Súng trường được phun sơn ngụy trang cùng màu với cây cối, là trang bị tiêu chuẩn của chiến đấu.

“Trong nghề sao?” Người nói chuyện là người quần vải trắng che hơn nửa khuôn mặt và mắt phải, có thể nghe được bọn họ thấp giọng trao đổi với nhau, “Xung quanh có hơn bốn tay súng bắn tỉa, các người không thoát được đâu.”

Người kia bảo bọn họ hai tay ôm đầu đi xuống thuyền.

Trình Mục Dương không trả lời, bước qua thi thể của người Philippines, nhìn cổ hắn. Trong lúc đó, Nam Bắc cũng chú ý tới cổ người kia, vị trí trúng đạn không bình thường, không phải viên đạn mà là một cây châm, dưới ánh mặt trời phản quang rất yếu ớt.

“Là gây tê.” Người mang súng dùng tiếng Anh nói: “Có hiệu quả khoảng ba giờ.”

—Hết chương 23—

Chú thích:

[1] Chùa Vàng hay còn gọi là chùa Shwedagon (Shwedagon Zedi Daw, ở Yangon được coi là ngôi chùa linh thiêng nhất Myanmar. Tại đây có lưu giữ 4 báu vật thiêng liêng đối với các tín đồ Phật giáo, gồm cây gậy của Phật Câu Lưu Tôn, cái lọc nước của Phật Câu Na Hàm, một mảnh áo của Phật Ca Diếp, và 8 sợi tóc của Phật Thích Ca. Stupa dát vàng của chùa cao tới 98m. Chùa lại nằm trên đồi Singuttara, từ đây có thể quan sát được cả thành phố Yango

18. Chương 24

Chương 24: Mặt trận giải phóng Hồi giáo Philippines (3)

Edit: Nguyệt Sắc

Bắt cóc hay báo thù đây?

Là các tổ chức vũ trang đó sao?

Bởi vì câu nói kia của Trình Mục Dương, đã khiến hắn bại lộ ít nhiều thân phận, ít nhất sẽ biết hắn không phải là người thường. Những người trên thuyền rất phối hợp ném súng xuống, hai tay ôm đầu rời khỏi thuyền, chỉ có Nam Bắc và Trình Mục Dương vẫn thản nhiên đi xuống.

Mỗi bước đi cô đều suy nghĩ, sẽ xảy ra chuyện gì.

“Châu Á? Hoa kiều?” Người cầm đầu đi tới dùng tiếng Pháp hỏi, ánh mắt có chút khiêu khích cùng thú vị: “Suy nghĩ rõ ràng, trả lời tôi.”

Nam Bắc nhìn hắn.

Những người này thật không ngờ là đụng phải người cũng nguy hiểm như họ. Nếu dựa theo kế hoạch của Trình Mục Dương, hắn đã là người chết, mà cô phối hợp với hắn mất tích trong vụ nổ.

Cho nên, hắn hiện tại là ai?

Mà cô, nên là ai?

“Hoa kiều.” Trình Mục Dương cười một cái, nói, “Hoa kiều Nga.”

Đáp án ngoài dự đoán của mọi người.

Người cầm đầu nhìn chằm chằm Trình Mục Dương, giơ tay lên, mọi người vốn đang buông súng lại giương lên. Những họng súng tối như mực đều nhắm vào cả hai người họ.

“Hoa kiều Nga?” Giọng nói của người cầm đầu có chút nhanh, sau đó phát ra từng chữ: “Họ Trình?”

Trình Mục Dương không lập tức trả lời, vươn tay phải bị thương tùy ý đặt lên vai người kia, thân mình hơi nghiêng về phía trước: “Không sai, tôi họ Trình?”

Con người người cầm đầu nhanh chóng co rút lại: “Trình Mục Dương?”

Nơi này, chỉ có Nam Bắc có thể hiểu được đoạn đối thoại của bọn họ.

Từ lúc Trình Mục Dương nói hắn đến từ Nga, người cầm đầu này rất khẩn trương chứng thực thân phận của hắn, có lẽ là có sự kiêng kỵ nào đó với Trình gia, nhưng cô lại có trực giác, Trình Mục Dương cùng tổ chức này còn có quan hệ khác.

Thậm chí là quan hệ không tốt.

Trong giây phút im lặng ngắn ngủi, mọi người đều đoán chuyện gì đang xảy ra, bao gồm hai tù binh đang ôm đầu cũng không thể tin mà nhìn bọn họ. Một người ngoại quốc có thể làm cho người cầm đầu của tổ chức vũ trang này có vẻ mặt như thế. Hắn tột cùng là ai?

“Không phải.” Trình Mục Dương rốt cục thấp giọng nói, “Tên của tôi là Trình Mục Vân.”

“Trình Mục Vân?”

Hắn vuốt cằm, xác nhận lại.

Trong mắt người cầm đầu hiện lên sự kinh ngạc, nghi hoặc, rồi sau đó là giật mình, hấn nhanh chóng cười rộ lên, vỗ vỗ cánh tay Trình Mục Dương: “Ma lặc hoang nghênh anh, cự ông chủ Trình.”

Ma lặc (tên gọi của tổ chức vũ trang thuộc mặt trận giải phóng Islam)?

Nam Bắc không nghĩ tới, tại phía Bắc của Philippines lại có thể gặp mặt trận giải phóng Islam [1] chỉ có ở phía Nam này. Tổ chức vũ trang này, vào thời thực dân Tây Ban Nha thì tích cực lật đổ người Tây Ban Nha, vào thời thực dân Mỹ thì tích cực lật đổ người Mỹ, cuối cùng, khi Philippines độc lập, họ lại đem lửa đạn chiến tranh nhắm ngay vào chính phủ của mình.

Đây là một tổ chức điên cuồng thích chiến đấu.

Trình Mục Dương như là dự đoán trước: “Như thế nào? Hoan nghênh tôi như vậy không sợ ông chủ Trình đương nhiệm làm khó dễ các người sao?”

“Khó dễ chúng tôi?” Người cầm đầu nhếch miệng, cười quỷ dị: “Hấn thừa dịp chúng tôi tuyên chiến với chính phủ mà nâng giá vũ khí lên mười lần. Tất cả tiền này đều là do anh em chúng tôi dùng máu đổ về. Đừng nói là cùng hấn buôn bán, chỉ cần hấn đến Philippines, nhất định sẽ bị quăng xuống biển làm mồi cho cá mập.”

“Làm mồi cho cá mập? Nghe qua cũng không tồi.” Trình Mục Dương cười mờ mịt: “Nếu bắt được hấn, nhất định phải nói cho tôi biết.”

“Nhất định!” Người cầm đầu đã xem Trình Mục Dương là anh em: “Nhưng mà hấn rất xảo quyệt, nghe nói hằng năm đều ẩn nấp ở Moscow, căn bản không có ai gặp qua hấn.”

“Hấn thực giao hoạt.” Trình Mục Dương cũng cảm thán, “Nếu không, tôi cũng không bị buộc đến bước đường này.”

Nam Bắc nghe được thì khẽ cười.

Hấn thật đúng là đồ vô lại.

Người cầm đầu tiếp tục mắng vài câu, hận không thể đem hấn lột da lột thịt. Nam Bắc nghe mà buồn cười, tầm mắt chuyển qua xung quanh, chậm rãi tìm những kẻ đang ngắm bắn hai người.

Người cầm đầu kia quả nhiên không nói dối, Nam Bắc rất nhanh chóng tìm được bốn tay súng bắn tỉa ở xung quanh.

“Anh nhớ rõ là em có gặp qua hấn?” Trình Mục Dương bỗng nhiên nắm vai của cô.

Nam Bắc nghi hoặc nhìn hấn.

“Hấn đang hỏi cô có phải đã gặp qua Trình Mục Dương hay không.”

“Gặp qua.” Cô từ chối cho ý kiến, “Gặp qua tại Moscow. Trình Mục Dương là đồ vô lại, từ đầu đến đuôi là đồ vô lại.”

Trình Mục Dương nhẹ nhàng giơ mi, đáy mắt nổi ý cười.

Người cầm đầu cười to: “Chúng tôi đang trên đường trở về đảo Miên Lan [2], có muốn đi cùng hay không?”

Hấn vừa nói xong thì nghiêng người để lộ ra một con đường. Nói là mời, thật ra giống bắt buộc hơn.

“Được.” Trình Mục Dương thần nhiên nói, “Vừa vặn tôi cũng có một vụ làm ăn muốn cùng các người nói chuyện.”

Cuối cùng, mọi nhân viên cứu viện của chính phủ đều bị áp giải đến mặt sau của con thuyền, chỉ có Trình Mục Dương và Nam Bắc là ngồi với người cầm đầu. Nam Bắc ở trên thuyền ngủ đến mấy giờ.

Khi tỉnh lại, Trình Mục Dương cũng không có bên cạnh.

Một nhọc liên tục mấy ngày, cô quả thật kiệt sức rồi, tối hôm qua vì muốn trông coi hấn nên cũng không có ngủ. Hai ngày hai đêm không ngủ cũng là một loại thống khổ.

Khi tỉnh lại, xương cốt như rời ra từng khúc.

Nam Bắc có chút hốt hoảng nhìn khoang thuyền, trong vài giây không biết bản thân đang ở đâu.

Hương vị ẩm ướt trên môi khiến cô chậm rãi tỉnh táo lại.

Hai ngày ba đêm này, Trình Mục Dương thân thể không tốt, cô chỉ lo chăm sóc cho hắn mà không lo lắng hậu quả của chuyến đi lần này. Tối qua trên thuyền cứu viện, Trình Mục Dương có nói cho cô, hầm mỏ này từ đầu đến cuối hắn đã có giao dịch với Thẩm gia. Hắn sẽ giúp Thẩm gia lấy quyền khai thác hầm mỏ, còn Thẩm gia phối hợp với hắn diễn xuất vở kịch này.

Khó trách, trước vấn đề, cha Thẩm Gia Minh nói cô phải tránh xa Trình Mục Dương.

Nhưng mà, Thẩm Gia Minh hắn là không biết chuyện này.

Mà Nam Hoài, đương nhiên càng không biết chuyện này, ngoài ý muốn biến mất như vậy, cho dù Thẩm gia có giải thích thế nào thì Nam Hoài cũng sẽ không tiếc gì mà đại khai sát giới để tìm được cô. Nam Bắc thở dài, phun ra một hơi, phải tìm cơ hội liên lạc với anh trai.

Trình Mục Dương chỉ nói sơ qua hắn muốn tìm kẻ phản bội trong gia tộc. Nếu chỉ là kẻ phản bội đơn giản, cần bản không cần hắn cùng Trình Mục Vân đích thân ra tay diễn vở kịch này.

Hắn còn có dấu điểm việc gì?

Trình Mục Dương này, đến tột cùng có bao nhiêu bí mật mà cô chưa biết?

Khi Nam Bắc ra khỏi khoang thuyền thì thấy Trình Mục Dương cùng với người cầm đầu đang ăn trứng tôm nướng, con tôm còn to hơn khuỷu tay, hai người vừa ăn vừa uống bia. Trên boong tàu có mười mấy tay súng đứng xung quanh, ánh mắt của một vài người trong số họ dường như nhìn không có mục đích, nhưng Nam Bắc nhận ra có ba bốn người, luôn nhìn hai người đang ăn uống kia.

Khách khí giam lỏng.

Người họ Trình, bất luận là có địa vị hay là người chạy nạn, hoặc nghèo túng thì đối với tổ chức này đều là bảo bối. Ý nghĩ muốn liên hệ với Nam Hoài lập tức bị xóa bỏ, trong không khí này, việc đó là không thể.

Nam Bắc nhìn hắn, Trình Mục Dương bỗng nhiên liền cảm giác được, nâng ánh mắt nhìn về phía cô.

Cô đi qua, bị hắn ôm lấy thắt lưng đặt ngồi trên đùi: “Có đói bụng không?”

“Có một chút.”

“Con tôm này em ăn hai miếng là no rồi.” Trình Mục Dương chỉ vào con tôm, sau đó dứt một miếng vào miệng cô.

Cô cắn, thịt vô cùng ngon.

“Ông chủ của Jollibee [3], chính là một Hoa Kiều.” Người cầm đầu uống một ngụm bia, cười mơ hồ, “Anh biết không? Tại Philippines, nơi nào có McDonald nơi đó sẽ có Jollibee. Tôi không nói quá đâu, người Hoa Kiều kia buôn một lời một trăm.”

Trình Mục Dương cười mà không nói.

“Người Hoa, kiếm tiền rất giỏi.” Trong giọng nói có khen tặng nhưng cũng có chút ghen tị, “Cho nên, tại Đông Nam Á thì họ đều bị dân bản xứ ghen ghét. Ai không hận kẻ có tiền chứ? Có phải không, cũng giống như người Hoa ghét người Mỹ vậy.”

Hắn nói xong, cười gượng hai tiếng.

Trình Mục Dương vẫn trầm mặc, bên miệng nở một nụ cười nhạt, khiến người ta rét run.

Thuyền nhanh chóng đi qua những khu đá ngầm lớn.

Phòng cảnh càng ngày càng đẹp.

Nam Bắc đi đến đuôi thuyền, nhìn ra xa vài hải lý [4] có một vài cậu bé da ngăm đen không mang theo bất cứ công cụ gì mà lặn xuống nước du ngoạn. Ban đầu cô không chú ý lắm, nhưng sau đó lại phát hiện xung

quanh những đứa bé này có những con cá voi không lớn lắm. Cách đó không xa có một cô bé ngồi trên thuyền độc mộc [5] tươi cười ném đồ ăn cho các con cá.

Cô có thấy qua những con cá này, nhưng chưa bao giờ thấy nhiều như vậy.

“Thấy thú vị sao?”

Trình Mục Dương bỗng nhiên đưa tay, ôm ngang lấy cô, làm bộ như muốn ném cô xuống biển.

Nam Bắc bắt lấy áo của hắn, không thèm để ý: “Nếu có đi nhất định cũng kéo anh xuống. Đáng tiếc chúng nó không thích ăn thịt người, chỉ thích ăn vỏ sò.”

“Cũng đúng.” Trình Mục Dương tươi cười đặt cô trên lan can, ôm lấy thắt lưng cô: “Không thích hợp để tự tử.”

Cô cười. Lan can bị phơi nắng nên rất nóng, ngồi không thoải mái.

Vừa nhay xuống, Trình Mục Dương đã nói: “Anh sẽ tìm một cơ hội đưa em về Uyển Đình.”

Nam Bắc giật mình, ôm cổ của hắn, nhẹ giọng hỏi: “Bằng cách nào?”

“Anh vừa thông qua bọn họ liên hệ với A Mạn. Cô ấy sẽ đưa đến một ít vũ khí để chứng minh thân phận của anh.” Tay hắn khoát lên lưng cô, “Hy vọng có thể sử dụng danh nghĩa của Trình Mục Vân kết liên minh với tổ chức vũ trang này, sau đó đưa em trở về.”

Cô giật mình.

Rốt cuộc cũng hiểu được dụng ý của hắn khi “thừa nhận” là Trình Mục Vân.

Trong hoàn cảnh kia, nếu nói bản thân mình xuất thân trong bộ đội đặc chủng, là người buôn bán vũ khí hay độc được đều có thể che dấu thân phận, nhưng không biết được sẽ bị họ xử lý như thế nào. Duy nhất chỉ có cái tên Trình Mục Vân mới khiến cho người cầm đầu kia có hứng thú.

Trong mắt người bên ngoài, hắn, “Trình Mục Vân” chống lại gia tộc trong bốn năm, tài sản có thể khiến người ta chảy nước miếng.

Mà tài sản của hắn, ví dụ như, vũ khí.

Thật sự là một người quỷ kế đa đoan.

Gặp nguy hiểm như vậy, hắn lại sớm nghĩ ra phương pháp giải quyết tối ưu nhất.

Nếu việc gặp những người này là ngoài ý muốn thì hắn rất biết cách lợi dụng việc ngoài ý muốn này. Nếu không, hai người hiện tại đã bị nhốt làm tù binh trên thuyền, tuyệt đối không có cơ hội liên lạc với A Mạn để tiếp tục hoàn thành kế hoạch của hắn.

Nam Bắc âm thầm cảm thán, tiếp tục hỏi hắn: “A Mạn đến đây thì đã an toàn, vì sao còn muốn em đi?”

“Nơi này không an toàn đâu, bọn họ...” Tầm mắt Trình Mục Dương đảo qua người cầm đầu ở xa xa, “Bọn họ không đơn giản là mặt trận dân tộc giải phóng Islam, mà là phe phái tách ra từ đó, là tổ chức vũ trang tự do. Đây là thành phần vũ trang nguy hiểm nhất Philippines, bởi vì mặt trận giải phóng muốn hòa giải cùng chính phủ, cho nên bọn họ tách ra, tiếp tục đối nghịch chính phủ, làm phần tử cực đoan.”

Cô dạ.

Trình Mục Dương khẽ cười, tay lần vào bên trong áo, nhẹ nhàng vuốt ve làn da ở hông cô, nhìn hai người như là đang nói chuyện yêu đương, hưởng thụ chuyến du lịch.

“Kế hoạch nhảy xuống biển của anh rất hoàn mỹ, không ngờ em lại ngoài ý muốn xuất hiện, con đường rời đi Philippines cũng hoàn mỹ, không dự đoán được lại gặp cuộc chiến hải quân giữa Trung Quốc và Philippines. Sau đó phải cầu cứu thuyền cứu viện thì lại đụng đến nhóm vũ trang này.” Trình Mục Dương thấy thật bất đắc dĩ, “Anh có dự cảm xấu, tương lai sẽ càng ngày càng nguy hiểm.”

“Đúng vậy.” Nam Bắc nhẹ giọng nói, “Anh là khắc tinh của em, có anh ở bên cạnh, em gặp kẹt xe cũng có thể bị bắt. Trình Mục Dương? Lần này chấm dứt, nếu anh còn sống, có muốn ăn chay trường kì không? Tích chút đức?”

“Được, ăn chay trường.” Hấn cười một cái, “Nhưng vẫn phải uống rượu.”

“Tửu quý.”

Cô cười rộ lên.

“Nghe lời.” Trình Mục Dương đem đề tài vòng lại, “Em ở đây, chỉ làm anh phân tâm.”

Lời nói thực bình thản, nhưng từ miệng hấn nói ra khiến người ta mê muội.

“A Mạn khi nào thì đến?” Cầm cô đặt trên vai hấn, thưởng thức cảnh đẹp ở xa xa, những con cá voi lớn nhỏ đang bơi lội trên mặt biển rộng bao la: “Phải né chính phủ Philippines, nhanh nhất cũng nửa tháng.” Trình Mục Dương nói.

Tay cô đã đặt trên lưng hấn, vuốt ve nhẹ nhàng, cảm nhận được lớp băng vải của vết thương.

Giữa cụm đá ngầm, những đứa bé nô đùa cùng bầy cá voi, phát ra những tiếng cười ngây thơ chất phác. Cô không đáp ứng hấn, mà theo cá tính của Trình Mục Dương cũng không cần cô đáp ứng. Đến lúc đó, hấn chắc chắn có biện pháp bức cô rời đi.

Người đàn ông này tâm cơ sâu nặng như thế, thủ đoạn lại cực đoan, thật sự là người rất nguy hiểm.

Mà cô lại cố tình tin tưởng hấn.

Tâm niệm thành ma.

Tâm niệm thành ma.

Hấn, rõ ràng đã là ma trong lòng của cô.

—Hết chương 24—

Chú thích:

[1] Mặt trận giải phóng Islam. Đạo Islam hay còn gọi là đạo Hồi. là một tôn giáo độc thần thuộc nhóm các tôn giáo Abraham. Đây là tôn giáo lớn thứ hai trên thế giới, sau Kito Giáo, và là tôn giáo đang phát triển nhanh nhất, với số tín đồ hiện nay là 1,3 tỷ.

Theo sự tìm hiểu của mình, Mặt trận giải phóng Islam chính là Mặt trận Giải phóng Hồi giáo Moro (MILF) là một nhóm theo chủ nghĩa Hồi giáo ở miền nam Philippines. Các thành viên của nhóm này hầu hết hoạt động tại vùng Bangsamoro gồm một phần đảo Mindanao, quần đảo Sulu, Palawan, Basilan và các hòn đảo lân cận khác.

[2] Đảo Miên Lan có thể là đảo Mindanao, một trong các căn cứ chính của Mặt trận giải phóng Islam. Mình sẽ dùng tên Hán Việt cho hòn đảo này. Mindanao là một trong ba quần đảo lớn nhất cấu thành nên đất nước Philippines bao gồm: quần đảo Mindanao, Luzon và Misayas.

[3] Jollibee là một chuỗi cửa hàng thức ăn nhanh có trụ sở tại Philippines, ra đời năm 1978 với người sáng lập là ông Tony Tan, một người Philippines gốc Hoa mà hiện nay là một trong những doanh nhân có tổng tài sản lớn nhất Philippines. Ngay từ năm 1985, sau 7 năm hoạt động, Jollibee đã dẫn đầu thị trường thức ăn nhanh tại Philippines. Đến hôm nay, Jollibee vẫn dẫn đầu thị trường với doanh số là 14 triệu peso tính đến hết quý thứ 4 năm 2008.

[4] Hải lý là đơn vị tính chiều dài trên biển. Một hải lý theo thỏa thuận quốc tế chính xác là 1,852m.

19. Chương 25

Chương 25: Tổng tuyển cử Philippines (1)

Edit: Nguyệt Sắc

Bởi vì xung đột trên biển giữa Bắc Kinh và Philippines chưa chấm dứt nên bọn họ mở một con đường biển khác để đi.

Trình Mục Dương cùng Nam Bắc được sắp xếp ở trên một hòn đảo chưa bị xung đột lan đến. Tuy rằng hành động của hai người được tự do, nhưng trong khi Philippines vẫn có nội loạn, mặc dù đảo này không bị ảnh hưởng nhưng cũng khó tránh được nằm trong phạm vi khai chiến của quân đội.

Nơi này thực yên tĩnh.

Nếu không biết tình hình thì căn bản không thể tưởng tượng được Philippines đang ở trong một cuộc xung đột đẫm máu.

Căn phòng của bọn họ tuy nhỏ nhưng cũng có thể gọi là tiện nghi. Có phòng khách, toilet cùng phòng ngủ. Có một đêm, Trình Mục Dương ra ngoài trong một khoảng thời gian dài, phụ trách giúp bọn họ dọn dẹp là một cô gái nhỏ, nhìn mới khoảng mười bốn mười lăm tuổi. Tựa như biết đêm nay Trình Mục Dương không có ở đây, cô bé cố ý đến thăm cô thuận tiện mang theo bữa tối.

Bình thường, khi Trình Mục Dương có ở đây, cô bé này không nói lời nào.

Nhưng đêm nay, lại nói nhiều hơn một chút.

Mới đầu, Nam Bắc dùng tiếng Anh để nói chuyện phiếm với cô, mãi đến khi nghe được cô bé đã có chồng thì cô mới giật mình.

“Pháp luật nơi này cho phép hai người kết hôn sớm như vậy sao?”

“Mười sáu tuổi, pháp luật đã cho phép kết hôn.” Cô bé cười, “Nhưng với nhiều người mà nói, con gái mười ba mười bốn tuổi mà chưa gả đi, sẽ tổn hại đến danh dự của gia tộc.”

Cô gật đầu.

Nghĩ lại, khi bản thân cô mười ba mười bốn tuổi vẫn còn ở Đài Loan.

Khi đó, dù tình cảm với Thẩm Gia Minh tốt đẹp tới đâu cũng tuyệt đối không nghĩ đến hai chữ “kết hôn”. Mười ba mười bốn tuổi, cô vẫn bị các giáo sư tra tấn, tùy thời đều muốn trốn học. Nay, hoàn cảnh của cô bé này khiến cô không khỏi suy nghĩ về bản thân mình lúc đó.

Cô bé đi rồi, Nam Bắc lại thấy nhàm chán, xung quanh cũng không có gì để giải trí, vì thế trở về giường nặng nề ngủ. Đến đêm khuya, cảm thấy không khí có chút ngột ngạt, chậm rãi tỉnh lại, mới phát hiện Trình Mục Dương đang nhẹ nhàng hôn cô: “Tỉnh rồi sao?”

Nam Bắc dạ, ôm cổ của hắn: “Đi phong lưu ở đâu vậy?”

“Đi xem mắt.”

“Nha?”

“Tổ chức này thờ phụng đạo Hồi, kinh Coran của họ đã nói, nếu anh có thể đối xử ngang hàng với tất cả các người vợ của mình thì anh có thể cùng lúc cưới bốn người phụ nữ.” Trình Mục Dương nhẹ giọng nói, “Cho nên, bọn họ thấy anh chỉ có mình em, cảm thấy nên sắp xếp cho anh – anh em tốt của bọn họ, cưới thêm ba phụ nữ Philippines ôn nhu xinh đẹp.”

Nam Bắc lại dạ: “Kỳ thật anh hẳn là nên nói với bọn họ, anh cần thực tế là bốn người nha.”

Hắn tựa hồ đang cười.

Ánh trăng xuyên qua cửa chớp bằng gỗ, chiếu vào căn phòng, loang lổ trên khuôn mặt của hắn.

“Hơn nữa, những người này cho rằng mục đích duy nhất của việc kết hôn chính là sinh con đẻ cái rồi dạy dỗ chúng.” Tay hắn vòng xuống thắt lưng của cô, ôm cô rồi leo lên giường, “Cho nên trước khi chính thức kết hôn, còn có thể kết hôn thử.”

“Ha, nghe qua cũng thật thú vị.”

Cô vẫn còn đắm chìm trong giấc ngủ, tùy ý hắn đùa nghịch với mình.

Từ khi hắn đến nơi này, luôn chú ý tận lực tôn trọng tập tục của đạo Hồi, tránh uống rượu. Cho nên đôi khi hắn uống rượu không được thỏa mãn lại đi đòi quyền lợi từ cô.

Có đôi khi cô đang ngồi trên bờ biển xem san hô, chỉ cần không có người, ngay dưới mặt trời thiêu đốt, trên tảng đá nóng bỏng, hắn cứ thế tiến vào người cô. Sự làm bậy của hắn, đã vượt qua khả năng tưởng tượng của Nam Bắc, nhưng không thể không thừa nhận, cô khó có thể cự tuyệt.

“Đúng vậy.” Trình Mục Dương đặt cô trên cửa chớp rồi nhẹ nhàng hôn, “Nhưng mà, kinh Coran đã nói rất rõ ràng, chỉ cần đối xử bình đẳng với tất cả những người vợ mới có thể cưới họ. Anh làm không được, nhìn đến em, sẽ không thấy những người khác.”

“Thật sao?” Cô muốn né ra từ dưới thân hắn.

“Thật.” Lại bị hắn nắm lấy mắt cá chân, kéo trở về, áp dưới thân.

Có lẽ do đồ ăn không quen nên cô gầy đi.

Nhưng xương quai xanh vì thế mà càng xinh đẹp, còn có cổ tay, mắt cá chân...

Hắn cúi đầu dùng răng nanh cắn xương quai xanh của cô.

Nam Bắc ngẩng đầu, lại nghe thấy hắn nhẹ nhàng nói: “Mở chân ra.”

“Lưu manh.”

Trình Mục Dương khẽ cười, ngón tay vuốt ve làn da cô, một đường tiến xuống bên hông. Sau đó cầm lấy mắt cá chân của cô, gấp khúc hai chân cô lại, đặt thân mình vào giữa.

Thân hình mê người. Đường cong rõ ràng.

Cô cắn môi, ngửa đầu đến cực hạn mà thừa nhận sức mạnh của hắn.

Từ khi bọn họ có lần đầu tiên, hắn nhìn thấu sự trúc trắc ngây thơ của cô trong chuyện này, nhìn cô đau đớn dưới thân hắn, đến bây giờ, hắn không còn giữ lại gì cho bản thân. Trình Mục Dương biết, hắn cực kỳ yêu cô, tình yêu này vượt xa cả khả năng của hắn, tuy như thế hắn vẫn kinh ngạc, kinh ngạc bởi lòng tham không đáy của mình.

Hắn đối với sự việc đều có thái độ đúng mực, nhưng đối với cô, vĩnh viễn là không đủ.

Kích tình qua đi, Nam Bắc tựa vào khuỷu tay của hắn, im lặng ngủ.

Như khi hắn mới trở về phòng.

Trình Mục Dương nhìn từng nơi trên khuôn mặt cô, thậm chí để ý đến cái trán có những bọc nhỏ nổi lên, chắc là dị ứng? Hay là quá hỏa vượng (khụ khụ, hỏa vượng có thể hiểu là cơ thể bị nóng do làm chuyện ý quá nhiều)? Ý nghĩ này xuất hiện trong đầu, Trình Mục Dương nhận không được mà cười rộ lên.

Đêm bất an, nhìn người con gái gối đầu trên tay mình, thấy những nốt đỏ trên cái trán thanh xuân của cô rồi tự hỏi.

Hắn có phải hơi quá đáng hay không?

Lúc cô ngủ, miệng không lúc nào yên tĩnh, đôi khi bĩu môi lại có đôi khi nhếch khóe miệng. Như thế khiến người ta đoán rằng, có lẽ cô đang nằm mộng.

Trình Mục Dương cúi người, nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi mở miệng của cô ra.

Hắn nhắm mắt lại cảm nhận đầu lưỡi của cô, trong lúc vô thức mà đáp trả lại hắn.

Nam Bắc hiện tại với Nam Bắc khi ở Bỉ, cũng không giống nhau. Cô mười tuổi đến Thẩm gia, hán mười bốn tuổi đến Moscow. Tuổi xuân của cô là ánh mặt trời chiếu sáng bốn phía, mà thời niên thiếu của hán đều là những lời răn dạy của người lớn, những câu chuyện về Phật, nhưng cuối cùng, tại Moscow, hán vẫn là đắm chìm trong chết chóc.

Con đường của cô, là bị bức bách mà phải đi. Mà hán, giữa thiện và ác, hán không do dự chọn con đường đầy máu này. Người có thể sống một trăm năm, nhưng có bao nhiêu giây phút là mộng đẹp. Mà, nếu chỉ là một giấc mộng đẹp ngắn ngủi, hà tất gì phải tham lam?

Nếu hán không tham lam, cô sẽ không thể quen biết hán.

Trình Mục Dương phát hiện, bản thân hán lại ghen tị, Ghen tị khi tình cảm đơn thuần lúc cô mười tuổi lại không phải là hán. Hán nắm chặt cằm của cô, hôn cô như trả thù.

Cuối cùng Nam Bắc cũng cảm thấy hít thở không thông, nhịn không được lắc lắc thân mình, muốn đẩy hán ra.

Nhưng tay lại bị hán bắt được.

Hán mở to mắt, nụ hôn này đã xong, ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu lên thân thể cô. Trình Mục Dương yên lặng ngắm nhìn, muốn dập tắt dục hỏa trong cơ thể. Như bình thường, Nam Bắc hô hấp thông thuận rồi lại theo thói quen ôm hán, tiếp tục giấc mộng.

Hán bắt đắc dĩ cười cười, hai lần da va chạm ma sát vào nhau, hán chỉ đơn giản xoay người đè lên cơ thể cô, muốn cô một lần nữa. Nam Bắc mệt thắm, miệng không ngừng kháng nghị, ánh mắt thậm chí không mở ra được. Nhưng thân thể lại rất phối hợp, uyển chuyển chào đón người đàn ông có nhu cầu vô độ này.

Sáng sớm hôm sau, Nam Bắc đi ra từ phòng ngủ, cô bé kia đã bận rộn dọn bữa sáng cho hai người. Cô bé nhìn thấy khuôn mặt Nam Bắc ửng đỏ, bước đi có chút mệt mỏi, nhịn không được mà cười rộ lên.

Nam Bắc cũng mỉm cười, bối rối vì bị người khác nhìn thấu.

Không biết vì sao mấy ngày nay, người cầm đầu kia rất có trách nhiệm dẫn Trình Mục Dương đi thăm các khu gieo trồng trên đảo. Hôm nay, bọn họ đến khu trồng cao su và gỗ lạt.

Cô nhớ rõ những người này sau khi li khai mặt trận giải phóng thì tự lập tổ chức riêng, nhân số cũng có gần ngàn người. Nhưng mà trong mười mấy ngày gần đây, cô lại phát hiện, phạm vi thế lực thực tế của bọn họ lớn hơn rất nhiều.

“Xung đột giữa bọn họ và chính phủ đã xong chưa?” Nam Bắc hỏi Trình Mục Dương.

Hán đem một chiếc mũ che nắng đặt lên đầu cô: “Chưa xong, một bên muốn độc lập, một bên muốn ngăn cản độc lập, nhưng cả hai bên đều không muốn xung đột lan rộng nên chắc sẽ không lâu lắm sẽ kết thúc. Dù sao tổ chức này ở trên đảo Miên Lan đây cũng là một tổ chức đã có nhiều thế hệ, không giống Trung Đông với Bắc Phi, hầu hết các tổ chức là lưu động, vì vậy bọn họ căn bản không muốn xung đột đổ máu ảnh hưởng đến người dân.”

“Anh quả là hiểu biết nhiều, chuyên gia.” Nam Bắc cười nhạo hán, “Có phải đối với tổ chức của mỗi quốc gia anh đều thuộc lòng?”

Trình Mục Dương cười một cái: “Không sai, bọn họ đều là khách hàng, đương nhiên phải quen thuộc rồi.”

Nam Bắc buồn cười, nắm tay hán.

Cách đó không xa, có thể nhìn thấy hơn hai mươi người súng vác vai, đạn đều lên nòng, ẩn nấp sau những thân cây. Người cầm đầu kia vẫn chuyên tâm giới thiệu giá trị sản lượng của cao su ở nơi này. Nam Bắc chăm chú lắng nghe, bỗng nhiên nói chuyện: “Tại Vân Nam Trung Quốc, có một đám người giàu có ẩn danh, đều là lập nghiệp bằng cách trồng cao su.”

Người cầm đầu rất hứng trí: “Tôi chỉ biết ở Trung Quốc có rất nhiều mỏ than đá.”

Cô cười: “Cho nên tôi mới nói, những vụ làm ăn về cao su ở Vân Nam đều là do những người giàu có ẩn danh thực hiện. Tại Shangri-La, Lệ Giang, sân bay Côn Minh, anh có thể nhìn thấy rất nhiều máy bay tư nhân, hầu hết chúng là sở hữu của những ông chủ cao su.”

“Vợ của anh có vẻ rất hiểu biết về Vân Nam Trung Quốc.” Người cầm đầu nhìn Trình Mục Dương nói.

Trình Mục Dương cười cười, không nói chuyện.

Nam Bắc chỉ là nhìn thấy cao su thì cảm giác thân thiết, cho nên mới tùy tiện nói hai câu, vô ý mà đề cập nhiều lần đến “Vân Nam Trung Quốc”. Cô làm bộ không quá để ý: “Tôi là người Myanmar, nơi đó rất gần Vân Nam.”

May mắn, ban đầu Trình Mục Dương đã nói với họ: vợ của hắn chính là Hoa kiều Myanmar.

Khi bọn họ trở về khu ở, người cầm đầu nhận được một tin tức.

“Có người tranh cử, không có ý định ngưng cuộc nội loạn này.” Người cầm đầu cười rộ lên, “Trình, nếu vũ khí của anh không đến, chỉ sợ chúng tôi phải đi cướp vũ khí thôi.”

Trình Mục Dương cười rộ lên: “Nhanh thôi.”

Tại quốc gia này, bạo lực đi cùng chính trị như hình với bóng, đặc biệt là ở đảo Miên Lan. Gia tộc ở đây trường kì đấu tranh chính trị, vì muốn đả kích đối thủ mà không tiếc tiền thuê các tổ chức tiến hành bắt cóc, mưu sát, không chỉ người địa phương mà còn có cả phóng viên nước ngoài.

Tổ chức này tồn tại hơn ba mươi năm, giết hơn mười vạn người. Ai có thể tính toán được, bao nhiêu trong số đó là vì đấu tranh quyền lực?

Khi xuống xe, gió thổi qua, khiến tóc của cô rối loạn.

Trong tầm mắt, Nam Bắc thấy một bóng người quen thuộc, một người châu Âu tóc vàng.

Hắn đưa tay giúp cô vén tóc lên: “Nhìn cái gì vậy?”

Cô dựa vào người hắn: “Đột nhiên thấy một người Châu Âu.”

—Hết chương 25—

20. Chương 26

Chương 26: Tổng tuyển cử Philippines (2)

Edit: Nguyệt Sắc

“Quen sao?”

“Không biết, chỉ là thấy kì lạ.”

Người này, từng hợp tác với Nam Hoài, cô biết.

Câu trả lời vừa rồi như là bản năng. Có nên cho Trình Mục Dương biết thân phận của người Châu Âu này không? Cô vẫn suy nghĩ.

Hai người là “khách quý” ở trong này, mọi hành động của họ đều bị vô số ánh mắt dõi theo.

Cô biết, Trình Mục Dương muốn những người này lơ lửng với bọn họ nên lúc nào cũng diễn vai người của Trình gia, sa sút nghèo túng những vẫn có thói tiêu xài tư bản.

Khi Trình Mục Dương ở cùng với cô, giống như là một người có chấp niệm sâu nặng.

Đôi khi nhìn vào ánh mắt kích tình của hắn, cô hoài nghi không biết hắn đang suy nghĩ điều gì?

Bởi vì tôn trọng tập tục của đạo Hồi nên Nam Bắc bình thường không đi ra ngoài nhiều, chỉ ngồi trong phòng xem các chương trình giải trí Anh ngữ. Chạng vạng hôm nay, AFa Fu (mình giữ nguyên tên Philippines nên hơi lạ, Hán Việt là A Pháp Phù) – người phụ trách giúp họ nấu cơm, đề cập đến khu vực đá ngầm gần đây.

“Có tôm cua, hải mẫu đơn cùng với cá.” AFa Fu nói, “Chủ yếu là nơi đó còn có đàn cá mập trắng.”

Cô giật mình: “Lúc tôi đến, có gặp qua, nhưng là cá voi không ăn thịt người mà.”

“Không, là cá mập.”

Cô thấy rất thú vị, tiếp tục hỏi vài câu.

Trình Mục Dương thấy cô nóng lòng muốn xem như vậy thì cười nói: “Đi xem đi.”

Hắn biết AFa Fu là một cô gái theo đạo Hồi đã kết hôn, nên hắn không sẽ không đi cùng hai người.

Nam Bắc đi theo AFa Fu đến bờ biển, có người đang cho đàn cá mập ăn.

Hoàn toàn không giống với đàn cá mà bọn họ thấy trước kia. Nơi này tuy có ánh mặt trời lúc chiều tà nhưng lại có chút hương vị lạnh lùng.

Có hai người đàn ông ném xuống một con trâu nhỏ.

Rất nhanh liền có hơn mười con cá mập xuất hiện, tuy nhỏ tuổi nhưng đã dài hơn một thước, to lớn không thể thấy hết toàn thân chúng. Tại nơi bọn họ đứng có thể thấy được vài con dài đến ba bốn thước. Sắc máu lan tràn trên mặt biển, nhưng sau đó nhanh chóng bị biển hòa tan, trả lại về màu xanh ban đầu.

Những người kia ném thêm bát tét sau đó rời đi, chỉ còn hai cô ở lại trong này. Đáng tiếc, những con cá mập không còn cái ăn, nhưng nhìn thấy con người đứng trên bờ nên không bơi lội mà chỉ bất động một chỗ.

Vây lưng cao ngất của chúng lộ ra trên mặt biển, đôi mắt trầm tĩnh, cất giấu sát khí, như thể lúc nào cũng có thể nhảy lên mà cắn giết con mồi.

Trình Mục Dương, Nam Hoài.

Đều có đôi mắt như vậy.

Cô gái AFa Fu vẫn ở bên cạnh cô, lẳng lặng nhìn bốn phía, tháo xuống chiếc khăn che mặt hỏi: “Có tâm sự sao?”

Cô ừ nhẹ một tiếng.

“Đang nghĩ về Trình?”

“Đúng vậy.” Nam Bắc cười rộ lên, nhìn kỹ cô, “Cô thật xinh đẹp. Từ nhỏ đã che mặt như vậy có thấy đáng tiếc không?”

“Không phải che mặt từ nhỏ.” AFa Fu nói, “Sau khi tôi được gả cho người ở đây mới tin tin ngưỡng này.”

“Khó trách.” Nam Bắc cười, “Xem ra, bọn họ là cố ý chọn cô tới giúp chúng tôi?”

Ánh mắt AFa Fu cong lên đầy ý cười: “Đúng vậy. Khách mời đặc biệt thì những phụ nữ đạo Hồi bình thường không thể phục vụ được.”

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như, quan hệ của cô cùng Trình, không có chỗ nào cổ kị.”

Nam Bắc đem cầm đặt trên đầu gối: “Đúng vậy. Tôi nghe nói tín ngưỡng này là cấm vợ chồng thẳng thắn thành thật với nhau?” AFa Fu cúi đầu buồn cười, “Không có khắc nghiệt như vậy, nhưng ít nhất cũng không cho đối phương nhìn đến những nơi quan trọng của bản thân mình. Vì vậy, ban đêm khi tôi cùng chồng ở với nhau, đều có một tấm thảm để che lấp cơ thể.”

Nam Bắc có chút kinh ngạc.

Cô đã cố ý dùng những từ ngữ không rõ ràng để nói tránh đi, không nghĩ tới AFa Fu lại thẳng thắn như vậy.

Cũng đúng, cô ấy sau khi lấy chồng mới theo tín ngưỡng này, cho nên tuổi thanh xuân sẽ không quá bảo thủ.

Nam Bắc tiếp tục nhìn cá mập, cô phát hiện người nuôi cá mập có để lại một tảng thịt bò nhỏ, tựa hồ để các cô giải trí. Cô tự hỏi, có nên tự tay mình dứt cá mập ăn hay không. Lúc này, AFa Fu đã đội lại khăn che mặt.

Phía sau các cô có người đến.

Nam Bắc quay đầu lại nhìn, là người đàn ông tóc vàng kia: “Nam Bắc tiểu thư, có thể gặp lại cô quả là vinh hạnh của tôi.”

Hắn nói tiếng Trung, âm điệu có chút kì quái nhưng rất lưu loát.

AFa Fu dường như cũng biết hắn, đồng ý đi xa xa, để hai người có cơ hội nói chuyện.

“Kyle (phiên âm Hán Việt là Khải Nhĩ, nhưng mình sẽ để nguyên tên nước ngoài, vì dù sao cũng là người châu Âu).” Nam Bắc ngồi xổm xuống, chọn một khối thịt bò rất đẹp ném xuống dưới biển, “Anh làm sao biết tôi ở đây?” Từ khi nhìn thấy hắn, cô tận lực né tránh làm hắn không thể thấy cô.

Không nghĩ tới, vẫn bị hắn phát hiện.

“Tôi nghe bọn họ nhắc đến Trình Mục Vân, bên cạnh hắn có một cô gái Myanmar, đoán là cô.” Kyle cũng tươi cười xoay người, nhìn cô cho cá mập ăn.

Ngoài dự đoán, khi hắn ném khối thịt bò xuống, có một con cá mập dài hơn một thước nhảy mạnh lên, mang theo bọt nước tung tóe.

Nam Bắc chưa kịp đứng lên.

Kyle đã bước tới trước đánh mạnh vào đôi mắt con cá mập.

Nước biển mang theo mùi máu tươi, không biết là của con cá hay của miếng thịt bò, bắn tung tóe lên người cô. Cá mập kia vốn phần khởi muốn kéo hai người xuống nước, không ngờ rằng người đàn ông kia lại có quyền cước mạnh như vậy.

Nam Bắc thấy con cá mập mở miệng, răng nanh hiện ra, sau đó là âm thanh của nó khi rơi xuống nước.

Nam Bắc nhú mi, đứng lên: “Vì sao đoán được là tôi?”

Kyle nhún vai: “Chỉ là đoán thôi, một cô gái, tuổi không lớn, ở cùng Trình gia Moscow, nói ngôn ngữ Myanmar, nghe qua, sẽ suy nghĩ có phải là cô hay không? Mà cô gái đó rất hứng thú với việc cho cá mập ăn, càng giống với cô, Nam Bắc.” Hắn xoay người, tò mò nhìn Nam Bắc, “Nhưng tôi thấy rất kì quái, ba năm trước gặp cô, cô đã nói, không thích đi xa nhà.”

Nam Bắc nửa thật nửa giả trả lời: “Tôi đang bỏ trốn, anh cũng biết thân phận của Trình Mục Vân như vậy, cũng chỉ có thể bỏ trốn.”

Kyle cười rộ lên.

Cô đứng dậy: “Cho nên, nếu anh làm hỏng tuần trăng mật của tôi, tôi liền...” Cô dùng hai ngón tay gõ nhẹ lên ngực Kyle, “Đem anh làm mồi cho cá mập.” Tay cô hơi dùng lực, Kyle liền né tránh, “Yên tâm, Bắc. Lần này tôi đến, là vì tổng tuyển cử ở Philippines, không liên quan đến cô, hơn nữa...Tôi cũng tuyệt đối không muốn có quan hệ gì với cô.”

“Vậy anh đến đây nói chuyện với tôi là có ý gì?”

“Tò mò.” Kyle cười, “Anh trai cô là ân nhân cứu mạng của tôi, cô chắc cũng biết.”

Người tên Kyle này, Nam Hoài nhắc tới không nhiều.

Sự hiểu biết của cô về hắn rất ít. Trong một lần làm nhiệm vụ bị thất bại ở Thái Lan, chính phủ Thái lấy lí do hắn hoạt động khủng bố mà tuyên bố bắt hắn. Mà hắn cũng rất thông minh, đã sớm chạy trốn sang Myanmar, nhờ Nam Hoài thu xếp cho hắn mười ngày.

Trong mười ngày, chính phủ Myanmar cự tuyệt việc chính phủ Thái Lan đòi dẫn độ Kyle.

Mười ngày sau, Kyle biến mất hoàn toàn.

Kì lạ nhất là, Thái Lan cũng không truy cứu lại chuyện này, tất nhiên là đã có người ra mặt làm một ít giao dịch, đổi lấy tính mạng của Kyle.

Người này, tuy rằng là người Châu Âu, nhưng cuối cùng lại không biết hẳn làm việc cho ai.

Trước khi màn đêm buông xuống, đàn cá mập đã biến mất, trả lại bình yên ặt biển.

Nam Bắc cũng không có hứng thú nói chuyện cùng Kyle. Khi trở lại phòng, ngoài cửa sổ đã không còn chút ánh sáng nào.

Sau khi đến Philippines, cô mới phát hiện nơi này mỗi ngày đều có mưa, trận này nối tiếp trận khác. Cho nên thời tiết đêm nay quả thật rất hiếm, sau khi mặt trời lặn, bầu trời cao đến mức ngay cả ánh trăng cũng không nhìn tới.

Cô đẩy cửa vào, Trình Mục Dương đang rất hứng thú làm bít tết. Hắn cầm một bàn chải quét lên miếng thịt bò một lớp dầu ô liu mỏng. “Chờ anh 10 phút.” Hắn không quay đầu lại.

Có lẽ vì ngọn đèn, sườn mặt hắn mang theo ý cười khiến người ta có cảm giác yên tâm.

“Trình Trình?” Cô tựa vào trên vai trái của hắn, đùa giỡn: “Trình Mục Dương, anh có thấy hai chữ “Trình Trình” này rất quen thuộc không?”

Trình Mục Dương cười một cái: “Phùng Trình Trình?”

“Ôi chào? Anh cũng xem qua bên Thượng Hải?”

“Lúc nhàm chán có xem qua, nhưng là bản cũ, Triệu Nhã Chi làm diễn viên chính.”

“Phùng Trình Trình thật sự là rất yêu Văn Cường.” Nam Bắc thốt thức không thôi.

Cô cảm thấy bản thân thật nhàm chán, đang ở dưới sự giám sát của ma lạc Philippines lại có thể cùng hắn nói chuyện phiếm về phim truyền hình nhiều tập.

Đến khi Trình Mục Dương hoàn thành xong bít tết.

Bụng của cô đã sôi, giờ dao nĩa, đem miếng bít tết hoàn chỉnh cắt thành hơn mười miếng nhỏ, sau đó há mồm bắt đầu ăn. Trình Mục Dương nhìn động tác của cô, ánh mắt trở nên nhu hòa.

Đây là cách ăn mà cô thích nhất.

Bởi vì lưỡi, không thích vừa ăn vừa cắt. Cho nên Nam Bắc đem miếng thịt cắt trước sau đó mới cầm nĩa ăn. Cách ăn này, thật sự là lưỡi biếng đến đáng yêu.

Nam Bắc ăn một miếng thịt sau đó lại đưa tới miệng hắn một miếng.

Cô bỗng nhiên nói thăm một câu. Cô nói, em sao có cảm giác anh là Phùng Trình Trình của em?

Vừa nói xong, cô liền nở nụ cười.

Trình Mục Dương không để ý, ngược lại cắn miếng thịt kia: “Nếu anh là Phùng Trình Trình, có xung đột lợi ích với người nhà của em, em sẽ chọn ai?”

“Anh trai em.”

Cô nói xong, im lặng nhìn hắn.

“Câu trả lời nằm trong dự kiến.” Trình Mục Dương rũ mắt, tự cắt bít tết ình, “Cho nên, anh sẽ không để chuyện này xảy ra.”

“Nếu xảy ra thì sao?”

“Anh sẽ từ bỏ lợi ích của bản thân.”

“Nếu anh từ bỏ, nhưng anh trai em vẫn muốn mạng của anh thì sao?”

“Vậy cũng được.” Trình Mục Dương đem một miếng bít tết của hắn đút cho cô, “Nhưng trước khi muốn anh chết, em phải ở với anh một đêm.” Giọng nói của hắn thật sự là say đắm lòng người.

Nam Bắc cười rộ lên: “Đúng vậy, anh đã nói, chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.”

Hắn nhún vai, từ chối cho ý kiến.

Trình Mục Dương không tiếp tục đề tài này, thuận miệng hỏi về những con cá mập. Nam Bắc nhớ đến buổi chiều, chợt nghĩ cô cũng ăn bít tết giống những con cá mập, nhất thời không còn khẩu vị.

Khi Trình Mục Dương ngoan ngoãn thu dọn chén đĩa, cô lại nhớ tới Kyle.

Theo như lời Nam Hoài, Nam gia không có bạn bè vĩnh viễn. Mặc dù lúc trước anh trai có cứu Kyle một mạng, nhưng cũng chỉ là vì trao đổi lợi ích, vì vậy cô không cho rằng, Kyle thật sự vì giao tình này sẽ giấu diếm thân phận giúp cô.

“A Mạn khi nào thì đến?” Cô rút cục quyết định thẳng thắn.

“Nhanh nhất là ngày kia, chậm nhất cũng sẽ không vượt qua bốn ngày.”

“Ngày kia, cũng là trễ.” Nam Bắc vòng tay qua thắt lưng hắn, nhẹ giọng nói, “Thân phận của em có lẽ đã có người biết, có thể bọn họ sẽ nhanh chóng biết anh là Trình Mục Dương.”

Hai người họ từng đồng thời xuất hiện trên thuyền của Chu gia, đây không còn là bí mật.

Chỉ cần có người nhận ra cô là ai, không khó đoán, người ở cùng cô chính là Trình Mục Dương, mà không phải là thiếu gia Trình gia bốn năm bị truy sát.

Trình Mục Dương trầm mặc một lát, tay vẫn không ngừng dọn dẹp chén đĩa.

“Có thể gặp phiền phức không?” Nam Bắc hỏi hắn.

“Có một chút.”

“Muốn đêm nay đi trước một bước không?”

“Nếu có thể đi, thì ngày đầu tiên chúng ta đã đi. Từ khi đến đây, xung quanh bốn mươi thước đều có đến bốn mươi đến năm mươi tay súng đi theo chúng ta.” Trình Mục Dương cười nói, “Đi rất khó.”

Nam Bắc nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Cô cũng không thể nghĩ ra một cách nào.

“Nhưng mà, tổ chức này cần chính là vũ khí. Bọn họ tuy rằng hận anh, nhưng hiện nay, mặc kệ anh là người nào của Trình gia, đối với bọn họ đều là cái cây rụng ra tiền, chúng ta tạm thời sẽ không có nguy hiểm.” Hắn đem cái chén cuối cùng để tại chỗ, “Ít nhất, nguy hiểm sẽ không đến từ những người Philippines.”

Nam Bắc nghi hoặc nhìn hắn.

Tin tức của cô không nhiều lắm nên đương nhiên không thể hiểu hết lời nói của Trình Mục Dương.

“Có nhớ anh nói với em anh cần bắt người phản bội không?” Trình Mục Dương cầm khăn sạch lau chén đĩa, “A Mạn đã biết hắn là ai, đáng tiếc không thể bắt hắn. Cho nên hiện tại, nếu để đồng bọn sau lưng hắn biết chúng ta ở đây, nhất định ta sẽ gặp phiền toái. Chúng ta đang săn bắt hắn, thì đồng bọn của hắn nhất định cũng sẽ đuổi bắt chúng ta.”

“Đồng bọn sau lưng hắn là ai?”

Trình Mục Dương ừ một tiếng: “CIA.”

Nam Bắc sửng sốt, không dám tin mà buông cánh tay ra, ngẩng người nhìn hắn.

Cô từng hoài nghi, người Trình Mục Dương muốn tìm sẽ không đơn giản chỉ là kẻ phản bội. Nếu không, hắn không cần tự mình mạo hiểm để khiến người này lộ ra dấu vết. Nhưng cô tuyệt đối không nghĩ tới, người này lại là người của CIA.

Nếu nói, tranh đoạt hầm mỏ có thể đắc tội với CIA.

Thì hiện tại, Trình Mục Dương căn bản là kẻ địch của CIA.

Mà chính miệng Nam Hoài đã thừa nhận, anh ấy cùng hợp tác với CIA. Thậm chí trong vòng mười năm tới, không muốn CIA trở thành kẻ địch của Nam gia.

Bỗng nhiên, bên tai truyền đến tiếng nổ ầm ầm, trong nháy mắt, tất cả mọi thứ bị càn quét. Trình Mục Dương ấn mạnh cô lên mặt đất, cả người hấn bao phủ phía trên người cô.

—Hết chương 26—

21. Chương 27

Chương 27: Tổng tuyển cử Philippines (3)

Edit: Nguyệt Sắc

Chung quanh đều là mảnh thủy tinh nhỏ. Vách tường vỡ nát, phòng ốc sụp xuống.

Nam Bắc nằm giữa đám tàn tích theo bản năng đưa tay ra sờ Trình Mục Dương. Đã quên hô hấp, tim đập như sấm, cô sợ hấn bị trúng đạn. Rất nhanh, cổ tay cô đã bị hấn bắt lấy: “Đừng cử động.”

Trình Mục Dương nhẹ giọng nói với cô.

Hấn nói xong, bỗng nhiên liền ho khan hai tiếng, hình như là bị sặc bụi.

Sau vài giây im lặng, lại là một tiếng nổ lớn, còn có tiếng bắn đạn của súng máy. Cô nghe được, là súng Gatling [1], bình thường trong chiến tranh mới có người vác những khẩu súng lớn như vậy mà tấn công.

Nơi này là tổ chức vũ trang tự do, là tổ chức khó nắm bắt nhất tại Philippines, bắt cóc giết người, khủng bố tập kích, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Nhưng mà đêm nay lại dễ dàng bị tấn công thế này.

Súng đạn giao chiến không ngừng, những tiếng nổ tiếp tục vang lên, phòng ốc liên tiếp bị phá hủy.

Nơi họ ở là góc Tây Bắc, tiếng nổ đầu tiên cũng là đánh vào đây. Cho nên, những người tấn công này chắc chắn là đánh vào nơi họ ở đầu tiên sau đó mở rộng phạm vi tấn công.

Tiếng người gào thét, cùng tiếng súng ống, dần dần hướng về phía Đông Nam.

Cô không biết Trình Mục Dương muốn nằm dưới đất đến lúc nào.

“Người tấn công nói tiếng Philippines.” Hấn bỗng nhiên mở miệng.

Nam Bắc nghe hấn nói.

“Hơn nữa, nghe qua, chính là giọng đảo Miên Lan.” Trình Mục Dương ngắn gọn tổng kết, “Không biết là quân của địa phương hay tổ chức nào khác, nhưng không phải nhằm vào chúng ta, thừa dịp này xem có thể rời đi hay không?”

Ngay sau một tiếng nổ tiếp theo, Trình Mục Dương kéo cô từ đất đứng lên, đi về hướng ngược lại với tiếng súng.

Trong bóng đêm âm trầm, nơi nơi đều là ánh lửa.

Bên trong đồng đổ nát, không ngừng vang lên tiếng khóc của những người phụ nữ và trẻ con.

Cũng trong đồng đổ nát đó, có một người cầm súng đứng, xem ra là người bên phía tấn công.

Trong bóng đêm, Nam Bắc cùng Trình Mục Dương di chuyển rất nhanh. Dưới chân có thi thể, trong đám hoang tàn có thi thể, nơi nơi đều là thi thể.

Đây không phải lần đầu tiên cô cùng hấn chạy trốn.

Hơn mười ngày trước, giữa cơn bão, Trình Mục Dương mang theo cô hai mắt không thể nhìn thấy, bơi hơn một ngàn thước dưới biển. Khi đó Nam Bắc chỉ có thể ỷ vào hấn, nhưng giờ phút này cô mới phát hiện, bản thân cô cùng hấn có bao nhiêu ăn ý.

Hai người không trao đổi ngôn ngữ.

Nhưng một động tác rất nhỏ của hắn cô cũng hiểu được, hắn đang tìm đường.

Trình Mục Dương bỗng nhiên dừng lại, sờ soạn trong bóng đêm vài giây, sau đó ném ra một vật thể màu đen.

Cô đưa tay nhận.

Là súng trường đột kích loại mini.

Trình Mục Dương cũng cầm một khẩu súng. Sau mười ngày quan sát, hắn đã rất quen thuộc với địa hình ở đây, thôn này đối diện với rừng mưa và biển. Những người tấn công này hiển nhiên là từ bên sườn kia của rừng mưa đến.

Cho nên, Trình Mục Dương đương nhiên sẽ chọn hướng chạy ra biển.

Cô không biết lựa chọn của hắn, chỉ là đi theo, mãi cho đến khi nghe được tiếng sóng biển thì cũng hiểu được kế hoạch của hắn. Khi nhìn thấy cảnh vật xung quanh, cô dừng lại.

“Sao vậy?” Trình Mục Dương quay đầu nhìn cô.

“Nơi này ——”

Cô chưa nói xong, Trình Mục Dương liền nâng súng, bóp cò.

Một phát, hắn liên tiếp hạ bốn người. Nam Bắc ngồi xổm dưới chân giúp hắn tiếp đạn. Một viên đạn rít qua tai, đau đốn, dòng máu ấm áp theo tai cô chảy xuống.

Sau đó nhanh chóng bị gió biển thổi lạnh.

Cảm giác mát lạnh xâm nhập vào bả vai.

May mắn, hai người ở nơi bí mật, những người đó lại ở chỗ sáng.

Trình độ bắn súng của Trình Mục Dương quả là chuẩn xác thần kì, không đến hai phút đã giải quyết 7,8 tên canh giữ ở bờ biển.

Đến khi hắn thu súng, Nam Bắc mới lấy tay dè lên lỗ tai. Khi này ở ranh giới sinh tử, cô không thấy đau đốn, nhưng lúc này đây đau đốn mới nhanh chóng len vào thần kinh. Hắn nhìn động tác của cô, đem tay cô kéo ra, theo ánh lửa nhìn vết thương trên tai.

Thực may mắn, viên đạn chỉ bay sát qua lỗ tai cô.

“May mắn.” Trình Mục Dương nhẹ giọng an ủi, “Bị thương không nặng.”

Nam Bắc đau nhe răng: “Nơi này có cá mập, ăn thịt người.”

“Buổi chiều em đã đến đây?”

“Vâng.”

“Không còn cách nào khác, muốn đi chỉ có con đường này.” Trình Mục Dương hạ thất lưng nhìn đến những tảng đá bên cạnh, “Nơi này được người ta làm ra một con đường hẹp, hắn là có thể dẫn ra ngoài.”

Nam Bắc theo tầm mắt của hắn nhìn đến bên cạnh, hơn một nửa các tảng đá đã bị người ta phá bỏ, những tảng đá còn lại vừa vặn tạo thành con đường đủ ột người đi.

Buổi chiều đến đây, vì bị con cá mập nhảy lên làm hoảng sợ mà cô không chú ý đến điều này.

Không nghĩ tới ở đây cũng có đường.

Những tảng đá ven bờ biển, trực tiếp nối với con đường bên ngoài thôn.

Tuy rằng bọn họ chưa đi qua, nhưng nơi đây chắc chắn là nơi an toàn nhất so với những nơi khác.

Trình Mục Dương từ trên một thi thể tìm được băng vải quân dụng, thay cô cột khẩu súng vào lưng. Cô muốn đi trước nhưng lại bị Trình Mục Dương ngăn cản: “Để anh đi trước.”

Trong bóng đêm, tay Trình Mục Dương vịn lên những tảng đá, cả người gần như dán sát xuống đất.

Thần kinh Nam Bắc vẫn căng thẳng, nhìn khắp mọi nơi đề phòng có người xuất hiện. Những người tập kích dường như rất quen thuộc hoàn cảnh ở đây, nghĩ rằng sẽ không có ai lui tới nơi nuôi cá mập này nên chỉ để khoảng 7,8 người canh giữ.

Trình Mục Dương đứng lại, vươn tay trái, ý bảo cô đạp lên tay hấn mà đi xuống.

Nam Bắc có chút do dự, nhưng biết cá tính của hấn, tuyệt đối sẽ không để cô tự mình đi xuống. Cuối cùng cô chỉ có thể thật cẩn thận đạp lên tay hấn, đi dọc theo tảng đá.

Đến khi hai người đã đứng đi được một nửa con đường đá này, Nam Bắc mới nhẹ nhàng thở ra.

Trình Mục Dương vịn vào đá, cùng cô duy trì khoảng cách nửa bước, Nam Bắc đi theo hấn, lặng yên không một tiếng động. Đi thêm hai bước, liền nhìn thấy trên mặt biển có những vệt màu trắng lướt qua, sau đó dần trở nên dày đặc.

Cô nắm lấy cổ tay Trình Mục Dương: “Cá mập trắng.”

Trình Mục Dương dừng bước, nhìn theo tầm mắt của cô.

Vị trí hai người đứng, cũng không cao lắm.

Nếu có một con cá mập trưởng thành nào đó nhảy lên, thật dễ dàng cắn thân thể bọn họ. Hình ảnh buổi chiều hiện lên trong đầu Nam Bắc, chỉ cần cá mập hứng thú, đừng nói là vị trí này, cho dù nhảy cao hơn hai, ba thước cũng không thành vấn đề.

“Bắc Bắc.” Hấn bỗng nhiên nói, “Em đi dọc theo nơi này, dùng tốc độ nhanh nhất đi ra bên ngoài.”

“Anh thì sao?” Cô hỏi theo bản năng.

“Anh lên trên mang thi thể ném xuống, dẫn những con cá mập rời đi.”

Nam Bắc hiểu được ý của hấn.

Nhưng giây tiếp theo, cô cảm thấy nguy hiểm.

Hấn muốn ném những thi thể này dẫn đàn cá mập rời đi, quả thật rất dễ dàng, nhưng sau khi cô đi thì sao? Ai sẽ giúp hấn dẫn cá mập? Hơn nữa, loại động vật ăn thịt này sau khi ném mùi máu khăng định đối với người sống rất thèm khát. Cô không muốn đi, lắc đầu nói với hấn, “Chúng ta trở về, đổi đường khác.”

“Không có khả năng.” Trình Mục Dương nhìn cô, “Nơi này ở hơn năm trăm người, những người đột kích khăng định phải hơn hai ngàn người, hai người chúng ta không có khả năng thoát vòng vây. Huống hồ, anh được xem là bạn bè với tổ chức này, nếu bị bắt chỉ có thể chết.” Hấn vươn tay nắm lấy đỉnh vách đá, “Nghe lời, theo con đường này đi, anh sẽ nhanh chóng đuổi theo em.”

Từng chữ hấn nói, cô đều đồng ý.

Nhưng chân lại đứng bất động.

Trong một chớp mắt, cô đã nghĩ, ở lại với hấn, cho dù là cùng chết.

Nhưng về mặt Trình Mục Dương rất bình tĩnh, dường như chứng minh cho cô biết, hai người không phải đang ở đường cùng. Cô rút cuộc cũng bị ánh mắt của hấn thuyết phục, quyết tâm tiếp tục đi.

Trình Mục Dương nhanh chóng biến mất, bỗng nhiên có tiếng vật nặng bị ném xuống biển.

Bóng dáng màu trắng trên biển không ngừng chuyển động, máu dần lan tràn. Cô không xem nữa, một lòng đi về phía trước, phía sau lại có tiếng vật bị ném xuống nước, có tiếng cấn xé còn có thanh âm cá mập tranh giành đồ ăn.

Khoảng mười phút sau, cô cuối cùng cũng đến đích. Nơi này đã là ven bờ biển, sóng biển không ngừng cọ rửa những hạt cát thô. Cô quay đầu lại, bởi vì đá có độ cong nên không thể nhìn thấy đầu bên kia.

Không thấy Trình Mục Dương.

Cô đứng trên bờ biển xa lạ, chân như nhũn ra, đứng không nổi, cô cúi khẩu súng trên vai xuống, ngồi trên bờ cát chờ hấn. Đã lâu cô chưa từng chờ đợi ai.

Không biết sinh tử của đối phương, chỉ là vì một câu hẹn của hắn mà đồng ý chờ đợi.

Tựa như cú điện thoại cuối cùng Nam Hoài gọi cho cô khi đó, anh nói, Bắc Bắc, cho anh một khoảng thời gian, anh sẽ đến tìm em.

Gió biển thổi qua bờ vai lạnh buốt.

Nơi đó còn có máu của cô.

Ánh mắt cô không di chuyển, nhìn con đường kia, không biết qua bao lâu, có một bóng đen xuất hiện. Tốc độ rất nhanh đi về phía cô, cuối cùng khi cô có thể nhìn hắn rõ ràng thì hắn đã từ trên tầng nhảy xuống.

Tất nhiên là hắn đã trải qua chiến đấu, trên người có vết máu.

Nhưng may mắn, thoát hiểm.

Hắn sức cùng lực kiệt, ngồi xuống dựa vào cô, thở dài một hơi.

Nam Bắc nhìn vết thương trên tay hắn, không sâu, cũng không còn đổ máu.

“May mắn.” Cô thấp giọng nói, “Mặt mày không hốc hác, cũng không thiếu bộ phận nào.”

Hắn lặng yên, không một tiếng động vươn tay, nhẹ nhàng ôm thắt lưng cô.

Cô tựa vào vai hắn, nhắm mắt lại.

“Không nên cử động.” Hắn vô cùng thân thiết dùng môi hôn vào mặt cô, “Nơi này có người.”

Một câu nói, khiến thần kinh cô buột chặt.

Chỗ dựa bên cạnh bỗng nhiên biến mất, Trình Mục Dương nhanh chóng bật ra, vồ đến phía sau tầng đá gần đó. Cùng lúc, Nam Bắc bật khẩu súng lên, nhắm ngay về phía tầng đá kia. Sau đó, hai bóng người từ tầng đá lặn ra, giữa tay hai người có một con dao.

Trình Mục Dương không thể dùng tay phải nên dùng khuỷu tay kẹp cổ tay hắn, khống chế đối phương dùng dao.

Nam Bắc nhắm vào hai người, ngón tay nắm chắc cò súng.

Đây là lần thứ hai cô thấy hắn đánh nhau với người khác, nhưng thực lực của đối thủ lần này tốt hơn rất nhiều so với quần gia của Chu gia. Trong bóng đêm, Nam Bắc miễn cưỡng có thể nhận ra người nào là Trình Mục Dương, ngay khi định nhắm bắn người kia, Trình Mục Dương lại dùng khuỷu tay kẹp cổ đối phương, bẻ đầu hắn lên. Người này là Kyle.

Nam Bắc nhíu mi, trong chớp mắt do dự của Nam Bắc, Kyle cắn răng nói ra một câu.

Là tiếng Nga, cô nghe không hiểu.

—Hết chương 27—

Chú thích:

[1] Súng Gatling: M134 là loại súng máy hiện đại có sáu nòng xoay, có cấu tạo đặc biệt so với các loại súng máy nói riêng và súng nói chung. M134 còn được gọi là Minigun hoặc Súng Gatling hay Súng nòng xoay. Súng có tốc độ bắn cao (trên 3000 viên/phút) nhờ vào một động cơ điện gắn trực tiếp trên súng. Mặc dù là một vũ khí cầm tay, M134 có sức công phá rất khủng khiếp, ngoài khả năng bắn hạ bộ binh, súng còn có thể tiêu diệt được xe bọc thép, chiến hạm nhỏ, trực thăng, phá hủy công sự và máy móc.

22. Chương 28

Chương 28: Gia tộc Philippines (1)

Edit: Nguyệt Sắc

Tư thế của Trình Mục Dương không thay đổi, né tránh những đòn trí mạng. Hắn dùng thanh âm rất thấp nói với Kyle hai ba câu, Kyle bị hắn khống chế cổ họng, nói rất khó khăn, không thể phát ra âm thanh nên chỉ gật đầu hoặc lắc đầu.

Nam Bắc nghe không hiểu.

Cô tiếp tục ngắm sủng vào mi tâm Kyle, đoán xem hai người đang nói gì.

Cuối cùng, Trình Mục Dương thả Kyle ra rồi đứng lên, vỗ vỗ những hạt cát trên người.

Kyle được giải thoát thì ho khan cả nửa ngày, liên tục quẹt đi cát dính trên miệng: “Không ngờ hai người lại theo con đường cá mập trốn đến đây.”

“Những người đêm nay là ai?” Trình Mục Dương hỏi hắn, sau đó lấy tay hạ họng sủng của Nam Bắc xuống, ý bảo cô yên tâm.

“Mặt trận dân tộc giải phóng.”

“Mặt trận dân tộc giải phóng?”

Kyle đáp: “Người họ muốn giết là tôi. Lần tổng tuyển cử này, mặt trận giải phóng muốn hòa giải cùng chính phủ, tranh thủ đem đảo Miên Lan biến thành khu tự trị [1]. Đáng tiếc là tổ chức vũ trang này không muốn thỏa hiệp, muốn độc lập với Philippines.” Hắn nhún vai, ánh mắt màu lam dừng trong đêm đen, có chút tiếc nuối, “Tín đồ Hồi giáo cùng tín đồ Hồi giáo, người một nhà đánh nhau, các tín đồ Thiên chúa hắn đang cười họ đến chết.”

Lời nói của hắn mang lại tin tức thật lớn.

Cuối cùng cũng hiểu được thế cục đêm nay.

Hai tôn giáo lớn nhất tại Philippines chính là Thiên chúa giáo cùng Đạo Hồi. Tín đồ Thiên chúa chỉ có một tổ chức cầm đầu, trong khi đạo Hồi lại chia thành hai thế lực vũ trang.

Đêm nay, chính là đêm mà hai tổ chức này giao chiến.

Kyle đến cuối cùng là làm cái, cô không quan tâm, nhưng vì sao Trình Mục Dương lại tin tưởng hắn? Nam Bắc không có cơ hội một mình để hỏi Trình Mục Dương. Kyle tiếp tục dùng giọng tiếng Trung kỳ quái của mình nói cho họ biết, hắn đã sớm sắp xếp con đường chạy thoát này cho bản thân, không ngờ lại gặp hai người họ.

Kyle biết bọn họ không thể quay trở lại nên cũng không nói nhiều, nghỉ ngơi 5 phút thì bảo cả hai cùng rời đi.

Hắn rất quen thuộc vùng này.

Trình Mục Dương với hắn một trước một sau, bảo vệ Nam Bắc ở giữa, nhanh chóng đi ra con đường lớn. Có lẽ vì trận chiến đêm nay mà con đường này không hề ít người dân, bắt được một chiếc ô tô, trên xe chất không ít hành lý.

Nam Bắc đang mặc quần áo địa phương nên rất thích hợp để giả dạng người dân.

“Vừa rồi hắn nói cái gì với anh?” Cô đi bên cạnh Trình Mục Dương, nhìn Kyle ở phía trước.

“Lúc này?” Trình Mục Dương nhớ lại, nói với cô, “Hắn nói với anh, hắn là người giúp đỡ.”

“Giúp đỡ?”

“Cục an ninh Liên bang Nga [2] là cơ quan đứng đầu trong hoạt động tình báo và gián điệp.” Hắn nhẹ giọng nói, “Cơ quan này có nhiệm vụ thu thập tin tức tình báo của các quốc gia, đồng thời thực hiện hoạt động gián điệp ở nước ngoài.”

Cô kinh ngạc nhìn hắn: “Kyle là người Nga?”

Nếu không phải là Trình Mục Dương nói, cô không hề nghĩ đến Kyle lại có xuất thân từ Nga.

Trình Mục Dương vuốt cằm: “Nhiệm vụ của Kyle có liên quan đến cuộc tổng tuyển cử ở Philippines. Cho nên hấn cần bản không quan tâm đến việc anh làm. Hấn chỉ biết giúp đỡ chúng ta thoát nguy hiểm, bởi vì, thủ trưởng của hấn là bạn tốt của anh.”

Đáp án của hấn vượt xa so với tưởng tượng của cô.

Lúc mới bắt đầu hành trình, cô chỉ nghĩ Trình Mục Dương muốn cướp đoạt hầm mỏ. Sau khi rơi xuống biển, cô mới biết hấn không có hứng thú với hầm mỏ, chỉ là muốn bắt kẻ phản bội của gia tộc.

Mà lúc này, Trình Mục Dương rốt cục cũng nói với cô: Người hấn muốn bắt không chỉ là kẻ phản bội mà còn là người của CIA.

Hiện tại,

Những chuyện cô biết được đều bị hấn phủ nhận.

Trong đầu lại hiện lên câu đánh giá của Ba Đông Cáp:

Trình Mục Dương từng nhiều lần được giới truyền thông công khai thừa nhận là bạn bè của nhân dân Nga, là nhà từ thiện lớn. Hấn là kẻ buôn bán vũ khí lớn nhất, cho dù là quốc tịch hay màu da thế nào, hấn luôn là người khách tôn quý nhất của Nga.

Hiện tại mà thấy, Trình Mục Dương quả nhiên là người “Khách tôn quý nhất”.

Nam Bắc muốn nói lại thôi, Trình Mục Dương cũng không nói thêm gì nữa. Hai người sóng vai đi bên nhau, khẩu súng cướp được đã cất vào túi du lịch lấy của một người qua đường.

Dù sao ở Philippines, ngay cả học sinh cũng có thể mang súng, hai khẩu súng cũng không mang đến cho họ phiền toái gì.

Ngược lại, không mang súng, mới là phiền toái lớn nhất.

Kyle cũng thật là hay, nói vài câu đã mua được mấy bình nước cho bọn họ đồng thời cũng biết được một ít tin tức.

Trong lúc hai tổ chức vũ trang này giao chiến, lại có thêm một tổ chức vũ trang khác ra tấn công chính phủ, bắt giữ chừng 500 người của một thôn làm con tin, đồng thời chặt đứt nguồn cứu viện của các thôn xung quanh.

Ngắn ngủn chỉ mấy giờ, đã long trời lở đất.

Bởi vì có quân đội phụ trách hộ tống, bọn họ không thể đi tự do.

Trình Mục Dương chỉ có thể đi theo quân hộ tống, đến một thị trấn an toàn. Hiện tại là khoảng thời gian trước bình minh, đa số dân chúng đều một mỗi, có vài ba người ngồi nghỉ ngơi ven đường.

Ba người họ cũng ngồi ven đường, Kyle mặc một cái áo có mũ, lúc này đội mũ lên nên che khuất được cái đầu.

Ngoại hình của ba người, đương nhiên Kyle là người chói mắt nhất, vì vậy phải trốn tránh một chút.

“Chính phủ Philippines đã phái một đội quân hộ tống người dân rời đi.” Kyle ngồi trên chiếu, thuận tiện nói ý nghĩ của mình, “Tôi cần đến thủ đô Manila, nên sẽ nói với chỉ huy đưa tôi đến sân bay quốc tế ở đảo Miên Lan. Trình, đến lúc đó anh hấn là như cá gặp nước.”

Trình Mục Dương từ chối cho ý kiến.

Trình gia có đội máy bay vận chuyển hàng hóa lớn nhất thế giới, chỉ cần đến sân bay, nhất định hấn sẽ có hội lặng yên biến mất.

“Nhưng mà đã quên nói với anh.” Kyle như nhớ đến điều gì, “Trước khi tôi đến đảo Miên Lan, CIA đã có mặt ở đây, bắt đầu thực hiện kế hoạch với anh.”

Nam Bắc nhìn Kyle cùng Trình Mục Dương, vẫn im lặng.

Đây không phải lần đầu tiên cô có cảm giác này, cho dù hẳn có năng lực hô phong hoán vũ với thế giới thể nào, nhưng tại Philipines này, tay không tác sát, không thể liên lạc với bên ngoài, thì không thể tiết lộ thân phận của mình.

Ở đây, Trình Mục Dương chỉ có thể là người thường.

Đối mặt với truy sát cùng tiêu diệt, chỉ có thể tự mình bảo vệ bản thân.

Nếu gặp phải thiên la địa võng của CIA thì hẳn cũng như một con kiến.

“Nam Bắc tiểu thư.” Ánh mắt Kyle cong lên, nhẹ giọng nói, “Không cần nhìn tôi như vậy. Ngày hôm qua tôi có hỏi cô Trình là ai? Cô không nói thật, cho nên, tôi cũng vậy.”

“Tôi không trách anh.” Cô mặc kệ hẳn, “Tôi chỉ là tò mò, anh có nhiều thân phận.”

“Rất nhiều, cũng rất ít.” Kyle cười, “Cô tốt nhất là không nên biết.”

Hắn nói xong, đứng lên, bắt đầu đi xung quanh.

Philippines thân Mỹ, ngay cả tranh cử tổng thống cũng có phần lớn người Mỹ đứng sau lưng chống đỡ. Cho nên Kyle rất thông minh, đưa ra hộ chiếu Mỹ, sau đó liền nhận được sự đối đãi đặc biệt.

Sau khi trình hộ chiếu, hắn nói.

“Tôi là bác sĩ ngoại khoa.” Kyle lấy giấy chứng nhận ở trong người, “Tôi cần lập tức đến Manila, bệnh nhân của tôi đang đợi.”

Người chỉ huy kia thấy giấy chứng nhận của hắn thì nửa tin nửa không.

Kyle mượn cây bút đưa cho chỉ huy một số điện thoại.

Người chỉ huy cho binh sĩ gọi số này, sau khi nói chuyện lập tức từ trên xe nhảy xuống, đem chính xe jeep quân dụng này tặng cho ba người.

Con đường phía trước rất an toàn cho nên chỉ có một người lái xe cùng hai binh sĩ đi theo. Ba người rời nơi này, hướng đến sân bay quốc tế tại đảo Miên Lan, nếu thuận lợi, buổi chiều là có thể tới nơi.

Nam Bắc thay Trình Mục Dương băng bó vết thương, sau đó ngồi dựa vào cửa sổ, cảm nhận những cơn gió lạnh.

Tay Trình Mục Dương ôm lấy thắt lưng của cô, nhẹ nhàng hỏi: “Có muốn cùng anh đến Moscow không?”

Lời của hắn, chỉ có Kyle hiểu.

Kyle lại làm bộ như không hiểu.

Nam Bắc dựa đầu vào bả vai hắn, nhắm mắt nói: “Anh thông minh như vậy, chắc cũng biết anh trai em có quan hệ với CIA.”

“Biết.” Thanh âm của Trình Mục Dương, rất nhẹ, cũng rất bình tĩnh, “Cho nên, nếu không cần thiết, anh sẽ không cho em biết quá nhiều chuyện của anh, đặc biệt là chuyện lần này.”

“Nhưng mà em cũng sẽ biết.”

Cô có thể đoán được.

Việc này căn bản đã được sắp xếp nhiều năm, ván cờ bây giờ đã bắt đầu vào giai đoạn thu lưới.

Sau lưng Trình Mục Dương là Cục an ninh Liên bang Nga, mà sau lưng kẻ phản bội kia, là CIA của Mỹ.

Ván cờ này, âm mưu thật lớn, là vì cái gì, sẽ nhận được những gì? Phải mất đi những thứ gì?

Từ khi cô theo hắn vào sinh ra tử, đến bây giờ mới thấy được bí mật chân chính. Nhưng mà cô không hỏi thêm gì, việc cô làm bây giờ là đưa ra lựa chọn.

Trình Mục Dương đang đợi đáp án của cô.

Nam Bắc lại gần một lát, rốt cục nói ra quyết định của chính mình: “Đến sân bay, anh trở về Moscow làm xong mọi việc. Em sẽ trở về Uyển Đình, đợi đến khi chuyện này chấm dứt, anh lại đến tìm em.”

“Được.” Hần không do dự.

Cô cười: “Sẽ đến thật sao?”

“Nhất định.”

“Anh không sợ, có đến mà không có về?”

Cầm Trình Mục Dương đặt trên trán cô: “Anh sợ không nhìn thấy em, như lúc ở Bỉ vậy. Khi đó, anh đã muốn đem toàn bộ việc làm ăn giao cho Trình Mục Vân, đáng tiếc, em không cho anh cơ hội đã bước đi.”

Kyle nhìn không được giương mắt nhìn hai người.

Trình Mục Dương nhìn hần, bàn tay thủ thế hình hòng súng nhắm ngay mi tâm Kyle.

Kyle cười một hồi sau đó tiếp tục làm kẻ điếc.

Trời sắp sáng, xe chạy đến một ngã ba. Không ngờ bọn họ nghe thấy tiếng súng, sau đó thấy hai cô gái trẻ hoảng sợ chạy về phía họ. Hai binh sĩ khần trương, không ngừng lái xe lùi ra sau.

Hiển nhiên, không còn kịp rồi.

Trình Mục Dương từ túi du lịch lấy ra hai khẩu súng, giao một khẩu cho Nam Bắc.

Hần cùng Kyle nhảy xuống xe, đè tay cô lại: “Không cần xuống dưới.”

Sự việc kế tiếp là một hồi chiến đấu tàn khốc. Rất nhiều người cầm súng đuổi theo hai cô gái kia nhảy ra, trong bóng đêm không thể phân biệt họ là ai, nhưng rõ ràng họ không phải quân đội của chính phủ. Trình Mục Dương cùng Kyle chiến đấu, súng và dao trong tay không ngừng vung lên, không ngừng có người ngã xuống, tất cả đều là một nhất trí mạng, trong tình trạng địch nhiều ta ít thế này thì phải tàn nhẫn, không để ai sống sót.

Nam Bắc cùng lái xe vẫn ngồi im trong xe, hai cô gái trẻ cũng đã chui xuống được gầm xe.

Vì trời tối, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng và nghe tiếng súng cùng với tiếng gào thét.

Trong hoàn cảnh này, không thấy máu, cũng không đếm được kẻ địch còn lại bao nhiêu, làm cho người ta ngay cả lỗ chân lông cũng bắt đầu rét run.

Trình Mục Dương từ trên người kẻ địch cuối cùng đứng lên, súng tùy ý vất trên vai, mặt trời xa xôi từ đường chân trời dần hé ra. Ánh nắng nhạt nhòa chiếu sáng tất cả.

Trên đường, có hơn ba mươi mấy người nằm ngang dọc, khắp nơi đều là súng ống và máu.

Hai cô gái bước ra, là người phương Tây. Kyle băng bó cánh tay rồi hỏi hai cô gái vài vấn đề.

Trên người Trình Mục Dương đầy máu, hần cởi áo để trần nửa thân trên, trở lại xe. Nam Bắc cẩn thận kiểm tra cho hần, không có vết thương, hần may mắn hơn Kyle.

Trình Mục Dương cúi đầu, đem Nam Bắc ôm vào ngực, trầm mặc mà kịch liệt hôn cô.

Đêm qua, đã có rất nhiều máu và nguy hiểm. Mặt trời lên cao, dường như đem mây đen xưa tan một ít. Cô ôm thắt lưng hần, cảm giác được mồ hôi của hần, đợi đến khi hần buông ra, Nam Bắc nhẹ nhàng thở phì phò. Trái tim đập mạnh thật lâu cuối cùng cũng dịu lại.

Cô từ trên xe lấy ra một ít băng vải quân dụng.

Nam Bắc thay hần băng bó vết thương lần nữa, vừa nãy chiến đấu kịch liệt đã làm miếng băng rách ra. Cô cầm băng quấn quanh cánh tay hần, bỗng nhiên nghĩ đến việc gì đó: “Em có nghe qua một câu chuyện xưa của Phật giáo Ấn Độ, có chút giống anh.”

“Cái gì?”

“Một loài có thất tình lục dục [3] như con người, có pháp thuật như các vị thần, có sự hung ác của quỷ. Tuy rằng suốt ngày nghe Phật giảng dạy nhưng không thể hướng thiện. Những lời này không giống đang nói anh sao?”

Trình Mục Dương nghĩ nghĩ, sau đó tươi cười: “Em đang nói về A Tu La[4] sao? Đáng tiếc, A Tu La không uống rượu.”

Cô sững sốt, cười rộ lên: “Được rồi, chỉ có điểm này là không giống.”

“Còn có...” Trình Mục Dương ghé sát vào tai cô, tiếp tục phản bác: “Trong truyền thuyết Phật giáo Ấn Độ, A Tu La là đàn ông nhưng tướng mạo rất xấu, trong khi phụ nữ thì rất đẹp. Em cảm thấy anh giống sao?”

—Hết chương 28—

23. Chương 29

Chương 29: Gia tộc Philippines (2)

Edit: Nguyệt Sắc

“Không giống,” Nam Bắc vươn tay sờ đôi mắt hấn, “Ánh mắt của anh rất đẹp. Trên quốc lộ E40 tại Bỉ, từ lúc bắt đầu đối diện, em đã bị anh hấp dẫn.”

Đôi mắt màu hổ phách.

Lúc tức giận sẽ khiến người khác cảm thấy lạnh như băng. Lúc nhìn cô, có ôn nhu, có chăm sóc, có lưỡi biếng, nhưng cũng có một loại thâm tình đã nhiều năm khiến người ta không thể tưởng tượng.

Hấn cười: “Thật sao?”

“Thật sự.” Cô nói, “Em nhớ rõ đó là ngày 10 tháng 2 đúng hay không?”

Trình Mục Dương ngạc nhiên.

Hấn cúi đầu, chóp mũi trượt từ trán cô xuống mũi, môi, cằm, cuối cùng dừng ở cổ họng. Có thể cảm nhận được mạch đập của cô cũng như nhìn thấy dấu răng trên cổ: “Trước khi đến sân bay, tìm một khách sạn hay một chỗ nào đó, hay ngay tại trong xe này cũng được, anh muốn em.”

“Sắc quỷ.” Giọng của cô như là trong hàm răng phát ra.

“Anh không chỉ là sắc quỷ, còn là ác quỷ.” Trình Mục Dương tươi cười đáp lại, “Sau khi chết nhất định sẽ đến ngục A Tỳ [1], vĩnh viễn không siêu sinh. Cho nên, anh chỉ có một đời một kiếp này triền miên cùng em. Một đời một kiếp này, em có thể cự tuyệt anh sao?”

Cô cười, tay vươn ra sau lưng vuốt ve vết thương của hấn.

Không một người phụ nữ nào có thể từ chối người đàn ông, luôn dùng những từ ngữ tự nguyện rửa bản thân như vậy để miêu tả si mê của hấn đối với cô. Cô cảm thấy sự tồn tại của Trình Mục Dương chính là số kiếp của bản thân.

Hơn nữa là, vạn kiếp bất phục.

Từ lời nói của hai cô gái kia, Kyle biết thêm được một số tin tức.

Hai cô gái này là phóng viên Anh quốc đưa tin về cuộc tổng tuyển cử. Trong lúc cuộc tổng tuyển cử đang gay cấn lại có người đưa ra tin đồn, người có khả năng lớn nhất nắm giữ chiếc ghế tổng thống chính là người của gia tộc lớn nhất đảo Miên Lan – tộc Khăn An Cư [2].

Vì muốn thu được tin tức chính xác, hai phóng viên này cùng với hơn năm mươi phóng viên khác đều đi đến đảo Miên Lan. Mục đích là muốn phỏng vấn gia tộc này cùng với gia tộc đối địch.

Sau đó, lại bị bắt cóc giết hại.

Theo lời hai cô, hơn năm mươi người kia đều chết, chỉ có hai cô bởi vì tới muộn nên mới trốn thoát được.

Cũng may mắn, các cô gặp Kyle.

Nam Bắc không hiểu biết lắm về Philippines, nhưng Kyle lại hiểu rất rõ. Hắn trấn an hai phóng viên, viết một bức thư ngắn gọn, sau đó cho hai binh sĩ cung lái xe xuống xe đưa hai cô gái trở về nơi đóng quân, tìm người bảo vệ họ trở về nước.

Binh lính cùng lái xe nhận được nhiệm vụ này thì vô cùng vui vẻ.

Trải qua cuộc ác đấu lúc này, Trình Mục Dương cùng Kyle đối với bọn họ mà nói, thậm chí còn đáng sợ hơn tổ chức khủng bố.

Tay phải Trình Mục Dương vẫn trong thời kì dưỡng bệnh, lúc này lại dùng súng nên vết thương tái phát.

Cho nên, Kyle cùng Nam Bắc thay phiên nhau lái xe.

“Ở Philippines này toàn là gia tộc chính trị.” Kyle không thấy phiền phức mà cung cấp thêm thông tin cho Nam Bắc, cũng xem như là tiêu khiển trong lúc lái xe nhàn chán, “Trong nước có hơn mấy trăm gia tộc, chiếm cứ hầu hết quyền lực xã hội. Tộc Khăn An Cư tại đảo Miên Lão, có thể nói là lấy thúing úp voi...Lấy thúing úp voi, câu này có đúng không?”

Nam Bắc cười: “Tiếng Trung của anh rất tốt.”

“Đương nhiên, gia tộc này kém xa so với bốn gia tộc của hai người, hoàn toàn tự do ngoài biên giới. “Kyle từ trong túi lấy ra một điều thuốc, tự mình châm rồi hút một ngụm, “Tộc Khăn An Cư rất coi trọng quyền lực cho nên làm như vậy cũng không có gì khó hiểu.”

“Chỉ vì vậy mà giết tất cả phóng viên sao?”

“Quốc gia này nhiều đảo nhỏ lắm, đại đa số đều trong trạng thái vô chính phủ, ai đến giành quyền lực trước, người đó chính là quốc vương. Cho nên dù là tuyển cử tỉnh trưởng hay thị trưởng, hay chỉ là tuyển cử một chức vụ nhỏ nhỏ, đều phát sinh các sự kiện bạo lực.” Kyle nhún vai, “Tôi đoán, những phóng viên này hẳn là đã phóng vấn gia tộc đối địch với tộc Khăn An Cư nên dẫn đến tai họa này.”

Trên thế giới này, tại mỗi góc đều có mỗi nét văn hóa khác nhau.

Cô nghe xong thì thấy những phóng viên này thật đáng thương khi bị quấn vào vòng mưu sát vì quyền lực này.

Xe chạy 10 phút, Kyle bỗng nhiên đạp phanh lại.

Hình ảnh trước mặt, vượt ra ngoài tưởng tượng của họ. Bọn họ từng nghĩ qua đi trên con đường này nhất định sẽ xảy ra rất nhiều sự cố, nhưng hình ảnh này thật sự là quá mức. Máu lênh láng, so với cuộc chiến lúc này của họ còn tàn khốc hơn, hơn nữa, còn có người già, phụ nữ và trẻ em. Rất nhiều người có lẽ đã trải qua vũ nhục, thân thể không trọn vẹn.

Khi bọn họ tới nơi còn có xe cảnh sát địa phương.

Bởi vì họ điều khiển xe jeep của quân đội, lại có giấy thông hành của người chỉ huy, nên cảnh sát địa phương xem xét giấy thông hành rồi nói bọn họ chờ để xác thực. Nhanh chóng có một người cảnh sát chức tước có vẻ lớn, thông qua cửa kính xe đưa di động cho Trình Mục Dương.

Điện thoại reo.

Trình Mục Dương rất ngạc nhiên nhưng vẫn tiếp điện thoại.

Toàn bộ quá trình trò chuyện không lâu, không biết Trình Mục Dương nói những gì. Hắn cắt đứt điện thoại, trả lại cho vị cảnh sát kia, sau đó vuốt cằm nói: “Tôi thật cao hứng, có thể nhận được lời mời tham gia yến hội đêm nay của gia tộc Khăn An Cư.”

Đó là một hình ảnh rất quỷ dị.

Hắn để trần nửa thân trên, toàn thân là vết thương, lại có vẻ sáng khoái như là khách quý của một đại gia tộc. Trình Mục Dương đang nói thì chớp mắt một cái, toàn thân là sự lạnh lùng của quý tộc Đông Âu.

Nam Bắc cùng Kyle đều kinh ngạc.

Nhưng cả hai không biểu lộ trên mặt, bọn họ biết, nếu Trình Mục Dương đã quyết định, khẳng định sự tình đã có biến chuyển, hơn nữa là biến chuyển rất quan trọng.

Sau khi hắn nói xong, cả ba người rất ăn ý mà im lặng, làm theo sự sắp xếp của người cảnh sát kia.

Rất nhanh liền có người lái xe dẫn đường cho bọn họ đến gia tộc Khăn An Cư.

Kyle không hỏi, Nam Bắc không hỏi, hắn cũng không nói.

Xe chạy mãi vào đến khu vườn sau cánh cổng lớn, phong cảnh ngoài cửa sổ trở nên ảm áp lạ thường. Dọc theo đường đi là một con sông không rộng lắm, bốn phía trồng đủ loại quả dưa cùng mía. Cũng bởi vì những loại quả này mà trong không khí đều thơm ngát mùi thực vật.

Hệ sinh thái trong khu vườn này thật hoàn hảo.

Thậm chí còn phảng phất phong cách thực dân Tây Ban Nha.

Kiến trúc xa xa, giống như bức tranh thời Trung Cổ.

Khi bọn họ xuống xe thì có rất nhiều người nghênh đón, ăn mặc cũng rất trang trọng. Ngược lại dáng vẻ của ba người họ có chút buồn cười. Nam Bắc nhìn thấy A Mạn đứng sau đám người, chớp mắt liền hiểu được vì sao Trình Mục Dương lại đồng ý đến đây.

Tất cả việc này là do A Mạn sắp xếp.

Lúc cô nhận ra mọi việc, bỗng nhiên có một cô gái Đông Âu xinh đẹp nâng váy đi đến phía Trình Mục Dương. Sau đó ôm hắn một cái đồng thời dùng tiếng Trung trúc trắc của mình kêu tên hắn: “Trình.”

Chỉ một chữ.

Trong lòng Nam Bắc có không biết bao nhiêu cảm giác.

Có vui mừng, chờ đợi, chờ đợi cùng lo lắng.

Thậm chí, cô còn có bất mãn.

Một tay Trình Mục Dương vỗ vào sau lưng cô gái kia cười cười.

“Xin chào.” Cô gái kia chuyển sang tiếng Anh nói chuyện với Nam Bắc, “Tôi là Catherine (Phiên âm Hán Việt là Khách Thu Toa, vốn là Cachiusa, tên gọi thân mật của các cô gái Nga tên Catherine. Mình sẽ giữ nguyên tên nước ngoài, không thích cái tên phiên dịch Khách Thu Toa lắm, hehe) là bạn của Trình, bạn rất nhiều năm.” Giới thiệu ngắn gọn nhưng lại khiến Nam Bắc buồn cười. Rất khó khăn mới biết được một cô gái Nga thứ hai, sao lại có tên giống nhau chứ, đây là trùng hợp sao (cô bạn cùng phòng người Nga của Nam Bắc cũng tên là Catherine)?”

Nhưng mà nụ cười của cô trong mắt cô gái kia lại trở thành đùa cợt.

Hơn nữa, hình ảnh của Nam Bắc hiện nay thật không dám khen tặng. Trải qua một đêm bồn ba, cô không giống Trình Mục Dương cõi trần nhưng cũng không kém phần chật vật.

Thậm chí trên người cô còn có mùi máu tươi.

Mọi người đến đại sảnh.

Trình Mục Dương vẫn dùng tiếng Philippines nói chuyện với chủ nhân. Cô gái kia, dường như cũng là bạn bè với chủ nhân, không ngừng mỉm cười nói chuyện với họ.

Ngược lại, Nam Bắc lại bị lãng quên.

Cô nhớ tới, khu vườn đẹp như vậy nhưng khắp nơi đều có thi thể, đối với những người ở đây cũng không có hảo cảm nên chỉ im lặng đi bên cạnh Trình Mục Dương.

Qua một lát, A Mạn không tiếng động đi đến bên cạnh cô, nhẹ giọng nói: “Nghe không hiểu, cũng không nói chuyện, không bằng để tôi mang cô đi tắm nước ấm.” Nam Bắc cười, thấy rất cảm kích, theo A Mạn rời đi.

A Mạn mang cô lên một căn phòng ở lầu 3, có phòng tắm rất lớn.

Bồn tắm này, ước chừng có thể chứa đến ba, bốn người.

A Mạn nói hai câu, hai cô gái Phillippines liền giúp Nam Bắc chuẩn bị nước tắm, còn có những đóa hoa, khiến người ta cảm thấy như ở thiên đường. A Mạn nhẹ giọng nói chuyện với cô, hỏi về cuộc sống hơn mười mấy ngày qua. Nam Bắc mỉm cười, chỉ nói cô như trở về cuộc sống nguyên thủy. A Mạn cười, sờ sờ mái tóc đen dài ẩm ướt của cô: “Em trai tôi, nhất định rất đau lòng vì cô.”

Trong hơi nước lượn lờ, Nam Bắc mệt mỏi nhắm mắt, cười cười, không nói chuyện.

“Catherine cùng lớn lên với cậu ấy từ năm mười tuổi, vẫn luôn thích cậu ấy.” A Mạn tiếp tục giải thích với cô, “Lần này, nhờ vào sự giúp đỡ của cô ấy mới có thể giúp ba người vào đây. Nhưng mà lúc này trong điện thoại tôi không nói chuyện này với cậu ấy, sợ cậu ấy sẽ từ chối. Cô chắc cũng biết, CIA đã giăng lưới tại Philippines, nếu không có gia tộc Khăn An Cư giúp, cậu ấy tuyệt đối không thể đến sân bay.”

Lời của A Mạn, rất có đạo lý.

Cho nên, Nam Bắc cũng không nói gì.

Dòng nước ấm chảy không ngừng, nhiệt độ ổn định.

Cô thậm chí muốn dựa vào bồn tắm mà ngủ, bỗng nghe được tiếng mở cửa, nhưng cũng lười mở mắt. Cho đến khi cảm giác được có người bước vào bồn tắm, tay ôm hai bên sườn của cô, lúc này Nam Bắc mới nheo mắt nhìn hắn.

Có mùi rượu mạnh.

Thật đúng là tửu quỷ, vất vả mới thoát khỏi khu người Hồi, liền như cá gặp nước.

Hơi nước bốc lên, khiến làn da cô trở nên mờ ảo rất đẹp. Trong ánh mắt của hắn có men say, cũng có tình dục.

Cô cười, tựa đầu trên tay trái của hắn: “Nơi này, vẫn tốt hơn rất nhiều là ở khách sạn hay ở trên xe.”

“Thật đúng.”

“Em rất ngạc nhiên, sao anh có thể bỏ được những người kia đến tìm em?”

“Ghen tị sao?” Giọng của hắn pha thêm men rượu, cực kỳ mê người.

“Một chút.”

“Có thể nhiều hơn một chút không?” Hắn cười, “Như vậy anh sẽ rất vui vẻ.”

“Thực ngại thơ. Được rồi.” Cô cũng cười, “Nhiều một chút.”

Thân thể của hắn dán sát vào người cô, hắn vẫn mặc quần dài xuống nước.

Vải quần ướt sũng, ma sát làn da của Nam Bắc khiến cô có chút không thoải mái. Trình Mục Dương nhanh chóng cởi quần dài, nhin thờ lặn xuống nước nhẹ nhàng cắn ngực của cô.

Dưới sức nước, càng làm cho cảm xúc tăng lên.

Cô nhin không được đẩy hắn ra, lại bị hắn tóm xuống nước, môi hôn môi.

Ở dưới nước không có dưỡng khí, hắn tiến vào cô, không cho cô cơ hội từ chối. Mãi cho đến khi khuôn mặt Nam Bắc chuyển hồng, muốn ngất đi, hắn mới ôm cô nổi lên.

“Vừa rồi anh có suy nghĩ...” Hắn liếm môi cô, thấp giọng nói: “Nếu anh thả em về, em có thể gả cho người khác hay không? Khi gặp lại, em có thể đã thành vợ của người nào đó hay không? Ví dụ như, Thẩm Gia Minh?”

Nghe lời của hắn, Nam Bắc bật cười.

Có người đàn ông nào đang ở bên trong cơ thể một người phụ nữ lại bắt đầu hoài nghi cô ta có thể trở thành vợ của người khác hay không?

“Sẽ không.” Cô nhớ tới lúc này Trình Mục Dương ôm Catherine thì cô có chút giận hờn, “Ít nhất không phải là Thẩm Gia Minh.” Giọng của cô chưa kết thúc, hắn đã ôm thắt lưng cô, trần trọc trong thân thể cô, không để Nam Bắc có cơ hội nói chuyện.

Người tự tin như vậy, bỗng nhiên lại như một người đàn ông mới yêu lần đầu, ghen tị với đoạn tình cảm đơn thuần ngắn ngủi kia của cô.

Chỉ là như vậy, cô đã không thể giận hờn.

Trong cuộc đời, lần đầu tiên, cô không muốn trở về Uyển Đình, trở về gia đình mà cô luôn thương nhớ.

—Hết chương 29—

Chú thích:

[1] A Tỳ địa ngục là 1 trong mười địa ngục. Theo quan niệm đạo Phật, đây là địa ngục đau khổ nhất, nơi các tội nhân bị hành hạ liên tục. Ngục này rộng lớn nhưng chung quanh đều là lửa cháy hừng hực. Trong địa ngục này có các hình phạt tương ứng theo tên: Địa ngục bò cạp, địa ngục rắn độc, địa ngục giác định thủ não, địa ngục tôn phong, địa ngục quạ ăn, địa ngục mưa kim.

[2] Tộc Khăn An Cư là phiên âm Hán Việt, tên tiếng Anh là Ampatuan, mình tìm hiểu thì tại Philippines cũng có một gia tộc chính trị như thế này cũng gọi Ampatuan, không biết có phải tác giả đang nói đến gia tộc này không. Nếu thích các bạn có thể tìm hiểu thêm tại đây.

24. Chương 30

Chương 30: Gia tộc Philippines (3)

Edit: Nguyệt Sắc

Tiệc tối thật long trọng.

Thậm chí có tin đồn, ứng viên sáng giá nhất trong cuộc tổng tuyển cử lần này cũng tham dự.

Chủ nhân Khăn An Cư tặng cho khách mời những món quà đã được chuẩn bị rất kỹ càng.

Điều may mắn nhất là bọn họ đã đưa đến cho hắn những thuốc trị thương tốt nhất.

Vết thương của hắn được rửa qua sạch sẽ, sau đó cẩn thận bôi thuốc. Nam Bắc thấy người tộc Khăn An Cư đưa thuốc cho cô thì có chút xấu hổ, có phải vì biểu hiện của Trình Mục Dương với cô rất rõ ràng, bởi thế mới cho họ ngầm hiểu quan hệ của hai người?

Vết thương trên lưng trải qua nhiều lần kịch liệt chiến đấu, băng vải bị lệch đi, tốc độ hồi phục rất chậm. Hơn nữa khi chạy trốn trên con đường đầy cá mập, nước biển bắn vào không ít, khi này lại muốn cô trong bồn tắm, vết thương này chắc chắn sẽ để lại sẹo thôi.

Nam Bắc thay hắn cẩn thận dùng băng gạc quấn vào vết thương.

Tay cô từ sau lưng hắn chậm rãi vòng ra phía trước rồi lại vòng về sau lưng: “Vừa rồi bác sĩ khám cho anh có dặn không được để vết thương chạm nước hay không?”

Hắn thực bình thản gật đầu.

Cô bắt đầu dĩ cười, giúp hắn mặc áo sơ mi, lúc này Nam Bắc vẫn mặc nội y cũ của mình.

Trình Mục Dương lấy một lễ phục từ trên giá đồ lại, kiên nhẫn giúp Nam Bắc mặc vào, thậm chí còn không cho phép cô nhúng tay.

Sau khi mang vòng cổ, hắn mới xoay gương mặt cô đối diện với tấm gương gắn trên tường, nói ra sự sắp xếp trong đêm nay: “Đêm nay ở yến tiệc, anh sẽ khiêu vũ với em điệu nhạc thứ nhất, sau đó sẽ có người dẫn em rời đi.”

“Anh thì sao?”

“Anh cũng rời đi.”

“Anh không cần lo lắng cho em.” Nam Bắc nói, “Anh trai của em có quan hệ rất tốt với bọn họ. Cho nên, anh chỉ cần lo cho chính bản thân mình thôi.”

Trình Mục Dương cao hơn cô rất nhiều.

Cô nhìn trong gương, thấy mình và hấn đối diện nhau, hai người lúc này trông thật đa sầu đa cảm.

Nam Bắc xoay người dùng bàn tay vỗ vào trái tim hấn, đánh vỡ không khí này: “Những ngày vừa rồi chúng ta trải qua rất nhiều nguy hiểm, em không mơ tưởng sống được một phút, một giây đã là rất quý giá. Cho nên đối với những chuyện trong quá khứ, em sẽ không để ý.”

Hấn không hiểu vì sao bỗng nhiên cô lại nói như vậy.

“Ngoan ngoãn nói cho em biết.” Nam Bắc chuyển giọng, cố ý nghiêm trọng, “Ngoài Catherine, anh còn có hồng nhan tri kỷ nào khác hay không? Hử?”

Lúc này, Trình Mục Dương mới giật mình.

Hấn có chút buồn cười.

Nam Bắc cười dài nhìn hấn: “Vấn đề đơn giản như vậy mà phải suy nghĩ lâu thế sao?”

Trình Mục Dương lấy từ trong túi quần ra một bình rượu. Bình rượu bạc trước kia đã để lại tại nơi ở của tổ chức vũ trang, cái bình trong tay hấn lúc này là một bình thủy tinh khéo léo, bên trong toàn rượu trong suốt.

Hấn uống một ngụm, cúi đầu, mớm lại cho cô chưa đến một nửa.

Nam Bắc nhíu mi nhưng rất ngoan ngoãn hé miệng.

May mắn hai người sẽ tách ra một thời gian, nếu không cô cũng sẽ bị hấn biến thành tử quỷ.

“Vấn đề của em có liên quan đến một số bí mật.” Hấn rời đi môi cô, thấp giọng nói: “Chờ đến khi chúng ta gặp lại, anh sẽ nói đáp án cho em biết.”

Trước khi vũ hội chính thức bắt đầu, hai người từ căn phòng đi ra.

Không biết là chủ nhân hay Catherine chuẩn bị, dường như rất quen thuộc thói quen uống rượu của hấn, đã sắp xếp sẵn một người giúp việc bưng cái đĩa đựng lá bạc hà đứng chờ ngoài cửa, giúp hai người tẩy đi mùi rượu mạnh trong miệng. Cô làm bạn gái của Trình Mục Dương, luôn đi bên cạnh hấn, nhìn hấn được chủ nhân giới thiệu với mỗi vị khách quý.

Hai người không ngừng đi lại, nâng ly sâm panh, cạ liên tiếp và nói chuyện.

Tầm mắt của cô vẫn không ngừng quan sát xung quanh. Trong ánh đèn đêm rực rỡ, cô tin tưởng, CIA cài ở đây không chỉ có một người, bọn họ như hổ đang rình mồi.

Trình Mục Dương thực thông minh.

CIA không thể bại lộ dưới ánh mặt trời (tức là CIA không thể hoạt động công khai), hấn không che dấu thân phận, thoải mái đi đi lại lại ngay giữa những người Philippines này. Không cho bọn họ cơ hội.

Ánh đèn dần tối xuống, Catherine khoát cánh tay của một người đàn ông trung niên tộc Khăn An Cư.

Cả hai tiến vào sàn nhảy.

Trình Mục Dương cũng nhẹ nhàng nắm thắt lưng của cô kéo vào sàn nhảy. Cách thức tiến vào rất bắt mắt, khiến ai cũng chú ý. Ánh đèn mờ hồ chiếu qua khuôn mặt của hấn lộ ra một nụ cười nhạt. Nam Bắc đặt một tay trên tay Trình Mục Dương, phối hợp theo bước chân của hấn.

Cô bỗng nhớ tới một đêm đó trong quán bar trên du thuyền, không có ai, hai người nhảy từ khuya đến bình minh.

Khi đó cô và Trình Mục Dương không có điều gì phải kiêng kỵ, thân thiết đến mờ ám.

Suy nghĩ mông lung vài giây, khi hoàn hồn lại, đã thấy hắn chăm chú nhìn cô, giống như đêm đó, hắn cúi đầu, chớp mũi nhẹ nhàng mà sát chớp mũi, không coi ai ra gì.

“Nam Bắc?”

“Vâng.”

“Nam Bắc.”

Cô lại dạ.

Như đã thành thói quen, Trình Mục Dương mỗi lần gọi cô đều như vậy. Không ngừng lặp đi lặp lại, như để chứng thực cô tồn tại, mà cô, không hề thấy phiền toái khi trả lời hắn.

Tay Trình Mục Dương từ thắt lưng tiến lên ôm lấy khuôn mặt cô, muốn cô nhìn vào hắn.

“Em có nguyện ý gả cho anh không?”

Khoảng cách của bọn họ rất gần, gần đến mức cô không thể trốn thoát ánh mắt của hắn.

“Thật sự nghiêm túc sao?”

“Thật sự.”

Bàn tay hai người nắm lấy nhau, Nam Bắc có thể cảm nhận được độ ấm nóng rực từ tay hắn.

Tâm cả hai, loạn như ma.

“Nhìn tay của anh.” Thanh âm của hắn rất nhẹ.

Nam Bắc nhìn theo tầm mắt của hắn.

Bàn tay cô phủ lên bàn tay hắn, mà trên tay của hắn có một cái nhẫn rất đẹp.

Màu xanh trong sáng. (ngọc lục bảo)

Cái nhẫn gần trong gang tấc, treo ngay trước ngón áp út của cô.

Hắn đang chờ đợi câu trả lời, vẫn bước từng bước theo điệu nhạc. Nam Bắc nhìn cái nhẫn, rất muốn đưa tay để hắn mang vào. Cô tin rằng, cô sẽ không gặp được người nào như Trình Mục Dương nữa, có thể làm tâm hồn cô xao động thế này. Rất nhiều lần khi cùng hắn triền miên, Trình Mục Dương luôn nói những câu si mê khiến cô khắc vào trái tim.

Hắn đã nói, tuyệt ở Moscow luôn khiến người ta né tránh, không muốn ra ngoài.

Mà hắn luôn muốn đem cô nhốt trong phòng, chỉ có hai người họ, ngồi trước lò sưởi mà trải qua một ngày.

Sau đó đến khuya, hắn sẽ dẫn cô đi tham quan thành phố Moscow.

Tay Nam Bắc chậm rãi nắm thành quyền.

Cô nhẹ nhàng mà thở dài một hơi.

“Lần nào anh cũng bức em đưa ra quyết định.” Cô dán mặt vào ngực hắn, “Lần này thật sự là không được. Từ lúc bốn tuổi, em đã bắt đầu theo anh trai chạy trốn. Rất nhiều đêm, anh ấy vụng trộm để em trước nhà của người nào đó rồi biến mất vài ngày, sau đó trở về mà người đầm đìa máu. Anh ấy luôn mang theo dao bên mình, mọi người đều sợ anh ấy mà không dám nhận cả hai anh em, anh ấy hi sinh rồi đi để em được nhận, phần lớn những gia đình anh ấy gửi em vào đều nghèo, nhưng là vẫn có thể được ăn no. Cũng có những lúc, anh ấy đem bản thân mình ra làm mồi nhử, chỉ vì muốn em có thể được ăn được ngủ vài ngày.”

“Thực vất vả.” Hắn nói.

“Vâng, rất vất vả.” Nam Bắc nhắm mắt lại, nghe tiếng tim của hắn đập rất nhanh, “Cho nên nếu anh ấy nói, Nam Bắc, Trình Mục Dương là kẻ địch của chúng ta, thì em sẽ tuyệt đối không bao giờ gặp lại anh nữa.”

Trình Mục Dương mang chiếc nhẫn để vào túi áo sơ mi trên ngực: “Xem ra em không thích hợp với ngọc lục bảo, lần sau em có muốn anh đổi qua ruby không?” Hấn nói thật nhẹ nhàng.

“Cũng được, em rất thích màu đỏ.”

Cô đáp lời thoải mái.

Trình Mục Dương cười một cái, không thèm nhắc lại, chỉ là đem cô ôm chặt vào người.

Vũ khúc tiến vào cao trào, hai người phối hợp ăn ý đến hoàn mỹ, bỗng nhiên thấy được Catherine cùng một người đàn ông xa lạ đi tới. Catherine vui mừng kêu tên hấn, còn người đàn ông kia dùng đôi mắt xanh lam lễ phép nhìn bọn họ.

“Chúng ta đổi bạn nhảy được không?” Catherine đề nghị.

Nam Bắc lập tức hiểu được ý tứ của cô ta.

Rất tự nhiên, hai người trao đổi bạn nhảy.

Khi cô đặt tay vào tay người đàn ông Châu Âu kia, rõ ràng nhìn thấy ánh mắt vui sướng của Catherine. Nam Bắc dời tầm mắt, cảm giác được bạn nhảy đang nhìn cô.

Cô nhìn hấn, người đàn ông dùng giọng Anh hỏi: “Tiểu thư, cô là bạn của Catherine.”

Cô vuốt cằm cười cười.

Dưới ánh đèn, Trình Mục Dương đã ôm lấy Catherine đi đến ngoài sàn nhảy, tùy ý cầm một ly sâm panh, nhìn về phía cô nhẹ nhàng nâng ly, lặng yên tạm biệt.

Những ngọn đèn trên sàn nhảy thay đổi liên tục, mọi người đều đắm chìm trong vũ khúc, lời tạm biệt của hấn, có vẻ không ai chú ý.

Nam Bắc theo phép lịch sự cùng người đàn ông kia hoàn thành điệu nhảy.

Trình Mục Dương theo kế hoạch biến mất khỏi yến tiệc. Cô cầu nguyện hấn có thể thuận lợi đến sân bay, đồng thời cũng nhân lúc sàn nhảy náo nhiệt mà nâng váy lên đi khỏi đó.

Sau lưng tòa kiến trúc này là một thác nước tự nhiên.

Nơi đó cũng có rất nhiều người tụ tập, nói chuyện thân mật vui vẻ, cũng có những âm thanh ái muội không rõ ràng và những tiếng nói đấu tranh chính trị gay gắt. Rất nhiều người nói, cô nghe không hiểu và cũng không có quan hệ gì.

Nam Bắc nhớ rõ, đây không phải là lần đầu tiên cô cự tuyệt lời cầu hôn.

Khi Thẩm Gia Minh mười tám tuổi, trong buổi tiệc sinh nhật của hấn, tại cửa phòng ngủ của cô hấn đã lấy ra một cái nhẫn. Việc cầu hôn bất thành lần này, bị cô nói giỡn mấy câu liền nhanh chóng trở thành trò đùa vui.

Cô cự tuyệt rất nhẹ nhàng, nhưng trong lòng vẫn có áy náy.

Nhưng đêm nay, cô đã trực tiếp cự tuyệt Trình Mục Dương như thế nào, có lẽ, đây là cơ hội cuối cùng hấn có thể cầu hôn, chính xác hơn là khẩn cầu cô theo hấn đến Moscow.

Nam Bắc ngồi trước thác nước, tùy ý lấy có mượn điện thoại đi động của đôi tình nhân bên cạnh.

Gọi một chuỗi số dài này lại nghe thấy âm thanh quen thuộc.

Cô im lặng chờ Nam Hoài.

Đây là số điện thoại liên lạc riêng giữa cô và Nam Hoài, cho nên khi Nam Bắc vẫn còn chưa mở miệng thì Nam Hoài đã lên tiếng: “Bắc Bắc.”

“Dạ.”

“Chơi đã rồi sao?”

Nam Bắc nở nụ cười nhẹ: “Vâng.”

“Anh sắp xếp người đón em trở về.” Thanh âm Nam Hoài bình tĩnh hơn dự kiến của cô, như là đã hiểu rõ hết mọi việc, “Có chuyện gì về Uyển Đình rồi nói.”

Nam Bắc nở nụ cười nhẹ: “Vâng.”

“Về phần Trình Mục Dương ——”

Lòng của cô thắt lại khi nghe đến cái tên này.

Thanh âm chợt biến mất, di động trong tay bị người lấy đi.

Đồng thời, có họng súng chĩa vào lưng cô.

“Nam Bắc tiểu thư.” Giọng Anh quen thuộc, là người đàn ông nhảy với cô điệu nhạc kia, “Tôi nghĩ thác nước này rất âm ỹ, chúng ta cần tìm một nơi yên lặng để nói chuyện.”

—Hết chương 30—

25. Chương 31

Chương 31: Tâm niệm đã thành ma (1)

Edit: Nguyệt Sắc

Nếu là vài năm trước, nhất định có rất nhiều người muốn mạng sống của cô.

Dưới ánh mắt của những người khác, cô như đang tựa vào người đàn ông này, nhưng thật chất là bị kềm lên một chiếc xe. Người này cùng với hai người nữa của hắc thái độ rất khách khí, nếu không phải có họng súng đang chĩa vào người, cô có thể nghĩ tới đây là người do Trình Mục Dương an bài.

Hắn đã nói qua, “Có người sẽ mang em rời đi.

Nhưng Nam Bắc tin tưởng, Trình Mục Dương sẽ không cho người dùng cách này mang cô rời đi.

Trực giác đoán rằng, là CIA.

Tại quốc gia xa lạ này, liếc mắt một cái là nhận ra cô, chỉ có thể là người của cơ quan tình báo chuyên thu thập tin tức về tình hình biên giới ở Vân Nam.

Cô tin chắc rằng đáp án rất nhanh sẽ được phơi bày, Chiếc xe rời khỏi tòa nhà, tiến vào một thôn ven biển không người.

Cô nhớ tới lời của Kyle, vì có xung đột nên khu vực này đã cắt hết điện, dân cư xung quanh cũng rời đi. Người của tổ chức vũ trang tham gia xung đột cũng không nhiều, lại có nơi ở riêng của họ nên sẽ không chiếm ngôi làng này. Trong khi đó quân đội chính phủ đã bảo vệ người dân rời khỏi đây nên tạm thời cũng không trở lại nơi này.

Vì vậy, ngoài chiếc xe của họ ra, bốn phía đều im ắng, tối đen một mảnh.

Đây là nơi rất an toàn, cũng rất bí mật.

Xe dừng lại trước một ngôi nhà gỗ.

Mọi người ở lại trên xe, chỉ có người đàn ông kia mang cô xuống tiến vào nhà, toàn bộ căn nhà gỗ này được xây trên biển, cô lại mang giày cao gót, mỗi bước đi đều lún sâu vào cát, nhìn xung quanh không có đường thoát. Sau khi tiến vào nhà cô mới hiểu mình đã bị nhốt.

Phòng ốc như thế này không phải là kiếm được tạm thời, mà là đã có sự chuẩn bị từ lâu.

Thoạt nhìn căn phòng cũng rất bình thường, nhưng nhìn kỹ mới thấy các cơ quan ngầm. Có người trong phòng, Nam Bắc nhận ra hắn, người này từng xuất hiện ở Uyển Đình, thậm chí cũng đã xuất hiện tại sông bạc khu Tam Giác Vàng ở Myanmar, là người Châu Á.

“Nam Bắc tiểu thư.” Người kia vươn tay, lễ phép chỉ vào sô pha trước mặt, “Mời ngồi.”

“Ồ.” Nam Bắc cười cười, “Không ngờ lại gặp anh ở đây.”

“Tin tôi đi, Nam Bắc tiểu thư.” Hần xoa xoa thái dương cười khỏ mà nói, “Tôi cũng tuyệt đối không thể tưởng tượng được, cô có quan hệ với Trình Mục Dương.”

“Cho nên?”

“Cho nên?” Hần cười hỏi lại.

Nam Bắc ngồi xuống: “Anh muốn làm gì?”

“Bình thường, đối với những người nằm trong danh sách ám sát, chúng tôi có rất nhiều cách để xử lý.” Đỗ hứng thú nhìn Nam Bắc, “Nếu phạm vi thế lực quá lớn, có khả năng dẫn tới tranh chấp quốc tế, chúng tôi sẽ để hần tự mình ghi khẩu cung sau đó mang về Mỹ công khai thẩm tra xử lý, sau đó đưa ra câu trả lời phù hợp với thế giới. Ví dụ như trùm vũ khí Moscow.”

Cô không nói chuyện ý bảo hần tiếp tục.

“Nếu phạm vi thế lực không lớn, nhưng uy hiếp đến ổn định xã hội, chúng tôi có danh sách thì không cần xin lệnh, có thể trực tiếp chấp hành ám sát, nhưng sau này vẫn phải có báo cáo tường trình đầy đủ.” Hần tựa vào ghế nhìn cô, “Đương nhiên, đối với những người tép riu râu ria thì hoàn toàn không nằm trong phạm vi lo lắng của tôi.”

Nam Bắc vẫn không nói chuyện.

Cô tin tưởng, hần sẽ tiếp tục nói đến chuyện chính.

“Nam Bắc tiểu thư.” Hần ta bắt đầu vạch đáp án với cô, “Tôi và anh trai cô là bạn bè rất tốt, hơn nữa hiện tại hần là liên minh quan trọng nhất của tôi. Nói thế nào nhỉ? Tôi vì bắt Trình Mục Dương mới đến Philippines. Nếu cô có thể niệm tình bạn hữu giữa tôi và Nam gia, giúp tôi tìm được hần, tôi rất cảm kích.”

“Nếu tôi từ chối thì sao?”

Hần nhìn cô: “Tôi không ngại viết cho cô một phần báo cáo ám sát đâu.”

Nam Bắc cũng nhìn hần, không thêm đề ý: “Anh không sợ chọc giận đến Nam Hoài sao?”

Hần cười rộ lên.

Nụ cười lạnh lùng.

“Người cuối cùng ở với cô là Trình Mục Dương, các người trước mặt mọi người khiêu vũ trong yến hội của Khăn An Cư tộc. Sau đó, cả hai cùng biến mất. Nếu mười ngày sau thi thể của cô xuất hiện ở bất kì nơi nào đó tại Philippines, cô cảm thấy Nam Hoài sẽ nghĩ thế nào? Theo tính cách của anh trai cô, hần nhất định sẽ lấy mạng Trình Mục Dương, có phải hay không?”

Giả thiết của hần, rất chính xác.

Trong đầu Nam Bắc hiện lên vô số khả năng. Cô nhất quyết không liên lạc với Nam Hoài vì sợ bại lộ tung tích của Trình Mục Dương, nhưng vì thế lại trở thành một phiền toái lớn. Nếu Đỗ thật sự ra tay với cô thì ở nơi hẻo lánh này, trừ bỏ những người của CIA, không ai biết được sự thật cả.

Trình Mục Dương, nhất định sẽ thành kẻ tình nghi lớn nhất.

Mà CIA nếu muốn tạo một chút “chứng cứ” lại rất dễ dàng.

Lấy tính cách của anh trai, cho dù chỉ là kẻ tình nghi, anh ấy nhất định sẽ trả thù, hiểu lầm cũng không sao.

Hàn ý nháy mắt lan tràn khắp mạch máu. Não cô nhất thời thanh tỉnh.

Nếu cô chết lại khiến hai người cô yêu quý nhất tàn sát nhau, điều đó mới là đáng sợ nhất.

Ánh mắt bình tĩnh của cô thực làm cho người khác sợ hãi, Nam Bắc nhìn chăm chăm Đỗ, một chữ cũng không nói.

Hắn nhìn ánh mắt cô thì cười: “Tin tôi đi, cô còn có thời gian suy nghĩ. Tôi cho cô ba giờ.”

Hắn cùng Nam gia ở Myanmar hợp tác đã mấy năm, cũng rất hiếm khi nhìn thấy Nam Bắc. Phần lớn khi cô xuất hiện công khai đều là “thể thân”. Cô gái này có một người anh trai rất yêu thương cô, nếu không phải muốn bắt Trình Mục Dương, hắn cũng tuyệt đối không dám động đến cô. Đối đầu với Nam gia, là phiền phức rất lớn.

“Đỗ, anh phải biết người Trung Quốc có một câu nói.” Nam Bắc chăm chú nhìn hắn, “Trên đời này không có việc gì là bí mật mãi mãi, những chuyện anh làm, có lẽ là ngày mai, thậm chí chỉ một giờ sau, sẽ bị người khác biết.”

“Tôi tin tưởng.” Đỗ nói, “Nhưng Trình Mục Dương đối với chúng tôi rất quan trọng, vượt xa ngoài tưởng tượng của cô. Nam Bắc tiểu thư, cô có bao giờ nghĩ tới, hắn chỉ lợi dụng cô chưa? Nếu không phải cô phân tán sự chú ý của chúng tôi, hắn sẽ không thuận lợi rời trang viên Khăn An Cư tộc như vậy.”

Đỗ nói xong, mở cửa phòng rời đi.

Nam Bắc dựa vào sofa, chớp mũi cảm thấy có đủ loại hương vị hỗn tạp.

Rất buồn nôn.

Căn phòng này dày đặc mùi thuốc lá.

Oi bức, làm người ta hít thở không thông.

Cô không để ý lời nói của Đỗ, tuy rằng Trình Mục Dương có rất nhiều bí mật, nhưng cô tin tưởng hắn, tình cảm của hắn.

Hiện tại cô chỉ có thể cầu nguyện anh trai sẽ nhanh chóng tìm ra tung tích của cô, còn Trình Mục Dương thì có thể rời Philippines. Tất cả mọi việc đều cần có thời gian, cô cũng nên nghĩ biện pháp gì đó.

Môi mấp máy, không có đồng hồ, cũng không có người.

Cô không biết, Đỗ có thể cho cô bao nhiêu thời gian.

Trình Mục Dương cùng Catherine tiến vào phòng ngủ, hắn bình tĩnh trở lại chờ A Mạn rồi ba người theo cửa sau rời đi.

Chiếc xe trên con đường nhỏ xóc nảy điên cuồng lao tới trước.

Hắn khó khăn nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đây không phải là lần đầu tiên hắn ở lại tại một quốc gia xa lạ, mười bảy tuổi hắn đã có được đội vận chuyển máy bay, còn có tàu hàng, hắn đã từng ứng phó tàu tuần tra quốc tế, làm ăn với trùm khủng bố.

Cửu tử nhất sinh, đã sớm rèn luyện hắn trở nên kiên cường.

Nhưng trong đầu lại hiện ra hình ảnh vừa rồi, nhìn thấy người đàn ông khác ôm cô khiêu vũ, hắn lại thấy không thoải mái.

Gió lớn theo cửa xe thổi vào, hắn theo bản năng sờ vào ngực, nơi đó có chiếc nhẫn.

“Đêm nay hãng hàng không của UAE [1] có máy bay đến, chúng ta sẽ ngồi chuyên cơ của họ trở về Nga.” A Mạn nói với hắn, “Hành động của CIA lần này cũng thật lớn, máy bay của chúng ta không thể xin được giấy phép đáp xuống sân bay ở Philippines.”

Trình Mục Dương vuốt cằm, không nói chuyện.

Năm trước, nước Mỹ bán vũ khí ra thế giới, khách hàng lớn nhất của họ chính là UAE.

Đáng tiếc, Trình Mục Dương cũng có quan hệ rất tốt với bọn họ.

Đôi khi nước Mỹ có ra giá vũ khí thế nào hẵn cũng có thể dễ dàng ra giá thấp hơn, cho nên UAE rất thích hợp tác với hẵn. Vì mối quan hệ tốt đẹp này mà UAE có thể giúp hẵn vài chuyện nhỏ, ví dụ như dưới sự không chế sân bay của CIA, họ vẫn có thể an toàn mang hẵn về nước.

Từ lúc ô tô tiến vào sân bay, mọi việc rất suôn sẻ, cuối cùng ba người đứng ở phía Bắc của sân bay. Nơi đó có một máy bay cỡ trung được đánh dấu hiệu của UAE rất bắt mắt. Khi Trình Mục Dương từ trên ô tô đi xuống, Catherine bỗng nhiên nhận được một cuộc điện thoại, vẻ mặt cô rất bình thản, chỉ là cách nói chuyện không được tốt lắm.

Trình Mục Dương đã bước lên bậc thang thứ nhất, theo bản năng dừng lại.

Hắn quay đầu, im lặng nhìn Catherine.

Catherine nói chuyện từ xưa đến giờ vẫn như vậy không có gì khác thường, nhưng hẵn lại cảm giác được có vấn đề. Đây là trực giác luyện được sau những trận chiến sinh tử.

“Trình?” Catherine cắt đứt điện thoại, kỳ quái nhìn hẵn, “Sao không đăng ký, đến giờ rồi.”

“Là ai điện thoại?”

“Mark.” Catherine nở nụ cười, “Chính là người đàn ông hồi nãy nhảy với em.”

Trình Mục Dương nhìn ánh mắt của cô, không nói được một lời.

A Mạn từ trên ô tô nhảy xuống, nhìn hai người giằng cô ở thang, thấy kì lạ: “Hai người làm gì vậy?” Catherine nhún vai, “Không có gì, không biết anh ấy đang suy nghĩ cái gì...”

Điện thoại di động lại phát ra âm thanh.

Mặt Catherine hiện lên một tia kinh ngạc.

“Là ai điện thoại?”

Giọng Trình Mục Dương, mang theo một tia nóng bức truyền đến.

“Mark.”

“Là ai điện thoại?” Hẵn lại hỏi cô.

“Mark.” Catherine nhìn hẵn, “Là Mark ——”

“Catherine.” Trình Mục Dương đánh gãy lời cô, “Đưa máy cho tôi.”

Mệnh lệnh trực tiếp, không cho phép kháng cự.

Trên máy bay có rất nhiều người đẹp nước Nga chào đón mọi người.

Bọn họ đều là người của công ty hàng không UAE phái tới để đón khách quý, mà thân phận vị khách quý này, đối với người Nga cũng không có gì xa lạ.

Ánh nắng chiếu lên khuôn mặt của hẵn, càng làm nổi bật ánh mắt kia. Hiện đại, cực đoan, nhưng luôn có phong độ, giờ khắc này, hẵn chính là “vua chiến tranh” trong con mắt người Đông Âu.

Catherine không dám cãi lời hẵn, lập tức đưa điện thoại.

Trình Mục Dương nghe bên tai.

Hắn nghe một giọng nói xa lạ: “Trình Mục Dương, thật vui khi có thể nói chuyện với anh.”

“Xin chào.”

“Tôi biết anh cùng với quan chức Moscow đang đuổi bắt bạn của tôi. Cho nên tôi nghĩ chúng ta cần gặp mặt nói chuyện một chút.”

Trình Mục Dương nở nụ cười nhạt: “Được, đêm nay tôi sẽ đến Moscow.”

Giọng nói xa lạ kia bật tiếng cười, ngắn gọn nói cho hắn biết, Nam Bắc đang ở bên cạnh. Trình Mục Dương không tin lời hắn, sự sắp xếp của hắn rất kín đáo, trừ khi có nội gian. Đột nhiên hắn quay đầu nhìn Catherine, cô ta đang trừng mắt nhìn hắn. Nhưng ý nghĩ này nhanh chóng bị loại bỏ.

Cha của Catherine là người đứng đầu kế hoạch lần này, nên tuyệt đối không thể là cô ta.

Nhưng ai là nội gian không còn quan trọng.

Ngay lúc Mark nói ra cái tên Nam Bắc, hắn đã rất tức giận rồi, nhưng âm thanh vẫn bình tĩnh như trước: “Nói cho tôi biết địa điểm.”

“Trang viên Khăn An Cư tộc, tôi sẽ chờ anh. Nhưng hi vọng anh đến một mình, anh phải biết, chỉ cần rời khỏi sân bay, anh không còn nhận được sự bảo vệ của UAE.” Mark nói, “Chúng tôi không muốn giết quá nhiều người ở đây, mà tôi cũng tin rằng anh không hi vọng ban bè của mình chết.”

Liên lạc bị cắt đứt, Trình Mục Dương ném điện thoại cho Catherine, cởi bỏ bộ đồ tây trên người: “Đưa súng đây, không cần đi theo tôi, tôi đi tìm Nam Bắc.”

“Trình Mục Dương” Sắc mặt A Mạn trắng bệch.

Hắn đã bắt đầu mất đi lí trí, ánh mắt không đặt trên bất cứ người nào ở đây.

Trình Mục Dương lấy ra khẩu súng trong một cái túi, nhanh chóng đi ra xe.

“Trình Mục Dương!” A Mạn bắt lấy cánh tay hắn, cô chưa từng sợ hãi như thế. Trình Mục Dương chưa bao giờ là một người ngu xuẩn thế này, có thể từ bỏ cơ hội cuối cùng: “Không được làm việc ngu xuẩn. Nam Bắc chắc chắn sẽ không có việc gì. Trình Mục Dương, cậu cũng biết Nam Hoài có quan hệ với CIA, bọn họ tuyệt đối không dám động đến cô ấy đâu. Nghĩ lại đi, sau lưng cậu còn cả gia tộc, cậu không sợ Nam Bắc là đang hợp tác với CIA sao? Cô ấy dù sao cũng là em gái Nam Hoài.”

Trình Mục Dương hoàn toàn bỏ qua lời của A Mạn, đưa ra quyết định cuối cùng: “Trình gia còn có Trình Mục Vân. Để anh ấy tiếp nhận toàn bộ, tôi từ bỏ.”

Hắn nói xong thì hất tay A Mạn ra đi về phía cái xe.

Catherine từ phía sau xông lên, ôm thắt lưng hắn: “Trình, đừng đi, bọn họ hận anh, nhất định sẽ giết anh! Sao có thể vì một cô gái mà tìm tới CIA, Moscow có rất nhiều phụ nữ, còn có em, có thiên hạ của anh, chúng ta sẽ nhanh chóng bắt được gián điệp của CIA, hoàn thành kế hoạch!”

Toàn thân Catherine không ngừng run lên, nói chuyện rất dữ dội.

Trình Mục Dương xoay người, tách Catherine ra: “Lập tức trở về Moscow, chuyện của tôi không liên quan đến cô.”

“Không!” Catherine bỗng nhiên đoạt khẩu súng của trên người Trình Mục Dương, sau đó nhắm vào hắn: “Nếu anh đi, em liền nổ súng. Em sẽ không bắn chết anh, chỉ muốn mang anh về Moscow!”

Họng súng tối đen, cánh tay Catherine run rẩy.

Trình Mục Dương hít một hơi thật sâu, đưa tay ra hiệu với hai người đứng bên cạnh A Mạn. Người của hắn tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh, cho dù biết hắn đi tìm chết nhưng cũng không cho phép người khác lấy súng uy hiếp ông chủ của bọn họ. Đây là vấn đề thuộc về vinh dự của gia tộc.

“Catherine.” Trình Mục Dương nhìn cô, giọng đã trở nên trầm thấp: “Nếu cô nổ súng, nhất định sẽ bị người của tôi hạ gục, không cần phải thử.”

“Trình.” Catherine biết hắn nói thật, nhưng tay không thể khống chế, vẫn cố chấp đề lên cò súng: “Cùng em trở về Moscow, không cần vì một cô gái mà tìm chết. Em thề, anh nhất định sẽ chết, anh nhất định đang bị ma quỷ ám ảnh, nhất định sẽ hối hận.”

Cô nói năng lộn xộn, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Hắn lui về sau nửa bước, vương tay, cầm lấy họng súng của cô.

“Catherine, cô từng hỏi qua tôi, tôi rất cuộc có thích phụ nữ hay không, nhớ rõ chứ?” Giọng của hắn trở nên ôn nhu, không phải đối với cô, mà là đối với cô gái trong lòng của hắn: “Bây giờ tôi sẽ nói với cô sự thật. Tôi, Trình Mục Dương, trước mười bốn tuổi tin Phật, sau mười bốn tuổi, đức tin của tôi chỉ có cô ấy.”

Catherine tuyệt vọng nhìn hắn.

Cô không hiểu lắm lời hắn nói, nhưng có thể nhìn ra tình cảm trong ánh mắt kia.

Trình Mục Dương đã mất đi kiên nhẫn, đoạt lấy khẩu súng trên tay Catherine.

Khi hắn nắm cửa xe, cửa không mở ra, đã bị khóa, người lái xe hoảng sợ vì đã quên mở khóa xe. Giây tiếp theo, Trình Mục Dương trước mặt mọi người hung hăng đạp nát cửa thủy tinh, nắm lấy cổ áo tài xế: “Xuống xe!” Lái xe run run, cúi bỏ đầu an toàn.

Hắn ném khẩu súng vào xe, nhanh chóng khởi động xe rời khỏi sân bay.

Catherine tuyệt vọng nhìn chiếc xe đang rời đi, lớn tiếng khóc kêu: “Cô ấy nhất định sẽ hại chết anh, Trình, cô ấy sẽ cùng với CIA hại chết anh!”

Âm thanh tuyệt vọng vang vọng trong sân bay.

Nhưng vẫn giữ không được hắn.

A Mạn từ phía sau đi đến đề cánh tay của cô, kéo vào trong ngực: “Để cậu ấy đi đi.”

Trình Mục Dương lái xe, điên cuồng bay trên đường. Hắn dùng một tay cầm lái, muốn làm bản thân mình bình tĩnh hơn một chút nhưng không thể. Trước mắt hắn đều là hình ảnh Nam Bắc, về mặt cuối cùng của cô khi hai người tạm biệt. Hắn dùng tay phải chạm vào túi áo sơ mi, nghĩ đến lời nói của cô bất đắc dĩ nở nụ cười. Không chừng hắn vẫn có cơ hội mua nhẫn ruby.

Hắn không sợ chết, chỉ sợ bọn họ làm khó cô.

Nếu chết, cũng muốn nói vài câu với cô, buộc cô đáp ứng lời cầu hôn của hắn.

Hắn muốn nói với cô, hắn đã bắt đầu yêu cô từ khi nào, thậm chí không chỉ là yêu. Cái tên Nam Bắc này, từ lâu đã là tín ngưỡng duy nhất của hắn. Không sợ phản bội Phật tổ, cho dù xuống A Tỳ địa ngục, hắn cũng tình nguyện vì cô mà nhuộm máu hai tay, hóa thân thành A Tu La.

—Hết chương 31—

Chú thích:

[1] UAE là Các Tiểu Vương quốc Ả Rập Thống nhất (cũng gọi là Emirates hay UAE, viết tắt tiếng Anh của United Arab Emirates; tiếng Ả Rập: Al-Imārāt al-ʿArabiyyah al-Muttaḥidah; phiên âm Hán Việt là A Lạp Bá Liên Hợp Đại Công Quốc) là một nước ở vùng Trung Đông nằm ở phía đông nam Bán đảo Ả Rập tại Tây Nam Á trên Vịnh Péc Xích, gồm bảy Tiểu vương quốc: Abu Dhabi, Ajman, Dubai, Fujairah, Rasal-Khaimah, Sharjah và Umm al-Qaiwain. Trước năm 1971, các nước này được gọi là Các quốc gia ngừng bắn hay Oman ngừng bắn, có liên quan tới một sự ngừng bắn ở thế kỷ 19 giữa Vương quốc Liên Hiệp Anh và Bắc Ireland và một số sheikh Ả Rập. Nó có biên giới chung với Oman và Ả Rập Saudi. Nước này rất giàu dầu mỏ.

26. Chương 32

Chương 32: Tâm niệm đã thành ma (2)

Edit: Nguyệt Sắc

Trình Mục Dương đến bên ngoài trang viên, Mark khách khí mời hắn xuống xe, khi đến nhà gỗ ở bờ biển thì lập tức bị lấy súng. Người CIA cực kỳ hận hắn, trên bờ cát ra tay với hắn rất tàn độc. Về mặt Mark

không hề thay đổi nhìn họ, mãi đến khi Trình Mục Dương bị đánh đến hộc máu mới bảo mọi người dừng tay.

Hai người kéo Trình Mục Dương lên, đưa vào căn phòng thẩm vấn, ném hắn lên sàn.

“Trình, anh phải biết rằng, chúng tôi đã dùng mười mấy năm tại Moscow để trở thành người một nhà với giới quan chức.” Mark ngồi trên ghế tươi cười nhìn hắn, “Anh chỉ dùng bốn năm, liền đem chúng tôi nhổ tận gốc, rất tàn nhẫn. Cho nên mỗi người ở đây đều muốn mạng của anh.”

Âm mưu của Trình gia từ hai đời nay chính là lợi dụng những vụ buôn bán vũ khí, chậm rãi thâm nhập vào giới chức của Moscow. Kế hoạch của Trình Mục Dương chính là cùng Moscow liên thủ, loại bỏ tất cả gián điệp của CIA.

Vì thế, kế hoạch này đối với CIA, chính là kế hoạch hủy diệt bọn họ.

Tổn thất nhiều không kể xiết, cũng không thể cứu vãn.

Cho nên việc phải làm của Đỗ cùng Mark chính là bắt cho được Trình Mục Dương. Bọn họ cần lợi dụng việc công khai thẩm vấn hắn để đánh bại Trình gia, từ đó ảnh hưởng đến kinh tế Moscow. Trận tranh đấu giữa hai quốc gia này, không cần đánh vắn thắng, lại có thể đâm trực tiếp vào yếu điểm của đối phương.

“Tôi mong anh có thể sống mà rời khỏi Philippines.” Đôi mắt Trình Mục Dương nổi lên ý cười lạnh lùng, xương sườn của hắn có thể đã gãy, đau đớn, mồ hôi ướt đầm áo sơ mi: “Nam Bắc đâu?”

“Ở cách vách.” Mark cười, đặt một tờ giấy lên bàn: “Chỉ cần anh đọc theo nội dung trên tờ giấy này một lần, tôi có thể để anh gặp lại cô ấy, sao đó thả cô ấy đi. Nhưng anh phải cùng chúng tôi trở về nhận phán xét.”

“Phán xét?” Trình Mục Dương nở nụ cười nhạt, đưa tay cầm lấy tờ giấy trên bàn kia.

Nội dung rất đơn giản.

Đại ý chính là chỉ cần anh đưa tôi bao nhiêu tiền, tôi sẽ đáp ứng bấy nhiêu vũ khí. Đây là câu nói giao dịch thường xuyên được dùng nhất khi buôn bán vũ khí, chẳng qua là còn có thêm hai câu sau. Nhưng nếu anh hận Mỹ, có cơ hội tôi nhất định sẽ cung cấp vũ khí miễn phí giúp anh oanh tạc người dân Mỹ.

Đây là kỹ xảo quen thuộc của CIA, chỉ cần ghi âm lại những lời này, đây chính là chứng cứ tốt nhất để phán xét.

Nếu có chứng cứ này, người nói sẽ bị khởi tố tội gây chiến tranh cùng với tội tổ chức khủng bố có chủ ý.

“Nếu anh cần tôi nói những lời này thì không cần đưa bản nháp đâu. Tôi tin là nếu để tôi tự do phát huy cũng sẽ đặc sắc hơn những lời nằm trong tờ giấy này.” Trình Mục Dương liếc mắt với Mark một cái, “Bây giờ để tôi nhìn cô ấy trước.”

Hắn nắm tờ giấy trong tay, vo lại thành một cục, ném vào góc tường.

Mỗi động tác đều khiến vết thương rách toạc, vô cùng đau đớn, nhưng đau đớn này càng làm hắn tỉnh táo.

Mark bảo hắn xoay người rồi mở ra cái chốt trên vách tường. Cách một lớp thủy tinh, hắn nhìn thấy căn phòng Nam Bắc đang ở, cô chỉ có một mình. Mái tóc dài của cô che khuất hơn nửa khuôn mặt, tay trái vuốt ve cổ tay phải.

Nhìn đến cái chớp mắt của cô, hắn biết, đây thật sự là Nam Bắc.

Mark đóng cửa trên vách tường: “Thế nào? Chúng ta bắt đầu được chưa? Nơi này đều ở trong trạng thái ghi âm, anh có thể bắt đầu bất cứ lúc nào.”

“Ở đây tôi có 82 tên lửa đạn đạo, tên lửa bọc thép, 5000 AK-47 cùng thuốc nổ C4, bốn trăm vạn viên đạn. Giá hôm nay là 700 vạn đô la Mỹ, có thể giao hàng bất cứ lúc nào.” Thanh âm Trình Mục Dương lạnh như băng, “Đương nhiên, nếu anh là kẻ thù của nước Mỹ thì sẽ là bạn của tôi. Chỉ cần mục tiêu của anh là Mỹ, tôi có thể cung cấp càng nhiều vũ khí cho anh, thêm chiết khấu.”

Chính xác đến hoàn mỹ.

Có thể dùng những lời này để báo cáo rồi.

Chỉ cần đi vào nước Mỹ, hắn sẽ bị vu khống một loạt tội danh, sau đó sẽ “chết ngoài ý muốn” trong tù.

Trình Mục Dương nói xong, đầu dồn đến mức căng chặt khớp hàm, chân răng đã bắt đầu thấy chua. Hắn dừng thật lâu, sau đó thở ra nói: “Tôi hi vọng trước khi rời khỏi Philippines có thể nói với cô ấy hai câu.”

Mark muốn nói gì đó, điện thoại vang lên, có giọng truyền đến.

Hắn cẩn thận nghe xong, mới nói với Trình Mục Dương: “Được, để tôi hỏi ý cô ấy.” Mark cười thần bí, “Anh phải biết rằng, cô ấy là khách quý của tôi, tôi phải tôn trọng ý muốn của cô ấy.”

Cách một bức tường, Nam Bắc hoàn toàn không biết đã xảy ra những chuyện gì.

Cô tựa vào sofa, cảm giác không khí nơi này càng lúc càng ngột ngạt, thậm chí tần suất đập của tim trở nên kì lạ. Tay trái đè lên mạch ở cổ tay phải, phát hiện bản thân không bình thường, bắt đầu xuất hiện cảm giác hôn mê.

Cô thật may mắn khi lớn lên tại Uyển Đình.

Những tổ chức ở đó đều lấy độc để huấn luyện quân, hầu hết là chất độc bị cấm. Ví dụ như để tránh bị thuốc phiện hấp dẫn, bọn họ có một phương thuốc dân gian, chống lại khoái cảm do thuốc phiện mang đến.

Cô không dám nói bản thân có thể chống lại loại thuốc khống chế thần kinh này bao lâu, nhưng ít nhất cô có thể giữ tỉnh táo trong mười phút.

“Ồ, tôi muốn gặp anh.” Cô bỗng nhiên nói.

Sau một lát im lặng, cửa bị đẩy ra.

Có người đi xuống ngồi xổm trước mặt cô. Là Đỗ.

Cô vô thức nhìn vào ánh mắt hắn khoảng 2 phút, sau đó dùng khẩu hình nói: Tắt hệ thống nghe lén đi, vì con của anh.

Cô biết trong căn phòng này chắc chắn có hệ thống nghe lén, thậm chí đồng bọn của hắn ở căn phòng khác cũng có thể nhìn thấy tất cả những việc xảy ra trong này, vì vậy cô trực tiếp đề nghị.

Đỗ tuy rằng ra sức che giấu nhưng vẫn để lộ ra sự ngạc nhiên của hắn.

Đỗ tắt đi hệ thống nghe lén.

Trong phòng lúc này chỉ có Nam Bắc và hắn. Không gian đóng kín, không ai có thể nghe được lời nói của họ.

“Tôi nhớ rõ anh từng có một người vợ hợp pháp.” Nam Bắc nhếch khóe miệng, “Là người Châu Á, vì khó sinh mà chết.”

Ánh mắt Đỗ cố gắng bình tĩnh: “Đúng vậy.”

“Tôi rất thích những chuyện tình yêu xưa cũ nên có xem qua ảnh của cô ấy.” Cô nói: “Anh nghĩ xem, trên đời có thể có chuyện trùng hợp thế này không, dáng vẻ của cô ấy rất giống một giáo sư của tôi ở Bỉ. Vợ anh chết bảy năm trước, mà bốn năm trước tôi rời Bỉ thì giáo sư đó cũng cử hành hôn lễ, còn mang theo một đứa bé trai ba tuổi.”

“Nam Bắc tiểu thư, cô uy hiếp tôi.”

Nam Bắc cười cười: “Sau khi tôi phát hiện chuyện thú vị này, vợ trước của anh cũng đã đến ở tại Myanmar. Không cần nghi ngờ lời nói của tôi, có phải anh đã mất đi liên lạc với cô ấy đúng ba năm sáu tháng mười ba ngày không?”

Đây là do sau khi cô thông báo, Nam Hoài đã sắp xếp mọi việc.

Người phụ nữ kia cùng đứa bé đang ở nơi nào, chỉ có cô và Nam Hoài biết.

Nam Bắc tiếp tục nói: “Nếu tôi sống, anh sẽ dễ dàng nhìn thấy người nhà. Nhưng nếu tôi chết, anh nhất định không có cơ hội nhìn thấy hai người họ. Bởi vì anh sẽ không dám hỏi anh trai tôi, chỉ cần anh hỏi, nhất định anh ấy sẽ biết anh có liên quan đến cái chết của tôi.”

Đỗ trầm mặc vài giây, rồi cuộc nhẹ giọng hỏi cô: “Cô muốn tôi làm gì?”

“Giải quyết người của anh, thả tôi đi.”

Đỗ suy nghĩ: “Được. Nhưng cô phải phối hợp với tôi trước đã, tôi phải lừa gạt mọi người. Tôi phải tạo ra một lý do để họ xung đột nội bộ.”

“Phối hợp thế nào?”

Đỗ mở hệ thống nghe lén ra, suy nghĩ nhìn cô.

“Vì thế, Nam Bắc tiểu thư, ý của cô là, mục đích cuối cùng của cô là muốn cướp đoạt thị trường buôn bán vũ khí sao?”

Nam Bắc cũng nhìn Đỗ, hiểu được cái “phối hợp” mà ông ta nói.

“Đỗ, anh thực thông minh.”

Nam Bắc bỗng nhiên cười.

Cô hiểu được ý Đỗ, hẳn muốn cô tự sửa khẩu cung. Mặc kệ Mark có tin tưởng hay không, Đỗ nhất định có cách tráo khẩu cung.

Nam Bắc không hề biết, lời nói tiếp theo của cô, trở thành lời nói khiến cô hối hận nhất trong cuộc đời.

Nếu cô biết, Trình Mục Dương ở ngay vách tường đối diện, dùng chính sinh mạng của hắn đổi lấy sinh mạng của cô, cô tuyệt đối sẽ không nói như vậy. Nhưng lúc này, cô chỉ thầm nghĩ làm hết khả năng để rời khỏi nơi này, không để cô trở thành uy hiếp của hắn.

“Bắt đầu khi ở Bỉ, tôi đã biết hắn là ai.” Giọng của cô rất nhẹ nhàng, “Khi đó, gia tộc tôi đang gặp tai ương ngập trời, tôi muốn được hắn che chở. Những chuyện sau này ông hẳn là biết rõ ràng. Tôi có thể lực tuyệt đối ở Uyển Đình, là sao có thể đến Moscow với hắn, làm cái bóng của một người đàn ông? Cho nên...” Cô cười, “Cuộc hành trình trên thuyền với Thẩm gia, là một sự sắp xếp. Trình gia thao túng thị trường vũ khí Moscow nhiều năm như vậy, chúng tôi đã mơ ước thị trường này từ lâu, lâu đến mức phải tự mình ra tay.”

Đỗ rất kinh ngạc trước tốc độ phản ứng của cô.

Nam Bắc nói rất nhiều. Thuốc CIA dùng trong căn phòng này đã bắt đầu phát huy tác dụng, trước mắt cô dần trở nên mơ hồ. Cô thật may mắn khi lúc này đã nhớ tới vợ của Đỗ.

Đây là cơ hội duy nhất của cô, là cách nhanh nhất để khống chế Đỗ.

“Nam Bắc tiểu thư.” Thanh âm của Đỗ ở nơi xa xôi bỗng nhiên tới gần, rất chói tai.

Cô cắn chặt khớp hàm, không nói gì nữa, cắn bản là không thể nói.

Gương mặt Đỗ tiến sát vào: “Tôi nhớ lúc ở Uyển Đình, cô đã từng nói tôi và cô có một duyên phận đặc biệt. Tôi nghĩ, bắt đầu từ lúc đó, tôi đã hoàn toàn bị cô mê hoặc...”

Nam Bắc nhíu mi, không biết vì sao hắn bỗng nhiên nói những lời này.

Hơi thở ấm áp, gần trong gang tấc.

Đỗ lại có thể thừa dịp Nam Bắc không đề phòng mà hôn cô, cổ tay cô bị hắn nắm chặt. Khổ sở như chết đi, ngay cả ngón tay cũng không có lực cử động, Nam Bắc tựa vào người hắn, giống như đang say mê trong lòng Đỗ. Hắn cuối cùng cũng buông ra, dán sát miệng bên tai cô mà nói: “Yên tâm, vì người phụ nữ của tôi, tôi nhất định sẽ thả cô.”

Hắn buông ra, đụng đến ngón tay cô, ghé môi chạm vào mu bàn tay Nam Bắc, thâm ý nói: “Thật cao hứng, chúng ta cùng chung kẻ địch. Hãy tin tôi, Nam Bắc tiểu thư xinh đẹp, tôi sẽ không làm cô thất vọng.”

Những lời này, hai người cách vách nghe rất rõ ràng.

27. Chương 33

Chương 33: Tâm niệm đã thành ma (3)

Edit: Nguyệt Sắc

“Trình,” Mark nhún vai, “Thật có lỗi, tôi cũng không muốn cho anh nhìn thấy cảnh này, hoàn toàn là ngoài ý muốn.”

Trong giọng của hắn mang theo ý cười.

Nhưng hắn cũng có hoài nghi, vì sao lúc này lại có một khoảng thời gian không có âm thanh?

Trình Mục Dương nhẹ nhàng hô hấp, đầu đón tăng lên.

Nhưng vẻ mặt của hắn lại ngoài dự đoán của mọi người, vẫn bình tĩnh, hắn chậm rãi đi đến trước mặt nắm cổ áo Mark: “Tôi sẽ không để các người còn sống mà rời Philippines.” Mark kinh ngạc nhìn hắn, “Tôi có thể nói với anh, anh giết tôi cũng vô dụng. Ghi âm vừa rồi đã được gửi đến tổng bộ CIA, anh đã trở thành tội phạm truy nã toàn cầu rồi.”

Ánh mắt Trình Mục Dương biến thành đen, miệng mím chặt.

Khuôn mặt hắn lạnh như băng, nhìn Mark, mang theo áp bức dày đặc.

Quan sát con mồi.

“Tôi nghĩ CIA nhất định rất vui khi tôi giết chết vài nhân viên của họ, không phải nhờ thế tôi có thêm tội danh sao?” Thanh âm của hắn rất nhẹ.

Con người của Mark co rút lại.

Nhưng đã chậm, Trình Mục Dương nắm tay thành quyền hung hăng nện xuống thái dương của hắn. Khi có người từ ngoài cửa nhảy vào, Trình Mục Dương đã đem thân thể Mark đá ra xa. Mark hoàn toàn hôn mê, máu trong miệng không ngừng trào ra, người của hắn có chút hoảng sợ.

Không ai nghĩ tới trong phòng thẩm vấn sẽ xảy ra chuyện này. Nhưng những gì xảy ra kế tiếp bọn họ càng không thể hiểu. Người đàn ông này lại xem nhẹ tình cảnh của bản thân, đóng kín phòng thẩm vấn, hoàn toàn biến thành A Tu La.

Nắm đấm đến đâu, máu chảy đến đó.

Xương sườn gãy, vận động kịch liệt như vậy chính là đòn trí mạng, xương bất cứ lúc nào cũng có thể đâm vào ngực Trình Mục Dương, hắn biết điều này rất rõ ràng. Nhưng lí trí của hắn đã không còn tồn tại nữa. Hắn nhớ, khi hắn thiếu niên cô vẫn là một bé gái. Hắn không ngừng niệm kinh nhưng không có được sự cứu vớt của Phật tổ, chỉ có cô, trong bóng đêm xuất hiện, xoa tan đi cơn ác mộng của hắn.

Cho nên hắn tuyệt đối không thể chịu đựng được khi có người uy hiếp cô. Những gì cô nói, những gì cô làm, đối với hắn đều không quan trọng. Nhưng nếu cô bị người khác bức bách, hắn nhất định sẽ tự tay giết chết người đó.

Trong nháy mắt khi Trình Mục Dương ném Mark xuống, hắn đã đoạt được súng, nhanh chóng hạ hai người.

Ba người còn lại cũng bị hắn tước súng, đem dao ngắn nắm trong tay vây xung quanh hắn.

Ánh mắt của hắn luân phiên xuất hiện trong tầm mắt của ba người.

Nội thương của hắn đã đau đến mức cực hạn, thậm chí đã bắt đầu xuất hiện ảo giác.

Hắn nhẹ nhàng phun ra một búng máu, theo thói quen lúc nhỏ niệm tâm kinh: “Quán-tự-tại Bồ-tát, hành thâm Bát-nhã Ba-la mật-đa thời chiếu kiến ngũ-uẩn giai không, độ nhất thiết khổ ách. Xá-Lợi-Tử! Sắc bất dị không, không bất dị sắc; sắc tức thị không, không tức thị sắc; thọ, tưởng, hành, thức, diệc phục như thị... [1]” (là kinh Phật nên mình để nguyên, sẽ dịch nghĩa ở dưới nhé)

Bát Nhã tâm kinh [2], siêu độ con người giải thoát.

Hắn lại cố chấp không thể giải thoát.

Chỉ có thể dựa vào nó để không cảm nhận nỗi đau, bảo vệ ý thức cuối cùng.

Máu từ bàn tay Trình Mục Dương theo con dao chảy xuống, khi ba người chạy lại, bàn tay hắn xoay chuyển, ánh dao lóe lên, chuẩn xác xoẹt qua cổ họng một người.

“Xá-Lợi-Tử! Thị chư Pháp không tướng, bất sanh bất diệt, bất cấu bất tịnh, bất tăng bất giảm. Thị cố không trung, vô sắc, vô thọ, tưởng, hành, thức; vô nhãn, nhĩ, tỷ, thiệt, thân, ý; vô sắc... [3]”

Trong đôi mắt bình tĩnh của Trình Mục Dương chỉ còn tàn khốc, một kẻ nắm chặt dao trong tay đưa sát đến trái tim hắn.

Giây tiếp theo, hắn từ trong tay người kia thoát ra cướp được một con dao mới.

Hai người còn lại, nhìn Trình Mục Dương, càng ngày càng hối hận khi đã vọt vào phòng.

Nếu lúc này bọn họ có thể vứt bỏ Mark lại, ít nhất có thể sống thêm vài năm, nhưng bây giờ, cả hai đều không thể trốn thoát. Cho dù không phải chiến đấu vì CIA, họ biết rõ, tuyệt đối không thể thoát được con dao trong tay Trình Mục Dương.

Đây không phải là cuộc chiến đấu cân sức giữa hai bên, chỉ là một người giết và hai người bị giết.

Đỗ đi vào phòng quan sát nhìn thấy một cảnh này thì không thể tin vào hai mắt của mình. Người đàn ông tên gọi Trình Mục Dương này, trước hệ thống ghi hình của CIA lại có thể giết nhiều người như vậy.

Hành động lần này, chính là Đỗ cùng Mark chỉ huy, dẫn theo tất cả sáu người.

Giờ khắc này, chỉ còn lại Đỗ cùng một người ở bên cạnh hắn, hai người.

“Phòng này có cài thuốc nổ, nếu người của chúng ta đã chết thì lập tức cho kích nổ đi.” Đỗ đưa ra quyết định.

Lời khai của Trình Mục Dương đã lấy được, nhiệm vụ lần này có thể nói là không thất bại. Ít nhất khi nổ bom giết hắn vẫn có đủ chứng cứ để có thể thực hiện bước tiếp theo, đàm phán với Moscow. Trình Mục Dương có quan hệ rất tốt với giới chức Moscow nên tội danh của hắn có thể uy hiếp đến bọn họ.

“Đỗ, có người hỏi, vừa rồi anh đã tắt hệ thống nghe lén đi 2 phút, vì sao vậy?” Người ngồi theo dõi phòng thẩm vấn hỏi hắn, “Bất kì người nào trong quá trình thẩm vấn đều không có quyền tắt hệ thống nghe lén, đây là yêu cầu cơ bản.”

Đỗ vỗ vỗ bờ vai của hắn, cười cười: “Việc này tôi sẽ tự mình giải thích với bọn họ.”

Nói xong những lời này, ánh mắt nhìn vào những thi thể trên sàn. Máu chảy thành sông, chỉ nhìn hình ảnh thôi cũng khiến người ta ngửi được mùi máu tanh nồng đậm. Cả hai người im lặng.

Trong vũng máu, Trình Mục Dương chống một tay xuống sàn, vất vả đứng lên.

Hắn đi đến trước Mark đang nằm hôn mê, dùng một phương pháp nguyên thủy khóa thân thể Mark kéo đứng lên, sau đó đem dao hung hăng đâm xuống. Trình Mục Dương ngẩng đầu, nhìn về phía máy theo dõi.

Đỗ nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Người này, thật đáng sợ.

Hắn nhớ đến nguyên nhân khiến Trình Mục Dương phát cuồng như vậy, cảm thấy sau lưng thật lạnh.

Ngực Đỗ dường như đau đốn, giống như con dao kia là cắm trên tim hắn chứ không phải Mark.

“2 phút sau thì kích nổ, tôi ra bờ biển chờ cậu.” Đỗ phiên chán nắm chặt lưng ghế dựa, sau đó buông ra, hỏi với vẻ lo lắng: “Căn phòng đó có đóng kín không? Trong vòng hai phút sau hân có thể chạy đến đây hay không?”

“Hoàn toàn đóng kín.” Người kia nhanh chóng thực hiện các thao tác kích nổ.

Đỗ không đợi hân nói xong, đã chia hòng súng vào gáy hân, bóp cò.

Hân phải mang Nam Bắc đi, đổi người nhà của hân trở về. Cho nên tất cả những việc mà Trình Mục Dương làm cũng là giúp hân phần nào.

Đỗ lao ra khỏi phòng theo dõi, đến căn phòng cách vách ôm lấy Nam Bắc chạy ra khỏi căn nhà gỗ. Lúc này trời đã hoàn toàn tối đen, hân ôm một cô gái hôn mê chạy trên bờ cát. Bởi vì cát rất mịn nên hân chạy chậm hơn dự đoán rất nhiều. Tiếng nổ ầm ầm cùng với tiếng sóng biển gào thét, Đỗ đem Nam Bắc che dưới thân, giúp cô chặn những mảnh đá và gỗ bị nổ bay đến.

Không biết bị cái gì văng vào lưng, hân đưa tay sờ thì bàn tay đầy máu, Đỗ ngồi trên bờ cát nhìn những gì còn sót lại sau vụ nổ. Nam Bắc hôn mê nằm ở bên cạnh, hân đối với những lời cô nói lúc này hận đến mức không thể lóc da rút gân cô, nhưng vẫn phải đồng ý phối hợp, thậm chí trong vụ nổ còn lấy thân bảo vệ cô, chỉ vì cô biết tung tích người nhà của hân.

Nếu được, cả cuộc đời này hân không hi vọng gặp lại người của Trình gia cùng Nam gia.

Nhưng mà Đỗ cũng biết, hân đã giết người của CIA nên hân nhất định cũng phải “biến mất”, hoặc là phải hoạt động gián điệp cho Anh quốc, cũng có thể giết chết Nam Bắc.

Trong cơn hôn mê, Nam Bắc bắt đầu nghe tiếng mưa rơi.

Tiếng mưa thật lớn nhưng cách một tầng thủy tinh, nghe mờ mờ không rõ.

Trong phòng không có đèn, cả người cô đều bị trói chặt, miệng bị dán băng keo, tay chân cũng bị cố định. Chắc là đang nằm trên giường, có thể nghe thấy mùi ga trải giường.

Mặc kệ là ở đâu, ít nhất cô không còn ở trong căn phòng kia nữa.

Cô nghĩ hân là Đỗ đã thành công.

Đêm tối đen, mưa rơi không ngừng, chỉ có ánh sáng trắng không biết từ đâu ở ngoài chiếu vào.

Cô trợn tròn mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nam Bắc không biết bản thân đã ngủ bao lâu, đầu đau kịch liệt. Từng trận đau đón bắt đầu từ huyết thái dương lan ra xung quanh, không thể kìm chế, chỉ có thể nhắm mắt lại, một lần lại một lần niệm Bát Nhã tâm kinh.

Đây là cô học được từ ở mẹ, chỉ cần lúc nào phiền lòng tức giận, liền niệm nó để tĩnh tâm.

Không có đường chết, ở bất cứ nơi nào trên thế giới này cũng không có con đường chết. Rời khỏi CIA chính là bước đi giải thoát đầu tiên.

“Quán-tự-tại Bồ-tát, hành thâm Bát-nhã Ba-la mật-đa thời chiếu kiến ngũ-uẩn giai không, độ nhất thiết khổ ách. Xá-Lợi-Tử! Sắc bất dị không, không bất dị sắc; sắc tức thị không, không tức thị sắc; thọ, tưởng, hành, thức, diệc phục như thị.”

Sắc tức là không, không tức là sắc.

Cô nghĩ đến Trình Mục Dương. Không không sắc sắc, sắc sắc không không, hân thật ra đã hiểu hết những điều này.

Mưa bên ngoài càng lúc càng lớn, khiến cô nhớ lại những tháng ngày tại Bỉ, trí nhớ dần lan rộng, đi đến ngày đầu tiên đó.

Tại ghế ngồi chật chội sau xe, một tay hân đặt trên tay vịn một tay kia đặt trên đầu gối, bởi vì chân dài, bắt buộc dĩ phải nghiêng người kê sát vào cô. Bắt đầu tự nhiên như thế, cô chỉ là muốn nói chuyện phiếm không ngờ rằng hân lại có thể nói tiếng Trung.

Trình Mục Dương.

Trình Mục Dương.

Ba chữ này lướt qua trái tim mang theo hơi ấm nóng rực.

Hy vọng hần có thể thuận lợi làm xong mọi việc, mà cô cũng có thể trở về Uyển Đình.

Âm thanh ngoài cửa đánh gãy mọi suy nghĩ của cô, là ngôn ngữ cô không hiểu. Được một lát, đang muốn từ bỏ thì nghe thấy giọng Philippines nói tiếng Anh. Qua đoạn đối thoại cô biết, đây là Manila(thủ đô Philippines).

Đỗ nhanh chóng chứng thực phán đoán của cô.

Hần tháo băng keo trên miệng cô xuống, dứt cô một ít bánh bao, trầm mặc không nói gì, cuối cùng dứt cô ít nước, sau đó cũng nói: “Tôi sẽ để cô sống, cho đến khi anh trai cô đưa vợ cùng con tôi đến Anh quốc.”

Đưa đến Anh quốc?

Nam Bắc nuốt nước xuống không nói gì. Một người phản bội CIA, đồng thời lại đắc tội với người Moscow, gia nhập tổ chức tình báo Anh quốc là một lựa chọn không sai.

Sau khi cô ăn xong thì Đỗ dán miệng cô lại.

Hần đi đến một cái giường khác trong phòng nằm xuống, không gian lại im lặng. Cô nhắm mắt lại, bắt đầu niệm Bát Nhã tâm kinh trong lòng. Không biết chìm vào giấc ngủ lúc nào, Nam Bắc có một giấc mơ.

Trong mơ là Trình Mục Dương, thiếu niên Trình Mục Dương.

Trình Mục Dương mặc âu phục, trên cổ có chiếc nơ đen nho nhỏ, ánh mắt màu nâu, làn da trắng, mái tóc đen mềm mại xoắn đến dưới lỗ tai, rất giống búp bê Tây Dương. Hần ngồi nghiêm chỉnh, lật xem từng trang kinh Phật, một lát sau, ánh mắt cũng dời đi quyển kinh nghiêm trang nhìn về vách tường.

Nam Bắc cũng nhìn theo ánh mắt của hần, là một bức đồng cung đồ.

Thật đúng là một đứa nhỏ háo sắc.

Cô giống như khán giả mà nhìn hần chăm chăm, chỉ cảm thấy buồn cười. Nhìn, nhìn, cứ nhìn như vậy mà trở nên ngây ngốc. Tình yêu này, mặc kệ là ai sa chân vào trước, đều đã định là một đời một kiếp.

—Hết chương 33—

Chú thích:

[1] Dịch nghĩa những câu này: Bồ tát Quán tự tại khi hành Bát nhã ba la mật đa sâu xa soi thấy năm uẩn đều không, vượt qua mọi khổ ách. Xá Lợi Tử! Sắc chẳng khác không, không chẳng khác sắc; sắc tức là không, không tức là sắc; thọ, tưởng, hành, thức cũng lại như vậy. (Tình hình là dịch cũng không hiểu, các bạn quan tâm có thể xem thêm tại đây).

[2] Bát Nhã tâm kinh Bát-nhã-ba-la-mật-đa tâm kinh (phiên latin từ Phạn ngữ: Prajñā Pāramitā Hridaya Sūtra, Prajnaparamitahridaya Sutra; Anh ngữ: Heart of Perfect Wisdom Sutra, tiếng Hoa: 心經; âm Hán Việt: Bát nhã ba la mật đa tâm kinh) còn được gọi là Bát-Nhã tâm kinh, hay Tâm Kinh. Đây là kinh ngắn nhất chỉ có khoảng 260 chữ của Phật giáo Đại thừa và Thiền Tông. Nó cũng là kinh tinh yếu của bộ kinh Đại Bát Nhã gồm 600 cuốn.

Kinh này được hầu hết các Phật tử tại Việt Nam, Triều Tiên, Nhật Bản, Tây Tạng, và Trung Quốc biết đến và rất thường dùng trong việc đọc tụng.

[3] Dịch nghĩa những câu này: Xá-Lợi-Tử! Thị chư Pháp không tướng, bất sanh bất diệt, bất cấu bất tịnh, bất tăng bất giảm. Thị cố không trung, vô sắc, vô thọ, tưởng, hành, thức; vô nhân, nhĩ, tỷ, thiệt, thân, ý; vô sắc, thính, hương, vị, xúc, pháp; vô nhân giới, nãi chí vô ý-thức-giới, vô vô-minh diệc, vô vô-minh tận, nãi chí vô lão tử, diệc vô lão tử tận; vô khổ, tập, diệt, đạo; vô trí diệc vô đắc. (Hichic, không hiểu có thể xem lại cái chú thích 1)

28. Chương 34

Chương 34: Nam thị Nam Hoài (1)

Edit: Nguyệt Sắc

Khi Nam Bắc tỉnh lại đã là hừng đông.

Nam Bắc mơ hồ nhớ lại giấc mộng hôm qua, cảm thấy thật ảm áp. Cô chưa từng nhìn thấy Trình Mục Dương lúc nhỏ, hình ảnh trong giấc mơ này có lẽ là tái hiện lại những gì được nghe từ hai bà lão đã từng chăm sóc hấn ở hồ Vạn Đảo.

Hơn mười ngày kể tiếp, cô đều bị trói ở trên giường như vậy. Đỗ mang đến cô bé Philippines khoảng 7,8 tuổi. Khi hấn không ở trong phòng, cô bé kia sẽ ngồi ở một chỗ nhìn cô không chớp mắt. Đến khi Đỗ trở về, hấn mới lấy tay cô còng vào tay cô bé sau đó để cô đi vào trong toilet, cô bé kia vẫn đi theo nhìn cô chằm chằm.

Chẳng qua là lúc này, cô bé có cầm một khẩu súng trên tay.

Nam Bắc đã từng thử qua nên biết cô bé không hiểu tiếng Anh. Cách cầm súng của cô bé cũng rất lạ, chắc là mới được Đỗ dạy.

Vào buổi tối ngày thứ mười bốn, Đỗ trở về trên người mang theo vết thương.

Hấn yêu cầu cô bé băng bó, cô bé trước khi làm lại xòe lòng bàn tay ra trước mặt hấn, đòi thù lao.

Đỗ dùng tiếng Philippines mắng vài câu, sau đó từ trong túi áo lấy ra một ít tờ tiền ném lên bàn gỗ. Cô bé thấy vậy mới giúp hấn băng bó vết thương.

Nam Bắc bị trói chặt và bịt khăn trong miệng, thờ ơ nhìn tất cả.

Đỗ im lặng một hồi lại tháo khăn bịt miệng của Nam Bắc xuống, đặt súng vào trán cô: “Tôi nằm mơ cũng muốn giết cô.”

Hấn nói tiếng Trung.

Phát âm không chính xác.

Nam Bắc nhìn hấn, lạnh như băng nói: “Tôi cũng vậy.”

Thân hình cô vốn gầy, qua mười mấy ngày tra tấn, khuôn mặt đã nhỏ hơn, khoe mắt khê nhếch, con ngươi màu đen gần sát ngay với họng súng. Cô có đôi mắt rất giống Nam Hoài. Chẳng qua thiếu đi một ít sự tàn độc nhưng lại trong sáng hơn.

Đỗ nhìn ánh mắt của cô, hấn bỗng nhiên có một cái chớp mắt không rõ.

Hấn không thể xác định được bản thân có thể dùng sinh mạng của cô để đổi lấy vợ cùng con của hấn hay không.

Hấn bị ánh mắt của cô chọc giận.

Hấn dùng sức áp Nam Bắc vào tường, cả người dán sát, hung hăng nguyên rửa bên tai cô.

“Cô có biết có bao nhiêu người muốn đuổi giết tôi? Người của CIA, người của anh trai cô, người Nga. Giống như tôi mới là kẻ phóng hỏa giết người, là trùm buôn ma túy, tội ác tùy trời, nên xuống địa ngục! Cô, đáng lẽ phải xuống địa ngục từ lâu rồi, nhưng sao cô có thể sống đến bây giờ?”

Nam Bắc bị va chạm mạnh vào tường bắt đầu choáng váng, lại thấy buồn nôn.

Đầu vẫn đau, tay chân đều bị trói, hoàn toàn không có sức lực chống đỡ.

Nhưng lời của Đỗ nói như là một chuyện đáng cười khiến cô cười rộ lên: “Ai nên xuống địa ngục? Thế giới lớn như vậy, có quốc gia nào là không có nhân viên tình báo của các người? Các người đang làm cái gì? Muốn người dân nước khác như con chó mà phủ phục dưới người Mỹ. Iran, Guatemala, còn có Chi Lê nữa,

nước nào cũng mới bắt đầu giàu có, nhân dân vừa mới yên ổn, đã bị các người xúi giục các tổ chức lật đổ chính phủ?”

Cô nghe cũng rất nhiều tin tức, vì những đất nước này mà bị ai.

“Nơi này cũng vậy, Philippines tổng tuyển cử có ích gì? Ngay cả tuyển cử tổng thống, bọn họ đều dựa vào các người. Tôi nói với anh, CIA không phải thượng đế, anh cũng không phải người cứu vớt chúng sinh. Giấc mộng của Mỹ đã gây ra nội chiến cùng chiến tranh cho bao nhiêu quốc gia? Chúng ta đều giống nhau, hai bàn tay đầy máu, có ai tốt đẹp hơn ai đâu.”

Cô nhìn hắn.

Ánh mắt cô, mạnh mẽ hơn hắn.

Bất luận là gia tộc nào, mục đích ban đầu của họ đều là muốn bảo vệ người dân địa phương. Bọn họ chưa bao giờ xâm chiếm lãnh thổ của người khác, chưa bao giờ chiếm lấy tài nguyên của người khác để tồn tại.

Đỗ bị cô nói đến im lặng, không biết phản bác thế nào.

Hắn gắt gao cầm cổ Nam Bắc, chỉ cần một bàn tay, là có thể lấy đi mạng của cô.

Vẻ mặt của cô rất thản nhiên, dường như nhìn thấu hắn, sẽ không dám xuống tay với cô.

Cuối cùng, hắn hận đến mức cười rộ lên.

“Cô rất tin Phật sao?”

Nam Bắc bị hắn bóp cổ càng khó mở miệng nói chuyện.

“Những người tin tưởng vào thượng đế như chúng tôi đều biết một câu ‘Joy may end in grief’” Hắn cúi đầu, từng chữ từng chữ phát ra từ kẽ răng, hận ý mang theo khoái ý, giải thích với cô: “Những lời này có ý là: Khoái hoạt đến cực điểm, nhất định sẽ sinh ra sầu khổ. Nam Bắc tiểu thư, tôi nghĩ, Phật giáo cũng có câu nói tương tự chứ.”

Đỗ nở nụ cười, Nam Bắc bỗng nhiên thấy hốt hoảng.

“Mấy ngày nay, vì muốn áp chế cục An ninh Liên bang Nga, tôi đã mạo hiểm lấy ít tư liệu của CIA, là một vài đoạn băng ghi hình.” Giọng của Đỗ có chút quỷ dị cùng hưng phấn, “Tôi nghĩ, trước đây cô cùng Trình Mục Dương chắc chắn là có một khoảng thời gian khoái hoạt với nhau, nếu không hắn cũng không để ý đến cô như thế.”

Đôi mắt Nam Bắc trợn to, gắt gao nhìn hắn.

Hắn nhắc tới Trình Mục Dương.

Câu nói kì lạ “Khoái hoạt đến cực điểm nhất định sẽ sinh ra sầu khổ”, lại có nụ cười hưng phấn khi báo được thù của hắn, từng chi tiết đều khiến cô khiếp sợ. Hắn nói Trình Mục Dương “để ý” cô, vì sao lại nói vậy?

Đỗ vừa cười vừa lấy từ trong túi ra cái di động đưa cho cô.

Trong đó đang phát một đoạn băng ghi hình.

Hình ảnh đầy máu, Nam Bắc vừa nhìn đến liền ngất đại.

Cô không biết đây là chuyện gì, không biết người bị giết là ai, nhưng cô biết người đang đứng chặt vật kia, cúi đầu, tay cầm dao.

Nơi nơi đều là máu tươi.

Cô đang nhìn thì nôn ra một trận.

Tim đập cực nhanh, vô số phán đoán bay qua trong đầu, không nắm bắt được cái nào, hoàn toàn rối loạn. Đỗ rất phối hợp, sợ cô xem không hiểu liền giải thích: “Ngày đó, khi cô và tôi thân mật ở trong phòng, Trình Mục Dương cũng ở ngay cách vách. Hai người chỉ cách một lớp thủy tinh, đáng tiếc, cô không thấy hắn nhưng hắn có thể thấy cô.”

Trời đất như rung chuyển trước mắt.

Từng chữ Đỗ nói đâm thẳng đến đáy lòng của cô, ở nơi sâu nhất.

“Thật đúng là kẻ điên. Cô đoán xem, hắn bỗng nhiên phát cuồng như vậy, là vì cô phản bội hắn, hay là vì hai chúng ta thân mật? Hoặc là, cô với hắn chỉ cách một lớp thủy tinh, nhưng hắn không thể chạm vào cô mà đánh mất đi lí trí?”

Cô nhìn Đỗ, nước mắt không hề báo hiệu trước mà mạnh mẽ chảy xuống.

Hắn tuyệt đối sẽ không nghi ngờ cô. Bắt đầu tại Bỉ, nhiều ngày nhiều đêm như vậy ở bên nhau, họ đã hiểu rõ cảm nhận của đối phương.

Đỗ dùng súng nâng cằm cô lên, nhìn cô ánh mắt của cô bị che kín nước mắt: “Nếu hắn không điên cuồng như vậy, người của chúng tôi cũng không bị giết, mà tôi, cũng sẽ không hạ lệnh kích hoạt thuốc nổ. Oanh một tiếng, khói lửa bao trùm khắp nơi, không còn gì cả.”

Con người Nam Bắc nhanh chóng co rút lại.

“Không còn gì, chính là chết, thi thể cũng không giữ được.”

Đỗ tiếp tục nói.

Nam Bắc lại cái gì đều nghe không được .

Trình Mục Dương đã chết?

Thi thể cũng không giữ được?.

Nam Bắc không ngừng hồi tưởng.

Từ khi hai người mới bắt đầu gặp lại, tầm mắt của hắn chưa bao giờ rời khỏi người cô.

Hắn nói: “Bắc Bắc, trí nhớ của anh rất tốt, nơi này vẫn nhớ về em.”

Hắn nói: “Chuyện này chấm dứt, cùng anh đến Moscow, được không?”

Hắn nói: “Anh rất ít khi nổ súng, vừa rồi chỉ là sợ em có nguy hiểm.”

Hắn nói: “Em đối với anh mà nói, cho tới bây giờ đều không liên quan đến Uyển Đình. Anh chỉ biết, người thiếu nợ anh vừa rồi là Nam Bắc.”

Hắn nói: “Anh vốn có thể làm người tốt, đáng tiếc, người dụ hoặc anh lại là em.”

Trong bóng đêm, trên bờ biển, thanh âm của hắn rất nhỏ, lạnh lẽo nhưng khiến người ta rất thích nghe. Đôi khi rất xa, đôi khi rất gần. Chỉ tiếc cô không mở mắt ra được, không nhìn được hắn.

Kế hoạch của hắn vốn là không chệ vào đâu được, cô xuất hiện, trở thành việc ngoài ý muốn, sau đó lại gặp nguy hiểm liên tiếp. Có lẽ ban đầu là cô bị hắn làm liên lụy, bị hắn cuốn vào trận chiến giữa CIA cùng Moscow. Nhưng kết cục lại, cô vẫn là lí do lớn nhất hại chết Trình Mục Dương.

Nam Bắc hôn mê một ngày một đêm, những nơi bị trời đều nổi lên dấu vết màu hồng.

Đỗ cũng bắt đầu lơ đãng với cô, thậm chí có chút khoái trá. Nhưng đêm khuya, khi thấy cô không ngừng rơi lệ, thân thể nóng đến dọa người, hắn rốt cuộc cũng đứng ngồi không yên. Điều kiện của Nam Hoài, chỉ có một, muốn hắn đem Nam Bắc trở về nguyên vẹn, một cọng tóc cũng không được thiếu, chỉ có như thế vợ và con hắn mới có thể thuận lợi đến Anh quốc.

Hắn phiên chán đánh thức cô bé bảo đi tìm bác sĩ.

Cô bé mời đến một bác sĩ địa phương.

Là ông già, còn mù.

Đỗ thấy hành động của bác sĩ không tiện thì cũng yên tâm một chút, nhưng vẫn đề phòng cầm súng. Bác sĩ già kia nhìn như là Hoa kiều, bắt mạch cho Nam Bắc sau đó dùng tiếng Trung nói: “Cô ấy mang thai.”

Đỗ giật mình, bỗng nhiên cười rộ lên.

Quả thực tốt quá.

Nam Bắc mang thai, điều này có thể khiến Nam Hoài nhanh chóng chịu thỏa hiệp với hắn hơn.

Nhiều năm hợp tác với Nam Hoài khiến Đỗ biết rõ, Nam Hoài là người có thù thì phải trả, thậm chí không tiếc bất cứ giá nào mà phải trả gấp đôi. Hắn nghe qua một tin đồn, Nam Hoài từng dùng mười lăm năm, một mình tìm ra những người có liên quan đến cái chết của cha mẹ năm đó mà giết, từng người từng người.

Nam Hoài là kẻ mà không ai hi vọng trở thành kẻ thù của hắn.

Bác sĩ nhanh chóng kê thuốc cho Nam Bắc, tận lực tránh ảnh hưởng đến thai nhi.

Nam Bắc là lợi thế lớn nhất của Đỗ, hắn tuy rằng hận cô thấu xương nhưng không thể để cô gặp chuyện không may được. Đỗ rất nghe lời bác sĩ, dựa theo đơn thuốc của ông mà cho cô uống. Hai ngày sau, Nam Bắc cũng có ý thức.

“Tỉnh rồi sao?” Đỗ đi tới, xoay người lại xem cô.

Lông mi Nam Bắc động đậy, chậm rãi mở mắt. Mắt bị sưng, đau đớn, tầm mắt mơ hồ.

Nhiều ngày hôn mê đã đem ý thức của cô nghiền nát thành những mảnh nhỏ, hiện nay không thể phân biệt được gì.

“Cô tỉnh rồi sao?” Bác sĩ cười rộ lên, “Tỉnh là tốt, nên hoạt động một chút, nếu không sẽ ảnh hưởng không tốt đến thai nhi.”

—Hết chương 34—

29. Chương 35

Chương 35: Nam thị Nam Hoài (2)

Edit: Nguyệt Sắc

Tàu quốc tế đi từ Bắc Kinh đến Moscow, có một toa rất đặc biệt.

Toa này có bốn phòng độc lập nhưng chỉ một phòng có khách đặt biệt ở, ba phòng còn lại dành cho bác sĩ cùng những người cầm súng. Ở Trung Quốc và Nga, mang theo súng là việc phi pháp, đáng tiếc, điều này lại không áp dụng cho vị khách trên toa này.

Bên trong căn phòng, không có ý tá, chỉ có hai bác sĩ cùng với hai người đàn ông.

Một người đang ngồi ngủ bên cạnh giường, là Kyle. Một người khác nằm ở trên giường, mới thoát khỏi đầm lầy tử vong.

Trải qua nhiều lần cấp cứu, người trên giường đã có được một ít hô hấp mỏng manh.

Sáu ngày sáu đêm trên tàu, hao phí sức lực, ngay cả hai thầy thuốc cũng đã mệt mỏi không thể chịu nổi nhưng không dám sơ suất với người đàn ông này.

Ánh nắng từ ngoài chiếu vào qua cửa thủy tinh, rơi trên mặt sàn. Tàu đang xuyên qua đại lục Siberia [1], cách nhà ga gần nhất khoảng mấy ngàn dặm, bốn phía chỉ có thảo nguyên cùng những khu rừng bạt ngàn. Phong cảnh đẹp như thế nhưng hắn lại không nhìn được.

Ai cũng không biết hắn đã lang thang trong giấc mơ đi đến nơi nào.

Trừ hắn.

Hắn sống trên đời hai mươi chín năm, đi qua rất nhiều nơi. Từ những trận đấu đầy bom đạn trên chiến trường, đến chiếc bàn tròn chính trị, rất nhiều người hận hắn, sợ hắn, cũng có nhiều người cam nguyện phục tùng hắn, thậm chí cũng có rất nhiều cô gái yêu hắn. Nhưng những nơi này đối với hắn mà nói, chỉ là một kí hiệu trên bản đồ.

Trí nhớ chân chính của hắn chỉ là cuộc sống ở Thượng Hải khi còn nhỏ, những năm tại Bỉ, và có cả cuộc hành trình đến Đông Nam Á khi mới mười bốn tuổi ấy. Lần đó, đích đến cuối cùng của cuộc hành trình chính là Uyển Đình.

Đây là việc duy nhất hắn tự mình quyết định.

Hắn rất muốn nhìn Myanmar, quốc gia tin tưởng Phật giáo, mà Uyển Đình là con đường tốt nhất để đến đó.

Uyển Đình là biên giới phía Tây Nam, chỉ cần đi qua một cây cầu là có thể tới nơi hắn muốn đến. Có núi có sông, có rừng mưa nhiệt đới, cũng có những trạm biên phòng quốc gia, còn có rất nhiều người Đông Nam Á. Hắn lúc đó là một thiếu niên, cảm thấy rất hứng thú với nơi này. Nhưng hắn không biết, đó cũng là nơi có chợ đen ngầm lớn nhất Đông Nam Á, cái gì cũng có thể mua bán, bao gồm cả con người.

Đêm khuya, bên trong khách sạn, hắn bị người bịt mặt, trói lại mang ra ngoài.

Là vì ở chợ đen có người ra giá, muốn mua mạng của hắn.

Khi đó, hắn gọi là Trình Mục.

Sở dĩ thiếu một chữ “Dương” bởi vì hắn đã cắt đứt quan hệ với Trình gia, đáng tiếc, huyết thống là một điều không thể xóa bỏ, hắn vẫn bị liên lụy. Ông ngoại hắn xuất thân là một nhà tư bản, chưa bao giờ tham gia vào thế giới đen tối này. Mẹ hắn mới gả cho cha được một năm đã li hôn, dẫn hắn trở lại Thượng Hải, nên hắn cũng không có liên quan nhiều đến Trình gia.

Thậm chí là sau khi cha mất, Trình gia cho người đến báo tin, mẹ mới biết được chuyện làm ăn của cha.

Cho nên hắn bị trói, hoàn toàn là ngoài ý muốn.

Việc ngoài ý muốn này đã hại chết toàn bộ những người đi theo hắn. Những người đó, cả đời còn chưa thấy qua cảnh bắn nhau, đến đây lại bỏ mạng. Có một cô bé Miêu tộc [2] cũng bị trói như hắn sau đó đã mang theo hắn chạy trốn. Hai người trong đêm khuya trốn vào rừng rậm, dưới chân đều là thực vật hoang dã. Khu rừng có những âm thanh khiến người ta sợ hãi, bọn họ phát hiện, sau lưng có mấy người đàn ông trưởng thành đang đuổi theo.

Cô bé Miêu tộc sợ hãi, cuối cùng vứt bỏ hắn mà trèo lên cây đại thụ cao đến mấy thước.

Chỉ có hắn ghé vào bụi cỏ, hai tay nắm chặt thành quyền, nghe âm thanh đang tới gần.

Hắn cầu nguyện, nếu Phật tổ ra tay cứu giúp, hắn nguyện ý quy y cửa Phật. Từng đoạn từng đoạn kinh Phật không ngừng được niệm trong đầu, tim hắn đập càng lúc càng chậm, sợ hãi tràn ngập, thậm chí không nhớ được câu tiếp theo của bài kinh là gì.

Tiếng thở dốc, phỉ nhổ, còn có âm thanh mắng chửi, có vô số ánh sáng chiếu đến khiến cho nơi ẩn nấp của cô bé Miêu tộc bại lộ, cô bé bị những người đàn ông dùng súng bắn chết. Thi thể rơi từ trên cao xuống, khắp nơi đều là máu, ướt át sền sệt, bắn vào mắt hắn.

Hắn không dám lau, cũng không dám động đây, ánh mắt đau đớn kịch liệt, tầm mắt đều là máu đỏ tươi.

Hắn không dám niệm Phật nữa.

Hắn bắt đầu học theo dáng vẻ của di ở trong nhà, bắt đầu cầu nguyện thượng đế. Nếu trên thế giới có thượng đế, hắn sẽ tin tưởng, nếu thượng đế vươn tay cứu giúp, hắn cam nguyện trở thành tín đồ.

Không có ánh sáng như trong truyền thuyết, cũng không có sự cứu giúp như hắn cầu nguyện.

Chỉ có trái tim càng đập càng sợ hãi, còn có tiếng vui cười của những người đàn ông. Họ đe dọa hắn phải lập tức xuất hiện, nếu không sẽ đem hắn lột da rút gân, bán cho những bộ tộc ăn thịt dã man.

Hắn bước gần đến bọn họ một bước, đột nhiên nghe tiếng súng vang lên, có người ngã xuống trong nháy mắt, sau đó là một trận bắn nhau. Vô số viên đạn xuyên qua thân cây, mùi thuốc súng nồng nặc kết hợp với mùi máu, tiếng nổ âm âm khiến hắn giật mình. Một người đàn ông gần chết nằm gần đó nhìn qua, đã thấy hắn rồi.

Người đó miệng khép mở, không thể nói ra nửa chữ, rồi chết đi.

“Anh, ở đó có người sao?” Bỗng nhiên có tiếng của một cô bé.

“Người? Không phải chết hết rồi sao?”

Thiếu niên kia tuy rằng nói như vậy nhưng vẫn đến kiểm tra.

Trong tay thiếu niên cầm một khẩu súng nhỏ, không ngừng ngọn giáo dài đâm, chọc vào những bụi cỏ mà hần đi qua.

“Hừ.” Cô bé bỗng nhiên giữ chặt thiếu niên, chỉ chỉ vào cái nơ nhỏ trên mặt đất, “Không cho tìm, tìm được rồi anh sẽ giết họ diệt khẩu.”

Thiếu niên ôm bả vai của cô bé: “Bắc Bắc của anh mềm lòng sao?”

Cô dạ một tiếng rồi ngồi xổm xuống nhìn thi thể của cô bé Miêu tộc kia. “Có thể Abu Jung đang truy đuổi những đứa nhỏ, có một người chết thật thảm, số còn lại hãy để họ trốn đi đi.”

Hần không biết có phải cô bé đó đã thấy hần hay không.

Hần thấy được cô.

Gương mặt rất nhỏ, khóe mắt khê nhếch, con ngươi màu đen.

Đó là cô bé xinh đẹp nhất mà hần từng gặp qua.

Nam Bắc dần dần đã có ý thức nhưng vẫn rất suy yếu, không thể nói thành câu hoàn chỉnh, theo bản năng muốn vuốt ve bụng của mình. Đáng tiếc, Đỗ rất cẩn thận, ngay cả khi cô bệnh nặng như thế vẫn trối cô như cũ.

Chẳng qua là đổi dây thừng thành dây vải mà thôi.

Nam Bắc khi biết được bản thân không thể làm động tác đơn giản này thì không nói lời nào, nhắm hai mắt lại.

Bác sĩ già kia mở to đôi mắt mù, xác định phương hướng của cô, nhắc nhở cô phải chú ý những gì khi ăn uống, phải hoạt động thể nào, dưỡng thai ra sao.

Nói rất nghiêm túc, dường như không biết cô đang bị trối.

Đỗ sợ bất kì kẻ nào cũng có thể tiết lộ tung tích của hần, sau khi xong việc cũng nhốt bác sĩ trong một căn phòng, hứa hẹn sau khi hần rời đi thì sẽ thả bác sĩ ra, hơn nữa sẽ trả tiền công thật cao. Đối với Nam Bắc đang bị trối, hần chỉ nói thần kinh cô có vấn đề quan trọng, sợ cô làm hại chính mình cùng đứa bé.

“Nước Mỹ bán cho UAE hơn 400 bom siêu phá boongke [3].” Đỗ xem tin tức quốc tế trên tivi, “Rất nhanh sẽ vượt qua Moscow về số lượng vũ khí bán ra.” Hần kiêu ngạo nói, “Rất nhanh.”

Nam Bắc không nói được lời nào.

Cô biết, người này đang trong trạng thái điên cuồng.

Mà cô chỉ muốn bảo vệ đứa con của Trình Mục Dương.

Nghĩ đến cái tên này, lòng của cô lại hung hăng đau đớn, thân mình cuộn lại.

Bác sĩ bắt mạch của Nam Bắc, phát hiện sự bất thường gì đó của cô, tay dừng lại rồi nói với Đỗ: “Cô ấy đã bị trối lâu lắm rồi, cần mát xa tay chân, nếu không...” Đỗ vẫy tay đánh gãy lời nói của bác sĩ, bảo cô bé Philippines còng cổ tay phải của Nam Bắc vào đầu giường rồi mới tháo vải trối tay chân cho cô.

Hần luôn nắm khẩu súng trong tay, như là một bộ phận của cơ thể.

Bác sĩ nắm một bàn tay của cô, chậm rãi mát xa, giúp cô khơi thông huyết mạch.

Cô bị trối chặt hơn mười ngày, ngay cả đi toilet hai chân cũng bị trối, bị súng chĩa vào trán. Đây là lần đầu tiên hai chân được tự do, lại được bác sĩ mát xa nên chân trái dần dần có thể hoạt động được.

Sau đó là chân phải, tay trái.

Cô nhắm mắt, cảm giác được máu trong cơ thể đã bắt đầu chảy thông suốt.

Chỉ có tay phải vẫn bị khóa ở đầu giường.

Đỗ đang xem tin tức trên tivi: “Mỹ hợp tác cùng UAE trong các lĩnh vực lọc dầu, quân sự, hàng không, cùng du lịch. Tất cả đang trong tiến trình đàm phán.” Đỗ bỗng nhiên tắt tivi, có chút cáu gắt vỗ cái bàn: “Tốt hơn chưa?”

“Thêm một chút nữa.” Bác sĩ nói.

Nam Bắc bỗng nhiên rên rỉ, như là bị đau chỗ nào đó.

Đỗ nhìn cô.

Thân thể cô bỗng nhiên co rút, tay trái nắm chặt đùi phải, bởi vì bị bịt miệng mà không thể nói được gì, nhìn vào có thể thấy cô rất thống khổ. Đỗ vốn phiền chán trong lòng thấy cô như vậy thì khẩn trương đứng lên đi qua: “Sao lại như vậy? Cô ấy có vấn đề gì không? Có thể sanh non hay không?”

Hắn liên tục hỏi bác sĩ mấy vấn đề.

Nói chưa dứt thì cảm thấy da đầu phát đau, Nam Bắc nắm mạnh tóc Đỗ kéo đầu hắn đập vào đầu gối của cô. Nháy mắt đau đớn ập đến, hắn muốn lui về sau thì bị bác sĩ ôm mạnh thắt lưng.

Tất cả mọi việc xảy ra quá nhanh.

Nam Bắc dùng hai đùi kẹp cổ hắn, sau đó hướng đầu hắn đập vào tường. Sau một âm thanh va đập lớn, Nam Bắc nhanh chóng đoạt được súng, chĩa vào tháo dương của Đỗ.

Trận đấu ngắn gọn kia đã dọa cô bé trong phòng.

Cô bé thấy ông chủ của mình bị bắt thì xoay người bỏ chạy, ra khỏi cửa lại bị cảnh tượng bên ngoài làm cho sợ hãi. Có bốn năm khẩu súng nhắm thẳng vào trán cô bé.

Dưới ngọn đèn đỏ sậm, một người đàn ông cao lớn hạ thắt lưng cúi xuống.

“Sợ sao?” Hắn dùng ngôn ngữ Philippines, không mang theo bất cứ tình cảm nào, lạnh lùng hỏi cô bé.

Cô bé ngay cả lắc đầu cũng không dám. Người này, so với cảnh tượng lúc này còn đáng sợ hơn gấp trăm lần.

Ánh mắt màu đen, gần như không có một chút ánh sáng.

Đây là một đôi mắt dày đặc sát khí.

Nam Bắc không ngừng thở dốc, nhìn thấy người ở cửa thì ngực đau đớn. Hơn mười ngày bị trói, hơn nửa lại bệnh nặng mới khỏi, còn có việc của Trình Mục Dương, còn có đứa bé, cô đã hoàn toàn sức cùng lực kiệt.

Trước khi bác sĩ kia ám chỉ cô, cô cũng không biết mình có cơ hội thoát thân như vậy.

Người đàn ông kia đi về phía cô, Nam Bắc đã bắt đầu lấy lại được sức lực, vươn một bàn tay ra. Người đàn ông nhanh chóng cầm chặt tay cô, sau đó lấy chìa khóa trên người Đỗ mở còng tay cho Nam Bắc.

Nam Hoài không đành lòng nhìn dáng vẻ hiện nay của cô, thấp giọng nói: “Anh canh giữ bên ngoài hơn mười ngày, sợ làm bị thương đến em nên không dám cứng rắn tiến vào.”

Cô lại giống như trước đây, vùi vào lòng hắn, không rên một tiếng.

Không khóc cũng không động.

Nam Hoài ôm cô từ trên giường đứng dậy, nói với những người đàn ông ở phía sau: “Từ giờ trở đi, Nam Bắc đã chết, Nam gia sẽ làm tang sự lớn. Trong vòng mười năm, tôi không muốn thấy người của CIA xuất hiện ở Đông Nam Á.” Hắn nhìn Nam Bắc ở trong lòng, “Nói với bọn họ, những lời của tôi, tuyệt đối không phải nói đùa.”

Hắn không cho phép có người biết Nam Bắc ở đâu.

Càng không cho phép bất cứ ai có cơ hội uy hiếp đến an nguy của cô.

—Hết chương 35—

Chú thích:

[1] Đại lục Siberia là vùng đất rộng lớn gần như nằm trọn trong nước Nga, chiếm gần toàn bộ phần Bắc Á và bao gồm phần lớn thảo nguyên Á-Âu. Vùng đất này bắt đầu từ phía đông dãy núi Uran trải dài đến Thái Bình Dương; phía bắc là Bắc Băng Dương xuống phía nam là các ngọn đồi miền bắc Kazakhtan và có biên giới với Mông Cổ và Trung Quốc. Trừ phần tây-nam không nằm trong lãnh thổ Nga, các vùng khác nhau của Xibia chiếm tới 77% diện tích nước này, trong khi đó chỉ chiếm có 22% dân số toàn Nga.

30. Chương 36

Chương 36: Nam thị Nam Hoài (3)

Edit: Nguyệt Sắc

Mười một tuần sau.

Moscow.

Ở quốc gia này, hắc bang khổng chế kinh tế, chiếm hơn 2% tổng kinh tế quốc dân, thậm chí là 3%. Moscow cũng là thành phố lớn nhất châu Âu, từng nơi đều có một thể lực nhất định.

Ví dụ như trong khu rừng gần đó, là một trang viên độc lập.

Chủ nhân đang bị thương, mọi người trong trang viên đều im lặng, từ chối tất cả những người muốn hỏi thăm tin tức.

Catherine chạy xe đến cửa lớn thì bị ngăn lại, không chỉ có cô, tất cả khách đến đều bị ngăn ngoài cửa.

Cô trực tiếp gọi điện thoại cho quản gia. Quản gia lễ phép xin lỗi: “Thật có lỗi, thưa tiểu thư Catherine, ngài ấy đang nghỉ ngơi.” Catherine tựa vào cửa xe, nhìn chỗ sâu nhất trong trang viên, nhẹ giọng hỏi: “Anh ấy vẫn chưa tỉnh sao?”

“Tôi hôm qua có tỉnh, nhưng sau đó lại ngủ tiếp.”

Catherine trầm mặc không nói.

Đến tận cùng là bị thương nghiêm trọng thế nào mà khiến hấn ru rú trong nhà đến mấy tháng? Cô không có quyền đến thăm bệnh, mỗi lần đến đây chỉ có thể ở ngoài cửa sắt hi vọng thấy hấn. Lần này cũng vậy.

Bởi vì Trình Mục Dương đã có hồ sơ phạm tội tại CIA, tội gây chiến tranh cùng với tổ chức khủng bố, bị truy nã trên phạm vi toàn cầu. Nếu trước kia hấn bị CIA âm thầm ám sát thì hiện nay hấn đã bị truy nã công khai trên toàn thế giới. Mà cuộc tra tấn hấn đến suýt chết của CIA tại Philippines kia lại không hề được nhắc tới, như chưa từng xảy ra.

Gây chiến tranh cùng tổ chức khủng bố, đây là kẻ thù chung của thế giới.

Vì ngăn chặn dư luận quốc tế, Trình Mục Dương thật sự phải chết. Nếu không, Mỹ sẽ yêu cầu với Nga về việc dẫn độ Trình Mục Dương, khi đó Trình gia sẽ gặp phiền toái rất lớn.

Cho nên hiện tại ở Moscow, chỉ có (tên tiếng Nga của Trình Mục Dương, có nghĩa là ánh mặt trời).

Trong phòng, Trình Mục Dương nằm trên ghế, bác sĩ bao vây xung quanh, còn có mấy chàng trai cùng cô gái, người đứng người ngồi, đợi thay thuốc cho hấn. Tất cả mọi người đều không nói gì, chỉ có tiếng vang rất nhỏ của những dụng cụ y tế.

“Chợ người Hoa lớn nhất tại Moscow đã nhận được thông báo phải ngừng hoạt động.” A Mạn nhẹ giọng nói, “Rất nhiều thương nhân người Hoa muốn chúng ta ra mặt. Gần đây nhiều tổ chức lên kế hoạch bắt cóc và

tổng tiền người Hoa, một lượng lớn người gia nhập vào bọn đầu trọc, đã có mười mấy học sinh Trung Quốc ở Moscow bị mất tích.”

“Nếu có người Hoa chết, cảnh sát chỉ kết án rất đơn giản.” Người đàn ông từng giúp Trình Mục Dương gỡ bom trên thuyền tiếp tục nói: “Quan chức cầu kết với bọn cướp, bọn họ thật sự nghĩ đã chết sao? Mới vừa rồi còn mượn tay chúng ta thanh toán gián điệp của CIA tại Moscow và nhà máy hạt nhân, bây giờ lại nhắm súng vào chúng ta sao?”

A Mạn cười rộ lên: “Tạ luật sư, bình tĩnh, Trình gia hơn một trăm năm nay cũng không phải chưa gặp chuyện này.”

Tạ Thanh nhún vai: “Tôi rất bình tĩnh.”

“Bình tĩnh là tốt rồi.” A Mạn hé miệng cười, “Đừng quên chúng ta cũng là cướp.”

“Moscow đã vào cuối mùa thu. Người Trung Quốc rất coi trọng tết âm lịch, tôi hi vọng những người Hoa ở đây có thể qua một năm mới tốt lành.” Trình Mục Dương nói rất chậm. Các bác sĩ cùng những người khác đều hiểu chuyện, thấy hắn mở miệng thì nhanh chóng rời khỏi phòng, “Nếu Moscow không thể quản lý tốt cơ cấu cảnh sát của họ thì tôi không ngại miễn phí một số vũ khí cho các tổ chức phi chính phủ đâu, ví dụ như Chechnya [1]?”

Sống ở Moscow lại có thể uy hiếp giới chức chính phủ.

Chỉ có thể là Trình Mục Dương.

“Tôi sẽ nói với bọn họ khéo một chút.” A Mạn thở dài, “Nếu làm vậy, tiền lời thu được trong năm nay sẽ không còn rồi.”

Trình Mục Dương cười một cái, không nói gì.

Thể lực của hắn không tốt, cần thời gian nghỉ ngơi rất dài, cũng không thể nói nhiều được.

Bị trọng thương như vậy, có thể sống sót đã là kỳ tích. Những việc còn lại, ai cũng không dám cưỡng cầu.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện, hắn bỗng nhìn Ninh Hạo vẫn im lặng: “Có tìm được tư liệu nào của CIA về vụ nổ khí đó không?” Ninh Hạo do dự nói với hắn, “ , tôi chỉ thấy hình ảnh anh giết người, không còn gì khác. CIA hẳn là có quan hệ rất tốt với Nam gia, cho nên chủ động xóa mọi chứng cứ liên quan đến họ.”

Lúc trước, khi Trình Mục Dương nhảy xuống biển ở Philippines, hắn dám trêu đùa ông chủ ôm một cô gái cùng bỏ trốn, lãng mạn cực kỳ.

Nhưng sau khi Trình Mục Dương tỉnh lại, hắn đã điều tra cái chết của đại tiểu thư Nam gia, không dám vui đùa nữa. Trình Mục Dương đã trở nên rất khó đến gần.

Trình Mục Dương gật đầu.

Tất cả mọi người đã biết hắn mệt mỏi, trước khi đi qua căn phòng bên cạnh, hắn bỗng nói với người rời đi sau cùng: “Tạ Thanh, đưa tôi một quyển sách.”

“Cái gì?” Tạ Thanh nghĩ bản thân nghe lầm.

“Một quyển sách, quyển nào cũng được.” Giọng hắn trầm thấp.

Tạ Thanh không dám mở miệng hỏi, từ trên giá sách lấy một quyển sách đưa đến tay hắn. Trước khi cửa khép hẳn, Tạ Thanh nhìn thấy Trình Mục Dương im lặng mở quyển sách ra, phả lên gương mặt hắn rồi nằm nghỉ ngơi trên ghế.

Không nhúc nhích, giống như đã ngủ say.

Toàn bộ căn phòng chỉ có tiếng vang có quy luật của máy móc.

Một quyển sách đã mang đến bóng tối.

Ngăn cách mọi giác quan của Trình Mục Dương với tất cả.

Tết âm lịch.

Bỉ.

Một lâu đài ở Đông Bắc được xây dựng vào thế kỷ 18. Tại đây từng có một gia đình quý tộc nhưng gia cảnh nghèo nàn sinh sống. Sau khi nam chủ nhân qua đời toàn bộ gia đình đều chuyển đến thủ đô Brussels.

Tòa lâu đài này được một người Anh mua lại, sửa chữa qua một lần.

Tòa lâu đài hình tháp, có thể trực tiếp đi lên đỉnh lâu đài.

Nam Bắc ngồi ở sofa dài trên căn phòng ở ngọn tháp, nhìn bầu trời qua một lớp kính.

Chân của cô hơi sưng, bác sĩ sinh sản mời đến từ Trung Quốc có nói, nếu chân bị sưng thì có thể là sinh con gái. Nam Bắc vẫn không ọi người nói giới tính của đứa bé với cô, trong mấy tháng mang thai luôn luôn mong chờ.

Mười hai giờ đêm, có một cuộc điện thoại đúng giờ gọi đến.

Căn phòng trên tháp chỉ có mình cô, Nam Bắc trực tiếp nhắc máy.

“Bác Bắc, năm mới vui vẻ.” Giọng của Thẩm Gia Minh có vẻ rất vui sướng, “Ý anh nói là tết âm lịch vui vẻ.”

“Vâng, đã biết.” Cô ôm tấm thảm bằng lông cừu.

“Đứa con bảo bối của anh thế nào?”

“Không biết.” Nam Bắc thản nhiên nói, “Muốn hỏi thăm ai thì trực tiếp mà hỏi.”

“Bác Bắc, đứa nhỏ sinh ra phải cần có ba.”

Cô không thích thảo luận về vấn đề này.

Nhưng có người đi cầu thang lên, thay cô trả lời vấn đề này: “Đứa nhỏ sẽ gọi tôi là ba.” Nam Hoài đi tới, đưa cho cô một ly nước táo. “Như vậy nó sẽ có cả cha lẫn mẹ, sẽ không có bóng ma trong tâm lý. Sau này, tài sản Nam gia đều thuộc về nó, cũng sẽ không có ai dám uy hiếp con của tôi.”

Thẩm Gia Minh cầm nín hoàn toàn.

Đối với một người anh trai cố chấp thì người nào cũng là người ngoài.

Trên thế giới này, người có thể thản nhiên nói ra những câu như vậy, cũng chỉ có Nam Hoài.

Nếu không phải một tháng trước Nam Bắc mắc chứng trầm cảm trước khi sinh, uy hiếp đến tính mạng, Thẩm Gia Minh căn bản cũng không biết cô công sống. Lúc Thẩm Gia Minh vất vả đến nơi, khi cửa mở ra hẳn có chút sợ hãi, sợ chuyện Nam Bắc còn sống không phải là sự thật.

Nam Hoài rất nhanh cắt đứt điện thoại.

Bắt đầu nói chuyện với Nam Bắc.

“Bác sĩ nói, cục cưng bắt đầu từ tháng sau sẽ từ từ chuyển đầu xuống dưới.”

“Đúng vậy, cũng sắp sinh rồi.” Nam Bắc vỗ tay vào cái bụng, “Nghe nói nói đầu hướng lên trên sẽ khó sinh. Ở cổ đại, những ca khó sinh mà chết đều là do đầu ở trên.”

Ánh mắt Nam Hoài tối đen, rất nghiêm túc nhìn cái bụng hở ra của cô: “Nó sẽ đảo đầu chứ? Hai mươi bốn giờ là có thể đảo đầu xong sao?”

Cô nghĩ nghĩ.

Quả là vấn đề khó khăn.

Không thể trả lời, cô ôm thảm nhưng cười rộ lên: “Anh, sao anh không hỏi cục cưng có thể bị sắc nước hay không?”

Nam Hoài cười: “Việc này anh biết, bởi vì cục cưng không dựa vào phổi để hô hấp.”

Hắn làm rất nhiều việc để chuẩn bị, không gì có thể quan trọng hơn việc đưa bé này thuận lợi ra đời.

Bởi vì hắn biết, Nam Bắc xem đứa bé này còn quan trọng hơn cả mạng sống của cô.

Người em gái này, từ khi hắn mười tuổi đã mang cô bên cạnh. Khi đó cô biết nói rất trẻ, đến khoảng ba tuổi mới bắt đầu có thể biểu đạt được suy nghĩ của mình. Khi cô ba tuổi, mục đích sống của hắn rất đơn giản, chỉ có hai từ, trả thù và em gái. Trả thù, hắn đã dùng mười lăm năm hoàn thành. Còn em gái, hắn nghĩ đã làm được cho cô những điều tốt nhất.

Cho đến khi hắn phát hiện Nam Bắc lên thuyền của Chu gia, hắn bắt đầu có dự cảm xấu.

Cuối cùng, hắn tìm được cô, ở Manila, trong một căn phòng dơ bẩn cũ kỹ, bị nhốt cùng tra tấn hơn mười ngày. Khi đó, cô lại khôi phục dáng vẻ khi ba tuổi, không nói lời nào, không khóc không cười. Một nhọc thì ngủ, đói bụng sẽ chờ hắn lấy cơm cho cô ăn.

Đến khi cô mang thai sáu tuần thì mắc phải chứng trầm cảm nghiêm trọng.

Thậm chí bắt đầu không nhìn đến bất cứ ai, bao gồm cả Nam Hoài.

Một đêm, hắn rút cục cũng bộc phát mà lớn tiếng: “Em đừng tưởng rằng hắn đến cứu em? Nếu hắn không trở về đó, CIA nhất định sẽ mang em trở về Uyển Đình! Anh chưa thấy người đàn ông nào ngu xuẩn như vậy! Hắn trở về thì có ích gì? Có thể giúp được gì cho em? Cái gì cũng không làm được? Hắn có chết cũng không hết tội, có biết hấy không?”

Lúc đó Nam Bắc tựa trên ghế nhìn hắn.

Hắn còn nói rất nhiều.

Nhưng Nam Bắc hình như nghe không hiểu.

“Bắc Bắc.” Hắn cảm thấy sợ, cuối cùng ngồi xổm xuống trước mặt cô, “Hắn đã chết, còn em vẫn đang sống.”

Nam Hoài nắm lấy tay cô.

Thật lâu sau, Nam Bắc cũng mở miệng thở dốc, lẩm bầm lẩm bầm: “Anh, nếu có người lấy em uy hiếp anh, muốn bắt anh, anh sẽ làm thế nào?” Hơn mười ngày không mở miệng, thanh âm của cô có chút kỳ quái.

Nam Hoài sờ sờ đầu cô: “Dùng anh đổi em.”

“Nếu sau khi anh đến, bọn họ giết anh trước, sau đó giết em thì sao? Có phải rất ngu xuẩn hay không?”

“Việc này không quan trọng.” Nam Hoài trả lời cô, “Việc anh không thể chịu đựng được là, anh còn sống, nhưng em đã chết.”

Nam Bắc không có hồi lại.

Cô nghĩ, Trình Mục Dương có lẽ cùng nghĩ vậy. Hắn có thể có nhiều cách lựa chọn hơn, có thể làm mình bình tĩnh hơn để xử lý, nhưng cuối cùng vẫn chọn cách ngu xuẩn nhất. Qua một lát, cô mới thấp giọng nói: “Về sau, chúng ta không bao giờ nhắc đến hắn nữa.”

“Được.”

Vào buổi tối kia, Nam Hoài đáp ứng với cô, không bao giờ nhắc tới Trình Mục Dương nữa.

Bắt đầu từ ngày đó, bọn họ không hề đề cập đến chuyện này.

—Hết chương 36—

31. Chương 37

Chương 37: Gặp lại bên “tượng Phật” (1)

Edit: Nguyệt Sắc

Hai năm sau.

Bầu trời Moscow, mưa gió không ngừng, tầng mây dày đặc bao trùm trên những ngọn cây, có cảm giác rất áp lực. Đây là thời tiết mây thấp ở Moscow, đã từng xuất hiện vô số lần dưới cây bút của các họa sĩ Nga.

Có một người châu Âu mặc áo gió lướt nhanh trên đường.

Cho đến khi có chiếc ô tô màu đen dừng lại bên cạnh hắn mới nhẹ nhàng thở ra, chào hỏi một tiếng với người trong xe, cửa xe nhanh chóng mở ra. Người Châu Âu kia tiến vào trong xe, người cùng xe biến mất ở đầu đường.

“Bạn cũ, sao lại đến đây?” Kyle nhận lấy bình rượu, “Anh có quyền có thể như vậy còn cần tôi bảo vệ sao?”

Kyle uống một ngụm rượu trước mặt Trình Mục Dương: “Tôi không cần anh bảo vệ.”

Hắn mặc áo trắng quần đen đơn giản, gương mặt nổi bật dưới ánh đèn vàng càng trở nên xinh đẹp, tuấn tú, ánh mắt sâu thẳm.

Người đàn ông này từng làm cho chính phủ Nga tin rằng họ có thể lật đổ hắn.

Nhất là hai năm trước đây khi hắn bị thương nặng, “Đội lực lượng đặc biệt chống các tập đoàn tội phạm” của Cục an ninh Nga thậm chí đã bắt đầu hành động, chuẩn bị tước mọi lợi ích của hắn, sau đó làm Trình gia biến mất.

Kết quả có rất nhiều nhân viên của Cục an ninh phản bội, trốn ra nước ngoài, công khai vạch trần các thông tin liên quan đến Cục:

Các quan chức cao cấp công khai bán vũ khí cho các chợ đen nhằm đầu cơ trục lợi, thậm chí còn buôn bán ma túy với cả Uzbekistan [1]. Đáng sợ nhất là dân chúng còn biết, người đứng sau những tên tội phạm cướp bóc nổi tiếng tại Moscow chính là một thượng tá lực lượng của Cục an ninh. Người dân rất phẫn nộ.

Tất nhiên còn có cả những hoạt động của Cục an ninh tại Chechnya.

Vì vậy trận đấu này, chỉ có một phương pháp giải quyết: cả hai bên bắt tay giảng hòa, tiếp tục quan hệ hữu nghị.

Nhiệm vụ của Kyle lần này chính là bảo vệ tội phạm bị truy nã quốc tế Trình Mục Dương xuất ngoại du lịch.

Kyle có chút ngạc nhiên: “Nghe nói, vì chuyến xuất ngoại này của anh mà cục chúng tôi đã điều động đến bốn tổ đặc công, nhưng anh lại muốn đi một mình.”

“Tôi đang chơi một trò chơi nhỏ với CIA.” Trình Mục Dương tiếp tục đưa rượu cho Kyle, “Có các anh tham gia thì có vẻ thuận lợi hơn chút.”

Kyle bật cười.

Hắn đương nhiên biết đây không chỉ đơn giản là một chuyến du lịch.

Chỉ là tò mò vì cái gì mà Trình Mục Dương phải đích thân đi: “Trò chơi rất nguy hiểm sao? So với trò hai năm trước thì thế nào?”

“Ở Philippines, tuy rằng tôi tìm được đường sống trong chỗ chết, nhưng tôi vẫn thua.” Thanh âm Trình Mục Dương rất thấp, trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Tôi mất đi người phụ nữ của mình, mất đi cả thân phận. Cho nên lần này, tôi cần thắng trở về.”

“Thắng?” Kyle không thể nhìn thấu ánh mắt hắn.

“Làm thân phận của tôi trở thành công khai, trở thành người yêu hòa bình trên thế giới, trở thành nhà từ thiện.”

Kyle huýt sáo.

Từ tội phạm chiến tranh trở thành người yêu hòa bình thế giới, mục tiêu này cũng thật lớn.

Hắn là một người rất thông minh, lấy thân phận công dân liên bang, dưới sự bảo vệ của Cục an ninh Nga, đoạt lại thân phận của chính mình.

Kyle thấy hắn âm hiểm nhưng cũng rất bội phục hắn.

“Tôi rất tiếc khi không thể cứu anh sớm hơn ở bờ biển Philippines năm đó. Khi đó anh không nằm trong nhiệm vụ chính của tôi.”

Lúc đó hắn đang thực hiện nhiệm vụ, suy nghĩ có cách cứu Trình Mục Dương hay không, nhưng đáng tiếc thực lực hai bên quá chênh lệch, Kyle chỉ có thể chờ cơ hội. Kỳ thật, hắn không hy vọng quá nhiều, nếu không phải Trình Mục Dương giết hầu hết những người ở đó, nếu không phải Đỗ kích hoạt thuốc nổ rồi giết đồng đội của hắn, Kyle cũng không có cơ hội cứu Trình Mục Dương ra.

“Dù thế nào đi nữa vẫn rất cảm ơn anh.” Trình Mục Dương uống một ngụm rượu, tầm mắt chuyển ra ngoài cửa sổ.

Trình Mục Dương này.

Là uy hiếp lớn nhất với người Mỹ, hắn nắm trong tay rất nhiều tư liệu tuyệt mật.

Moscow chính là một ví dụ, không phải nơi đó đã ăn phải một quả bom nguyên tử của hắn sao? Hắn quả thực là nắm trong tay rất nhiều bí mật.

Cho nên.

Kyle nghĩ rằng, Trình Mục Dương này có lẽ nên làm đại sứ từ thiện thì tốt hơn, có thể sống yên bình đến chết.

Khi máy bay thông báo sắp hạ cánh xuống sân bay Riyadh [2], Kyle rốt cục cũng biết đích đến của hắn.

Là Ả Rập Saudi [3].

Kyle lấy hộ chiếu ra, Trình Mục Dương nhìn thấy thì đưa một quyển hộ chiếu mới mà A Mạn đã chuẩn bị cho hắn.

“Không nên dùng hộ chiếu Anh ở đây.” Trình Mục Dương nói. “Hai năm gần đây, quan hệ giữa Anh và Ả Rập Saudi có chút không tốt.”

“Không tốt?”

“Gần đây, vợ của một thành viên hoàng thất nơi này đi thăm Anh quốc thì có tình nhân. Xin Anh quốc cho tị nạn chính trị [4], chính phủ Anh phê chuẩn. Vì vậy, quan hệ hiện tại của hai nước hơi căng thẳng.”

“Trình.” Kyle tươi cười, “Anh còn thích xem tin tình cảm sao?”

Trình Mục Dương nhìn hắn một cái: “Điều làm tôi thấy hứng thú là việc này có chút trùng hợp. Hai năm trước, có vấn đề xuất hiện trong cuộc giao dịch máy bay chiến đấu giữa Anh và Ả Rập Saudi, có kẻ hối lộ. Cuối cùng thủ tướng Anh ra mặt để ngăn cản cuộc điều tra, bây giờ lại xảy ra chuyện này, không phải là rất thú vị sao?”

Kyle thở một hơi: “Ai đưa hối lộ?”

“Không biết.” Trình Mục Dương thản nhiên nói, “Mặc kệ người đó là ai, điều này đối với tôi rất tốt. Chứng minh rằng, những vụ giao dịch vũ khí công khai thế này không thuận lợi, việc làm ăn của tôi càng thuận lợi.”

“Đáng tiếc tôi hoạt động về lĩnh vực gián điệp trong Cục an ninh.” Kyle cười, “Không phải trong tổ chống tập đoàn tội phạm. Nếu không những lời vừa nãy của anh có thể ghi âm lại làm chứng cứ.”

Hai vị bác sĩ đi theo bắt đầu kiểm tra Trình Mục Dương theo thường lệ. Hắn không trả lời ngay mà mang tay áo vén lên, sau khi tiêm xong mới chậm rãi thả tay áo xuống, nói: “Tổ chống tập đoàn tội phạm của Cục an ninh, đó mới là tập đoàn tội phạm lớn nhất. Nếu anh cần chứng cứ buộc tội họ, tôi có thể đưa ra.” Hắn cười một cái, “Bao gồm hồ sơ, giấy tờ cùng với hình ảnh và đoạn băng ghi hình. Mọi thứ tôi đều có một số lượng lớn để đề phòng.”

Kyle nhướng mày, nở nụ cười.

Người này, thật đúng là đáng sợ.

Tất cả mọi người đều biết, rượu mạnh cùng với thuốc không thể cùng tồn tại trong cơ thể, nhưng không ai dám nhắc nhở hắn.

Trước khi Kyle gia nhập Cục an ninh là bác sĩ ngoại khoa. Hắn đã từng cấp cứu cho Trình Mục Dương ở bờ biển Philippines cho nên biết vết thương của Trình Mục Dương nghiêm trọng thế nào. Nếu không phải thân thể của Trình Mục Dương rất tốt thì chỉ sợ đã không thể trở về được Moscow.

Mà Trình Mục Dương trước mắt hắn, trong lúc bác sĩ đang tìm cách kéo dài sinh mạng thì lại dùng rượu mà hao tổn thân thể của chính mình.

Có một đoàn người đứng ở cửa khẩu hải quan đón họ, A Mạn mặc áo đen cùng khăn trùm đầu.

“Đã tìm được hai trong số ba nhà khoa học mất tích.”

“Một người còn lại nằm trong tay CIA?”

“Đúng vậy.” A Mạn nói, “Điều thú vị là thời gian mà nhà khoa học kia xuất hiện lần cuối chính là đang trên đường hành hương đến Ả Rập Saudi...” A Mạn nhẹ giọng trao đổi với Trình Mục Dương. Kyle nghe không hiểu hết nhưng vẫn đoán được, chắc chắn là có một nhà khoa học rất quan trọng đã mất tích tại Trung Đông này.

Người đứng sau khăn định là CIA, mà mục đích là muốn là nhằm vào Trình Mục Dương.

Nơi cuối cùng bọn họ dừng chân là một thị trấn nhỏ tên Siniora.

Tất cả rượu mang theo đều phải để lại trên máy bay.

Đây là một quốc gia cầm rượu rất nghiêm.

Khi ăn cơm, nhiều người biết thói quen của Trình Mục Dương nên đưa hắn một ít bia không cồn. Có bọt, có hương vị bia nhưng không có cồn. May mắn có thêm là bạc hà và rau dưa làm đồ ăn.

Người dẫn đường phát hiện Trình Mục Dương không chán ghét lá bạc hà thì rất kinh ngạc.

“Vợ tôi thích ăn bạc hà.” Trình Mục Dương đơn giản trả lời.

Ả Rập Saudi là quốc gia rất coi trọng gia đình. Nghe Trình Mục Dương nói như vậy thì thấy thú vị, không ngừng hỏi đủ loại vấn đề. Chủ yếu là muốn biết trên thế giới có nơi nào lại thích là bạc hà như vậy.

Giọng Trình Mục Dương rất bình tĩnh: “Vân Nam Trung Quốc, xã Thụy Lệ, thị trấn Uyển Đình.”

Người dẫn đường lập tức lấy laptop ra, muốn google tìm nơi này.

Ninh Hạo ho khan, đổ vào miệng một hỗn hợp nước kì quái, nước trái cây trộn với nước bạc hà: “Hướng dẫn viên a, thứ này uống thật ngon, có phải là đặc sản Ả Rập Saudi không? Chỉ có ở Trung Đông mới có sao?”

Lời nói này đánh bay đề tài lúc này.

Bọn họ ở tại một khách sạn gần sa mạc. Vì bão cát nên bốn phía đồi núi đều có hình thù kì quái, ban đêm cũng có âm thanh thê lương.

Trình Mục Dương nghe tiếng gió, dưới ánh trăng, đồi núi này như một bức tượng Phật, lặng yên không tiếng động, khiến người ta thấy thanh thản. Ở nơi cửa tín đồ Hồi giáo lại nghĩ đến rượu, hắn thật có chút thất lễ. Nhưng hắn cần rượu, cần rất nhiều. Nhiều khi hắn muốn bản thân không còn tỉnh táo nữa.

Hắn không ngừng tự nói với mình, Nam Bắc còn sống.

Bắt đầu từ hai năm trước, hắn vẫn luôn theo dõi Nam Hoài. Hai năm, người đàn ông kia đến rất nhiều nơi, duy nhất chỉ không đến Bỉ, điều này làm hắn phải suy nghĩ. Dù Nam Hoài có nguy trạng giới thể nào đi nữa thì hắn biết Nam Bắc vẫn chưa chết. Bởi vì, người điên kia cũng rất giống hắn, đều coi trọng Nam Bắc.

Nếu cô thật sự đã chết, Đông Nam Á nhất định không bình yên thế này.

Trình Mục Dương đi vào phòng tắm, mở nước, vọt vào tắm nước lạnh.

Tháng 11, Ả Rập Saudi đã tiến vào mùa đông.

Ban ngày, từ sân bay đi ra còn chảy mồ hôi, bây giờ, nhiệt độ là xuống chỉ còn 10 độ. Tuy rằng nhiệt độ trong phòng luôn ấm áp nhưng dù sao cũng là mùa đông, nước tưới vào người sẽ rất lạnh.

Khi hần đang lau khô tóc thì nghe tiếng đập cửa.

Mở cửa ra, Ninh Hạo đang cầm máy tính quơ quơ.

“Ông chủ, Tiểu Phong đã tìm được thứ anh muốn ở Bỉ rồi.”

Trình Mục Dương trong chớp mắt liền phản ứng lấy máy tính. Dưới ngọn đèn đêm rõ ràng là một bức ảnh, có một cô gái cùng một bé gái. Nơi này hần rất quen thuộc, là City Hall Plaza cách Brussels 80km về phía Đông Nam, nhà hàng Trung Quốc quen thuộc kia.

Không phải bức ảnh nào cũng chụp rõ được khuôn mặt.

Toàn bộ nhà hàng chỉ có cô mang theo cục cứng, từng động tác đều nhìn ra được cô rất cẩn thận. Từ việc chọn món đến dứt ăn, sau đó lau miệng, cô còn ngẫu nhiên nắm nhẹ quần áo hôn lên trán cục cứng.

Hần chưa từng thấy qua một Nam Bắc dịu dàng như vậy.

Ngay cả khi không thể nhìn thấy rõ khuôn mặt, hần vẫn biết đó là cô.

Tay Trình Mục Dương lau chưa khô nên có chút trơn, hơi khó cầm máy tính.

Hần phải dựa vào cửa toilet, không ngừng xem hơn bốn mươi tấm ảnh.

Xem đi xem lại, rất nhiều lần.

Hần không nghĩ tới cô có cục cứng.

Trình Mục Dương nhẹ nhàng phun ra một hơi.

Vừa nãy khấn trương nên ngực có hơi đau.

Hần vươn tay nắm chặt lấy bắp vai Ninh Hạo, khó khăn nói: “Tôi làm ba ba.”

Ninh Hạo cũng cười rất vui sướng, còn nói giỡn: “Ông chủ, làm sao biết đây là con gái ông?”

Trình Mục Dương bỗng nhiên ôm lấy cổ Ninh Hạo làm bộ như muốn chặt đứt.

“Tuyệt đối đúng.” Ninh Hạo không giỏi công phu, chủ yếu chỉ dựa vào mấy ngón tay cùng đầu óc nên cũng không dám chọc giận Trình Mục Dương: “Nhưng mà Tiểu Phong nói hần đã để mất dấu họ.”

“Ba ngày.” Trình Mục Dương vươn ba ngón tay, “Nói với Tiểu Phong, trong ba ngày phải tìm cho được vợ cùng với con gái của tôi.”

—Hết chương 37—

32. Chương 38

Chương 38: Gặp lại bên “tượng Phật” (2)

Edit: Nguyệt Sắc

Bỉ.

Nam Bắc tay cầm cái xẻng chăm sóc hoa trong chậu. Cô đội cái mũ rất to, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt, bé gái ngồi bên cạnh cũng đội mũ giống cô như đúc, ngồi xổm xem động tác của cô.

Nhiệt độ trong nhà trồng hoa rất ổn định.

Vì đang là mùa đông nên rất khi có được mặt trời.

“Ba ba đâu?”

“Ba ba ở Trung Quốc.” Nam Bắc nhẹ nhàng nói.

“Ba ba ở Trung Quốc làm cái gì?”

Giọng của cục cưng vừa nhẹ vừa thanh hỏi lại.

Cô cười: “Công tác a.”

“Ba ba vì sao phải công tác?”

“Mua sữa bột cho con ăn a.” Nam Bắc tươi cười tháo bao tay xuống sờ sờ mặt cục cưng.

Cô nhìn ánh mắt cục cưng, màu đen giống hắc, nhưng lông mi rất dài, chớp mắt một cái cô nhớ quá khứ. Trong giấc mơ ở Philippines, thiếu niên Trình Mục Dương cũng im lặng thế này.

“Mẹ.” Cục cưng bỗng nhiên học Nam Bắc, vươn tay nhỏ bé, sờ sờ mặt của cô.

“Sao?” Nam Bắc cũng che mặt mình, đem tay cô phủ lên tay bé.

“Cục cưng ăn không nhiều lắm.” Bé nhỏ giọng nói, “Mẹ kêu ba ba không cần đi công tác.”

Nam Bắc nghe được không biết nên khóc hay cười, chỉ biết gật đầu đáp ứng.

Nam Hoài không thường xuyên đến đây, hắc chỉ ở đây khoảng nửa tháng khi cục cưng vừa mới biết nói. Bình thường, con gái thường rất thích dựa vào cha, cho nên cục cưng rất thích hắc. Thậm chí, sau khi nói được từ ba ba thì chuyện đầu tiên bé làm mỗi ngày chính là đến phòng kêu Nam Hoài rời giường, hơn nữa phải tự tay bé xếp dẹp lê dưới giường chờ Nam Hoài xuống giường mang vào.

Kỳ thật, anh trai chỉ có một ngày ngủ dậy trễ do mệt mỏi.

Hơn mười ngày còn lại hắc đều ngoan ngoãn nằm trên giường giả bộ ngủ, chờ cục cưng xuất hiện.

Có lẽ lúc cục cưng còn nhỏ, cô cần phải giải thích với bé, ba ba này không phải là “ba ba” thật sự. Nhưng mà thấy dáng vẻ hiện tại của cục cưng cô nghĩ có thể không cần nói đến việc này. Để cục cưng có ba ba, có mẹ, mỗi ngày bé đều hỏi vấn đề kì quái, thật sự là việc hạnh phúc nhất.

Buổi tối khi Nam Hoài gọi điện đến, cô cùng hắc nói chuyện này.

Giọng Nam Hoài vẫn dịu dàng, hắc nói hắc sẽ mau chóng giải quyết mọi chuyện, tết âm lịch sẽ đến. Hai người trao đổi về tình hình cục cưng gần đây, nói đến hơn nửa giờ. Nam Hoài đột nhiên hỏi: “Ngày hôm qua em mang theo cục cưng đến Brussels sao?”

Cô chỉ muốn trộm ra ngoài một chút, nhưng vẫn biết không thể giấu diếm được Nam Hoài.

Vì vậy thần nhiên thừa nhận: “Em bỗng muốn ăn đồ ăn ở đó.”

Nam Hoài trầm mặc một lát, cười rộ lên: “Có chút phiền toái nhỏ, ngày mai anh sẽ đổi chỗ ở cho hai người, được không?”

Cô dạ: “Được, dù sao cũng không phải lần đầu tiên.”

Trước kia khi đi học, Nam Bắc ở tại khu nói tiếng Pháp, nhưng khu ở hiện nay của cô, đa số người dân lại nói tiếng Hà Lan. Nhiều khi mang cục cưng ra ngoài phải cần một người phiên dịch. Chỉ có một ít thời gian riêng tư, cô mới dẫn theo cục cưng đến những nơi cô từng đi qua với Trình Mục Dương.

Sau khi chuyển nhà không lâu đã đến tết âm lịch.

Nam Hoài không đến đúng giờ, người đến lại là khách ngoài ý muốn. Thẩm Gia Minh.

Cục cưng tuy rằng lễ phép nhưng có dịch ý rất rõ ràng với Thẩm Gia Minh. Bé luôn dựa vào người Nam Bắc, từ khi ăn cơm tất niên đến khi đi ngủ cũng không chịu rời khỏi cô. Thú vị nhất là chỉ cần Thẩm Gia Minh muốn cùng Nam Bắc nói chuyện, cục cưng nhất định sẽ hỏi cô vấn đề nào đó, đánh gãy câu chuyện của hai người. Mãi đến khi cục cưng đi ngủ Nam Bắc mới có thể mang bé đặt lên giường, nhìn một chút rồi ra khỏi phòng ngủ.

Ngoài phòng ngủ của cô có một phòng khách nhỏ.

Thẩm Gia Minh ngồi ở một chỗ, cầm điều thuốc nhưng không có châm.

“Cai thuốc sao?” Nam Bắc kỳ quái hỏi hần.

“Không có.” Thẩm Gia Minh cười nhìn cô, “Sợ ảnh hưởng không tốt với con nít.”

“Nó đang ngủ. Không sao đâu, anh cứ hút đi, chốc nữa sẽ có người xử lý mùi trong phòng,” Nam Bắc ngồi đối diện hần, “Sao tốt như vậy, tết âm lịch lại đến thăm em.”

“Không có gì.” Thẩm Gia Minh nhẹ nhàng mà thở dài một hơi, “Chỉ là muốn nhìn thấy em một chút.”

Nam Bắc cười: “Sao bỗng nhiên nói chuyện như vậy, gặp chuyện không vui sao?”

“Không có.” Hai tay hần thả điều thuốc trên bàn, tháo mắt kính xuống, “Chơi xúc xắc không?”

“Được, dù sao cũng là tết a.”

Nam Bắc nhờ quản gia đem đến các thẻ bạc sắc sỡ đặt trên bàn.

Thẩm Gia Minh cười cười đẩy các thẻ bạc ra, nhẹ nhàng dùng tay phải lắc lắc cái chén: “Nếu em thắng, anh tặng em một món quà năm mới.” Thanh âm nặng nề có tiết tấu từ cái chén truyền đến.

Như trở về khi còn nhỏ, mỗi lần hần muốn đưa cô quà đều làm như vậy. Sau đó để Nam Bắc thắng, tặng quà cho cô, cứ làm vậy không biết mệt. Dưới ánh đèn đỏ sậm trong phòng, cô nhìn tay Thẩm Gia Minh, nhớ tới đoạn thời gian kia, cuộc sống của cô yên bình vững vàng, không có bất cứ nguy hiểm gì.

Đơn giản chỉ là so sánh điểm số.

Rất dễ.

Thẩm Gia Minh để cô thắng tuyệt đối, cô ra ba con lục (6), sau đó hần ra ba con nhất (1). Nam Bắc nhin không được bật cười: “Gia Minh, anh có thể đến Đài Loan diễn Vua đánh bài được rồi.”

“Anh thích thua hoàn toàn.” Thẩm Gia Minh nửa thật nửa giả cười.

Hần nhìn Nam Bắc, không lấy ra quà tặng, nhưng hình như có gì đó muốn nói.

Chuông điểm mười hai giờ.

Mười hai tiếng chuông, trầm thấp mà có quy luật.

Tân niên, một năm mới .

Nam Bắc cười nói với hần: “Chúc mừng năm mới.”

“Chúc mừng năm mới.” Thẩm Gia Minh nhìn cô, trầm mặc vài giây sau đó mở miệng, “Trình Mục Dương còn sống.”

Chỉ vài chữ đơn giản.

Cô nhìn hần không có phản ứng gì. Thẩm Gia Minh nói lại hai lần, một chữ cũng không đổi, Trình Mục Dương còn sống. Nam Bắc thấy mình phát run, bàn tay không ngừng siết chặt, siết chặt, đến khi thấy đau mới đứng lên: “Anh ấy ở đâu?”

Thẩm Gia Minh sẽ không lừa cô.

Nhưng cô vẫn rất sợ, sợ câu tiếp theo của hần, nói rằng đây chỉ là một trò đùa đầu năm mới.

“Không biết.” Thẩm Gia Minh thấp giọng nói, “Anh chỉ biết, hần còn sống.”

Hần nói xong, cũng đứng lên: “Kỳ thật lần này anh đến đây là do anh trai em bày mưu tính kế.” Hần cười rất tiếc nuối, “Thật là cơ hội tốt, anh vốn nên cầu hôn em.”

Tim Nam Bắc đập rất nhanh.

“Nam Hoài biết rõ hơn anh, em có thể hỏi hần.” Thẩm Gia Minh thấy Nam Bắc sớm đã thất thần, ý bảo cô nên đi, “Mau đi đi, gọi điện thoại cho Nam Hoài sẽ biết tất cả, không cần quan tâm đến anh.”

“Cảm ơn anh, Gia Minh, cảm ơn anh.”

Cô nói xong liền chạy vào thư phòng.

Thẩm Gia Minh cầm điều thuốc giữa hai ngón tay nhìn thư phòng đến xuất thần. Có đôi khi duyên phận giữa người với người chỉ có thể lấy thời gian để xác định. Nếu nói hắn cùng Nam Bắc có sáu bảy duyên phận thì Trình Mục Dương may mắn hơn hắn rất nhiều.

Sự may mắn trong lời nói của Thẩm Gia Minh, có lẽ là một đời một kiếp này.

Hắn nắm điều thuốc trong tay, cười cười, đi xuống cầu thang, rời khỏi nơi này.

Điên thoại được kết nối, Nam Hoài hỏi thăm cục cưng trước.

Cô không trả lời lại hỏi vấn đề của Trình Mục Dương.

Nam Hoài có chút ngoài ý muốn, thậm chí ngay từ đầu ngữ khí phi thường không tốt, áp chế phiền chán của bản thân. Hắn không ngờ Thẩm Gia Minh sẽ nói cho Nam Bắc biết. Nếu hắn không nói, Thẩm Gia Minh không nói, có thể cả đời cô cũng không biết. Là một người anh trai, tận mắt thấy em gái trải qua ranh giới sống chết, cả người đều là vết thương, còn mang thêm đứa bé của hắn trên người. Nam Hoài cảm thấy, hắn không giết chết Trình Mục Dương đã là quá độ lượng.

Nhưng Nam Bắc vẫn cố tình thương Trình Mục Dương như vậy.

“Em muốn gặp anh ấy.” Nam Bắc nói, “Em nhất định phải gặp anh ấy.”

Cho dù Nam Hoài nói thế nào thì cô chỉ lặp lại những lời này.

Cuối cùng hai người đều yên lặng.

Không ai thêm nói.

Qua một lúc lâu, Nam Hoài cuối cùng cũng thỏa hiệp, hắn chỉ có một người thân, đáp ứng cô đã thành thói quen của hắn: “Đừng để tâm trạng của em ảnh hưởng đến cục cưng, ngoan ngoãn ngủ một giấc đi. Sáng sớm mai anh đưa người đến gặp em.”

Cô dạ rồi ngắt máy.

Vì lời nói của Nam Hoài, Nam Bắc trắng đêm không ngủ, ngồi ở bên giường nhìn cục cưng. Cục cưng có thói quen ngủ một mình, tư thế ngủ rất ngoan, luôn nằm ngửa, hai tay bé nhỏ đặt trên bụng.

Đối với tư thế ngủ, Nam Bắc chưa bao giờ bắt buộc bé, tất cả đời là trời sinh.

Cô rất thương cục cưng, thậm chí không chịu không chịu đặt tên cho con mà chỉ muốn kêu bé là cục cưng. Tất cả tình yêu này đều là vì Trình Mục Dương, vì cục cưng là đứa nhỏ của Trình Mục Dương.

Mỗi ngày cô đều nhìn cục cưng tỉnh ngủ.

Hôm nay Nam Bắc tâm thần không yên, đợi “người kia” theo lời Nam Hoài.

Cục cưng tỉnh lại rất đúng giờ, chưa mở mắt ra đã vươn hai cánh tay theo thói quen, mềm mại gọi mẹ.

Nam Bắc cười, dùng chân nhỏ bọc cục cưng ôm ngồi trên đùi cô.

“Ba ba đâu?”

Trí nhớ tốt thật, vẫn còn nhớ cô đã nói Nam Hoài đến tết âm lịch sẽ đến với bé.

“Ba ba vẫn đang trên đường đến.” Nam Bắc lấy khăn ẩm lau mặt cho cục cưng, “Cục cưng thích ba ba sao?”

“Thích.” Cục cưng gật đầu thật mạnh.

“Thích mẹ sao?”

“Thích.” Cục cưng tiếp tục gật đầu.

“Ai xếp thứ nhất?”

Cục cứng nghĩ nghĩ: “Ba ba.”

Nam Bắc cười rộ lên: “VẬY mẹ đâu?”

Cục cứng thận trọng nghĩ nghĩ, “Ba ba xếp hạng 1, mẹ xếp hạng 0.”

“VÌ sao nha?” Nam Bắc càng cảm thấy buồn cười.

Cục cứng ôm lấy cổ của cô, không cam lòng nói: “Bởi vì số 0 đứng trước số 1.”

Cô rất cục đã hiểu.

“Cục cứng, mẹ nói với con, con còn một...” Nam Bắc suy nghĩ nửa ngày, không biết nên hình dung Trình Mục Dương như thế nào, sau đó nở nụ cười, “Còn một ba ba nhỏ. Vui không?”

Cục cứng nghi hoặc nhìn Nam Bắc: “Ba ba nhỏ?”

“Chính là nhỏ tuổi hơn ba ba nên gọi là ba ba nhỏ.”

Cục cứng dán đầu vào bả vai Nam Bắc, cọ cọ: “Nhỏ hơn ba ba là ba ba nhỏ. Lớn hơn ba ba là ba ba lớn.”

Nam Bắc đỡ khóc đỡ cười, tiếp tục dỗ bé: “Không phải nga, cục cứng chỉ có hai ba ba, người khác không phải.”

Cục cứng vừa rồi mới biết thêm một khái niệm, sau đó lại bị phủ định thì cảm thấy mơ hồ.

Cục cứng chậm rãi nhú mắt như đang tự hỏi.

“CÓ nhiều người chơi với con như vậy không vui sao?” Nam Bắc tiếp tục hỏi.

Bé thấy Nam Bắc đang cười nên cũng cười theo: “Ba ba nhỏ sẽ tặng quà cho con sao?”

Nam Bắc cười: “Sẽ a.”

“Sẽ thích cục cứng sao?”

“Đương nhiên thích.”

Phỏng chừng sẽ thích đến điên mất.

“Mẹ thích ba ba nhỏ sao?”

“Thích.”

Ánh mắt cục cứng cong lên: “Ba ba nhỏ ngày mai sẽ đến sao?”

Nam Bắc khẽ lắc đầu, hôn lên mặt cục cứng: “Sẽ không, nhưng ba ba nhỏ rất nhanh sẽ đến gặp cục cứng.”

“ĐƯỢC rồi.” Cục cứng rất cục cho phép, dán trên người Nam Bắc, nhỏ giọng nhắc nhở, “Để ba ba nhỏ vụng trộm đến gặp cục cứng thôi. Nếu không ba ba biết sẽ tức giận.” Nam Bắc dạ, bật cười.

Nam Hoài tính toán thời gian rất tốt, ngay khi cục cứng đang ăn sáng thì đưa quà đến, ăn xong cô cùng với cục cứng ngồi vẽ. Cục cứng hết sức chuyên chú cầm bút trong tay vẽ loạn trên giấy, quần gia ám chỉ Nam Bắc có thể rời đi. Cô lập tức để hai cô gái bên cạnh chăm sóc cục cứng, đứng dậy lén lút đi xuống lầu.

Đi gần như là chạy.

Trong một cái sân kiểu Trung Quốc, trời mưa không lớn lắm, có người đàn ông cầm súng lục đang đứng, nhắm vào một người, là Tiểu Phong. Thời gian hai năm đã biến hắn từ một thiếu niên trở thành một chàng trai trưởng thành.

Đầu của hắn ẩm ướt, vốn đang nhăn mày khi thấy Nam Bắc thì liền giật mình. Nam Bắc cũng nhìn hắn, qua một lát thì hai người cùng nở nụ cười, dường như cả hai đã trút được gánh nặng trong lòng.

—Hết chương 38—

33. Chương 39

Chương 39: Gặp lại bên “tượng Phật” (3)

Edit: Nguyệt Sắc

Trong phòng VIP trên máy bay, Nam Bắc nhẹ giọng nói chuyện cùng Ba Đông Cáp, cô đã thu được rất nhiều thông tin, suy nghĩ xem Trình Mục Dương đang muốn làm gì. Đương nhiên để đoán được thì rất khó, nhưng chỉ cần biết một ít thì cũng có cơ hội để giúp hắn.

Ngày đó khi thấy Tiểu Phong, hắn dùng tiếng Trung đơn giản viết vài câu cho cô, nói bản thân hắn đã ở Bỉ hơn một năm, một tháng trước mới phát hiện được cô, đáng tiếc Nam Hoài quá cẩn thận, sau khi Nam Bắc lộ diện ở Đông Nam Brussels liền sắp xếp cô cùng cục cưng chuyển đến nơi khác. Tiểu Phong mang theo vài người vất vả lắm mới tìm ra nơi này lại bị người khác bắt giữ.

Nam Hoài cũng không làm bọn họ khó xử.

Xét về một mặt nào đó mà nói, tuy Nam Hoài chán ghét Trình Mục Dương nhưng không thể không đem hắn đối xử như “người nhà”. Vì thế Nam Hoài cũng sẽ không giết người của Trình Mục Dương để diệt khẩu, nên chỉ có thể nhốt lại.

Cuối cùng Tiểu Phong nói cho cô biết, Trình Mục Dương đang ở Ả Rập Saudi.

Bởi vì bị Nam Hoài nhốt nên hắn đã mất liên lạc với Trình Mục Dương khoảng hơn mười ngày.

“Cậu có biết anh ấy đến Ả Rập Saudi làm gì không?”

Tiểu Phong nắm bút, lắc lắc đầu viết: Cụ thể không rõ lắm, chỉ biết là vì CIA.

Hơn mười ngày cũng đủ để xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng thực tế cũng không có chuyện gì đáng chú ý. Hai ngày này, cách thức liên hệ gì cũng đã thử qua nhưng đều không tìm thấy người. Đoàn người của Trình Mục Dương gồm 13 người nhưng không thể liên lạc với bất cứ ai. Bản thân hắn là một “tội phạm chiến tranh” lại đi đến một quốc gia xa lạ, nguyên nhân chắc chắn rất quan trọng.

Ngay hôm đó, Nam Bắc quyết định cùng Tiểu Phong đi Ả Rập Saudi.

Khoảng cách với hắn càng gần thì càng có cơ hội tìm được hắn.

Nam Hoài biết rất rõ cô muốn làm gì nên cho Ba Đông Cáp – một người am hiểu về Ả Rập Saudi đến giúp cô: “Người kia là Al-Ao Sema, trợ lý cá nhân của Walid.” Ba Đông Cáp uống một ngụm nước, nhẹ giọng nói, “Chủ nhân của hắn chính là hoàng tử [1] giàu nhất Ả Rập Saudi.” Nam Bắc vuốt cằm: “Nghe nói, Ả Rập Saudi có đến mấy ngàn hoàng tử?”

Ba Đông Cáp cười rộ lên: “Đúng vậy, thành viên hoàng thất của họ rất nhiều cho nên tên của bọn họ rất dài. Tất cả đều mang theo tên của cha cùng tên ông nội để tránh tình trạng hôn nhân cận huyết (hôn nhân gần giữa những người cùng huyết thống). Ví dụ như tên của hoàng tử Walid này mang theo tên cha cùng ông nội là Aare.”

Cô ư một tiếng.

Ao Sema nhìn thấy Ba Đông Cáp thì dừng lại, nói với hai người bên cạnh vài câu rồi đến trước mặt Nam Bắc cùng Ba Đông Cáp: “Nhìn xem là ai đây? Không phải là bạn cũ của tôi sao? Tôi quả thật nên xem danh sách hành khách nếu không khi xuống máy bay cũng không nhìn thấy được anh.”

Ba Đông Cáp đứng lên: “Bạn cũ, không cần khách khí. Lần này chỉ là một chuyến đi cá nhân thôi.”

Nam Bắc cũng đứng lên.

Bởi vì luật pháp của Ả Rập Sadi nên sau khi thay đồ ở phòng tư nhân thì cô đã mặc một áo choàng màu đen và mang khăn che đi khuôn mặt, chỉ để lộ ra đôi mắt.

Trừ bảo gậy đầu chào hỏi, Ao Sema không chú ý đến Nam Bắc nữa.

Phong tục đạo Hồi này đối với Nam Bắc rất có lợi, những người đàn ông sẽ không nhìn quá kỹ một người phụ nữ, như vậy họ sẽ không nhớ được bộ quần áo dưới áo choàng hay đặc điểm nhận dạng của cô.

Ao Sema cùng với Ba Đông Cáp dường như có rất nhiều chuyện để nói với nhau.

Hai người nói đến cuộc hành hương đến thánh địa Mecca [2] năm ngoái, có khách hàng hương đã tổ chức biểu tình chống Mỹ. Đây không phải là đề tài cấm kỵ, người đàn ông mặc tây trang đứng bên cạnh họ cũng nói: “Cuộc chiến tranh với Iraq [3] đã mở ra một cái hộp Pandora [4]. Đây không chỉ là tai họa của một quốc gia mà còn lại tai họa của cả thế giới.”

Mọi người không nói.

Nam Bắc cùng Ba Đông Cáp liếc nhau.

Ở một góc độ nào đó mà nói, cuộc chiến tranh này không chỉ mở ra chiếc hộp Pandora đối với Trung Đông mà còn đối với nước Mỹ. Mỹ đóng quân tại Iraq, mỗi ngày đều có một tổ chức vũ trang tiến hành “thánh chiến” để bảo vệ thánh địa. Thương vong chưa bao giờ ngừng lại, một quốc gia hoàn toàn bị thống trị, xung đột đổ máu diễn ra không ngừng.

Đây là cái mà nước Mỹ gọi là “tự do”.

Khi máy bay sắp hạ cánh, rất nhiều người phụ nữ vẫn mặc trang phục bình thường vội vàng vào phòng thay quần áo mang áo choàng đen cùng khăn trùm đầu.

Nam Bắc đi đến bên ngoài phòng của Tiểu Phong gõ nhẹ, hần liền nha chóng bước ra.

Khi thấy hần, Tiểu Phong vừa mới xếp máy tính, lắc đầu.

Ý tứ là, vẫn không liên lạc được với Trình Mục Dương.

Theo lời Tiểu Phong nói, tin tức cuối cùng của Trình Mục Dương, hần nói muốn đi về phía Đông của Ả Rập Saudi – Al-Hasa [5]. Khi xuống máy bay thì bất ngờ gặp chuyện, ở gần sân bay đã chặn được một chiếc xe mang tên lửa, toàn bộ sân bay đang trong trạng thái cảnh báo, cần điều tra nghiêm ngặt.

May mắn là bọn họ gặp Ao Sema trên máy bay.

Nam Bắc ở trong phòng khách quý đưa ra cuốn hộ chiếu, khi viên cảnh sát nhìn kỹ Nam Bắc để kiểm tra thì Ao Sema lập tức mở miệng: “Thật có lỗi, thưa cô.” Người cảnh sát dời tầm mắt nhìn hộ chiếu của cô, “Dựa theo quy định, tất cả hành khách phải ở lại thủ đô ba ngày, chờ xác định được thân phận mới cho đi.”

“Thật có lỗi.” Ba Đông Cáp không đợi Nam Bắc nói chuyện đã mở miệng, “Tôi là người giám hộ của cô gái này, xin nói chuyện với tôi.”

Vị cảnh sát trung niên gật đầu, vừa định nói thêm thì Ao Sema nhú mi nói: “Ngài đây cùng đi theo cô gái này có quen biết với hoàng tử. Tôi có thể bảo đảm, bọn họ không phải là kẻ địch của Ả Rập Saudi.”

Như lời Ba Đông Cáp đã nói, chủ nhân của Ao Sema là hoàng tử giàu có nhất Ả Rập Saudi, cũng là cháu của quốc vương, nên địa vị rất cao quý. Nếu Ao Sema đã mở miệng bảo đảm thì cảnh sát cũng không dám thêm lời nào, sửa miệng: “Như vậy mời ngài đây nói lên hành trình trong ba ngày tới, để chúng tôi có thể liên lạc bất cứ lúc nào.” Cảnh sát cười giải thích, “Đương nhiên, làm vậy là vì muốn bảo vệ mọi người an toàn ở quốc gia này. Dù sao cũng không ai biết được tên lửa sẽ nhắm vào vị nào.”

Yêu cầu này xem như cũng không quá đáng.

Ba Đông Ha liền nói đêm nay họ sẽ ở tại Al-Hasa, nếu không có gì bất ngờ ba ngày sau sẽ ở tại thành phố Al-Hofuf [6] ở Al-Hasa. Phía Bắc thành phố Al-Hofuf là sa mạc rộng lớn, không có nhiều cảnh đẹp lắm. Cảnh sát cho rằng họ chỉ muốn thưởng thức phong cảnh sa mạc nên cũng không cho nói gì thêm, chỉ ghi lại khách sạn để có thể liên lạc, sau đó cho họ rời đi.

Nam Bắc từ sân bay Riyadh đi ra liền trực tiếp lên ô tô thẳng đến Al-Hasa.

Khách sạn bọn họ ở cách sa mạc rất gần, dường như là ở ven của ốc đảo rồi.

Bởi vì có bão cát nên núi đồi bốn phía đều có hình thù quái dị, ban đêm còn có âm thanh thê lương.

Nam Bắc nghe tiếng gió, nhìn ánh trăng xa xa, ngọn đồi này rất giống một bức tượng Phật, lặng yên không tiếng động đứng sừng sững ở nơi đó. Cô gọi điện cho cục cưng, bé vừa uống sữa xong, chuẩn bị đi ngủ. Có thể thấy cục cưng rất vui vẻ, bởi vì Nam Hoài chiều hôm đó đã tới Bỉ chuẩn bị cho cô rời đi, mấy ngày này vẫn ở cùng cục cưng.

“Mẹ.” Cục cưng nhẹ nhàng gọi cô.

“Uh.” Nam Bắc nhận không được giọng cao khé miệng, “Cục cưng hôm nay là gì nha?”

“Cục cưng được chơi với viên đạn.”

Nam Bắc hoảng sợ, đến khi Nam Hoài nhận điện thoại mới biết, buổi chiều cục cưng nhớ cô, dỗ thể nào cũng không nín khóc. Nam Hoài liền đem hai viên đạn trên người lau sạch rồi đưa cho cục cưng chơi, cục cưng lập tức dừng khóc. Cái gọi là chơi cũng chỉ là nắm đạn trong tay đếm tới đếm lui, tự đùa tự vui.

Trước khi ngắt điện thoại, cục cưng chờ Nam Hoài ra khỏi phòng mới nhỏ giọng hỏi cô: “Ba ba nhỏ vui vẻ sao?”

“Vui vẻ.” Nam Bắc lừa gạt cục cưng, “Nhìn thấy mẹ liền vui vẻ, rất nhanh sẽ hết bệnh.”

Nếu không phải cô nói “ba ba nhỏ” sinh bệnh, không thấy mẹ sẽ không vui, như thế cũng không khỏi bệnh, thì cục cưng cũng không mềm lòng mà thả cô đi.

“Vậy ngày mai có mẹ có thể về nhà không?” Cục cưng nhẹ giọng hỏi.

Nam Bắc thấy lòng chua xót. Từ lúc sinh đến nay, đây vẫn là lần đầu tiên cô rời xa cục cưng. Cô tuy rằng rất nhớ cục cưng nhưng vẫn nói: “Ngày mai không thể nga.” Nam Bắc nhẹ giọng dỗ cục cưng, “Mỗi lần cục cưng sinh bệnh, phải mười ngày mới khỏe được. Ba ba nhỏ là người lớn, muốn khỏi bệnh phải lâu hơn cục cưng một chút.”

Cục cưng nga một tiếng.

Cắt đứt điện thoại, Nam Bắc càng không ngủ được.

Cô không biết Trình Mục Dương có thể ở đâu, khi nào mới nhìn thấy hắn. Lần này hắn đến đây là vì mục đích gì? Muốn làm gì? Cô hoàn toàn không biết gì cả. Khi trong đầu có chút hỗn loạn thì điện thoại vang lên, cô nghĩ là cục cưng nên nhanh chóng nhận điện. Tuy nhiên vẫn cẩn thận không lên tiếng trước, cô sợ đây không phải là tuyến điện thoại riêng nên người khác có thể nghe lén. Mỗi bước ở đây đều phải cẩn thận, cô thậm chí còn không tháo khăn che mặt xuống.

Bên kia điện thoại cũng không có thanh âm.

Sau đó có một đoạn tâm kinh bằng tiếng Phạn [7] vang lên. Nam Bắc sửng sốt, sau đó tim đập thật mạnh. Nếu là người bình thường, nhất định cho rằng người này bị bệnh thần kinh, lập tức ngắt máy, nhưng trực giác của cô lại đoán rằng, cú điện thoại này liên quan đến Trình Mục Dương. Sau khi đoạn kinh tiếng Phạn chấm dứt, trên điện thoại hiện lên một dãy số.

Nam Bắc nhớ kỹ.

Sau khi ngắt liên lạc, cô lập tức gọi lại dãy số này.

Sau những âm thanh ngắn ngủi, điện thoại đã được kết nối.

“Bắc Bắc?” Là giọng Trình Mục Dương, có chút ủ rũ, không chân thật.

“Vâng.” Cô đáp, không thể nói nên chữ thứ hai.

“Anh rất nhớ em.” Giọng của hắn rất thấp.

Hốc mắt Nam Bắc nóng lên, vì câu nói đầu tiên của hắn mà chảy nước mắt.

“Nơi này không thể uống rượu, cho nên, hiện tại anh rất muốn em.”

Thực vô lại, thực lưu manh, cũng thực Trình Mục Dương.

Hắn cười, cuối cùng nói: “Đem cửa mở ra, anh lập tức tới.”

Cô không thể tin được ngắt điện thoại.

Nam Bắc chạy ra cửa, cửa mở, từ một bên cửa hành lang, Trình Mục Dương bước nhanh tới. Cô mở to hai mắt, còn tưởng bản thân đang bị ảo giác. Trình Mục Dương đi đến trước mặt, ôm lấy thắt lưng cô, trực tiếp đi vào phòng hung hăng đóng cửa.

Nam Bắc chưa kịp hé miệng đã bị hấn tháo khăn che mặt, đặt cô trên tường, trực tiếp hôn.

Một bàn tay của hấn chống lên cửa, dùng thân thể ngăn cô, không cho cô có bất cứ cơ hội phản ứng nào. Nụ hôn xâm nhập dài lâu, hấn không muốn buông cô ra, cô cũng luyến tiếc mà không đẩy hấn ra.

Nam Bắc nghẹt thở đến mức ngực phát đau, cuối cùng hấn cũng buông môi ra.

“Con gái gọi là gì?” Trình Mục Dương khi nói chuyện vẫn không buông tha đôi môi cô, hôn dứt quãng.

Nam Bắc ôm cổ hấn thở hổn hển: “Cực cực.”

“Tên rất hay.” Tay hấn bắt đầu tháo khăn trùm đầu cùng áo choàng của cô.

Cô hô hấp khó khăn: “Lưu manh, anh chỉ hỏi một vấn đề này thôi sao? Không thích con gái sao?”

“Thích đến phát điên.” Hấn cười một cái, âm thanh cực kỳ mê người, “Lát nữa ở trên giường sẽ hỏi từ từ, hỏi tường tận, hỏi tỉ mỉ.”

—Chương 39—

34. Chương 40

Chương 40: Trò chơi tại Ả Rập Saudi (1)

Edit: Nguyệt Sắc

Nam Bắc cười rộ lên, là một nụ cười hưởng thụ.

Trình Mục Dương cô biết chính là như thế, tâm dù uốn hướng Phật cũng phải hưởng thụ thân mật cá nước với cô. Hấn đem quần áo của cô cởi ra, Nam Bắc giữ chặt tay hấn, nhìn phòng tắm.

Cô cần tắm rửa, mặc một bộ đồ Hồi giáo này toàn thân chảy không ít mồ hôi.

“Không được làm trong phòng tắm, để em tắm trước đã.” Nam Bắc đem hấn nhốt ngoài cửa thủy tinh.

Thủy tinh trong suốt nhanh chóng bao phủ một tầng hơi nước.

Hấn cởi trần mặc quần dài, rất nghe lời dựa vào cửa phòng tắm nhìn cô. Nước không ngừng từ trên tóc cô chảy xuống, đến trước ngực, bụng, đùi, rồi chảy xuống gạch men. Từ những bức ảnh chụp, hấn đã tưởng tượng qua vô số lần, từ cái bụng phình lên đến hình ảnh cô sinh con gái.

Thứ mất đi nay đã trở về.

Người phụ nữ này, so với những thứ hấn đã mất đi quý giá hơn rất nhiều lần.

Tay Trình Mục Dương nắm tay vịn cửa thủy tinh, ngón trở gỗ nhẹ, Nam Bắc mở cửa ra: “Làm sao vậy?” Hấn cười không nói, nắm lấy cằm cô, chậm rãi mút vào đôi môi của cô.

Không giống sự bá đạo như lúc này, đầu lưỡi hấn nhẹ nhàng dây dưa trong miệng cô, đòi hỏi, hưởng thụ. Nam Bắc cười cười hôn hấn, qua một lát hấn mới buông cô ra: “Mau tắm đi.”

Nam Bắc bị tình dục trong đôi mắt hấn làm nóng lên, nhanh chóng đóng cửa rửa sạch bọt xà phòng trên người.

Cô khóa thân đi ra, lấy khăn tắm trước gương lau tóc. Trình Mục Dương bắt đầu cởi quần của hấn, ôm lấy cô từ phía sau, nhìn người trong gương không chớp mắt. Ngón tay mê luyến vuốt ve môi cô, sau đó vươn vào miệng nhẹ nhàng đụng chạm đầu lưỡi.

“Anh đã chuẩn bị nhẫn rồi.”

“Màu đỏ sao?”

Hắn cười, đem một bàn tay của cô đặt trước gương: “Màu đỏ.”

Đã lâu như vậy không đụng chạm thân thể, nay cả hai dán vào nhau, hình ảnh thật nóng bỏng.

Tay Trình Mục Dương lần xuống dưới nắm lấy một chân của cô tách ra. Nam Bắc hô hấp khó khăn, cảm giác được tay hắn đi từ ngực đến chân, sau đó đi vào cơ thể cô.

Mãi đến khi hắn cầm chính mình từ phía sau thâm nhập thật mạnh, Nam Bắc cuối cùng không thể nhịn được mà hừ nhẹ một tiếng.

Động tác không nhanh nhưng rất sâu. Tay cô từ trên gương trượt xuống lại bị hắn bắt lấy đặt lại lên trên để chống đỡ thân thể hai người. Đôi khi Trình Mục Dương sẽ nhìn cô trong gương, đôi khi lại cúi đầu nhìn nơi hai người đang ân ái.

Phòng tắm thật nóng, có thể nhìn thấy rõ ràng mồ hôi của hắn chảy xuống không ngừng.

“Lúc sinh cực cứng, có đau không?” Hắn cắn nhẹ sau tai cô.

Nam Bắc dạy: “So với trứng đạn thì đau hơn.”

Thanh âm của hắn mê loạn.

Thân thể Trình Mục Dương không ngừng ma sát lưng cô. Mồ hôi hai người chảy xuống hòa quyện vào nhau, thân thể của hắn nóng hơn rất nhiều so với cô. Nam Bắc bắt đầu mất đi ý thức, chỉ biết hắn không ngừng ra vào, cô nắm chặt tay, ánh mắt nhìn Trình Mục Dương trong gương. Ngay khi nghĩ đến tất cả sắp chấm dứt, hắn lại dừng lại, ném khăn tắm xuống dưới mặt đất.

Hắn đem Nam Bắc đặt lên khăn tắm, áp thân lên, lại tiến vào.

Không có gương.

Nhưng cô cũng có thể nhìn rõ ràng cảm, mắt còn mũi của hắn nữa: “Trình Mục Dương.” Cô gọi hắn, hắn đáp một tiếng, cô lại gọi hắn, hắn vẫn kiên nhẫn đáp, chỉ là động tác càng ngày càng kịch liệt, khiến cô không ngừng rên rỉ, cô như bị xé rách hoàn toàn. Hắn chậm dần, mỗi một lần cô nghĩ hắn sẽ rời ra thì lập tức bị xô xuyên qua.

Cùng với Trình Mục Dương nhiều lần như vậy, chưa một lần nào cô bật khóc.

Lần này cô có khóc hay không?

Cô không nhớ rõ.

Trình Mục Dương bế ngang cô lên đi ra phòng tắm. Hai người chưa đến được bên giường đã ngã vào sô pha dựa dựa một lần nữa. Đến cuối cùng, Nam Bắc cảm thấy thân thể hình như không còn là của cô nữa, cô đang ngủ thì bị Trình Mục Dương từ phía sau ôm vào người. Hai người lấy một cái mền màu trắng rồi ngủ ở sô pha hơn hai giờ.

Nam Bắc xoay người vài lần đều thiếu chút nữa ngã xuống sô pha, cô than thở muốn đến giường ngủ.

Trình Mục Dương trực tiếp bác bỏ yêu cầu. Hắn phát hiện bản thân lại là cuồng tự ngược. Ngủ trên sô pha tốt hơn so với trên giường nhiều. Chỉ có ở nơi nhỏ hẹp này, Nam Bắc mới có thể vì sợ ngã mà ôm chặt hắn.

Rất nhanh đã đến hừng đông.

Cô tỉnh lại, thấy xương sống ở thắt lưng như đứt ra, lén lút rút cánh tay của hắn khỏi người, muốn đến giường ngủ một lát. Trình Mục Dương dường như ngủ rất say, quả nhiên miệt mài quá độ rất hao tổn thể lực, cô từ chăn bông chui ra, đến tủ quần áo lấy thêm một cái chăn khác rồi nằm lên giường.

Nam Bắc thậm chí còn chôn đầu trong chăn che khuất ánh sáng.

Ngay khi đang mơ màng ngủ, Nam Bắc cảm giác được sự lạnh lẽo từ chân chạm rai đến lưng. Cô dở khóc dở cười, miêng cường hừ hai tiếng: “Lưu manh, để em ngủ một chút.” Trình Mục Dương chạm rai hôn bàn

chân và chân của cô, từ từ hướng lên trên, tìm được môi thì tận tình hôn. Chân hấn đè nặng chân cô, thân thể đè thân thể, triền miên cùng nhau.

Trình Mục Dương đem hai tay cô ấn ở trên đầu, khi chuẩn bị muốn cô một lần nữa thì điện thoại vang lên. Hai người đều sửng sốt, Nam Bắc nhanh chóng nghiêng người cầm lấy điện thoại.

Trong điện thoại liền vang lên thanh âm của cục cưng: “Chào buổi sáng, mẹ.”

“Chào buổi sáng, cục cưng.” Nam Bắc nhẹ nhàng thở hắt hắt, tận lực làm giọng của cô bình thường lại.

“Cục cưng ăn lê cùng dâu tây, sau đó uống sữa cùng bánh.”

“Cục cưng ngoan, có uống hết sữa hay không?”

Trình Mục Dương rốt cục hiểu được cô đang nói chuyện với ai, túm lấy cô ôm vào lòng, dùng khẩu hình nói: anh muốn nói chuyện với con gái. Nam Bắc nhìn hấn một cái, hấn thấy cô không đưa điện thoại nên đành ghé vào tai cô nghe.

“Uống xong rồi.” Cục cưng kiêu ngạo mà nói, thuận tiện còn không quên cáo trạng, “Nhưng ba ba uống không hết.”

Nam Bắc nhịn không được cười rộ lên: “Uh, ba ba không ngoan.”

Trình Mục Dương kinh ngạc nhìn Nam Bắc.

Cô che điện thoại thở dài.

Đến khi cục cưng ngoan ngoãn báo cáo tình hình ăn uống buổi sáng xong thì mới hỏi thăm bệnh tình của “ba ba nhỏ”, sau đó lưu luyến cắt điện thoại. Nam Bắc chưa kịp giải thích đã bị Trình Mục Dương áp sát vào, nheo mắt nhìn cô cẩn thận hỏi: “Ba ba mà cục cưng nói có phải là anh trai em không?”

“Đúng vậy.” Nam Bắc ngạc nhiên, “Làm sao anh biết?”

“Trừ bỏ Nam Hoài, anh không thể nghĩ ra người khác.” Trình Mục Dương không biết nên khóc hay nên cười, “Vì vậy “ba ba nhỏ” là nói anh đúng hay không?”

Cô dạ, kéo chăn rồi gối đầu lên cánh tay hấn.

Hấn nhẹ nhàng phun một hơi xả giận: “Anh cướp em gái của hấn, hấn cướp con gái của anh, xem như công bằng.” Hấn cúi đầu dán mặt vào mặt cô.

“Anh không thích cục cưng sao?” Nam Bắc đưa tay vuốt khuôn mặt hấn.

Trình Mục Dương rất phối hợp nhắm mắt lại, cảm nhận đôi tay cô: “Thích, cách cục cưng nói chuyện rất giống em.”

Nam Bắc dạ, trong lòng ấm áp: “Cục cưng rất nghe lời.”

“Nhưng mà em gái thì chỉ có một, cho nên Nam Hoài vẫn đáng thương hơn.” (ý anh Dương là hai người có thể có thêm những đứa con khác, còn Nam Hoài thì không thể có thêm em gái được, anh cũng thật so đo mà ^^)

Cô cười rộ lên.

Sáu giờ rưỡi. Nhìn từ góc độ này có thể nhìn thấy ánh nắng màu trắng, còn có thể nhìn thấy những mòm đá xa xa, đã bị gió cát hóa thành đủ hình dạng. Thì ra đây là tượng Phật mà cô nhìn thấy tối qua. Dưới ánh mắt trời thì có đủ màu sắc, xa xa nhìn lại sẽ đứng sừng sững như bức tượng.

“Tối hôm qua em nhìn những mòm đá kia cứ nghĩ đó là tượng Phật.” Cô nói.

“Lúc anh mới đến đây cũng có cảm giác này.” Trình Mục Dương hôn từ bả vai đến đường cong ở lưng Nam Bắc, “Sau đó nghĩ đến em.”

Cô bị hấn làm rất ngứa, muốn trốn nhưng không thoát: “Vì sao?”

Hấn trầm mặc nở nụ cười, một lát nói: “Bởi vì có em anh mới không tin Phật.”

Nam Bắc vui đầu trong gối phát ra tiếng cười: “Thật buồn nôn. Nếu không có em, có phải hiện tại anh đã đã xuất gia quy y phải không?”

“Đúng vậy, anh nói rồi, anh rất có duyên với Phật.” Trình Mục Dương ôm lấy thắt lưng của cô nâng lên, nơi mẫn cảm của hai người cọ sát vào nhau, nhưng hần không có đi vào.

Nam Bắc giật giật thắt lưng, cảm thấy đau như bị đứt ra từng khúc: “Trình Mục Dương, tiết chế một chút _____”

Tay hần từ bụng cô di chuyển đến trước ngực, nhẹ nhàng nắm lấy, thấp giọng nói: “Anh sẽ cố gắng.”

Trình Mục Dương nói được thì làm được, lúc này rất ôn nhu không giống hần chút nào. Hần cố gắng kiềm chế dục vọng trong im lặng. Đến khi chấm dứt mới gọi bữa sáng, không cho phép Nam Bắc động một ngón tay, đem đồ ăn dứt đến miệng cô, thậm chí phải tự tay mặc quần áo cho cô mới được.

Thứ mất đi nay đã có lại, làm cho tâm ma của hần càng ngày càng nặng.

Không có gì có thể quan trọng hơn Nam Bắc.

Cô nhìn hần đang cài cúc áo ỉnh.

“Làm sao anh biết hành trình của em? Biết hôm qua em đến đây? Hơn nữa biết cả khách sạn em ở?”

“Trước kia khi ở Philippines, em đã nói ra tên hay sử dụng trên hộ chiếu.” Hần nói, “Ngày hôm qua khi em đến sân bay lấy ra hộ chiếu, mà người kiểm tra hộ chiếu là người của anh. Vì vậy khi biết hành trình của em, anh liền lập tức tới đây.”

Đáp án ngoài ý muốn.

Nhưng mà cũng chỉ có thể có đáp án này. Bởi vì muốn sắp xếp cho chuyến đi an toàn, Ba Đông Cáp và Tiểu Phong đều chuẩn bị vài hộ chiếu để thay đổi. Nếu hần muốn biết chính xác thì chỉ có thể biết thông tin tại sân bay, nếu không mỗi ngày lượng hành khách ra vào như thế này, muốn tìm người thì quả là như mò kim đáy bể.

“Cho nên anh sợ đây là một cái bẫy nên mới gọi cú điện thoại như vừa rồi?”

Trình Mục Dương từ chối cho ý kiến.

“Vì sao cho em nghe Bát Nhã tâm kinh?”

“Anh đoán em nghe sẽ hiểu được.”

“Nếu em không hiểu thì sao?” Nam Bắc hỏi xong thì phát hiện ra một nghi vấn khác, “Anh có thể có một cách khác, trước tiên liên hệ với Tiểu Phong, xác định hành tung của em rồi đến tìm.”

“Đây không phải là một phương pháp tốt.”

“Vì sao?”

“Không tốt sao? Ai cũng không biết thời điểm nào anh đến tìm em.”

Cô buồn cười: “Anh vẫn chưa nói cho em biết lần này đến Ả Rập Saudi vì việc gì?”

“Cuộc chiến tranh Iraq bắt đầu từ tin quốc gia Trung Đông này có cơ sở nghiên cứu vũ khí hạt nhân. CIA luôn điều tra chuyện này, coi như có chút hiệu quả, bọn họ thành công dụ dỗ ba nhà khoa học.” Trình Mục Dương cài nút áo sơmi cuối cùng cho cô, sau đó lấy sữa đứt cô uống, “Trong đó hai người trong tay anh là quan trọng nhất. Còn người kia vào tháng 10 năm ngoái khi hành hương đến thánh địa Mecca đã bị bọn họ bắt đi, đến nay vẫn chưa rời khỏi Ả Rập Saudi.”

Nam Bắc muốn lấy cái lý nhưng hần không buông tay, cô chỉ có thể ngoan ngoãn để hần đứt từng ngặm: “Anh muốn cướp người với CIA?” Trình Mục Dương bình thản nói, “Đúng vậy, bọn họ muốn mang những người kia ra khỏi Ả Rập Saudi, mà anh thì muốn mang họ đến đây.”

“Vì sao?”

“Bọn họ dụ dỗ các nhà khoa học hạt nhân theo mình, nếu chuyện này sáng tỏ sẽ trở thành nguy cơ của quốc tế. Em có biết bọn anh có quan hệ rất tốt với bạn bè ở Trung Đông, mà đối với kẻ địch tuyệt đối không khoan nhượng.” Trình Mục Dương lại bảo cô uống một ngụm, Nam Bắc nghe lời uống hần mới buông cái ly nói: “Cho nên, chỉ cần anh có người kia trong tay, liền nắm được thế chủ động. Mục đích rất đơn giản, nếu bọn họ bức tử Trình Mục Dương thì phải khiến trở thành một nhà từ thiện lớn.”

“Nhà từ thiện?” Nam Bắc cao thấp đánh giá hần.

Trình Mục Dương cười lặp lại: “Đúng vậy. Trình gia giao cho Trình Mục Vân, về sau hần sẽ làm trùm buôn bán vũ khí.

—Hết chương 40—

35. Chương 41

Chương 41: Trò chơi tại Ả Rập Saudi (2)

Edit: Nguyệt Sắc

Nam Bắc hỏi Trình Mục Dương nơi dừng chân tiếp theo của hần. Trình Mục Dương nắm tay cô khẽ hôn: “Nơi nào cũng không đi, chỉ ở tại Al-Hasa này.” Hần ngẩng đầu, đôi mắt màu hổ phách mang theo lực hấp dẫn nguy hiểm, “Đây là một trò chơi rất thú vị, tín đồ Phật giáo, trên thánh địa của đạo Hồi, lại làm cho những tín đồ Thiên chúa phải chịu thất bại thảm hại.”

Hần nói xong, đưa tay thay cô đội khăn che mặt.

“Đội ặt trời lặn, anh cùng em đi xem “tượng Phật” của chúng ta.”

Nơi họ ở là Al-Hasa, có mỏ dầu Ghawar [1] lớn nhất thế giới. Phụ trách nơi ăn chốn ở cho Trình Mục Dương không phải là một cá nhân mà là công ty dầu mỏ lớn nhất thế giới – Saudi Aramco [2].

Ba Đông Cáp sau khi biết chuyện này thì cảm thán với Nam Bắc, Trình Mục Dương quả thật là rất đủ tư cách của một “người làm ăn”.

Nhưng Ba Đông Cáp cũng nhắc nhở Nam Bắc: “Đây là nơi rất phức tạp. Đạo Hồi tại Ả Rập Saudi có hai giáo phái lớn (đạo Hồi ở Ả Rập Saudi phân thành 2 giáo phái lớn, một là phe Sunny, một là phe Shiite), giáo phái nơi này chính là giáo phái đối lập với chính giáo tại Ả Rập Saudi.” Hần nói với Nam Bắc, “Không biết Trình Mục Dương muốn làm cái gì.”

“Anh ấy không nói cho tôi biết.” Nam Bắc nghĩ nghĩ, nói, “Có lẽ khi chúng ta không rõ tình huống, anh ấy đã làm xong mọi chuyện.”

Ba Đông Cáp bật cười: “Có quan hệ giữa cô và hần, tôi không sợ gì. Trình Mục Dương, chỉ cần không phải là kẻ địch của hần, làm cái cũng có thể rất thú vị.”

Rất thú vị.

Cô nhớ tới khi gặp lại hần ở Đài Châu, Trình Mục Dương đã mang cô đến thành cổ dưới nước ở Hồ Vạn Đảo. Dưới đáy nước tối đen, hần đã cho cô niềm vui khi tự mình thấy được thành cổ ngàn năm.

Hần có thể khiến người khác ngạc nhiên, nhưng không nguy hiểm.

Có lẽ đối với cô là không nguy hiểm.

Những mỏm đá cao ngất này nhìn như gần trong gang tấc nhưng thật ra lại rất xa.

Khi chạng vạng, Trình Mục Dương lại được bác sĩ kiểm tra. Sau đó hần tự lái xe đưa cô đi vào sa mạc. Cô nhìn xuyên qua cửa xe có thể nhìn thấy đàn lạc đà ở xa xa, những cái bóng màu đen kéo dài trên cát, đang chuyển động chậm rì.

Mui xe chậm rãi mở ra, cả hai người thong thả ngắm phong cảnh trên sa mạc.

“Bác Bắc?”

“Vâng?”

Cô quay đầu nhìn hắn.

Hắn một tay nắm tay lái, một tay kia cầm cái nhẫn: “Đưa tay lại đây.”

Nam Bắc đỡ khóc đỡ cười.

Nhưng mà cô vẫn nghe lời đưa tay qua, nhìn hắn đem một cái nhẫn ruby lỗi thời mang vào ngón áp út của cô: “Chiếc nhẫn này đã bao nhiêu năm?” Thoạt nhìn có vẻ như là ở thời Trung Cổ.

Nhưng cô cũng không thích nghiêm cứu trang sức cổ xưa, cô chỉ thích nghe những câu chuyện mà thôi.

“Không biết, đại khái là đã rất lâu. Anh chỉ nghe người ta nói, những người phụ nữ từng là chủ nhân của nó đều rất xinh đẹp, hơn nữa hôn nhân hạnh phúc. Anh liền mua lại tặng em.”

Cô dạ, nâng tay lên, nhìn kỹ cái nhẫn.

Sau đó chợt nghe thấy Trình Mục Dương nói: “Anh vẫn muốn nói với em. Chuyện hối hận nhất trong cuộc đời chính là để em lại một mình ở Philippines. Sau đó nhất định em gặp rất nhiều cực khổ?”

“Một chút.” Nam Bắc cực kỳ thích chiếc nhẫn này, “Chỉ là khi nhớ đến có chút sợ mà thôi. Nếu trễ một chút, có thể cực kỳ cũng không còn.”

Trình Mục Dương nhìn cô một cái.

Nam Bắc cảm giác được cũng nghiêng đầu qua nhìn hắn.

Cô thừa nhận, vô luận là ở bên người Nam Hoài hay ở tại Thẩm gia, thậm chí là ở Bỉ, cô chưa từng trải qua tình huống nguy hiểm đến tính mạng như vậy. Trình Mục Dương sắp xếp mọi việc rất tốt, chỉ là CIA chỗ nào cũng có thể xâm nhập được và Philippines cũng không phải là thế giới của hắn, vì thế mới có thể dẫn đến tình huống nguy hiểm trí mạng như lúc đó.

“Cuộc đời này, chuyện hối hận nhất của em là đã nói những lời đó với Đỗ ở Philippines.” Nam Bắc sờ vai hắn, nhớ tới hình ảnh hắn bị bác sĩ tiêm khi này, “Nếu lúc ấy biết anh ở cách vách, em tuyệt đối sẽ không nói những lời này. Trình Mục Dương, anh rất tức giận sao? Lúc ấy có phải rất tức không?”

“Không phải tức giận.” Giọng của hắn mang theo ý cười, nói với cô, “Là mất đi lý trí, hơn nữa là hoàn toàn mất đi lý trí.”

Chính là hoàn toàn.

Cho nên khẳng định bị thương rất nặng.

Nam Bắc đưa tay ôm cổ hắn, quay đầu hắn lại, nhẹ nhàng dùng môi chạm vào môi hắn. Trình Mục Dương muốn giữ chặt gáy của cô để khắc sâu nụ hôn này nhưng Nam Bắc đã mỉm cười né đi.

“Sao trên đường này không có ai đi.”

“Người ở đây không nhiều lắm, công ty dầu mỏ biết anh muốn mang vợ đến đây đã phong tỏa tạm thời con đường này, để an toàn thôi.”

Nam Bắc hừ một tiếng, than thở: “Nói thật là đơn giản.”

“Cái gì?”

“Không có gì.” Cô lắc lắc tay, “Anh là người đàn ông cưới vợ dễ dàng nhất thế giới.”

“Nhưng anh lại là người khó làm ba ba nhất trên đời này.” Hắn cười một cái, thấp giọng nói, “Anh trai em khi nào thì đem con gái trả lại cho anh? Muốn anh tìm giúp hắn một vài cô gái Nga rồi sinh mấy đứa bé đổi về con gái của anh hay không?”

Nam Bắc buồn cười nhìn hắn: “Em nghĩ là không cần đâu.”

Hắn không lập tức phản bác, lại đột nhiên hỏi cô: “Thủ trọng xá khinh phương đắc thắng (làm đối phương thả lỏng cảnh giác rồi tấn công nhất định sẽ thắng). Nghe qua chưa?”

Cô cười: “Nghe qua, câu này trong tập “các cách đánh cờ vây” của Thi Tương Hạ.”

Cô nhớ rõ khi đánh bạc trên thuyền, cô cùng Trình Mục Dương đã cùng nhau bày ra thế cờ mười nước của Thi Tương Hạ.

Cho nên Trình Mục Dương có thể nhắc đến câu nói của danh thủ triều Thanh này cũng không có gì kì quái. Kì quái là hắn muốn nói đến cái gì.

Trình Mục Dương thấy dáng vẻ nghi hoặc của cô thì bật cười.

“Anh nghĩ, trước tiên phải làm Nam Hoài thả lỏng cảnh giác.” Hắn thấp giọng nói, vẻ mặt giống con cáo đa mưu túc trí, “Mẹ của cục cưng cùng anh trở về Moscow, cục cưng có thể ở Bỉ sao?”

Thật đúng là “Thủ trọng xá khinh” .

“Âm hiểm.” Nam Bắc nhìn không được cười, “Trình Mục Dương, anh thực âm hiểm.”

Tới gần mỏm đá cô mới phát hiện, chân trời ở đây rất giống núi Nga Mi [3] ở Trung Quốc. Chẳng qua ở núi Nga Mi có nước, có cây cổ thụ che trời, nhưng mà nơi đây chỉ có cát vàng. Trình Mục Dương cùng cô nhìn nơi này sau đó đi theo những mỏm đá đến đỉnh núi. Không thể nói rõ là màu sắc gì, chỉ có thảm thực vật lan tràn ở xa xa, đơn thuần một màu xanh.

“Là quả hải táng (chính là coconut palm, cọ dừa ấy).” Trình Mục Dương từ sau ôm lấy thắt lưng cô, “Đây là đặc sản của vương quốc sa mạc này, bọn họ gọi nó là quốc bảo. Ở đây có hàng vạn mẫu rừng quả hải táng là thuộc sở hữu của hoàng tử Ả Rập Saudi.”

Nam Bắc nhìn những quả hải táng, nhớ tới khu vực gần Vân Nam cũng có những loại quả kì lạ như thế này.

Đây là quốc gia chỉ có sa mạc, quanh năm thiếu nước, chỉ có loại thực vật này thích hợp sinh trưởng.

“Ông trời thật sự là công bằng.” Nam Bắc nói, “Ban cho quốc gia ở nơi sa mạc cần cỗi này nguồn dầu mỏ dồi dào. Anh nói những rừng quả hải táng đều là của hoàng tử sao?”

Trình Mục Dương uh một tiếng.

“Em nghe nói, ở Al-Hasa này chứa lượng dầu mỏ lớn nhất Ả Rập Saudi, nhưng người ở đây lại cùng với hoàng thất đương quyền bất hòa, có phải không?”

“Không sai, vì vậy việc hoàng thất coi trọng quả hải táng ở đây cũng coi như là một hành động tỏ thành ý.” Hắn nói, “Ngày mai, người phát ngôn của công chúa sẽ thay mặt cô ta mở diễn đàn khoa học công nghệ thế giới ở đây.”

“Diễn đàn khoa học?”

“Đúng.” Trình Mục Dương mỉm cười, “Sang năm, Ả Rập Saudi muốn xây dựng đại học khoa học công nghệ lớn nhất thế giới, mời nhiều giáo sư cùng chiêu sinh sinh viên với số lượng lớn. Cho nên vài năm nay họ đều tổ chức các diễn đàn khoa học kỹ thuật, hẳn dẫn nhân tài thuận tiện tuyên truyền.”

Nam Bắc rất ngạc nhiên, vì sao hắn lại chú ý đến vấn đề này.

“Đừng nói với em, anh không chỉ muốn làm nhà từ thiện còn muốn làm giáo sư nha?” Cô dựa đầu vào bờ vai của hắn, “Nói xong em mới nhớ, anh là sinh viên xuất sắc của khoa vật lí.”

Lúc trước khi học ở Bỉ, cô cùng hắn đều có học qua vật lí.

Rất nhiều người khi nói về hắn đều là sự bội phục, hẳn là người có chỉ số thông minh rất cao, ngay cả Thẩm Gia Minh cũng nói về Trình Mục Dương với cô như vậy. Nhưng mà.....Nam Bắc thật sự không thể tưởng tượng ra dáng vẻ của hắn khi nghiên cứu khoa học, nghiên cứu bom nguyên tử hạt nhân sao?

“Đây là hoạt động quốc tế duy nhất tại Ả Rập Saudi trong một tháng này, sẽ có rất nhiều học giả ở các quốc gia cùng với nhân viên nghiên cứu đến đây.” Trình Mục Dương gấp ngón trở bắn vào trán cô, “Cũng là cách tiền bước “người kia” tốt nhất. Một lượng lớn người ra vào như vậy, sẽ có lệnh cho phép đặc biệt của quốc vương, đây là cơ hội tốt nhất của CIA.”

“Anh luôn nói, “người kia” đặc biệt khó tìm, chẳng lẽ không có tư liệu gì sao?”

“Không có tư liệu gì đáng giá, bởi vì người kia là phụ nữ.”

“Phụ nữ?”

Nam Bắc giật mình.

Khó trách, ở quốc gia này, trừ người nước ngoài, hầu như mọi phụ nữ đều ăn mặc giống nhau. Cho dù đôi mắt có khác nhau nhưng nhìn sơ qua thì rất khó nhận ra.

Huống hồ, đây là một quốc gia cấm chụp ảnh.

Hơn nữa, cấm chụp ảnh đối với phụ nữ.

Cho nên muốn tìm tư liệu đầy đủ về một người phụ nữ, quả thực là còn khó hơn lên trời.

Nhưng mà Trình Mục Dương nếu dám đến, dám mang theo thân phận “phạm nhân truy nã quốc tế” hàng đầu đi vào Ả Rập Saudi, nhất định hẳn đã giăng sẵn thiên la địa võng. Sự tin tưởng của Nam Bắc đối với hắn, hoàn toàn giống với sự tin tưởng của cô đối với Nam Hoài. Chỉ cần xuất hiện vấn đề, luôn luôn có phương pháp giải quyết.

Buổi tối hai người trở lại khách sạn, khi Nam Bắc cùng hắn ăn cơm chiều thì gặp được “Ninh Hạo” trong truyền thuyết.

“Nha ~ cô gái trong truyền thuyết.” Ninh Hạo tươi cười nâng vành mũ nhìn Nam Bắc, “Rất vui được gặp mặt. Tôi thật sự rất bội phục những người phụ nữ mạnh mẽ, nhất là người phụ nữ có thể khiến ông chủ của chúng tôi liều chết.”

Cô nhớ rất rõ, khi hai người lạc trên đảo hoang, chính là âm thanh này thông báo tin tức cho Trình Mục Dương, sau đó còn cười nhạo hắn lãng mạn ôm theo một cô gái nhảy xuống biển.

Cho nên đối với những lời nói của Ninh Hạo, cô cũng không kinh ngạc.

Ninh Hạo nói thêm hai câu thì ngồi xuống, bắt đầu đưa Trình Mục Dương xem một ít tư liệu.

“Ngày đó khi chúng ta ở gần sân bay, thấy một cái xe mang theo tên lửa, chính là nhằm vào họ.” Ninh Hạo chỉ vào một người đàn ông trung niên tóc vàng, bên cạnh hắn có cả trai lẫn gái, đàn ông thì mặc tây trang, phụ nữ đều che mặt, “Một tổ của Cục an ninh đi theo bọn họ phát hiện xe chứa tên lửa đã cẩn thận đề phòng, lùi giờ bay lên hai giờ. Tôi vừa mới tập trung hộ chiếu bọn họ để lại khi đăng kí.”

Nếu bỏ qua giai đoạn đăng kí hộ chiếu này để lấy thông tin, thì chỉ sợ sau này muốn biết rất khó.

Đáng tiếc .

Hộ chiếu trong tay những người đó có thể đổi mới bất cứ lúc nào, chỉ cần ra khỏi sân bay, bọn họ có thể dễ dàng thay đổi thân phận và diện mạo. Muốn tra ra, chỉ sợ khó hơn lên trời. Trình Mục Dương đứng lên đi đến một góc khác của căn phòng, nhìn ra bên ngoài như đang tự hỏi gì đó.

Nam Bắc yên lặng nhìn toàn bộ những bức ảnh, cảm thấy có gì đó kì quái: “Có thể phóng lớn hơn một chút không?”

Ninh Hạo giúp cô phóng lớn hình ảnh.

Cô như nhìn thấy cái gì đó, chỉ vào bức hình, Ninh Hạo hiểu ý tiếp tục phóng to.

Nam Bắc thoáng sửng sốt, kêu Trình Mục Dương lại, chỉ vào một góc của bức ảnh hỏi hắn: “Anh cảm thấy người này là kẻ địch hay bạn hữu?” Tay Trình Mục Dương tự nhiên đặt trên vai cô, nhẹ nhàng vuốt ve qua lớp vải.

Qua một lát, mới thấy thú vị mà cười lên: “Không biết, thật sự rất khó nói.”

Một chàng trai trẻ tuổi, mặt mày phong độ trí thức. Nam Bắc nhớ, hắn nhỏ hơn cô mấy tuổi.

Cô không nghĩ tới, người này lẻ loi một mình đứng ở nơi đó, bên cạnh là một túi hành lí không lớn lắm. Hắn đang cúi đầu, hình như đang lau kính mắt trong tay.

“Hắn đến Ả Rập Saudi, nhất định không phải vì thu thập Ngô ca.” Nam Bắc nhẹ giọng nói.

Thật không nghĩ tới, sẽ là Chu Sinh Nhật.

—Hết chương 41—

Chú thích:

[1] Mỏ dầu Ghawar được phát hiện năm 1948, đi vào hoạt động năm 1951. Với tổng trữ lượng ước tính là 162 tỷ thùng, đây là mỏ dầu lớn nhất Ả Rập Saudi và cũng là 1 trong mười mỏ dầu lớn nhất thế giới.

[2] Saudi Aramco hay còn gọi là công ty dầu khí Saudi Arabian là một công ty dầu khí quốc doanh của Ả Rập Saudi có trụ sở tại Dhahran. Giá trị của Saudi Aramco được ước tính lên đến 10.000 tỷ USD theo tờ Financial Times, và nó là một công ty có giá trị nhất trên thế giới. Hàng năm sản xuất khoảng 7,9 tỷ thùng dầu và quản lý hơn 100 mỏ dầu khí ở Ả Rập Saudi. Saudi Aramco sở hữu hai mỏ dầu lớn nhất thế giới là Ghawar và Shaybah.

[3] Núi Nga Mi nằm ở phía Trung Nam tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc, là một trong tứ đại Phật giáo danh sơn. Vị bồ tát bảo trợ của núi Nga Mi là Samantabhadra hay còn gọi là Phổ Hiền bồ tát.

36. Chương 42

Chương 42: Trò chơi tại Ả Rập Saudi (3)

Edit: Nguyệt Sắc

Cô nghĩ đến gia tộc mang hơi thở văn hóa ngàn năm kia hẳn là không nên có quan hệ với nơi này. Bọn họ phải hàng ngày ở trong vườn trồng đầy hoa, vẽ tranh, viết chữ, dâng hương.

Ninh Hạo điều tra ra thông tin nhập cảnh của hắn, hắn dùng thân phận thật.

Chỉ cần có thông tin nhập cảnh, sẽ không khó tìm ra hắn.

Điểm đến của hắn cũng là Al-Hasa.

“Cùng khu khách sạn nha.” Ninh Hạo cười rộ lên, “Ở cùng khu khách sạn với hai người. Đây chủ yếu là nơi mời khách quý của công chúa, các khoa học gia của diễn đàn kỹ thuật hoặc là những học giả nổi tiếng trong lĩnh vực này.”

Học giả nổi danh?

Chu Sinh Nhật hai mươi mấy tuổi này sao?

Hoàng thất rất coi trọng diễn đàn khoa học kỹ thuật lần này, đem tất cả khách quý bố trí tại khách sạn của hoàng gia. Khách sạn này không như những khách sạn khác, bởi vì luôn tiếp đãi những vị khách có thân phận đặc biệt nên chế độ an ninh rất nghiêm ngặt.

Số người ra vào khách sạn của diễn đàn lần này đã được xác nhận thân phận trước hai tuần.

Chỉ có chín mươi sáu người, hai mươi sáu nữ, bảy mươi nam.

Đoàn người của Trình Mục Dương chỉ có hắn cùng với Kyle ở đây, với danh nghĩa là khách quý của Saudi Aramco. Mà Nam Bắc cùng với Ba Đông Cáp cũng không ngờ rằng trên chuyến bay lại có thể gặp được Ao Sema, nên hai người được sự đồng ý của hoàng thất, trở thành hai khách mời tăng thêm.

Bốn lớp kiểm tra an ninh, mười ngày hành trình, mọi chuyện sẽ bắt đầu và cũng thúc nơi đây.

Sau khi bọn họ vào ở khách sạn này thì đã mượn bảng dự kiến chương trình của diễn đàn.

Đều là các hội nghị trao đổi.

“Cám ơn.”

Nam Bắc tiếp nhận trà Trung Quốc của người phục vụ phòng, nhìn hai mươi mấy người phụ nữ trong căn phòng này. Hầu hết những người ở đây đều không phải là tín đồ Hồi giáo, nhưng 80% đều tôn trọng truyền thống của Ả Rập Saudi nên mặc áo choàng đen cùng khăn che mặt, chỉ có một vài người mặc áo sơ mi cùng với quần dài, để lộ khuôn mặt.

Nơi này là sảnh dành cho phụ nữ, đàn ông không được phép tiến vào, cho nên người không nhiều lắm, cũng tự do hơn. Sau khi mở màn, các cô có thể thông qua màn hình trên tường để trực tiếp xem tình hình tại hội trường.

Nam Bắc đảo mắt nhìn qua những người phụ nữ, phần lớn họ đều im lặng, đôi khi cũng thấp giọng nói chuyện với nhau, thường dùng tiếng Anh. Nội dung không có gì khác ngoài việc Ả Rập Saudi sắp xây trường đại học.

Dựa theo cách nói của Trình Mục Dương, nữ khoa học gia bọn họ muốn tìm nhất định ở trong những người này. Người của Moscow đã đến từ sớm khoanh vùng phạm vi hoạt động của CIA, bọn họ muốn rời đi là không có khả năng.

Cho nên, CIA nhất định sẽ để nữ khoa học gia này xen lẫn bên trong nhóm người ở đây.

Bởi vì sau khi hội nghị kết thúc khách quý đều được đưa đến sân bay Riyadh, sau đó ngồi máy bay hoàng gia để rời đi.

Hành trình rất cẩn thận, cũng là cơ hội duy nhất “người kia” có thể an toàn rời đi ngay trước mắt Trình Mục Dương.

Nam Bắc trong cả một đêm đem ánh mắt những người phụ nữ ở đây ghi tạc trong lòng, mỗi đôi mắt đều khác nhau. Đoàn người Trình Mục Dương chỉ có thời gian mười ngày để tìm nữ khoa học gia này. Xong việc, cô nhìn đến màn hình trên tường, đang chiếu cảnh bên trong hội trường, Trình Mục Dương đang trò chuyện vui vẻ cùng với vài người, dường như đang nói về chuyện gì đó rất thú vị.

Hắc mặc tây trang màu đen đơn giản, áo sơ mi xám cùng nơ. Bên cạnh là một vài người đàn ông mặc trang phục truyền thống của Trung Đông.

Nam Bắc nhìn hẩn trong chốc lát, không biết đến khi nào hẩn mới kết thúc cuộc trò chuyện này nên cô quyết định trở về phòng trước.

Cô đang cùng vài người đợi thang máy dành cho phụ nữ, rất trùng hợp, lại thấy được người cách đây một tuần, Chu Sinh Nhật. Hẩn đang nói chuyện với một giáo sư lớn tuổi, chỉ sử dụng Anh ngữ, đôi lúc ngẫu nhiên sẽ nói một vài từ Tây Ban Nha.

“Nhật.” Giáo sư vỗ bờ vai hẩn, “Đây là đại học do hoàng thất đầu tư, kế hoạch đầu tiên là sẽ rót 100 triệu đô la Mỹ vào quỹ nghiên cứu khoa học, rất hấp dẫn đúng không?”

Chu Sinh Nhật dạ, không để ý trả lời: “Mục tiêu của Ả Rập Saudi rất rõ ràng, muốn làm Massachusetts [1] của Trung Đông.”

“Cho nên bọn họ mới muốn mời cậu, sau khi tốt nghiệp tới nơi này làm.”

Hẩn lắc đầu: “Tôi không thích khí hậu nơi này.”

Chu Sinh Nhật nói xong, giống như vô tình, nhìn vào đôi mắt của một cô gái mang khăn che mặt.

Nam Bắc chỉ nghe đến đó, bước đi vào thang máy.

Một đám phụ nữ vào thang máy rời đi, cô nhìn những con số nhảy không ngừng, đã đến tầng của cô. Khi cửa mở ra, lại thấy Chu Sinh Nhật đang đứng tươi cười. Hẩn nhìn ánh mắt của cô, như muốn xuyên qua mạng che mặt để nhìn cô. Nam Bắc đi tới, câu đầu tiên hẩn nói là: “Em trai tôi vẫn rất nhớ cô, năm đó khi du thuyền nổ mạnh, nó không tìm thấy cô đã khóc cả đêm.”

Nam Bắc dạ, cười rộ lên: “Tôi cũng rất nhớ nó.”

Người này khuôn mặt rất bình thường, nhưng vì có dáng vẻ rất trí thức nên để lại ấn tượng với cô. Tuy rằng chỉ gặp một lần, nhưng cũng khó quên.

Chu Sinh Nhật chỉ chỉ hai mắt của hắn: “Nơi này của cô rất dễ nhận biết.”

Nam Bắc giật mình.

Hắn còn nói: “Tôi rất ngạc nhiên, cô lần này tới đây làm gì?”

Cô rất kinh ngạc, hắn có thể hỏi trực tiếp như vậy.

Nhưng mà loại diễn đàn khoa học kỹ thuật này đúng là nơi cô không thích hợp xuất hiện, chắc chắn không phải là trùng hợp. Nam Bắc chớp mắt do dự một cái, không biết nên trả lời hắn đến mức độ nào. Nếu Chu Sinh Nhật là địch, thì cô nói gì cũng không quan trọng. Nếu hắn là người ngoài cuộc thì nên nói chuyện không rõ ràng, hắn nhất định sẽ biết ý mà tránh đi đề tài nhạy cảm này.

“Tôi đến tìm một người.” Nam Bắc suy nghĩ, nói đơn giản, “Một nữ khoa học gia về hạt nhân.”

“Rất khó tìm sao?”

“Rất khó.” Nam Bắc chỉ chỉ cái khăn che mặt của cô, cười nói, “Anh cũng biết là truyền thống ở nơi này có chút phiền phức.”

Chu Sinh Nhật gật nhẹ đầu, nói: “Chúc cô có chuyến du lịch Ả Rập Saudi vui vẻ.”

Hắn nhẹ nhàng tránh đi đề tài.

Hai người nói thêm mấy câu, Nam Bắc cũng tò mò hỏi hắn vì sao tới đây.

“Không cần xem tôi là người của Chu gia, ở đây, tôi chỉ là một nghiên cứu sinh.” Hắn không nhanh không chậm cười nói, “Lần đó trên du thuyền, bởi vì biết có chuyện không tốt phát sinh nên tôi mới xuất hiện. Từ đầu đến cuối, tôi không có quan hệ gì tới thế giới của các người. Tôi đến đây cũng là chỉ để gặp bạn bè cũ.”

Nếu lời vừa rồi hắn nói tránh đi đề tài nhạy cảm.

Thì lời này đã chứng minh thái độ của hắn, hắn sẽ không cùng bọn họ có bất cứ quan hệ nào.

Chuyện này đến khi Trình Mục Dương về phòng thì cô kể cho hắn nghe.

“Anh tin tưởng lời hắn nói không?”

“Anh?” Trình Mục Dương ngồi ở trên sofa, ý bảo Nam Bắc đi qua. Hắn ôm cô đặt lên đùi, suy nghĩ, “Chắc là tin. Tư liệu về hắn kể lại, từ nhỏ đến lớn, cuộc sống của hắn hoàn toàn bình thường.”

“Bình thường?”

Nam Bắc với Trình Mục Dương không giống nhau.

Bởi vì Nam Hoài làm cuộc sống của cô đơn giản hết sức, cho nên những gì cô biết được là do bản thân cô tự tò mò hứng thú. Mà Trình Mục Dương từ khi mười bốn tuổi đến Moscow, đã tìm được vị trí của mình ở Đông Âu, mỗi bước đều phải tự hắn bước đi, cho nên hắn tạo ra cho bản thân biết bao uy hiếp cùng kẻ thù.

“Hắn có chỉ số thông minh rất cao, rất cao. Cuộc sống đến nay hầu như chỉ liên quan đến nghiên cứu khoa học.” Trình Mục Dương mỉm cười, hai tay bắt tay Nam Bắc đến, cởi nơ cùng cổ áo sơ mi cho hắn, “Đêm nay, người của Saudi Aramco cũng nhắc đến Chu Sinh Nhật, hắn là người khách mà công chúa rất coi trọng. Cho nên sự xuất hiện của hắn chắc hẳn là trùng hợp.”

“Thật thú vị.”

“Đúng là rất thú vị, hơn nữa, bình phong thêu Ngô ca của hắn cũng làm cho người ta ấn tượng sâu sắc.”

“Đúng vậy, tranh xuân đồ.” Cô lấy tay chỉ vào hắn, “Anh đương nhiên là có ấn tượng sâu.”

Trình Mục Dương như cười như không, xỏ ngón tay vào tóc cô vuốt một đường: “Túc tích không chải đầu, tí phát bị hai vai...” Nói xong, tay lại đi xuống bắt lấy mắt cá chân của cô, “Uyển thân lang tất thượng, nơi nào không thể liên.”

“Lưu manh.” Nam Bắc cười, chụp hai tay hắn.

Cô nhớ rõ bốn câu này, ở trên thuyền, hắn đã dùng để chế nhạo là dân từ.

Hắn cười một cái, đem máy tính mini lấy lại đây, đặt trên đùi Nam Bắc: “Hôm nay chúng ta lấy được tư liệu về những nữ khách quý, nhưng đều che mặt. Ninh Hạo cũng tra ra được, người đi ra sân bay ngày đó là có bốn đặc điểm.”

Trình Mục Dương vừa nói xong, đưa cô xem ảnh chụp.

Bốn khuôn mặt đều che khăn đen.

“Có ấn tượng không?” Hắn hỏi cô.

“Bốn khuôn mặt này sao?” Nam Bắc nhớ lại bốn đôi mắt buổi chiều đã nhìn thấy, “Em đã gặp qua.”

Trí nhớ của cô xưa nay cũng rất tốt.

Chỉ cần chú ý, nhớ kỹ hai mươi mấy ánh mắt không phải là việc khó.

Huống chi bốn đặc điểm này đều rất đặc biệt, có sự khác nhau cũng rất lớn: nếp nhăn nơi khóe mắt, con ngươi màu lam, khóe mắt nốt ruồi, và đôi mắt màu đen đơn thuần.

Nếu khoanh nhỏ phạm vi, muốn tìm ra “người kia” cũng không khó.

Trình Mục Dương đem cô đến sô pha, gọi phục vụ mang trà Trung Quốc.

Bởi vì họ là khách quý tiêu biểu cho người Hoa nên nhận được sự tiếp đãi rất đặc biệt, thậm chí ngay cả trà cũng được tận tâm chuẩn bị. Phục vụ đem trà đặt ở trước mặt cô, chén trà bằng sứ men xanh, bên trong có một đóa hoa sơn trà đang nở ra chậm rãi, hương thơm nhẹ.

Trà, không cần thiết phải trang trọng, nhưng sự chu đáo này khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Khi Nam Bắc bưng chén trà lên, phục vụ đã rời khỏi phòng, chưa uống được hai ngụm lại có người gõ cửa. Trình Mục Dương đi ra mở cửa, là nhân viên mặc quần áo màu trắng, chuyên phục vụ cho khách quý. Nhân viên hạ thấp người, dùng tiếng Anh đơn giản nói với bọn họ, thủ đô Riyadh cùng Al-Hasa đồng thời bị đánh bom, công chúa rất hoảng sợ nên an bài cho tất cả khách quý lần lượt rời Al-Hasa, trước hết trở về thủ đô Riyadh.

Khi nhân viên nói chuyện, họ cũng có thể nghe được âm thanh ở những cánh cửa phòng gần đây.

Cũng nói nội dung như vậy.

Có thể là vụ đánh bom rất nghiêm trọng, người Ả Rập Saudi lễ phép như thế nhưng cũng vội vã hối thúc mọi người chuẩn bị trong vòng ba mươi phút. Vì sự sắp xếp của người có trách nhiệm, mỗi khách quý cũng không có xe đưa đón riêng mà chỉ an bài một chiếc xe dành cho phụ nữ và ba chiếc xe dành cho đàn ông, dưới sự bảo vệ của quân đội đi về thủ đô Riyadh.

Trình Mục Dương đóng cửa phòng, Nam Bắc đã buông chén trà.

“Ở Riyadh cũng có đánh bom, vì sao lại đến đó?”

“Ở Al-Hasa chủ yếu là bất hòa giữa người cầm quyền cùng với tín đồ Shiite (là một trong hai giáo phái của đạo Hồi).” Trình Mục Dương nói với cô, “Hội nghị lần này đặt ở đây xem như là một lần Hoàng thất bày thái độ “hữu hảo”. Nhưng lại xảy ra tập kích khủng bố, hoàng thất muốn đảm bảo khách quý an toàn tất nhiên sẽ đem họ đưa đến thủ đô, bảo vệ dưới phạm vi thể lực của hoàng thất.”

Nam Bắc dạ: “Vừa rồi người kia nói, hội nghị lần này sẽ không kéo dài như dự kiến, mọi khách quý có thể bắt đầu từ ngày mai tự do đi lại. Thời gian của chúng ta không nhiều lắm.”

Đây cũng là lo lắng của Trình Mục Dương.

Hắn không có khả năng trong lãnh thổ Ả Rập Saudi bắt cóc đồng thời bốn vị khách quý, hơn nữa lại đang lúc diễn ra diễn đàn quan trọng như thế này.

Mười ngày ngắn lại còn một ngày, hắn phải nhanh chóng trước khi ra sân bay, tìm cho được nữ khoa học gia kia.

—Hết chương 42—

Chú thích:

[1] Massachusetts là một học viện công nghệ tại Hoa Kỳ, nổi tiếng thế giới về lĩnh vực khoa học công nghệ cũng như các lĩnh vực khác trong đó có quản lý, kinh, tế, ngôn ngữ, khoa học chính trị và triết học. Có tổng cộng 77 người ở trường này như học sinh, giáo sư, nhân viên đã đạt được giải Nobel.

37. Chương 43

Chương 43: Lợi thế trí mạng (1)

Edit: Nguyệt Sắc

Tập kích khủng bố xảy ra bất ngờ, thay đổi tất cả kế hoạch.

Trò chơi với CIA lúc nào cũng như thế.

Trình Mục Dương ôm vai cô, cười cười, nhẹ giọng nói: “Đi thu dọn hành lý, anh cần gọi một cuộc điện thoại.”

Nam Bắc nhìn hần.

Hần cười: “Yên tâm.”

“Nếu anh tránh đi bất hòa với CIA thì sau này cũng không có ảnh hưởng gì lớn, có cần mạo hiểm thế này không?” Cô nói ngắn gọn, “Ý em là việc lần này, tại quốc gia lớn mạnh nhất Trung Đông mang đi một nhà khoa học hạt nhân.”

“Ảnh hưởng rất lớn,” Trình Mục Dương thấp giọng nói với cô, “Nếu đã trở thành kẻ thù của CIA, bọn họ sẽ dùng vô số nhân viên đến lấy mạng của anh, người trước ngã xuống sẽ có người sau tiến lên. Ví dụ như Iraq hoặc Afganistan, họ có thể duy trì kế hoạch hơn mười năm. Anh không muốn đến già vẫn phải né tránh họ.”

Hần nói đúng.

Kinh phí chiến tranh rất lớn, họ không ngừng huấn luyện ra nhân viên, đây không phải là chuyện mà một người hay một gia tộc có thể chống lại.

“Cho nên anh cần một cơ hội, lấy thân phận khác xuất hiện, trở thành nhân vật của công chúng.” Tay Trình Mục Dương chạm vào mặt cô, nhẹ nhàng vuốt ve, “Làm từ thiện, làm đầu tư, đem đa số tiền đầu tư đặt ở Mỹ, trở thành người nước ngoài đầu tư lớn nhất cho họ, trở thành một người bạn nộp thuế cho họ.”

Nam Bắc nghe hần nói, thay hần cởi bỏ cúc áo sơmi, cởi áo ra, đưa hần một chiếc áo sạch sẽ.

“Anh phải biết rằng, hầu hết kinh phí của CIA đều là lấy từ thuế.” Trình Mục Dương mặc áo sơmi, cài từng cúc áo từ trên xuống, “Anh không oanh tạc trụ sở của họ, lại cho họ tiền, không chừng mười năm nữa, CIA còn muốn đến bảo vệ anh.”

Cô chọn một cái caravat mang vào giúp hần: “Cho nên, chỉ còn thiếu một lợi thế để đàm phán với họ.”

Hần ừ một tiếng.

Chậm rì rì cúi đầu, hôn lên môi cô.

Cô cũng chậm rãi đáp trả lại hần: “Anh cũng thật âm hiểm. Đầu tiên đem CIA là kẻ địch, Trình gia bắt tay cùng với Moscow loại bỏ họ hoàn toàn, tiêu hủy công lao vất vả nhiều năm của họ chỉ trong chốc lát. Bây giờ lại muốn bọn họ thỏa hiệp nhận thua, đem anh trở thành bạn?”

“Anh sẽ không làm bạn vĩnh viễn với bất cứ ai, càng không có kẻ thù vĩnh viễn.” Trình Mục Dương nhẹ giọng trả lời cô, “Đây mới là cách thức sinh tồn.”

Gian xảo, kỳ quái, giả dối, tàn khốc, vô tình.

Cô lại nhớ đến lời đánh giá Ba Đông Cáp dành cho hần:

Hắn không khởi xướng chiến tranh nhưng có thể dễ dàng làm cho các thế lực ở Đông Âu nội chiến, sau đó trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Mà hắn ở Moscow áp dụng nguyên tắc “im lặng”, bất cứ chuyện gì có liên quan đến Trình gia, bất kể là buôn lậu hay giết người, đều có không có giấy tờ ghi lại hay bị lũng bắt.

Nam Bắc không biết hắn đã làm như thế ở Moscow bằng cách nào.

Nhưng hiện tại, Trình Mục Dương đang lập lại kế hoạch này trên nước Mỹ.

Bởi vì xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên Trình Mục Dương nhanh chóng thương lượng đối sách với tập đoàn Saudi Aramco. Nam Bắc lên xe trở về thủ đô Riyadh trước. Trên xe, người phụ trách nói, bởi vì việc lần này chủ yếu là nhằm vào những khách quý của diễn đàn khoa học lần này nên hoàng tử cùng công chúa Ả Rập Saudi quyết định mở một bữa tiệc chiêu đãi trước khi mọi người rời đi.

Danh sách khách mời được người phụ trách đưa đến.

Nam Bắc nhìn thấy cả bốn người Trình Mục Dương nghi ngờ đều có trên đó.

“Các vị sẽ rất ngạc nhiên khi thấy có tên phụ nữ xuất hiện trên danh sách đúng không?” Giọng người phụ trách vang lên, tươi cười nhìn mọi người, “Bởi vì trong tương lai chúng tôi sẽ thành lập đại học khoa học kỹ thuật, lần đầu tiên phá vỡ nguyên tắc truyền thống, cho phép nam nữ cùng học. Cho nên lần này cũng mời thêm bốn vị học giả nữ này, mở ra tiền lệ đầu tiên của Ả Rập Saudi.”

Thật là một lý do rất tốt.

Nam Bắc nhớ tới cuộc điện thoại chưa đến 10 phút của Trình Mục Dương trước khi rời phòng.

Hắn không chỉ có một bộ óc đáng sợ mà còn có một lực lượng có thể nhanh chóng chấp hành mọi mệnh lệnh của hắn.

Từ khi rời phòng, cô tiếp tục mang trang phục truyền thống của phụ nữ Ả Rập Saudi.

Bởi vì cô là phụ nữ nên mới có cơ hội ở cùng với những nữ khoa học gia này, nhưng người có thể bước chân vào hội trường cuối cùng vẫn là Trình Mục Dương cùng Kyle. Ba người họ cần một cơ hội để mang nữ khoa học gia rời đi.

Mà điều đầu tiên phải làm là tìm được cô ta.

Xe chạy từ Al-Hasa đi, có rất nhiều quân vũ trang của chính phủ bảo vệ, rất nhiều nữ khoa học gia chưa từng gặp qua trường hợp thế này nên đã bắt đầu không nhẫn nại được, ánh mắt khẩn trương, thấp giọng trao đổi. Cô nhìn bốn người kia, có người bình tĩnh, có người kích động, nhưng đây chỉ là biểu hiện bề ngoài, không thể làm căn cứ để phán đoán.

Qua một lúc lâu thì không khí cũng trở nên im lặng.

Xe chạy trong bóng đêm. Cô nhắm mắt lại dựa vào ghế, muốn nghỉ ngơi trong chốc lát.

Chợt bỗng có tiếng vang.

“Cục an ninh cũng mời tới một số nhà khoa học hạt nhân, bọn họ sẽ ở tổng bộ Moscow nghe bài thuyết trình của bốn người này.” A Mạn nói, “Hi vọng nhờ đó có thể tìm chút dấu vết.”

Sau một lúc im lặng.

Trình Mục Dương nói: đã biết.

Lại im lặng.

Nhưng sau đó, giọng của Trình Mục Dương lại vang lên trong thiết bị liên lạc gắn ở tai Nam Bắc, có chút trầm thấp: “Bắc Bắc, ngủ một tí đi, tối qua em ngủ không nhiều lắm.” Đây là kênh thông tin chung, nghĩ như vậy cô liền đỏ mặt.

Không biết là ai rất thức thời mà nở nụ cười nhẹ.

“Trước khi diễn thuyết thì tắt thiết bị liên lạc đi.” Trình Mục Dương thản nhiên bổ sung một câu.

Sau đó, mọi người đều tắt đi tai nghe.

Ba giờ sau, mọi người đã đến Riyadh.

Nơi này là thủ đô của Ả Rập Saudi cũng là nơi tập trung quyền lực. Saudi lần này thành lập đại học có thể nói tốn không ít tâm lực, sau khi các khoa học gia đến đây thì hoàng tử, công chúa đều tự mình xuất hiện nghênh đón hơn chín mươi nhân tài mũi nhọn của các ngành khoa học này.

Hành trình kế tiếp, rất chặt chẽ.

Đây cũng là lần đầu tiên, nữ học giả cùng ngồi với nam học giả, trao đổi chung với nhau. Hoàng tử cũng vì diễn đàn khoa học lần này mà đích thân phát biểu, không phải không có kiêu ngạo nói: “Các vị đã đến thì đều biết, tiền lương ở đây không phải quốc gia nào cũng có thể sánh bằng. Ngoài lương ra chúng tôi còn thêm 50% tiền trợ cấp cho cuộc sống của các vị tại nước ngoài, tương đương gấp bốn lần tiền lương tại đại học Mỹ. Hơn nữa tuyển nhận nghiên cứu sinh cùng tiến sĩ, đều là học bổng toàn phần.”

Hầu hết mọi người đều bất ngờ, có người hỏi về kinh phí nghiên cứu khoa học.

“Kinh phí nghiên cứu khoa học không cần phải xin, chúng tôi có đủ năng lực để cung cấp kinh phí khi các vị muốn nghiên cứu bất kì đề tài khoa học nào.”

Phát ngôn rất hấp dẫn người nghe.

Trình Mục Dương vẫn mỉm cười, hẳn cũng không phải khoa học gia, chỉ là khách quý. Mà Chu Sinh Nhật vừa mới đứng bên cạnh lại như không biết Trình Mục Dương, thấp giọng trao đổi cùng hai giáo sư bên cạnh, khi vuốt cằm, khi thì lắc đầu.

Nam Bắc biết, sau khi tiến vào nơi này, bọn Ninh Hạo sẽ tập trung vào bốn người phụ nữ kia.

Nếu nữ khoa học gia muốn theo chuyên cơ của hoàng thất rời đi thì phải đợi đến khi buổi diễn thuyết kết thúc.

Trong tay cô là danh sách đầy đủ đề tài cùng tên của các nhà khoa học, Chu Sinh Nhật cũng có trong đó.

Nguồn năng lượng vật liệu, đề tài là: nghiên cứu vật liệu lai hóa giữa Halogen và POE (Polyoxyethylene, là vật liệu được sử dụng nhiều trong dược phẩm mỹ phẩm, có khả năng đẩy protein cũng như chống bám dính vi sinh vật tốt bởi tính ưa nước và tính dẫn ion. Mình chỉ biết có thế ^^)

Thật đúng là cao siêu.

Bốn nữ khoa học gia kia chủ yếu nghiên cứu lĩnh vực về máy tính, địa cầu, môi trường cùng đại dương. Nhìn sơ qua thì không có liên quan gì đến công trình hạt nhân. Không biết nhà khoa học hạt nhân ở Moscow có thể thông qua cái gì để tìm ra sơ hở của họ. Nam Bắc chỉ có thể ngồi vào một chỗ nghe diễn thuyết.

Diễn thuyết tiến hành thuận lợi.

Tai nghe ngoài tiếng thảo luận của các khoa học gia thì không còn gì.

Mãi cho đến khi có một người phụ nữ lên bục, có vài âm thanh khác nhau vang lên, dùng tiếng Nga trao đổi. Có thông thả, có gấp rút, cô nghe không hiểu, nhưng dựa theo ngữ điệu có thể thấy họ nói rất nghiêm túc cũng rất khẩn trương.

Khi tràng vỗ tay vang lên, A Mạn dùng tiếng Trung nói với Nam Bắc:

Không phải người này.

Cô thoải mái hơn ngồi nhìn mặt ba người còn lại.

Ba người này ngồi ở vị trí được sắp xếp sẵn, trông có vẻ đang nghiêm túc lắng nghe.

Tỉ lệ nam khoa học gia rất lớn nên qua hai người nữa mới tới nữ khoa học gia tiếp theo. Vẫn không phải.

Cuối cùng, người phụ nữ thứ ba bước lên, sự tranh luận phá vỡ im lặng. Nữ khoa học gia trên đài khoe mắt có nốt ruồi, giọng rất trầm, toàn bộ quá trình trình bày và phân tích rất rõ ràng. Nam Bắc vừa nghe ngôn ngữ không hiểu này vừa cẩn thận quan sát.

Cho đến khi cô ta bước xuống, A Mạn thở dài một hơi:

Có khả năng là cô ta.

Là “Khả năng”, mà không phải khẳng định, nói cách khác, vẫn đợi người cuối cùng.

Người cuối cùng đi lên, sau mười phút giảng giải, thiết bị liên lạc trên tai im lặng một lát, sau đó có nhiều giọng nói trao đổi vang lên, làm người ta bất an. Nam Bắc đang chờ A Mạn đưa ra kết quả cuối cùng.

Bỗng nhiên, Trình Mục Dương nói: “Nói cho tôi biết, có bao nhiêu khả năng chính xác.”

Giọng của hắn rất rõ ràng, lịch sự nhưng cũng có thể làm người nghe không rét mà run.

Nhà khoa học ở Moscow bắt đầu tranh luận kịch liệt, nhưng âm thanh không rõ ràng, có thể nhận ra họ rất sợ hắn.

Tầm mắt Nam Bắc trong một phút ngắn ngủi rời đi bực diễn thuyết mà nhìn hội trường, Trình Mục Dương không ở trong này.

Hắn chắc là đứng ở nơi trống trải để quan sát người thuyết trình.

Tranh luận chưa chấm dứt, nữ khoa học gia có đôi mắt đen thuần đã trình bày xong. Cô ta dùng tiếng Anh nói cảm ơn. Ngay khi muốn rời đi thì có người nói sorry nhẹ nhàng.

Tất cả mọi người ngạc nhiên, bởi vì buổi diễn thuyết hôm nay vẫn chưa có ai ngồi dưới lên tiếng.

Chu Sinh Nhật rất lễ phép đứng dậy, dùng tiếng Anh nói: “Thật xin lỗi, tôi rất có hứng thú đối với đề tài của cô, tôi có thể hỏi vài vấn đề hay không?” Lời đề nghị trao đổi kiến thức rất lễ phép, không cho người ta cơ hội từ chối.

Đương nhiên, nữ khoa học gia trên bục cũng không ngoại lệ.

Đề tài của cô ta là kỹ thuật môi trường, đề tài của Chu Sinh Nhật lại là năng lượng vật liệu, nghe qua dường như không liên quan đến nhau. Vấn đề bọn họ trao đổi cũng rất bình thường, không có gì quan trọng.

Tất cả mọi người vẫn chăm chú lắng nghe.

Bên trong thiết bị liên lạc ở tai vẫn duy trì không khí im lặng.

“I really appreciated it.” (tôi thật sự đáng giá cao nó)

Chu Sinh Nhật ngồi xuống, Nam Bắc nhìn về phía hắn.

Cô xác định Chu Sinh Nhật đã gạt đầu với cô.

Cô có chút kinh ngạc.

Trong chớp mắt, cô hoài nghi. Trực giác nói cho cô biết, Chu Sinh Nhật đang giúp bọn họ, nữ khoa học gia này, nhất định là người Trình Mục Dương đang tìm kiếm.

Người phụ nữ có đôi mắt đen thuần kia đi xuống bục, theo con đường nhỏ bên ngoài rời đi, hình như là đi toilet. Nam Bắc theo bản năng đứng lên, không tiếng động đi theo.

Cô chỉ kịp ra một dấu hiệu mờ mịt với Ba Đông Cáp đang ngồi cuối hội trường để hắn đi theo cô.

Lần này, cô lựa chọn tin tưởng Chu Sinh Nhật.

“Bắc Bắc?” Giọng của Trình Mục Dương truyền qua thiết bị liên lạc.

—Hết chương 43—

38. Chương 44

Chương 44: Lợi thế trí mạng (2)

Edit: Nguyệt Sắc

Thiết bị liên lạc của cô chỉ là thiết bị nghe, không thể trả lời.

Cô không biết Trình Mục Dương ở nơi nào, nhưng hiện tại tình thế rất cấp bách, không thể để người phụ nữ kia rời khỏi tầm mắt. Cửa toilet trong suốt, nó vừa khép lại cô đã đẩy ra.

Có người ở trong này, là một cô gái trẻ tuổi, dùng nước tẩy trang hai bên má.

Nam Bắc cũng không nhìn mà đi vào một phòng, đóng cửa lại. Qua khe hở, cô nhìn đến cô gái trẻ tuổi rồi đem tầm mắt chuyển qua nữ khoa học gia.

Trong lúc đó, thiết bị liên lạc lại truyền đến lời lẽ nhai của nhóm khoa học gia ở Moscow.

Bỗng nhiên Trình Mục Dương nói một câu tiếng Nga cô nghe không hiểu. Nhưng có thể cảm giác được hẳn rất tức giận, không còn lịch sự nữa. Toàn bộ người ở tổng cục an ninh tại Moscow đều im lặng.

“Kyle.” Trình Mục Dương dùng tiếng Anh để Nam Bắc có thể nghe được sự sắp xếp của hắn, “Bảo người của anh chuẩn bị cho tốt, nữ khoa học gia cuối cùng chính là người chúng tôi muốn tìm.” Hẳn thực thông minh, hành động của Nam Bắc đã nói cho hắn biết kết quả.

“Trình, chúng tôi đã chuẩn bị tốt.” Giọng của Kyle rất nhàn nhã, “Trong tay tôi đều có tư liệu chuyến bay của tất cả mọi người, khách quý sẽ chia thành ba đợt đến sân bay Riyadh. Tôi sẽ có biện pháp khiến chiếc xe chở cô ta rời đường, cho nổ rồi mang người đi.”

Giọng của Trình Mục Dương không có bất cứ tình cảm nào: “Làm gì cũng được, mang cô ta rời khỏi Ả Rập Saudi.”

Nam Bắc qua cánh cửa nhìn chằm chằm hai người phụ nữ, im lặng nghe Trình Mục Dương cùng Kyle nói chuyện.

Cô nhìn qua gương thấy nữ khoa học gia tháo khăn che mặt xuống, bắt đầu trang điểm lại. Nữ khoa học gia này có khuôn mặt châu Á.

Đồng thời, cô gái kia cũng đứng thẳng, lấy từ trong túi ra một cái khăn tay màu trắng lau mặt. Hai người trong gương giống như bình thường, chỉ là ngẫu nhiên cùng xuất hiện. Nếu không phải cô cố ý nhìn cũng không phát hiện họ có quan hệ.

Cô gái kia nhanh chóng đem khăn tay để một bên rồi rời toilet.

Khăn tay màu trắng bị nhấc đặt ngay ven chậu rửa mặt.

Khi nữ khoa học gia kia cuối đầu nhìn, Nam Bắc cũng đồng thời nhìn xuyên qua cửa. Nghe sự sắp xếp khi này của Trình Mục Dương, cô cũng dần an tâm. Chỉ cần nữ khoa học gia này thuận lợi nghe xong buổi thuyết trình, ngồi lên xe đến sân bay Riyadh, sẽ có người xử lý tất cả, không cần cô quan tâm nữa.

Nghĩ đến đây, tay Nam Bắc đã chuẩn bị đẩy cửa làm như không có gì rời khỏi toilet.

Không ngờ lúc này, nữ khoa học gia lại lấy điện thoại trong túi ra, cúi đầu nhìn khăn tay rồi bấm một dãy số. Nam Bắc dừng lại trong nháy mắt.

Toilet rất im lặng.

Nữ khoa học gia tích chữ như vàng (ít nói ấy), từ đầu đến cuối chỉ thấp giọng nói một từ “sân bay Fahd” [1]. Giọng nói có vẻ nghi hoặc không xác định, hình như là lặp lại lời của bên kia điện thoại.

Sân bay Fahd?

Nam Bắc nhớ rõ, vừa này ở trong thiết bị liên lạc, Kyle không phải nói đến sân bay này.

Cô tuy rằng không quen thuộc Ả Rập Saudi nhưng có thể đoán được đây là một sân bay khác của Saudi.

Nữ khoa học gia đã ngắt điện thoại, mang khăn tay kia ném vào thùng rác.

Nam Bắc không có thời gian tự hỏi cũng không có thời gian để xác định.

Cô đẩy mạnh cửa ra, bước một lớn đến che miệng nữ khoa học gia kia, nâng một tay lên đánh vào gáy cô ta. Sau đó để cô ta nằm trên sàn.

Nam Bắc đứng ở trước gương nhìn nữ khoa học gia đang hôn mê này.

Cô biết, trò chơi mèo vờn chuột này vừa mới bắt đầu.

Cú điện thoại vừa này đã chứng minh, CIA muốn thay đổi hành trình của cô ta.

Nếu Nam Bắc mang cô ta ra khỏi toilet, CIA lập tức phát hiện, nếu bọn họ không thể chiếm được nhà khoa học hạt nhân này, rất có thể sẽ hướng Ả Rập Saudi cản ngược lại một cái, nói Trình Mục Dương muốn bắt cóc cô ta.

Đến lúc đó, đừng nói là người phụ nữ này, ngay cả Trình Mục Dương cũng rất khó rời Ả Rập Saudi.

Cô cũng không thể vụng trộm mang nữ khoa học này rời đi.

Nếu CIA phát hiện cô ra không trở về hội trường, nhất định sẽ đoán được cô ta đã bị bắt.

Bỗng nhiên.

Ba Đông Cáp ho khan một tiếng, phá vỡ sự im lặng.

Nơi này là toilet công cộng, bất cứ lúc nào cũng có người tiến vào. Nam Bắc không có nhiều thời gian để suy nghĩ, nhanh chóng đem nữ khoa học gia kéo vào một phòng toilet đóng cửa lại, đem đồng hồ trên tay cùng di động của cô ta lấy ra, sau đó đổi trang phục hai người.

Đồng thời đem kính mắt trong túi cô ta lấy ra.

Vừa rồi, cô đã quyết định đặt cược.

Cô muốn để nữ khoa học gia này ở toilet, sau đó để Ba Đông Cáp thông báo cho Trình Mục Dương, đây là cách nhanh nhất để đưa cô ta rời khỏi Ả Rập Saudi.

Mà việc duy nhất cô phải làm trong mấy giờ tiếp theo, chính là giả mạo cô ta.

Thay thế cô ta tiếp tục nghe diễn thuyết.

Thay thế cô ta ngồi xe rời đi hội nghị.

Thay thế cô ta đến sân bay Fahd.

Sau đó tìm cơ hội thoát khỏi sự theo dõi của CIA tìm Trình Mục Dương.

Cô nắm chắc, trong vòng một giờ, CIA rất khó tiếp xúc với cô để nhận ra cô là đồ dỏm. Nam Bắc nhanh chóng lấy ra một tờ giấy sau đó dùng bút kẻ lông mi cao cấp để lại lời nhắn cho Ba Đông Cáp:

Người phụ nữ này giao cho Trình Mục Dương, hãy mang đi trong thời gian ngắn nhất.

Xong xuôi, Nam Bắc đóng chặt cửa phòng toilet có nữ khoa học gia trong đó. Đi đến trước gương kẻ lông mi, trang điểm ánh mắt sao cho giống với cô ta.

Cuối cùng cô mang kính mắt vào.

Đôi mắt Nam Bắc cho dù khác với khoa học gia kia nhưng có mắt kính nên che giấu vô cùng tốt.

Cô xem lại bản thân một lần nữa, thăm nghĩ Trình Mục Dương quả là may mắn.

Hắn muốn tìm một người phụ nữ, mà người này lại che mặt từ đầu đến cuối, trừ bỏ đôi mắt thì không ai biết rõ về ngoài của cô ta. Huống hồ, những nữ khoa học gia đó chỉ gặp có một ngày, sẽ không nhớ rõ dung mạo.

Nếu không có may mắn, Nam Bắc căn bản không có cơ hội hóa trang thành cô ta.

Sau khi mọi sự thỏa đáng, Nam Bắc đi ra khỏi toilet.

Ba Đông Cáp vẫn đứng hút thuốc không xa nhìn về nơi này. Lúc Nam Bắc đến gần hắn vẫn không chú ý, cho đến khi cô nhẹ nhàng nói một câu tiếng Myanmar: “Vào toilet, lấy đồ.”

Ba Đông Cáp đang hút thuốc bỗng nhiên dừng một chút.

Nam Bắc không dừng bước mà đi thẳng về hội trường. Ngồi ở vị trí của nữ khoa học gia kia.

Thiết bị liên lạc ở tai đã im lặng, không còn âm thanh trao đổi gì.

Kyle nhất định nghĩ Nam Bắc đang ngồi đây chính là nữ khoa học gia.

Mà con mồi chân chính của hắn lại ở trong một phòng toilet, nằm im lặng.

Quả nhiên hành trình được sắp xếp như lời của Kyle, chia làm ba đợt. Có người phụ trách cẩn thận kiểm tra sổ, đến lượt Nam Bắc thì người trợ lý phụ trách bỗng nhiên nói câu gì đó. Người phụ trách gật đầu cười, nói với cô: “Cô Qana, chúng tôi biết cô cùng với một vị nữa rất muốn đi thử chuyến tàu lửa băng qua sa mạc, từ thủ đô Riyadh đến Dammam [2], chúng tôi sẽ xếp cô ngồi ở khoang hạng nhất. Đến Dammam, cô sẽ từ sân bay King Fahd rời khỏi Ả Rập Saudi, chúc cô hành trình vui vẻ.”

Nam Bắc không nói gì, chỉ là nhẹ vuốt cằm xem như lễ phép trả lời.

Quả nhiên, kế hoạch của CIA thay đổi.

Vì vậy theo lời người phụ trách đã nói, cô trước tiên phải ngồi xe lửa băng qua sa mạc mới đến sân bay Fahd.

CIA thật nhạy cảm với nguy hiểm.

Khi những nhà khoa học Moscow tranh luận, CIA đã phát hiện thân phận của nữ khoa học gia này đã bại lộ, liền nhanh chóng phản ứng. Bọn họ quả là một kẻ địch rất狡 hoạt.

Nam Bắc theo sắp xếp rời đi đám người, cùng một nữ khoa học gia nữa ra nhà ga lửa ở Riyadh.

Nhân viên phụ trách tiếp đãi nhẹ giọng giới thiệu lịch sử của nhà ga này.

Đây là con đường vận chuyển hành khách xa xưa nhất của bán đảo Ả Rập, kéo dài qua sa mạc, nghe rất thú vị.

Cô ngồi trên ô tô đến nhà ga Riyadh, đi vào khoang hạng nhất của tàu, vẫn không nhìn đồng hồ nhưng trong lòng cô vẫn tính toán thời gian từng giây từng phút. “Cô Qana, đề tài khi nãy của cô tôi thấy rất thú vị.” Cùng đi với cô là một nữ khoa học gia khác, có thể vừa rồi tại hội trường, Qana đã cùng trao đổi với Chu Sinh Nhật nên để lại ấn tượng sâu cho cô ta.

Nam Bắc không nói gì.

Sự lạnh lùng của cô đương nhiên làm tổn thương đến nữ khoa học gia trước mặt.

“Thật có lỗi.” Nữ khoa học gia kia vẻ mặt mất tự nhiên, lễ phép đứng lên đổi chỗ ngồi.

Nhà ga Riyadh rất ít người, mà trên chuyến tàu này cũng vậy, chỉ rải rác một vài người. Sau khi người phụ nữ kia đổi chỗ thì hàng ghế này chỉ còn lại mình cô.

Thiết bị liên lạc ở tai vẫn im lặng. Cô không đoán được Trình Mục Dương có xảy ra vấn đề gì hay không. Chỉ hi vọng cô sẽ không mạo hiểm không công, có thể giúp hắn thành công nắm giữ yết hầu của CIA.

Tàu bắt đầu từ từ chạy, Nam Bắc dựa vào cửa sổ, cúi đầu nhìn đồng hồ.

Mới qua hơn nửa giờ.

Con tàu này đến nơi thì mất khoảng năm giờ.

Người của CIA có thể xuất hiện bất cứ lúc nào để cùng cô thương lượng. Nếu thật sự gặp trên xe lửa thì cô phải làm sao mới có thể không bị nhận ra? Trầm mặc không nói sao? Hiển nhiên là không được.

“Bắc Bắc.”

Thiết bị liên lạc đột nhiên vang lên tiếng Trình Mục Dương.

Nam Bắc đang đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân, nghe thấy tiếng hắn thì trái tim cũng nhảy lên vài cái.

Hắn nói rất nhỏ.

“Anh sẽ nhanh chóng đuổi kịp em.” Thanh âm hần rất nhẹ nhàng, rất ổn định, chỉ có nói với Nam Bắc hần mới có thể như vậy, “Chú ý an toàn.”

Rất nhanh sẽ đuổi theo?

Đuổi theo như thế nào? Hần cũng không nói gì nữa, nhưng thật hiển nhiên, Trình Mục Dương đã ở rất gần cô.

“Xin hỏi.” Có âm thanh của người nào đó truyền đến: “Thưa cô, hiện tại cô đã muốn dùng cơm hay chưa?”

Cô gái đưa cơm đang nghiêng người hỏi cô.

Khi Bắc Bắc đang muốn lắc đầu thì trong thiết bị liên lạc lại truyền đến tiếng của Trình Mục Dương: “Nhớ kỹ....” Cô chăm chú lắng nghe thì giọng nói biến thành tạp âm rè rè, họ mất liên lạc trên sa mạc.

“Xin hỏi cô đã dùng cơm hay chưa?”

Bên cạnh lại có người lễ phép hỏi.

Nam Bắc nghiêng đầu, muốn mở miệng cự tuyệt thì bị khuôn mặt trước mắt làm kinh sợ. Khuôn mặt này tuy rằng vài năm không thấy nhưng liếc mắt là có thể nhận ra. Trong chớp mắt, cả hai đều nhận ra nhau.

Cô gái lập tức đưa tay định rút súng, nhưng Nam Bắc phản ứng bắt lấy cổ tay cô ta.

Hung hăng đập xuống chỗ dựa của ghế ngồi, làm rớt khẩu súng xuống.

—Hết chương 44—

Chú thích:

[1] Sân bay Fahd sân bay quốc tế King Fahd (tiếng Ả Rập: (nằm cách thành phố Dammam 20 km (khoảng 12 dặm) về phía tây bắc. Đây là sân bay lớn nhất thế giới về diện tích (780 km²). Cơ sở hạ tầng của sân bay được hoàn thành vào cuối năm 1990 và cho phép các lực lượng đồng minh sử dụng trong thời gian đầu của chiến tranh vùng vịnh đầu năm 1991.

[2] Thành phố Dammam là thành phố lớn nhất phía Đông Ả Rập Saudi, là khu vực giàu dầu mỏ nhất thế giới, với dân số 2,5 triệu người.

39. Chương 45

Chương 45: Phản kích ở bước đường cùng (1)

Edit: Nguyệt Sắc

Vị trí của họ là ở vùng hoang mạc gần thủ đô Riyadh.

Chuyên cơ của Trình Mục Dương sáng sớm mai sẽ đến sân bay Riyadh, hần vẫn muốn ở đây, dù sao sa mạc thích hợp với người như hần hơn là thành thị. Chẳng may có đổ máu xung đột cũng có thể dễ dàng che lấp, thì thể cùng máu tươi đều bị cát chôn vùi.

Mà nơi này cách thị trường kinh doanh lạc đà lớn nhất thế giới rất gần.

Sau giữa trưa, Trình Mục Dương mang cô đến đó nhìn những cuộc mua bán lạc đà.

Không chỉ có bán lạc đà còn có sữa lạc đà, thậm chí là hamburger thịt lạc đà.

Trình Mục Dương đưa một cái Hamburger lạc đà cho cô, Nam Bắc cầm lấy với vẻ mặt quái dị: “Ăn ngon sao? Giống hương vị gì vậy? Thịt gà? Thịt dê? Hay là thịt bò?”

“Không giống cái nào cả.” Hần cười một cái nói, “Nhưng mà anh khẳng định sẽ không khiến em mập lên. Người Ả Rập Saudi ăn chúng vì thịt lạc đà rất ngon, hàm lượng mỡ lại thấp, bởi vì đa số mỡ của chúng đều nằm trên bướu.”

Nam Bắc uh một tiếng rồi ăn một miếng nhỏ.

Mùi vị này nói sao nhỉ, không tính là ngon.

Cô thấy Trình Mục Dương không mua phần nào cho hẳn thì liền đưa bánh của cô đến miệng hẳn, ý bảo hẳn ăn một miếng. Ngoài dự đoán, Trình Mục Dương lại lắc đầu, cô đưa sữa lạc đà cho hẳn.

Trình Mục Dương lại lắc đầu, nhẹ giọng nói cho cô: “Anh quên nói với em, trong mắt đàn ông Ả Rập, sữa lạc đà chính là thuốc tráng dương tự nhiên, rất hữu hiệu.”

Nam Bắc kêu nhỏ, nhất thời cũng không muốn uống nữa.

Cô nhớ tối hôm qua, Trình Mục Dương không những tự hẳn uống còn dùng miệng đút cô uống sữa lạc đà, Nam Bắc bỗng nhiên cảm thấy nóng mặt.

Bởi vì đây là nơi buôn bán súc vật nên rất hỗn độn, còn có cả nơi giết mổ, mùi máu hòa vào không khí khiến người ta không thoải mái. Nam Bắc thấy kỳ lạ, Trình Mục Dương vì sao mang cô đến nơi này, mãi đến khi họ vào một cái lều rất lớn, thấy được nhiều tảng đá rất đẹp.

Có lớn, có nhỏ, đặt bên trong lều. Chủ nhân đang nhìn họ cười.

Những viên đá màu nâu vàng, nhìn bên ngoài giống như sỏi, được thợ điêu khắc làm thành hai ba đóa hoa hồng. Ngay giữa lều là một cái lồng bằng thủy tinh, bên trong có gần một trăm bông hoa.,

Hoa có hình dạng khác nhau nhưng đóa nào cũng có lớp lớp cánh hoa trùng điệp.

“Hoa hồng sa mạc (được điêu khắc từ đá sa mạc nên người ta gọi là hoa hồng sa mạc).” Trình Mục Dương nắm lấy bả vai của cô nói: “Đóa hoa lớn nhất kia anh dự định sẽ mang về nhà của chúng ta ở Moscow.”

“Hoa hồng sa mạc?”

Hắn vuốt cằm: “Nơi đào ra những viên đá này chủ yếu là ở dải Gaza[1], vì vậy họ biến chúng thành hoa hồng đá, giống như hoa hồng ở sa mạc Australia vậy, là một vật phẩm quý giá có giá trị rất cao.”

Nam Bắc tới gần khối đá nhỏ kia, cảm nhận được sự sắc bén của chúng.

Trình Mục Dương thấp giọng giải thích với cô.

Nói cho cô, ở nơi này của Ả Rập Saudi rất dễ đào được hồng sa mạc. Dùng xẻng đào xuống ba bốn thước, nếu đụng phải tầng đất ẩm ướt, thì sẽ có đá, nếu may mắn thì chính là hồng sa mạc này.

“Ở vùng cát chảy mênh mông này không thể tìm ra một bông hoa hồng chân thật, nhưng có thể dùng những viên đá mấy ngàn năm này kết thành hoa hồng sa mạc, vĩnh viễn không héo tàn.” Trình Mục Dương tiến sát vào sau người cô, dùng tiếng Trung nói nhỏ, “Lẽ tình nhân vui vẻ.”

“Lẽ tình nhân vui vẻ.”

Nam Bắc trả lời hẳn.

Đây không phải lễ vật gì đáng giá, nhưng cũng đủ lãng mạn rồi.

Hắn cười: “Khi Thích Ca Mâu Ni 29 tuổi, cảm thán con người có sinh, lão, bệnh, tử thật sự khổ, ông đã từ bỏ thân phận vương tộc, bỏ lại vợ và con, trong một đêm xuất gia tu hành.” Giọng của hắn rất rõ ràng, “Anh vẫn nghĩ ông ta làm thế rất hợp lý. Nhưng tối qua cẩn thận suy nghĩ, làm sao có thể bỏ vợ và con chỉ vì muốn thoát khỏi sinh, lão, bệnh, tử? Thật là khờ.”

Nam Bắc cười rộ lên: “Thích Ca Mâu Ni, từ khi sinh ra cứ bảy bước đi sẽ xuất hiện một bông sen, cũng không phải là người bình thường mà anh có thể so sánh.” Cô cầm lấy đôi tay đang ôm quanh bụng mình, cười nói: “Trình Mục Dương, anh hử một chút sẽ nói những câu chuyện xưa về Phật, tay lại cầm dao mổ, nhất định là khắc tinh của phụ nữ.”

Trình Mục Dương nở nụ cười nhẹ, không nói nữa.

Chủ nhân của chiếc lều này cũng không biết hai người Phương Đông kia đang nói gì. Hắn chỉ lễ phép mỉm cười, đi bên cạnh cùng hai người xem những bông hoa hồng sa mạc khác. Thậm chí còn dùng tiếng Trung Quốc tự mình học được nói lên chữ “Vĩnh viễn không tàn”.

Nam Bắc nghe được buồn cười đến chết, khẳng định đã có người sắp đặt trước, khiến ông chủ này lấy lòng Trình Mục Dương. Trình Mục Dương lại biểu hiện rất bình thường. Hai người ra khỏi cái lều lại bất ngờ thấy được những con lạc đà rất đẹp ở xa xa, những con lạc đà thượng đẳng.

Những con lạc đà này rất bắt mắt, làn da bóng loáng, ánh mắt rất to.

Cô nhìn thấy rất thú vị, Trình Mục Dương ở bên cạnh nói cho cô biết, quý tộc ở Ả Rập Saudi rất thích thi đấu lạc đà, cho nên dân bản xứ ở đây chuyên môn đào tạo ra những con lạc đà chạy rất nhanh: “Đôi khi chúng ta có thể bắt gặp những con lạc đà thượng đẳng, giá thấp nhất cũng khoảng 50 vạn đô la Mỹ, cao nhất có thể lên đến trăm vạn.”

“Thật sao?” Cô tò mò nhìn những chú lạc đà này.

“Những con lạc đà quý báu dùng để đua cũng không được giao dịch ở đây.” Trình Mục Dương cười rộ lên.

Khi hắn nói thì một người Ả Rập tướng mạo quý phái, hỏi chủ nhân những con lạc đà này để mua. Bọn họ lớn tiếng nói với nhau, Trình Mục Dương cẩn thận nghe xong thì phiên dịch lại cho cô nghe: “Buổi chiều, có một cuộc thi đấu lạc đà, chúng ta có thể đi xem một chút.”

Cô không hề có ý kiến khác.

Đây là ngày cuối cùng ở đây.

Sau đó cô sẽ cùng Trình Mục Dương trở về Moscow, ở cùng với hắn và cục cưng.

Khoảng một giờ sau, cuộc thi lạc đà bắt đầu.

Nơi thi đấu cách chợ giao dịch lạc đà khoảng mấy km. Rất nhiều người đàn ông Ả Rập Saudi mặc áo choàng trắng ngồi trên khán đài. Nam Bắc và Trình Mục Dương cũng chọn một góc nhìn những người cưỡi lạc đà như cưỡi ngựa.

Theo như những lời Trình Mục Dương nói, những người ngồi trên lạc đà càng nhỏ thì sức nặng trên lưng lạc đà càng nhẹ, cho nên con lạc đà sẽ chạy nhanh hơn.

Vì thế ngồi trên lưng những con lạc đà này hầu hết là những bé trai nhỏ tuổi, nhìn qua khoảng mười hai, mười ba tuổi. Sau khi trận đấu bắt đầu, trên khán đài reo vang những tiếng hò hét của khán giả, không ngừng có người đứng lên cổ vũ.

Nam Bắc cũng nhiệt huyết sôi trào nhìn không được cầm tay Trình Mục Dương, lại phát hiện hắn đang nhìn một nơi cách đó không xa. Cô cảm thấy kỳ quái, vừa định nhìn theo tầm mắt hắn thì Trình Mục Dương đã lén vỗ lên vai cô nhỏ giọng nói: “Đừng quay đầu, bọn họ đến đây.”

“Ai?”

“Hiện tại là kẻ địch, tương lai là bạn bè của chúng ta.”

Nhân viên CIA?

Nghe giọng điệu của Trình Mục Dương, hắn cũng không ngạc nhiên lắm.

Tâm tình thoái mái của Nam Bắc cả ngày nay cũng bị đánh tan, trong lòng căng thẳng. Cô cũng đoán ra, sau khi bọn họ đưa nữ khoa học gia hạt nhân kia đi, lại bắt cóc nhân viên của CIA, sớm hay muộn CIA cũng tới tìm họ.

Lần này bọn họ không có kiêng kỵ điều gì.

Nếu nói trước ngày hôm qua, nhiệm vụ hàng đầu của họ là muốn mang nữ khoa học gia hạt nhân của Ả Rập Saudi rời đi, thì hiện tại nhiệm vụ của họ càng đơn giản hơn nhiều, ở đây, trực tiếp ám sát tội phạm truy nã cuối cùng nằm trên danh sách của CIA.

Trình Mục Dương đại khái cũng biết phải có lúc trực tiếp giao chiến như thế này.

Vì vậy hấn mới lựa chọn dừng chân bên ngoài thủ đô Riyadh, giữa sa mạc cùng chơi trò chơi với họ.

Lạc đà chạy nhanh, bụi tung cuộn cuộn.

Trình Mục Dương bỗng nhiên nắm tay cô nhảy xuống khán đài, sau đó vươn tay ra với cô, Nam Bắc liền nhảy theo. Trình Mục Dương vững vàng đỡ lấy thắt lưng cô, khi hai người xoay người, đã có rất nhiều lạc đà chuẩn bị chạy tới.

Cách đó không xa cũng có vài người mặc áo choàng trắng cũng đứng lên chạy về nơi này.

Những người cổ vũ rất nhiều, không ai chú đến vài người mặc áo trắng đặc biệt kia. Trình Mục Dương và Nam Bắc chạy nhanh ngang qua con đường đua, khiến người trên khán đài phải kêu lên bốn phía.

Những con lạc đà đang tiến lên, nài lạc đà (những người ngồi trên lưng điều khiển nó ấy) tay cầm dây cương quát không ngừng.

Với tốc độ này, bọn họ căn bản không thể tránh đi hai người.

May mắn là Trình Mục Dương, cũng may mắn là Nam Bắc.

Hai người giữa bụi cuốn mù mịt bay ngang qua đường đua, ngay khi hai người bước ra thì những con lạc đà cũng lập tức chạy qua nơi họ vừa đứng. Nhân viên công tác trốn mắt há mồm, họ liền đoạt một con lạc đà chuẩn bị ra đua. Trình Mục Dương ôm Nam Bắc nhảy lên lưng lạc đà rồi cười nó chạy khỏi khu đua lạc đà.

Phía sau là những tràn vỗ tay hoan hô, còn có cả giọng của nhân viên công tác hét to.

“Hấn kêu cái gì vậy?” Nam Bắc nghiêng đầu hỏi, mặt dán vào người Trình Mục Dương.

“Hấn nói đây là lạc đà quán quân.” Giọng Trình Mục Dương mang theo ý cười, “Ý hấn chính là, rất đáng giá.”

“Ít nhất là 100 vạn đô la Mỹ sao?”

“Không sai.”

“Giặc cướp.” Nam Bắc cười, “Anh không những lưu manh mà còn là giặc cướp.”

Đoạn đối thoại của hai người bị gió xé toang.

Không hổ danh là lạc đà quán quân, tuy rằng phía sau có người đuổi theo nhưng hoàn toàn đem những người đó đá ra xa. Sa mạc rộng lớn, không thể nhìn thấy biên giới. Nam Bắc đem khăn che mặt màu đen đội lên, ngăn cản gió cát càng ngày càng mạnh.

Trình Mục Dương dường như đi vào càng sâu trong sa mạc, tránh đi đám người đó.

Cô không biết hấn muốn làm cái gì, nhưng tuyệt đối không lo lắng.

Nếu nói cuộc hành trình ở Philippines là ngoài ý muốn thì lần này là hoàn toàn ngược lại.

Cát mịn như phấn, ở dưới ánh mắt trời hiện ra một màu chói mắt.

Khác với ngựa, cách thức lạc đà chạy quả là tra tấn người khác.

Cũng may là hấn dùng hai tay nhanh chóng ôm chặt cô lại, không để cô bị xóc nảy quá mạnh.

Trình Mục Dương sợ cô bị gió thổi, trong lúc “chạy nạn” vẫn cẩn thận mang khăn che mặt của cô kéo lên, bao lấy cả khuôn mặt, ngay cả mắt cũng che lại.

Tầm mắt Nam Bắc bị bịt kín, phía trước tối đen, đôi mắt cô không bị ánh mặt trời chói chang cùng bão cát sa mạc tàn phá.

Chỉ là hơi kín gió.

“Phía trước có những mỏm núi đá.” Trình Mục Dương cúi đầu nói bên tai Nam Bắc, “Nhảy xuống lạc đà, A Mạn sẽ tiếp ứng chúng ta.”

Nam Bắc ừ một tiếng, mơ hồ nhìn thấy những cồn cát và núi đá xa xa.

Thực giáo hoạt, đây không phải là cạm bẫy đã sớm an bài sao?

—Hết chương 45—

Chú thích:

[1] Dải Gaza Dải Gaza là một dải đất hẹp ven biển dọc theo Địa Trung Hải, ở Trung Đông, về mặt pháp lý không được quốc tế công nhận là một phần của bất kỳ quốc gia có chủ quyền nào. Tên của nó được đặt theo tên thành phố chính Gaza. Đây là vùng lãnh thổ có mật độ dân số cao nhất trên trái đất, với khoảng 1.4 triệu người sống trên khu vực diện tích 360 km². About these ads

40. Chương 46

Chương 46: Phản kích ở bước đường cùng (2)

Edit: Nguyệt Sắc

“Trình Mục Dương.” Cô thấp giọng kháng nghị, “Lần sau anh có thể thông báo trước hay không?”

“Thông báo trước?” Hần cười, “Như vậy sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng vui chơi của em, mất nhiều hơn được.”

Lý do thật tốt.

Phải nói là hần vĩnh viễn đều có đạo lý, cho dù hần nói chân lý hay ngụy biện.

Lúc này đã gần đến hoàng hôn, ánh mặt trời như máu, sa mạc cũng như máu.

Những đồi núi cát đá bị phong hóa (gió mài mòn) càng ngày càng gần.

Những đồi núi này đã bị bão cát bào mòn cả trăm năm, đứng sừng sững ở xa xa, cho dù ban ngày có hình dạng thế nào thì tối đến, dưới ánh trăng đều trông như một bức tượng Phật. Cô nhớ tới khi vừa mới đến Ả Rập Saudi cũng đã bị cảnh này hấp dẫn, Trình Mục Dương cũng nhắc đến bức tượng Phật dưới ánh trăng này.

Mặt trời lặn chỉ trong giây phút.

Khi bọn họ bỏ lại lạc đà tiến vào các khe núi thiên nhiên, trời cũng đã vào đêm. Trình Mục Dương rất quen thuộc địa hình nơi này, mỗi lần gặp ngã rẽ đều quyết đoán chọn đường đi. Phạm vi cồn cát lớn thể này rất dễ lạc đường, rất nhanh, sáu bảy người CIA đi theo phía sau đã không thấy bóng dáng.

Trình Mục Dương sau khi lòng vòng trong những ngọn núi như mê cung này thì cũng dẫn cô ra một gò đất, ở đó đã có người ngồi chờ sẵn bên cạnh những đồng lửa.

Còn có lều trại đã được dựng rất chu đáo.

A Mạn cùng Kyle thấp giọng nói chuyện, khi thấy bọn họ xuất hiện thì Kyle ngẩng đầu cười, dùng tiếng Trung kì quái của hần nói: “Hai vị, lễ tình nhân vui vẻ.”

Trình Mục Dương không quan tâm hần, đi qua.

Những người ngồi giữ đồng lửa đều lập tức đứng dậy, im lặng nhìn hần.

Trình Mục Dương nhào người ra nhìn thấy những xiên thịt đặt trên đồng lửa thì tùy tay cho thêm một ít gia vị.

“Kế hoạch của chúng tôi chính là có người sẽ giả dạng hai người đưa người của CIA đến.” Kyle túm tỉm nhìn Nam Bắc, “Đáng tiếc, hôm nay là lễ tình nhân, Trình kiên trì muốn chúc mừng với cô.”

Nam Bắc cười một cái.

Trình Mục Dương lẳng mạn, không phải là điều mà người bình thường có thể thừa nhận.

Ví dụ như hắn có thể cho anh nhiều niềm vui, nhưng sau lưng không biết có bao nhiêu nguy hiểm đang chờ đợi. May mắn, hắn là Trình Mục Dương.

Ninh Hạo ở bên cạnh A Mạn vẫn dùng máy tính quan sát những người CIA trong đồi núi kia. Những điểm đỏ biểu hiện nguồn nhiệt của con người không ngừng di động trên màn hình, có đôi khi những điểm đỏ này tập trung cùng một chỗ, có thể nghe được tiếng bắn súng cách đó không xa. Xem ra Trình Mục Dương an bài mê cung này, còn bố trí thêm rất nhiều chướng ngại vật.

Sau đó, tiếng súng nổ dày đặc liên biến mất.

Trình Mục Dương từ phía sau lấy ra một con dao, đem phần ngon nhất cắt ra, đi đến ngồi xuống bên cạnh Nam Bắc rồi dứt cho cô ăn.

Nam Bắc nhẹ nhàng cắn một miếng nhai.

“Ăn ngon không?” Hắn hỏi.

“Vị thịt không tồi.” Cô cười, “Ăn ngon.”

Trình Mục Dương tươi cười cũng cắn miếng thịt, nói với A Mạn hắn muốn tắm nước ấm. Mọi chuyện đều làm theo kế hoạch, một giờ sau bắt đầu, cần phải giải quyết mọi vấn đề trước 7 giờ sáng mai.

Hắn giao mệnh lệnh xong thì mang Nam Bắc vào một cái lều nhỏ.

Ở trong đã sớm chuẩn bị vòi sen để tắm, còn có nước ngọt.

“Nơi này nước còn quý hơn dầu mỏ, ông chủ Trình, anh cũng thật xa xỉ.” Nam Bắc dưới dòng nước thả mái tóc, đem những nơi dính cát rửa sạch, từng mảng lớn bọt tắm màu trắng ở trên đầu cô, nhìn rất bắt mắt.

Hắn xúc động đưa tay giúp cô lau đi bọt tắm hai bên tai và cả ở cằm.

Sau đó bàn tay từ cổ đi xuống, nắm lấy ngực cô.

“Lưu manh.” Cô không mở mắt, chỉ than thở cười mà mắng hắn.

“Không phải lưu manh, “ Giọng của hắn trêu chọc, “Là giặc cướp.”

Đây là từ buổi chiều cô đã cười nhạo hắn, không nghĩ hắn còn nhớ rõ ràng như vậy.

Cô hé miệng cười không nói gì.

Trình Mục Dương dán sát vào thân thể của cô, giúp cô tắm rửa từ đầu đến chân, rất cẩn thận: “Anh thấy rất kì lạ, vì sao Chu Sinh Nhật lại giúp em.” Nam Bắc nghĩ nghĩ, lắc đầu: “Có lẽ là nhắc tay chi lao, hoặc cũng có thể do em trai hắn rất thích em, nhưng lí do này không thuyết phục lắm.”

Ánh mắt Trình Mục Dương giữa làn hơi nước trở nên sáng bóng.

Chẳng qua là lúc này hắn có chút không thoải mái.

Nam Bắc cười, dùng một ngón tay chọc chọc vào khuôn mặt của hắn: “Có thể vì chúng ta đều là người Hoa, nhắc tay chi lao, có sao lại không làm?” Trình Mục Dương không nói gì, chỉ là cúi đầu hôn lên môi cô.

Thân thể hai người áp sát vào nhau, nhanh chóng nổi lên khát vọng với đối phương.

Chính là khi hắn sắp hành động thì từ xa xa lại truyền tới tiếng bắn nhau. Hắn là CIA gặp chướng ngại vật. Nam Bắc nhân cơ hội hất tay hắn ra, “Bên ngoài có rất nhiều người.”

Hắn cười: “Hôm nay là lễ tình nhân.”

Cô nhìn ánh mắt hắn, nhẹ giọng nói: “Sau này sẽ đền cho anh.”

“Gấp đôi?”

“Gấp đôi.”

“Sáu ngày sáu đêm, như thế nào?”

Khẩu vị thật lớn.

Nam Bắc cảm thấy buồn cười, tùy tiện gật đầu, lấy khăn tắm nhanh chóng lau khô thân thể rồi mặc quần áo sạch sẽ vào. Sau đó nhanh chóng mặc áo choàng đen và mang khăn che mặt. Trải qua cuộc trốn chạy vừa nãy trên sa mạc, cô bỗng nhiên rất thích trang phục của phụ nữ Ả Rập Saudi, ít nhất sẽ không bị cát bay vào cơ thể, khiến cả người dơ bẩn không chịu nổi.

Khi họ đi ra thì tất cả mọi chuyện đã được chuẩn bị thỏa đáng.

Một nhóm người leo lên đỉnh núi đá, có thể xuyên qua khe hở nhìn thấy khung cảnh dưới chân núi. Trình Mục Dương mang theo súng mini tự động, dẫn mọi người đi qua đỉnh núi. Cho đến khi tiến vào phạm vi bao vây, Nam Bắc có thể nhìn thấy có mấy người đàn ông đang nằm trên đỉnh núi đá, dùng những mỏ đá nháp nhô che đầy cơ thể, nhắm súng bắn vào người của CIA đang ở phía dưới.

Đây là một cái bẫy được thiết kế rất tốt, đáng tiếc người của CIA không hề hay biết.

Những người này tự nhận là đặc công ưu tú nhất thế giới, lại trong khi thực hiện nhiệm vụ ám sát mà rơi vào bẫy của kẻ thù. Nam Bắc nghĩ, cho dù thế nào thì họ cũng không tình nguyện thừa nhận chuyện này.

Đáng tiếc, điều Trình Mục Dương muốn làm là khiến cho họ tuyệt vọng.

Trình Mục Dương lấy bình rượu bạc ra uống một ngụm, đây là lần đầu tiên hấn vi phạm phong tục truyền thống đạo Hồi khi hấn đến quốc gia này. Đối với tín ngưỡng của bạn bè, hấn rất tôn trọng, nhưng đối với kẻ thù, hấn sẽ không nhân từ như vậy.

Đêm khuya trên sa mạc, bão cát rất lớn.

Đầu tóc hấn rối loạn do gió bão thổi, che đi khuôn mặt nhưng không thể giấu được ánh mắt sắc bén trực tiếp.

Sau khi xem trận chiến gần 5 phút, hấn nói với thủ hạ hai câu tiếng Nga, rất ngắn gọn. Về mặt những người đó như cứng lại, nhưng nhanh chóng thu hồi súng, đình chỉ bắn.

Trình Mục Dương mang kính ngắm trong đêm, giương súng trong tay lên, nhắm xuống dưới, tiếng đạn rít lên xé tan không khí, không gián đoạn, không lưu tình. Nam Bắc nhìn thấy ở dưới không ngừng có người ném súng, nhưng không một ai ngã xuống cả.

Hấn chính là đang tự mình giúp họ buông súng.

Có thể nói là kinh hoàng.

Tư thế bắn của hấn rất đẹp, hơn nữa, giữa trung tâm của bão cát lại phát ra uy lực khiến người ta hít thở không thông.

Người của Trình Mục Dương trên đỉnh núi, thêm người của Cục an ninh thì có khoảng 25, 26 người.

“Tôi không muốn giết các người.” Cuối cùng hấn cũng buông súng, dùng tiếng Anh nói với những người Mỹ này, “Ngược lại, tôi còn muốn trả lại một người bạn cho các người, để các người an toàn về nước. Vì vậy, buông súng đối với chúng ta mà nói đều có lợi.”

Những người ở dưới không có biến hóa gì những hiển nhiên đã dừng bắn.

Trình Mục Dương ném khẩu súng cho A Mạn .

Sau đó đi đến người đang ngồi xổm phía sau, bị trói hai tay hai chân đồng thời bị bịt miệng Afa Fu nói: “Tôi biết mục đích các người đến Ả Rập Saudi lần này, mà các người có thể cũng biết mục đích của tôi tới đây làm gì.”

Afa Fu mở to hai mắt nhìn hấn.

Người đàn ông này, trước khi cô gặp hấn đã đọc rất nhiều tư liệu về hấn, nhưng thật ra chỉ là một chút ít bên ngoài. Cho đến khi hấn xuất hiện tại Philippines, cấp trên lập tức hủy bỏ lệnh nằm vùng nhiều năm qua của cô, đổi thành việc theo dõi trùm buôn vũ khí này.

Hấn rốt cuộc là người như thế nào?

Trên đảo Philippines, hắn là một người đàn ông rất dịu dàng chăm sóc bạn gái, đây là ấn tượng đầu tiên của cô về hắn. Sau đó, giữa những cuộc khủng bố tập kích tại Philippinesm hắn biết mất. Khi cô trở lại tổng bộ, mới nhìn thấy hình hắn đang giết hại những nhân viên CIA, dùng lời của người Phương Đông để hình dung, hắn là ác quỷ đi ra từ địa ngục, A Tu La.

Tội phạm truy nã quốc tế, nhân vật trọng yếu trên danh sách ám sát, lại có thể ngang nhiên ở Ả Rập Saudi cướp đi nhà khoa học hạt nhân mà họ dụ dỗ, thậm chí giữa sa mạc có thể bao vây những nhân viên CIA phụ trách ám sát hắn.

Trình Mục Dương nhìn ánh mắt của cô, kéo khăn che miệng cô xuống.

“Anh muốn làm gì?” Afa Fu hỏi hắn.

“Dem nhóm người các cô giao cho Ả Rập Saudi.” Về mặt hắn bình tĩnh, thờ ơ lạnh lùng, “Đương nhiên, cô có thể tố giác với bọn họ, tôi là người đoạt đi nữ khoa học gia hạt nhân. Cho dù họ có tin tưởng hay không, đầu tiên họ sẽ lấy mạng của các người, sau đó nói rằng ở đây có rất nhiều phần tử tôn giáo thù hận với Mỹ, khủng bố tập kích đã kéo dài một dài thời gian như vậy, đương nhiên bọn họ không thể đề phòng.”

Bởi vì hắn nói chậm, giọng điệu lại lạnh như băng.

Sự phân tích khách quan này khiến người ta khó có thể chống đỡ.

Mỗi câu nói của Trình Mục Dương đều đúng. Trên thế giới này, nước Mỹ đắc tội với đại đa số tôn giáo cùng quốc gia, quan hệ đã không cách nào cứu vãn. Cho nên bọn họ vẫn luôn tìm cơ hội khổng chế, kìm hãm các quốc gia đó. Trung Đông là một nơi nguy hiểm, nếu chuyện này bị tố giác, sẽ mang đến thêm nhiều thù hận.

“Nếu cô đã hiểu rõ rồi thì tôi sẽ cho cô đi xuống.” Trình Mục Dương cười một cái, “Ngày kế tiếp, các người sẽ phải tiếp nhận những buổi thẩm vấn tâm lý dài dòng, sau đó quốc gia cô nhất định sẽ lấy đầu tư kinh tế làm thỏa hiệp đối các người trở về. Tôi chỉ có một lời khuyên thiện ý, che miệng các người lại, quên đi chuyện của nhà khoa học hạt nhân, các người mới còn mạng sống mà trở về.”

Hắn nói xong, đứng lên.

Ý bảo hai người ở bên cỏi trời cho cô.

“Chúc cô may mắn.”

Hắn không hề nhìn Afa Fu, xoay người đến bên cạnh Nam Bắc, nhẹ nhàng đẩy mái tóc bị gió thổi rối loạn của cô ra, hôn vào trán Nam Bắc. Giống như hắn và Nam Bắc chỉ là ngẫu nhiên đi qua nơi này, sau đó thả cho Afa Fu một con đường sống mà thôi.

“Trình Mục Dương.” Nam Bắc nhẹ giọng nói, “Có đôi khi anh rất đáng sợ.”

“Thật sao?”

Ánh mắt cô hơi cong lên: “Thật.”

“Anh không có hảo cảm với người Mỹ.” Hắn thấp giọng nói, “Chỉ do kì thị chủng tộc, thậm chí dọa họ một cái.”

Nam Bắc dần dần nghe được, là âm thanh quay của cánh quạt. Tiếng vang đình tại nhức óc đánh gãy cuộc nói chuyện giữa bọn họ. Càng lúc càng lớn, càng lúc tới gần, ánh sáng chiếu mạnh đến, hơn nữa không chỉ có một.

—Hết chương 46—

41. Chương 47 - End

Chương 47: Phản kích ở bước đường cùng (3)

Edit: Nguyệt Sắc

Áo choàng đen của Nam Bắc bị cuốn bay trong gió. Cô ngẩng đầu thì nhìn thấy bốn, năm chiếc trực thăng xoay quanh trên bầu trời đêm. Có một dây thang từ trực thăng được thả xuống.

Cảnh sát Ả Rập Saudi? Hay là ai?

Cô không thấy rõ người đứng trên thang.

Cho đến khi người đó nhảy xuống, giữa gió xoáy cùng với tạp âm đi đến phía cô, Nam Bắc mới nhận ra là Ba Đông Cáp. Tất nhiên là khi cô rời đi một khoảng thời gian, Ba Đông Cáp đã trở thành một bộ phận trong kế hoạch của Trình Mục Dương.

“Hoàng tử nghe có rất nhiều nhân viên CIA của Mỹ xuất hiện tại Ả Rập Saudi nên đã khiếp sợ.” Ba Đông Cáp cười, “Đồng thời, ngài ấy cũng rất lo lắng đến sự an toàn của khách quý.”

Ba Đông Cáp nhìn Nam Bắc chào hỏi.

“Tôi rất tốt.” Trình Mục Dương nâng cao giọng giữa những tạp âm, cười nói, “Chỉ là có hơi kinh sợ.”

Ba Đông Cáp ngầm hiểu: “Những lời này tôi sẽ giúp anh chuyển đến họ.”

“Cám ơn anh.”

Những tia sáng không ngừng chiếu lung tung lên người Trình Mục Dương, càng làm nổi bật làn da trắng của hắn. Trực thăng xoay quanh trên đầu tạo ra luồng gió thổi mái tóc hắn rối loạn.

Nam Bắc bĩu môi, ý bảo hắn sau này phải giải thích với cô.

Có thể khiến Ba Đông Cáp ra tay chỉ có Nam Hoài và cô. Cho nên có thể là Nam Hoài giúp hắn.

Tuy rằng chung quy cũng là người một nhà, nhưng cô không tin Nam Hoài có thể dễ dàng thỏa hiệp như vậy, lợi dụng quan hệ của mình với hoàng thất Ả Rập Saudi mà giúp Trình Mục Dương, điên đảo trắng đen.

Lúc này trên sa mạc đã xuất hiện mười chiếc xe của cảnh sát và quân đội được vũ trang, chạy lại nơi này. Trình Mục Dương đưa súng cho Ba Đông Cáp, người phía sau ngầm hiểu, đều đem súng giao cho tâm phúc của hoàng tử.

Từ khi Trình Mục Dương chuyển giao súng, “sự thật” cũng đã được xác định:

Chuyện này vô cùng đơn giản, hắn là khách quý của Ả Rập Saudi, khi đang xem đua lạc đà thì bỗng nhiên gặp tập kích của nhân viên CIA. May mắn, hoàng tử anh minh thần võ, thu được tin tức tình báo đến cứu hắn đúng lúc.

Từ đầu đến đuôi, vị khách quý này căn bản không liên quan đến chuyện của nhà khoa học hạt nhân.

Những chuyện sau đó, sẽ là khúc mắc trong quan hệ giữa Mỹ và Ả Rập Saudi.

Cuối cùng Trình Mục Dương mang theo Nam Bắc cùng người của hắn lên một trực thăng rời xa cồn cát. Nam Bắc từ trên cao nhìn xuống, nơi đó đã bị đèn chiếu sáng như ban ngày. Rất nhiều quân vũ trang bao vây nơi đó như là chuẩn bị lâm trận đánh đại địch. Họ không biết, những nhân viên CIA ở dưới đã sớm bị Trình Mục Dương đánh tan khí thế, buông vũ khí đầu hàng.

Nam Bắc nhìn chằm chằm, càng nhìn càng xa, càng bội phục người đàn ông bên cạnh.

“Suy nghĩ cái gì?” Hắn đem cằm đặt trên vai cô.

Cô cười: “Suy nghĩ anh lật ngược phải trái, không phân biệt trắng đen.”

Hắn cười mà không nói.

Nam Bắc tiếp tục nói: “Những người này nhất định sẽ bị khởi tố tội gián điệp. Hơn nữa, chuyện này nhất định làm quan hệ Mỹ và Trung Đông căng thẳng, lúc này, Moscow càng muốn cảm ơn anh.”

Trình Mục Dương ừ một tiếng: “Bọn họ lại thiếu nợ anh một lần.”

“CIA thật đáng thương.” Nam Bắc cảm thán, “Hao hết khí lực, dụ dỗ nhà khoa học hạt nhân, lại bị anh mang qua tay người Nga. Hiện nay không chỉ không có kỹ sư, còn phải nén giận mà nhận tội gián điệp.”

Hắn lại uh.

Qua một lát lại hỏi cô: “Muốn uống rượu không?”

“Không muốn.”

“Chỉ uống một ngụm nhỏ thôi.”

“Em uống rượu, anh uống rượu, uống đến say a.”

“Sẽ không .” Hắn cười.

“Nếu say thì sao?”

“Anh sẽ mang em về nhà.”

Đáp án thật không phù hợp, là do Trình Mục Dương cố ý trả lời. Khoảng cách giữa họ rất gần, cô thậm chí cảm thấy nếu nói thêm một chữ nữa, môi hai người có thể chạm nhau. Ánh mắt hắn vẫn như trước, có mê hoặc, khiến cô suýt nữa nhận lời.

Cô buồn cười.

Đây rõ ràng là những lời khi mới quen lúc đầu, hắn đã ở trên đường cao tốc nói với cô. Từ ánh mắt đến khẩu khí đều rất mê hoặc. Cô nghĩ đến đây nhện không được chế nhạo hắn: “Nói thật, lúc trước anh có nghĩ đến khiến em uống quá chén hay không?”

Hắn cười: “Uh.”

Nam Bắc nhường mày, thật đúng là lưu manh.

Trình Mục Dương thấp giọng nói, “Nếu lúc đó khiến em quá chén, sẽ không có Trình Mục Dương hiện tại. Nhưng mà, cho dù thế nào đi nữa, kết cục của hai chúng ta đều giống nhau.”

Lời nói rất mê người.

Nam Bắc vốn định hỏi tiếp đến tốt cùng là hắn có lý do gì để anh trai của cô có thể thỏa hiệp, tại giờ khắc cuối cùng giúp hắn một tay, đem chuyện này kết thúc hoàn mỹ. Đáng tiếc chưa kịp mở miệng thì Ninh Hạo đã đưa tai nghe qua, ý bảo Trình Mục Dương tiếp điện thoại.

Nghe qua, là chuyện ở Moscow.

Cô dừng lại lòng hiếu kỳ của bản thân, còn nhiều thời gian để hỏi.

Khi họ rời khỏi Ả Rập Saudi thì giới truyền thông đưa tin nhân viên của Mỹ hoạt động gián điệp tại Ả Rập Saudi đã bị bắt. Mà mục đích cùng nội dung hành động thì không được nêu rõ. Nam Bắc ngồi trên máy bay xem tin tức của một kênh truyền hình Trung Đông, rất ngạc nhiên vì sao họ lại biết tin tức nhanh như vậy.

Nhưng rất nhanh cô liền hiểu.

Việc này nhất định là Trình Mục Dương khi ở trên trực thăng đã nói với người Nga kia an bài.

Trải qua cuộc hành trình ở Ả Rập Saudi, tuy ngắn nhưng rất có hiệu quả, cô đối với thủ đoạn bày mưu tính kế của Trình Mục Dương cùng ý nghĩ chính trị quốc tế của hắn đã rất tin phục.

Cô biết, tất cả hướng đi đều dựa theo sự đánh giá của Trình Mục Dương mà phát triển. Ban đầu, chẳng qua là Trình Mục Dương muốn liên thủ với Moscow lấy cớ nhà khoa học hạt nhân uy hiếp nước Mỹ thừa nhận Trình Mục Dương là thương nhân từ thiện. Cuối cùng, Nam Hoài lại giúp đỡ, khiến Trung Đông cũng trở thành bạn bè với hắn.

Những ngày kế tiếp, các quốc gia liên quan sẽ tiến hành thương lượng lợi ích.

Trình Mục Dương và Nam bắc đều tin rằng, trong xã hội hiện đại, cho dù là chiến tranh, dụ dỗ, chia rẽ hay là gián điệp, hoạt động ám sát, chẳng qua đều phục vụ cho lợi ích kinh tế. Lợi ích kinh tế cao hơn tất cả, đây mới là trung tâm của đấu tranh.

Cho nên vấn đề chính là thời gian.

Mọi việc xảy ra, đều đã được yên lặng giải quyết trên một cái bàn tròn nào đó.

Thế giới này, lục địa cùng đại dương chiếm gần 5,1 triệu km².

Mà ở đó vẫn luôn tồn tại một thế giới ngầm.

Có lẽ quy tắc sinh tồn sẽ khác nhau, nhưng giống nhau ở chỗ, những thế lực tồn tại ở những nơi nhất định, sẽ vì bảo vệ người dân cùng đất đai nơi đó mà tiến hành tranh đấu.

Giống như lời Nam Hoài: Bắc Bắc, chúng ta sinh ra trong gia tộc này, phải có nhiệm vụ bảo vệ người nhà cùng quê hương. Cho dù là chiến loạn hay bần cùng, cho dù thời thế thay đổi, cũng phải bảo vệ thật tốt con người cùng khí huyết ở đây.

Mà Trình Mục Dương, cũng đã nhắc đến ý này qua lời của hân.

Nam Bắc nghĩ ban đầu cô động tâm với Trình Mục Dương chính là vì cảm thấy hân và cô là người cùng thế giới. Cô thật may mắn, gặp được hân.

Cô cứ nghĩ máy bay sẽ đến Bỉ, không ngờ Trình Mục Dương không sắp xếp như vậy. Càng kỳ lạ hơn là, hân không đi Bỉ cũng không trở về Moscow mà là đến Bắc Kinh, sau đó từ Bắc Kinh đi tàu về Moscow.

Bọn họ ở toạ hạng nhất.

Trừ bỏ những người của Trình Mục Dương, không còn hành khách nào khác.

Có ánh nắng từ ngoài chiếu vào qua kính thủy tinh rơi trên sàn. Tàu đang chạy đến nhà ga của đại lục Siberia và cách nó khoảng chừng 1000 cây số. Xung quanh chỉ có thảo nguyên cùng những khu rừng rậm bạt ngàn, không phải là phong cảnh có thể nhìn thấy ở Uyển Đình.

Nam Bắc đang thấp giọng đồ cộc cứng, vô tâm nhìn ngoài cửa sổ.

“Anh trai em mang cục cứng trở về Vân Nam sao?” Nam Bắc cắt đứt diên thoại với Nam Hoài, khẩn trương nhìn về phía Trình Mục Dương.

Cô nghĩ, Trình Mục Dương muốn cho cô bắt ngờ nên mới thay đổi hành trình.

Có lẽ cục cứng sẽ xuất hiện trên tàu, nhưng kết quả là không có. Càng có thêm tin không vui là Nam Hoài lại mang cục cứng rời Bỉ về Vân Nam.

Trình Mục Dương liền gạt đầu: “Anh ấy nói với anh rồi, anh ấy muốn dẫn cục cứng đi ba năm.”

Tay hân từ lưng Nam Bắc trượt xuống đùi, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Anh đồng ý sao?” Nam Bắc vẫn cảm thấy có gì đó kì quái.

Hân lắc đầu: “Không muốn.”

“Vậy sao anh còn đáp ứng với anh ấy?”

“Anh ấy là anh trai em.”

“Nhưng cục cứng là con gái anh.”

“Không sao.” Trình Mục Dương cười rộ lên, “Anh sẽ nghĩ biện pháp cướp về.”

Nam Bắc đỏ khốc đỏ cười.

Hai người kia rốt cuộc đang chơi trò gì vậy?

“Anh trai em đồng ý giúp anh là vì muốn dẫn cục cứng đi?”

“Đây không phải nguyên nhân chủ yếu, chỉ là điều kiện phụ.”

“Nguyên nhân chủ yếu là cái gì?”

Trình Mục Dương cười một cái, thanh âm thấp dần, nhưng cũng không trả lời vấn đề của cô: “Bắc Bắc, em không phát hiện ra tuyến đường này phong cảnh rất đẹp sao?” Nam Bắc nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe hắn nói tiếp, “Tuyến đường sắt này đi từ Bắc Kinh đến Moscow, khoảng cách mỗi nhà ga cũng hơn 1000 dặm, hai bên chỉ có thảo nguyên và rừng rậm, rất thích hợp để im lặng đọc sách, hoặc là làm một số việc.”

“Quả là rất đẹp.” Cô thuận miệng ứng phó.

“Chủ yếu là, toàn bộ hành trình vừa vặn sáu ngày sáu đêm.”

Cô rốt cục cũng hiểu ý tứ của hắn. Thì ra người đàn ông này vẫn còn nhớ lời hứa của cô ở Ả Rập Saudi.

Trình Mục Dương cười mà không nói, gọi điện thoại nội tuyến, cho người mang bữa tối tới.

Nhanh chóng có cô gái Moscow bưng đến rượu cùng thức ăn ngon.

Khi cô gái kia buông khay, Nam Bắc mới tùy tiện nhìn một chút, rất kinh ngạc. Là Catherine, bạn cùng phòng khi cô học tại Bỉ, đã nhiều năm không gặp. Catherine nhẹ răng cười với cô, dùng tiếng Nga nói vài câu với Trình Mục Dương rồi rời khỏi phòng.

Nam Bắc càng thêm nghi hoặc, quay đầu nhìn Trình Mục Dương.

Xem ra cô thật sự cần một lời giải thích hợp lý, về Bỉ, về sự quen biết của cô cùng Trình Mục Dương, có phải đều do hắn cố ý sắp xếp hay không: “Cô ấy là người của anh?”

“Không phải.” Trình Mục Dương ôm thắt lưng của Nam Bắc, nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô: “Cô ấy là người của cục an ninh.”

Nam Bắc né tránh tay hắn, nhưng lại trốn không khỏi ánh mắt hắn, như là đã chờ đợi điều gì đó từ lâu lắm.

Ánh mắt như vậy thật dễ dàng khiến cô đầu hàng.

“Vấn đề này, về sau em sẽ hỏi lại anh.” Giọng của cô thấp xuống, “Nói cho em biết, anh trai em đồng ý giúp anh là vì nguyên nhân gì?”

Trình Mục Dương im lặng nhìn cô, qua một lát, mới đột nhiên cười cười.

“Anh nói với anh ấy một câu chuyện xưa. Là chuyện của anh khi mười bốn tuổi.”

Hắn vừa nói xong, nụ hôn đã dừng trên thân thể cô. Bọn họ còn có thời gian rất dài, hắn không vội. Chuyện xưa đó, hắn sẽ chậm rãi kể cho cô nghe:

Hắn, Trình Mục Dương, đã thiếu cô một mạng như thế nào.

Lại như thế nào, có lòng tham không đáy, muốn cô một đời một kiếp.

—Hoàn bản Internet—

Truyện được post trên Internet chỉ tới đây, phiên ngoại về cục cưng sẽ được tác giả bổ sung trong sách xuất bản.

Dài dòng một chút về cái tên: có bạn từng hỏi “nhất sinh nhất thế” là “một đời một kiếp” hay “trọn đời trọn kiếp”. Mình thấy cái tên “trọn đời trọn kiếp” hay hơn nhiều nhưng khi đọc đến một chương anh Dương đã nói: “Anh không chỉ là sắc quỷ, còn là ác quỷ. Nếu chết đi sẽ xuống ngục A Tỳ, vĩnh viễn không siêu sinh. Vì vậy, anh chỉ có một đời một kiếp này triền miên cùng em.” Mình nghĩ, khi anh Dương bắt đầu tình yêu này, đã biết họ không có quá khứ, chẳng có tương lai, chưa từng gặp nhau kiếp trước, cũng chẳng hi vọng có được kiếp sau, với họ, chỉ có “một đời một kiếp” này mà thôi, vì thế nên mình đã chọn “một đời một kiếp” cho câu chuyện chỉ vì câu nói đó. Cảm nhận thế nào là tùy vào mỗi người.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-doi-mot-kiem>